

Οι Αθηναίοι παίζουν λά βουνά <sup>λά φαντά
των ευδρόμων</sup>

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Εβδομαδιαία εικονογραφημένη επιθεώρηση

72
Σελίδες

№ 3
ΔΡΧ. 5

...και ένα
αυτοτελές
ρομάντο
ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΗ
ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ
ΜΕ ΙΔΑΝΙΚΑ

Η αυλιντομική νουβέλα
του Γκιερνίου Λεύχους

Θηλυμερονχ...

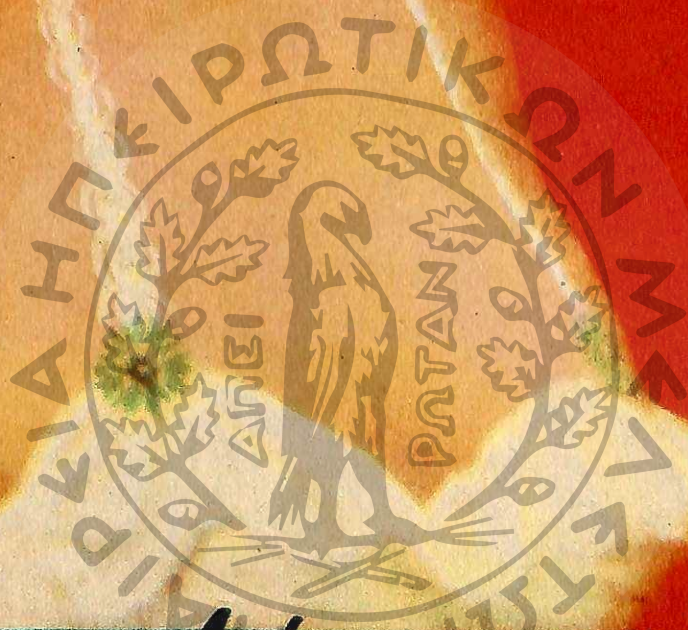

PHOTO OFFICE
ΠΕΧΑΙΒΑΝΙ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝ ΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 3 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΣΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 26 ΙΟΥΝΙΟΥ 1938

Εμείς, εσείς...

...και οι άλλοι

Ο άρθεος πολός, άνησυχία και άναστατώσις στις τάξεις των συνδελφών περιοδικών, μετά την έκδοσιν της έκδόσεως του «Θησαυρού». Κατεσκευασμένης έκινητο-ποιήσαντα τα έπιτελεία τους για την όργάνωσιν της άμύνης άπέναντι του κινδύνου να καταρρευ-ση ή κυκλοφορία τους.

Δυστυχώς γι' αυτούς, έξπνη-σαν έν τούτοις πολύ άργά. Και οι σπασμωδικές κινήσεις να άπο-φύγουν τόν μοιραϊόν, άπέδωσαν μάταιες. Τί άπομένει λοιπόν να κάμουν οι ρηξικέλευθοι έπιτε-λάρχαι; Θά τους τόν συμβουλευ-ώμε; Νά φορέσουν μαύρο περι-δραχμόνιο, εις ένδειξιν πένθους για τή μακαρίτισσα κυκλοφορία!

Η Έβδομαδιαία φιλολογική — Έγκυκλο... παιδική — δημο-σιογραφική (:) συνάδελφος μάς έ-πετέθη στο περασμένο της τεύ-χος! Και πώς νομίζετε; Βρίσκει, λείει, ότι όλα μας είνε «μυήσεις» των δικών της και μάλιστα κα-καί! Μπράβο λοιπόν στην Έγκυ-κλο... παιδική συνάδελφο, που τά λέει αυτά στην δ ε ξ ι α στήλη, ένω στην ά ρ ι σ τ ε ρ ά της έ-διδας σελίδος μιλάει για κάποιες 72 σελίδες, για κάποιο διπλό φω-τολιθογραφημένο έξώφυλλο, για διάφορες άλλες π ρ ω τ ό τ υ-π ε ς άπομιμήσεις και τράξα κορδέλλα.

Άλλά ξεχάσαμε: Η έγκυκλο... παιδική συνάδελφος είνε υπέρ του ρητού «Μη γνώτω ή δ ε ξ ι α σου τί ποιεί ή ά ρ ι σ τ ε ρ ά!»

Σ αφώς και κατηγορηματικός τόν δήλωσε, μεταξύ άλλων άνακριθειών, από των στηλών του καθημερινού τύπου ος πελώριες διαφημίσεις τόν μόνον ούδέτερον-τίτλω — περιοδικόν του ταλάρου! «Είμεθα τόν κατ' έξοχόν οικογε-νειακόν περιοδικόν, που μπορούν ελεύθερα να τόν έμπιστευόνται οι γονείς στα χέρια των κοριτσιών τους»...

Αυτή τή δήλωσι διαβάσαμε και έμεις και έσπευσαν ν' αγοράσω-με ένα τεύχος τού έν λόγω ούδε-τέρου περιοδικού; τόν ύπ' αριθμόν 747. Και τόν άνοίξαμε στη σελίδα 14, όπου έγκατεστάθη μία «και-νοτομία» (κατ' άπομίμωσιν της σε-λίδος τού «Θησαυρού» ΕΥΘΥΜΑ ΦΥΡΔΗΝ — ΜΙΓΔΗΝ) και έδια-βάσαμε όλόν τον θλάμικον στίχον υπό τόν τίτλον «Ντέρτις και ή ο-πογραφήν «Τόν Βαγγελάκι». «Ε, τί τά θέλετα λοιπόν; Έπεισθήμεν ά-πολύτως ότι τόν ούδέτερον περιο-δικόν παραείναι οικογενειακόν. Μόνον που, για καλό και για κα-κό, σάς συμβουλευώμ' να μην τόν μπάσετε ποτέ στην οικογένειά σας. Έκτός αν έμπάσατε και τή «Χρυσή Κορίτση»...

Α κόμη μιάν-άλλ' αυτή τή φο-ρά ήκανοποιητική — διαπίστω-σι έκάναν με τήν αγορά και τόν ξεφύλλισμα τού ίδιου τεύχους τού ούδέτερου — τίτλω πάντοτε — πε-ριοδικού; ότι ή φυσιογνωμία του, κατόπιν γενναίας έπεμβάσεως αι-σθητικού χειρουργού, μετεβλήθη ελαφρώς επί τά δελτία (:). Και έτσι εις μάτην άναζητήσαμε κά-ποιο περίφημο π α γ ώ ν ι, που άλλοτε δέν έλειπε από κανένα τεύχος, άποτελούν πρωταρχικόν στοιχείον της έν γενεί συνταρα-κτικής διακοσμήσεως. Τόσο μάλι-στα έκανε έντύπωσι ή έπίμονη χρησιμοποίησις του, ώστε στο δ-λο περιοδικόν είχε κολλήσει τόν παρατσούκλι «Τόν Παγών» από τούς άναγνώστες του και από τόν ίδιο του τόν προσωπικό.

«Αχ, σκληρόκαρδε «Θησαυρέ!» Από ποιο γλέντι έστέρησες την Κοινή Γνώμη με τήν άναστατώσι- που έπροκάλεσε ή έκδοσις σου!

Υ ψίστης σημασίας γεγονός ά-ποτελεί ή άπόφασις της Σω-φρονιστικής Έπιμελείας τού Έ-παισιόγλου της Δικαιοσύνης, να άρχισή έκδιδόμενη στις φυλακάς Έδέρωφ μια έφημερίδα, ή όποια — κατά τήν σχετικήν άνακοίνωσι — «θα γράφεται, θα στοιχειοθετη-θα έκτυπώτα» και θ' άναγνώ-σκειται άποκλειστικώς από τούς κρατούμενους». Και ως πρός τά τρία μόν τελευταία: τόν να στοι-χειοθετούν, να έκτυπώνουν και να άναγινώσκουν δηλαδή τήν έφημε-ρίδα οι κρατούμενοι, όχι μόνον έχει καλώς τόν πράγμα, αλλά κάλ-λισται! Άλλά τόν πρώτον: Νά τήν γ ρ ά φ ο υ ν κιόλας; Για φαντα-σθήτε συντάκτας έφημερίδας μερι-κούς πορτοφολάδες, διαρρήκτες ή καταχραστές; Τά άρθρα των δέν μπορεί παρά να είνε... σουφρο- νιστικώτατα!

Ρ ωτά κάποιος άναγνώστης μάς σ' ένα γράμμα του που μάς έστειλε: «Γιατί όρισμένοι ή-θοποιοί έπιμένουν να μάς άπασχο-λούν από σκηνην με λεπτομέρειες της ίδιαικής των ζωής; Πρόχειρο παράδειγμα έχω έναν θιασάρχη καλοκαιρινού θεάτρου που επί τόσα χρόνια τώρα μάς έχει τρέλ-λάνει θυμίζοντάς μας κάθε λίγο και λιγάκι ότι τ' ίζει και χάνει στον Έλπίδορομο. Τόν έρίσκειτα ά-ρτίο έσεις αυτό; Και γίνεται α-κάνένα άλλο μέρος τού κόσμου;

Φυσικά, επί τού δευτέρου δέν είμεθα εις θέσιν να άπαντήσωμε στον άναγνώστη μας, διότι δέν έ-τυχε να γνωρίσωμεν τά θεατρικά έθιμα όλων των χωρών. Έπι τού πρώτου όμως και τού προτελευ-ταίου του έρωτήματος, δέν έχο-μεν παρά να τόν δηλώσωμεν ότι τας σόμμεθα άνεπιφυλάκτως με τήν γνώμην του...

Ο σιδηρόδρομος Άθηνών-Κη-φισίας, τόν περιλάλητο «θη-ρίον», πνέει τά λούστια. Απόφα-σις των άρμοδίων άρχών τόν ει-χε καταδικάσει να παραδώση τόν πνεύμα — και συγκεκριμένως τας σιδηροτροχιάς του — τήν έρχομέ-νη Πέμπτη, 30 τού μηνός Ιουνί-ου. Κατά τήν ημέρα αυτήν θα μάς άδειάζε επί τέλους τή γωνιά, αφήνοντας τή θέσι του ελεύθερη για να στρωθούν οι νέες γραμ-μές τού ηλεκτροκινήτου διαδούχου του.

Άλλά νά, που δέν ήταν τυχερό να χάσωμε τήν πολύτιμη συντρο-φία τού «θηρίου» τόσο γρήγορα και να καταχωρήσωμε στο έσο-τολόγιον ως ήμερομηνία άπελευ-θερώσεώς μας από τά νύχια του τήν 30ην λήγοντος. Σύμφωνα με νεώτεραν άπόφασιν, άναβάλλεται ή παύσις της λειτουργίας τού θου-λικού σιδηροδρόμου για τήν 3ην Αύγούστου.

Δέν είνε μικρό πράγμα μια δι-μηνος παράτασις στη ζωή ενός μελλοθανάτου! Δέν έρίσκει; Τόν καύμένο τόν θ η ρ α ! ο με πόση συγκίνησι θα έδέχθηκε αυτή τήν άναβολή της θανάτωσεώς του! Και μόνο οι Κηφισιώτες θα σφι-ξουν τήν καρδιά τους για ένα ά-κόμα μικρό διάστημα...

Σ αν να μη μάς έφταναν τά μύρια δαα δεινά τού καλο-καιριού, ή ζέστη, τά κοινούσια, οι ψύλλοι και να σου μια άπρο-σδόκητη δήλωσις — θεομηνία από των στηλών «εφύλας (:) κυκλοφο-ρίας» έβδομαδιαίου συνάδελφου! «Ο διευθυντής μας κ. Σ. και ό συνεργάτης του συγγραφέας κ. Ε. θα δέχονται τούς άναγνώστες μάς για όποιοδήποτε λογοτεχνικό ή άλλο ζήτημα κάθε Τετάρτη τόν άπόγευμα 6-8».

Κι' είχαμε, έβρετε, μια στενω-χώρια! Άρά γε θα τόν άποφασί-σουν καμιά φορά οι εδλογημένοι να δέχονται τούς άναγνώστες τους, δά θα τ' άποφασίσουν...

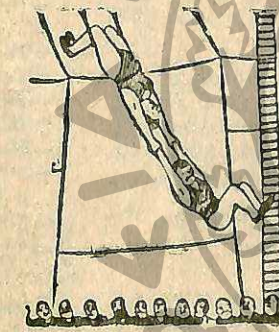
Ο ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΣ

— Δέν είνε άσχημο τόν έργο σου. Άλλά τόν έρίσκω φτηνό για μένα!...

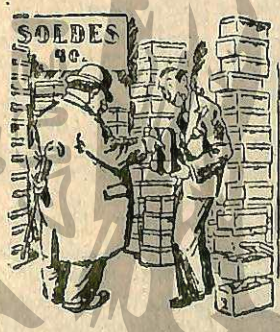
ΟΜΙΛΟΥΝΤΑΙ ΑΓΓΛΙΚΑ

— Λοιπόν, μιλάτε άγγλικά; — Όχι έγώ, κύριε, οι πελάτες μιλάνε.

ΑΣ ΕΛΕΓΕ ΟΧΙ!

— Και τώρα Έρνέστε, πές μου ποιος είχε δίκιο χθές τόν έρώδου;

ΜΕ ΤΟ ΙΔΙΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

— Οι σόλες των ποπουτσιών που μου δίνετε είνε από χαρ-τόνι. — Και μήπως τόν πενηντάρι που θα μου δώσετε δέν είνε κι' αυτό χαρτίνο;

Στὸ «Περὸκὲ» δόθηκε τὴν περασμένη ἐ-
βδομάδα ἡ πρώτη τῆς ἐπιθεώρησης
«Βεντάλια» τῶν κ.κ. Ριγοπούλου-Κιουσὺ με-
μοσιῆν τὸ κ. Ε. Παπαδοπούλου. Ὁ δια-
σκευὴ Γκιουζέππε-Μακρὴ ἔκαμε ὅτι ἦταν
ναιτὸν γιὰ τὸ ἀνέσθασμα τῆς ἡμερησίας τῆς
νέας ἐπιθεώρησης. Δυστυχῶς δὲν εἶνε δύ-
νατον νὰ ἀποδοθῇ ὁ ἴδιος ἕλλας στὴν ἐργα-
σία τῶν συγγραφέων καὶ τοῦ συνθέτου. Πα-
ρουσίασαν καὶ οἱ τρεῖς διάφορα πράγματα
τοῦτοπίας. Παρὰ ταῦτα ὅμως χάρις τῶν προ-
πάσας τῶν ἡθοποιῶν τὸ «Περὸκὲ» ἡ «Βεν-
τάλια» σημείωσε καὶ σημειώσιν ἀρκετὴ ἐπι-
τυχία. Ἰδιαίτερος ἐπιτυχίας εἶνε αἱ ἐμφανί-
σεις τῆς Κούλας Γκιουζέππε, τῆς Ρίτας Δη-
μητρίου, τοῦ Ὁρέστη Μακρῆ, τοῦ Παρῶ
σκεῦς Ὁλκόνου κλπ.

Η... Έκρυθμος κατάσταση που είχε δημιουργηθεί στο θέατρο Σαμαράκη εξ-
φορμή της αντίθεσης των πρωταγωνιστριών
Σοφίας Βέμπο και Λουίζας Ποζέλη, έτερμα-
τίσθη εύχυχος επί' έχατων αφού απασεί-
σθη να λέγονται μόνον δύο τραγούδια υπό
τον ανώτερο εις έκστην περσάσων. Τό
πράγμα αναγγέλλεται καθημερινόν στους
κενάς από τον κομπέρ κ. Γαβριηλίδην με
την προσθήκην ότι οι επιμένοντες δια φω-
νών(1) στην εκτέλεση περισπορών των δύο
τραγουδιών από έκστην καλλιτέχνιδα θα θεω-
ρούνται «ταραξία». Κατόπιν τούτου τα σχε-
μικά έπεισιδια θεωρούνται οριστικώς λήξαντα.

Στις 29 τρέχοντας αναχωρεί δια Κύπρον
το συγκρότημα Ἀλλής, προκειμένης
δύσῃ ἐκεῖ σερπὰν παραστάσων ἐπὶ ἑνα διημέ-
ρη. Ὁ θαλασσὸς ἀπὸ τῆς τελικῆς, πλην τοῦ
ἐγγύς Μουσούρη, ἀπὸ τὰς κυρίας Πόπην
Κατρίσαναγιώτου, Λόλαν Φιλίπιδου, Ξένην
Δαμάσκου, Ἀνναν Χριστοφορίδην καὶ τοὺς
Ε.Κ. Βλαχόπουλον, Χριστοφορίδην, Πλούτην,
Μπομπήν καὶ Στέφανον Μουσούρη.

Φοβερός και τρομερός, τέλος πάντων, ὁ καυγάς μεταξύ τῶν κ.κ. Σῦλλου καὶ Γιοκαρήνι περὶ τοῦ ἀν ὁ πρῶτος ἐπύριε κάποιο σκεῦος τοῦ δευτέρου. Πολλὰ πράγματα γράφονται ἐπ' αὐτοῦ καὶ τοὺς πράγμα ἔχει φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε τὰν διακαιο- λούμεν ἀπολύτως τὸν μεγαλὸν Σαίκτην διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ γνωστοῦ ἔργου του «Πολὺ καὶ γὰρ τὰ τίποτε». Διότι περὶ... «τί- ποτε» ἐρίζουν οἱ ἀείσιμοι κύριοι Σῦλλος καὶ Γιοκαρήνι, πρὸς τοὺς ὅπολους νομιζόμεν περὶ κανὲν δὲν ὀφείλει τίποτε ἔαν ἔκλεψον ἢ ἐκλάπησαν...

Στὴν ἐφετητὴν τοῦ «Μάντραν» ὁ Ἀττικὲς ἐνεσέεισε καὶ σκηνικά. «Ὅσον ἀφορᾷ τὴς ἐκαστοχρήσεις» τοῦ, ἐρέτος παρουσιάζονται ὁ-κὶ μεγαλοφονεῖς, ἀλλ', ἀρκετές. Ἀπὸ τὰ νεκρογιοῦσα τοῦ πολὺ καλά εἶνε τὸ «Ἀδίκαι» πηγαῖον τὰ νεῖατά μου», ἐφ' ᾧ καὶ χρῆσιμο-ποιεῖται ἀφθονῶς στὸ πρόγραμμα τῆς «Μάντραν», τῆς ὁποίας αἱ ἐισπραξεῖς εἶνε μέχρι στιγμῆς ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὰς. Ἰδιαίτερον ἐπιτυχία ἔχουν οἱ ἐμφανίσεις τῆς Ἀγγελίας Κυκλιδοπούλου.

Η εδριοσκομένη ἐπὶ κεφαλῇς θιάσου εἰς Αἴ-
γυπτον συμπλοχὴς πρωταγωνίστρια «Ἡρώ-
κοντα, βιέννημος μετὰ ἐπιστολῇ της τίς
ῥήμας διὰ μετὰ τὸν μελὸν τοῦ συγκροτήμα-
τος της ἔχουν ἐμφαλοχόρησι διχονοία. «Πει-
δαρχοῦντες ὅλοι—γράφει ἡ «Ἡρώ— εἰς τὴν καλ-
υκτικὴν διεκδύσαν τὸν κ. Λάμπρου, ὁ ὁ-
ποῖος διεκδύων σοβαρὰ καὶ λαμπρὰ τὸν θια-
σόν μας. Ἐν τέλει, ἡ θιασάρχης δεξαμένη
δὲ καὶ ἐπιστολάς τοῦ συγκροτήματος της εἰ-
ς καλῶς.

ὑπό

“Ένα σόρτς. Κοιλιά προτεταμέ-
νη. “Οξω τὰ γόνατα, ὄξω τὰ πόδια.
Πουκάμισο δίχως μανίκια. “Οξω τὰ
μπράτσα. Μουστάκες μία πῆχυ. Στὴν
ράχη σάκκος φουσκωμένος. Στὸ χέρι
ἕνα ραβδί.

• Τό γραφικό αυτό φαινόμενο μ' εστά-
μάρτησε στον δρόμο—ώρα έξη τὸ πρωί
τῆς Κυριακῆς. Καί ἐπειδὴ ἀπὸ μακριὰ
μοῦ ἔκανε προεισαγωγικά χαμόγελα
μεγάλῃς ἔγκραδιότητος, ὥς που νὰ
πλησιάζω ἔσπαζα τὸ μυαλό μου γιὰ
νὰ θυμηθῶ ποῦ, πῶς καί τότε ἔλλοτε
ἐξανείχαμε συναντηθῇ. Δυστυχῶς πα-
ρά τίς ἀπεγνωσμένες μου προσπάθειες,
τὸ πρᾶγμα ἐστάθη ἀδύνατον κι' ὅ-
ταν βρεθῆκαμε κοντά- κοντά, ἡ θέσις
μου ἦταν δύσκολη.

- Καλημέρα.
- Καλημέρα σας, κύριε.
- Για έκδρομη;
- Μάλιστα, κύριε. Κι' εσείς;
- Τὸ ἴδιο. Μὰ δὲν μοῦ λές; Γιατί
 μοῦ μιλάς περὶ διὰ γραμματῶν; Δὲν
 με γνωρίζεις;

—Με συγχωρείτε κυρία.
—Ο Δημοσθένης, ωρέ!
Ήταν ο Δημοσθένης. 'Ο συμπαθέ-
στατός μου γείτονας «κύρ - Δημοστέ-
νης»—μιά ωχρή ανάμνησι, δηλαδή, τοῦ
ἀγαθοῦ πατέρα φαμίλια που ήξερα. Ή-
ταν τόσο ἀνταρξιαστικὴ ἡ μεταμόρ-
φωσις μὲ τὴν ἐκδρομικὴ τοῦ ἐξήραρτιν,
ὥστε μόνο τὸ διαπεραστικὸν κι' ἐξήραρ-
μένο μάτι ντέκτικτβ θὰ μπορούσε νά
τόν ἀναγνωρίσῃ κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴν
ἐλαφρὴ πανοπλία τῆς Κυριακάτικης ἐ-
ξορμήσεως.

- Μόνος, κυρ - Δημοστένης;
- 'Α-μπα.
- 'Η οικογένεια;
- Νόστιμ!

Και ὁ λαμπρός μου γείτονας σήκω-
σε τὴν ἀγγλίτσα του καὶ μὸ ἑδίει-
σ' ἀπόστασι πενήντα μέτρων ὁλόκληρη
τὴν διμοιρία τῆς οἰκογενείας του, ποὺ
τὸν ἀκολουθοῦσε μὲ βῆματα γοργά.

- Γιὰ ἐκδρομὴν, λοιπόν;
- 'Αμέ; Πάμε γιὰ τὴν Πάρνηθα
- 'Αντε, καλὴ διασκέδασι.
- Καὶ παρομοίως σας...

Ταμπλώ μοναδικό. Μπροστά ό σε-
παστός όγκος της κ. Άφροδίτης, τή
πληθωρικά μπράτσα της όποιας ό με-
τρίοφρον έκδρομικό τάτι παραδεί-
στών κοινό θαυμασμό, πίσω ή Έλενί-
τσα και ή Κατινίτσα, πρό χαμουρι-
όντα γοητευτικά και τρώβουν τά πρι-
ομένα μάτια τους. Έξω άριστερά ό

Κόκος, νεαρός λίγδης με φιλοδοξίες
 ξρωτίδωας, μέσα δεξιά ο Τοτός, ο έπι-
 λωγόμενος και μύτης-έξατος γόνος
 του σεραστός ζεύγους, ένα είδος αφάν-
 -γκατέ, στο κουρεμένο κεφάλι του
 οποίου έναλλάσσουν χάδια και καρπα-
 ζές, τα υπόλοιπα μέλη της οικογενεί-
 ας, αναλόγως των περιστάσεων.

Εικόνα ειδικιακή, συντηρημένη." Ὁ-
λοδοξος γενική. Τί ἔξοδος; Φυγή! Ξεοή-
κωμα καὶ ἔσπῳτασμα πολιορκουμένων,
ποὺ ἐπιχειροῦν σὺν γυναίκα καὶ τέκνοις
ἡρώϊκην ἐξορμήσιν πρὸς τὸ βουνό. Θυ-
μώστε τὴν ἔξοδον τοῦ Ἰσραὴλ. Θυ-
ξέτω ἀκριβῶς ποὶ θάματα παρυσια-
ζεν, ἀλλὰ φαντάζομαι πῶς καὶ ἀνά-
λογο θὰ ἦταν. Μπουλούκια - μπουλού-
κια! Ὀλιγαριθμεσ καὶ πολυαριθμεσ
καὶ σπειραριθμεσ συντροφίεσ σπεύδουσιν
ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πρωτεύουσῃς
πρὸς τοὺς σταθμοὺς τῆς ἐξορμήσεως.
Γυναίκες καὶ παῖδια, παῖδια καὶ ἄν-
δρες, Ἄνδρες καὶ θυζανάρικα καὶ μου-
στακαλῆδες καὶ ἀμυοστακοὶ καὶ μου-
σταλῆδες, ἄνθρωποι καὶ καλὰθια, κα-
λὰθια καὶ δεσποινίδες, δεσποινίδες καὶ
γραμμοφῶνα, ἀνάκατα πρόσωπα καὶ
πράγματα, ἐμπόλητοι, ἑμπράτωστοι καὶ
ἐξεκάλτωστοι, ἕνα ἀνεκδιήγητο φύρδον
—μῆλδην σφανσασοῖσιν καὶ κοκετα-
ρίας, εὐγενείας καὶ πρωτογονισμοῦ,
Ἄλλὰ, νάτο, ἔφθασε τὸ ἐκδρομικόν.
Ἄλλαλαγμός! Τί εἶνε ἡ ἔφοδος καὶ ἡ
κατάληψις τοῦ Καστεγιόν; Μῆδέν. Τά
σπῆσι τοῦ Ἀττίλα θὰ ὥχριοῦσαν μπρο-
στὰ σ' αὐτὸ τὸ ἀκίτασχετον μένος τῶν
Ἀθηναίων ἐκδρομῶν ποὺ ὁρμοῦν νὰ
ἐξασφαλίσουν μιὰ θέσι.

—Καλέ, μη σπρώχνετε!
—'Ανέβα ντέ!
—Τὸ πόδι μου!
—Τὸ χέρι μου!
—Βοήθεια!
—Κατίνα, τὸ παιδί!!!!
—Ζῶον!
—Πάψε, κατσίκα!
—Κτήνος!
—Γάιδαρε!
—“Ὡωωωχ, μὲ κοφομέσασας, κοφ

κούρει!

Σπρωξίματα. Πατήματα. Ξεμαλλιά-
σματα. Βρισιδί. Ἀνασκολώτισματα.
Ποῦ καὶ ποῦ καὶ μὴ φάπα στήν κεφα-
λήν τοῦ ἀγνώστου ἐκδρομῆώς! Ποῦ νά
βορῆς λογαριασμοί; Ἀσυγκράτητος εἶ-
νε ὁ Ἕλλην. Χυμὰ σάν σίφων καὶ εἶνε
ἔτοιμος νά παρασύρῃ τὰ πάντα, ν' ἀ-
νατρέψῃ τοὺς πάντας, ἐπὶ πτωμάτων

τῶν ἐκδρομῶν

Δ. ΨΑΘΑ

νά πατήσι. Οί πλημμυρες τοῦ Κιτρίνου ποταμοῦ εἶνε τίποτε μπροστά σ' αὐτό τὸ κῦμα τῶν ἐξάλλων ἀνθρώπων ποὺ χύνονται μέσα στοῦ ἐκδρομικοῦ.

— Έδω, Κωστάκη!
— Τρέχα!
— Είπε πιασμένη ή θέσις, κύριε!
— Μωρ' τί μάς λές!
— Αὐτό πού σου λέω!
— Αἰχροννοῦν τήν πῆρες, κυρά μου;
— Ὁ θῆνωστος κύριος στρώνεται μέσ'
στήν οικογένεια. Μὲ τὸ καλῶνι του. Μὲ
τὸ τοσυμπλέκι του. Μὲ τὸ κοφίνι του.
Μὲ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του. "Άγριο
μειδιάμα θριάμβου καὶ ἰκανοποίησεως
φωτίζει τὰ χαρακτηριστικά του. Καὶ
εἶνε ἔτοιμος νὰ ὑπερασπισθῇ μέχρι θά-
νατου τὸ ἔδαφος πού κατέκτησε μὲ τό-
σο μόχθον.

—Πάρτε τὰ πόδια σας τουλάχιστον.
—Ποῦ νὰ τὰ βάλλω;
—Δὲν μ' ἐνδιαφέρει!
—Νὰ τὰ φάω;
—Νὰ τὰ φάτε, κύριε!
—Δὲν τρῶς ἐσύ τὰ δικὰ σου, κυρά μου; Μωρὲ ἀναίδεια! Νὰ φάω τὰ πόδια μου, νὰ τὴν εὐχαριστήσω!
—Ἔνα ἐπιείσοδιο μονάχα; Δύο; Τρία; Δέκα; Εἴκοσι; Ἀμέτρητα! Ἔνα μαμουθ ἀπείλει νὰ συνθλίψῃ κάποιον ξερακιανὸ πού ἔγινε πλακέτ κάτω ἀπὸ τοὺς ὄγκους τοῦ καὶ βογγᾷ ἀγωνιζόμενος:
—Κυρία μου.
—Τί θέλετε;
—Λάνομαι. Κάντε λιγάκι πάρα πέρα.

—Δέν έχει θέσι, κύριε.
—Πνίγομαι!
—Τί να σας κάνω;
—Έχω γυναίκα και παιδιά!
Πάρα πέρα, κάποιο μικρό, παρα-
πλανηθέν μέσ' στην άναμπουμπούλα,
άναρριχάται έπάνω στην κοιλιά ενός
σεβαστού κυρίου και άγωνίζεται να
τού πιάση τη μύτη του.
—Μπαμπάσα...
—Δέν είμαι ό μπαμπάς σου, παιδί
μου.

—Μεγάλη μύτη πού έχεις, καλέ!
 'Ο κύριος γίνεται θαπόρι:
 —Φύγε από δω.
 —Νά την πιάσω λιγουλάκι...
 —Στό διάολο, κακοαναθεωραμένε!
 'Εδώ γελούν, εκεί θογγούν, εδω
 φωνάζουν, εκεί ταιρίζουν τὸ μπα-
 στενὺν μ'ις κυρίας παρὰ πέντε νό-
 θγάλη τὸ μάτι ἑνὸς κυρίου, τὸ καλὸν
 ἑνὸς κυρίου θρέθηκε στὸ κεφάλι μι-
 ας κυρίας, τὰ προζύμια μιᾶς κυρίας
 ἐπάδαξαν τὸ μούτρο ἑνὸς κυρίου, τὸ
 μουστάκι ἑνὸς κυρίου θρέθηκε στὸ στό-
 μα μιᾶς κυρίας, τὸ φτέρνισμα μιᾶς
 κυρίας ἐράντισε τὸν σέρκον ἑνὸς κυ-
 ρίου, ποὺ ἀνατριχιάζει κι' ὀρέεται·
 —Καὶ...

—Κακοχρόνοναρχης!
—Μπράβο εγγένεια!
—Όχι, εγγένεια είν' ἡ δική σου!
—Φοράτε καὶ κολλάροι!
—Καὶ ἐπειδὴ φορὰ κολλάρο πρέπει
ἡ ἀμύλησιν τὸ συντριβάνι σου στὸν
σθέρκο μου! Κατάλαβε!

Ἄλλου ὑπάρχει σιγή κι' εὐδαιμο-
νία. Μιά νεαρά θρέθηκε στὰ γόνατα
ἐνὸς νεαροῦ, ποὺ δέχεται μ' εὐγνωμο-
σύνη τὸν θάνατον δῶρον τὸ θαρρὸς ποὺ
τοῦ ἔσταιτε ἡ Θεία Πρόνοια. Ἡ εὐγέ-
νεια χαλάει κόσμον:

- Μήπως σ'ας ένοχλώ;
- Παρακαλώ.
- Σ'ας ζητώ παρντόν.
- Τί, έστε δεσποινίς. Καθήστε καλύ-
τερα!
- Δυστυχώς, δέν υπάρχει άλλη θέ-
σις.
- Κι ελέ σ'άν στο σπίτι σ'ας, δεσποι-
νίς!

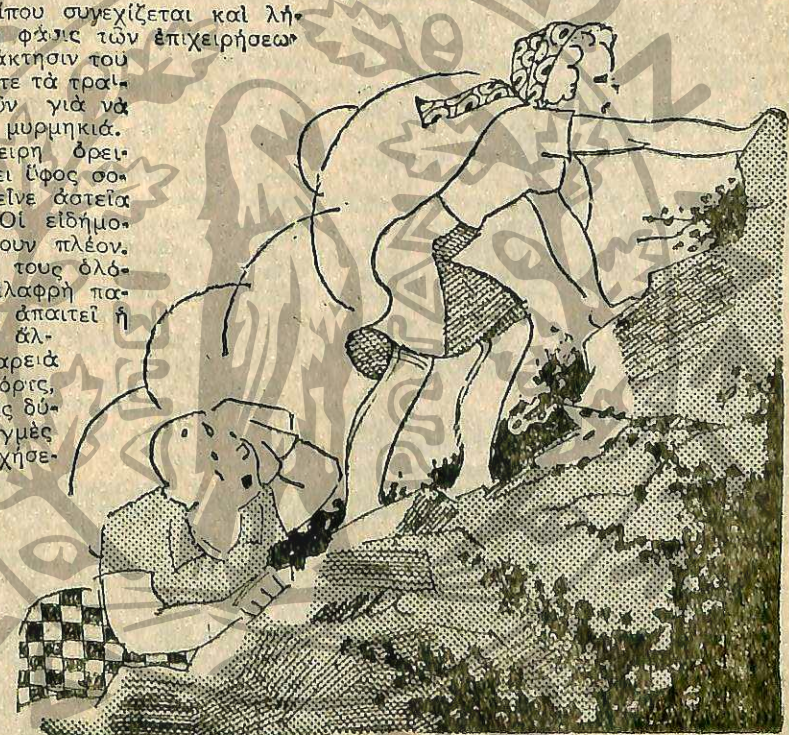
Κι' ἐνῶς ἡ φιλοδέειος ἀγκάλη δέχεται μὲν χάραν τὴν φιλοενοουμένην, τὸ ξεῖδος θυθίζεται σὲ αἰώνην καὶ ρευ-
σμομυρῶν, ἐνῶς ἅλως παρῆκε ὁ καλλι-
φώνος ἐνσηνηθῆναι μέσῳ στὸ πλῆθος,
θυματάκι κόποιο ταγκὸ τῆς μόδας καὶ
ταίριζει μέσ' στὸ αὐτὶ ἐνὸς ἀνύποπτου
ἀνθρώπου:

Μοναξιάσα,
Είσαι ή πιό γλυκειά παρέα
Μοναξιάσα,
Τρια-α-ρίλα λι-ρα-λέ-ροοο!
"Οπου θράει από όρηνην ό άνθρω-
πος και γυρίζει έξαλλος:
—Σκαμός, κύριε,
—Τρια-λαρόοο!
—Θά πάψετε;
—Τρια-λαρί-λαρό-λαρί(λοοο!
—'Ακόμα;

—Τί θέλετε, κύριε;
—Νὰ πάψης νὰ γκαρλίζης!
—Ἐσὺ γκαρλίζεις!
—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, κυρία καὶ
κύριοι! Μιλήσα ἐγώ;
—Πέστε, στὸ Θεό σας! Ποιὸς ἐγκά-
ριξε;

“Ετσι περίπου συνεχίζεται και λήγει ἡ πρώτη φάσις τῶν ἐπιχειρήσεων”

για την κατάκτησιν του
βουνου. Κάποτε τὰ τραί-
να σταματῶν για νὰ
κατέβῃ ἡ μυρμηκία.
Ἐδῶ ἡ ἔμπειρη ὄρει-
θαλαία παίρνει ὕψος ὡς
βαρό. Δὲν εἶνε ἀστεῖα
πράγματα. Οἱ εἰδήμο-
νες ξεχωρίζουν πλέον.
Ἔχουν μαζί τους ὁλό-
κληρὴν τὴν ἐλαφρὴ πα-
νοπλίαν ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ
περίοτασις, ἄλ-
πενστοκ, βαρεῖα
παπούτσια, σόρτες,
σκοινὶ γιὰ τὶς δύ-
σκολες στιγμὰς
τῶν ἀναρρήσεων.

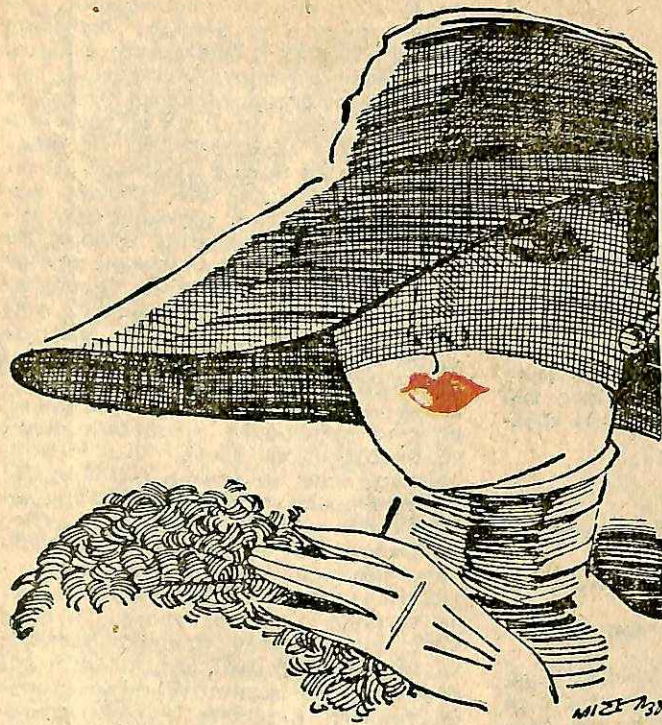

ων. Τὰ ἱμαλάια θά ἔσκυβαν ὑποπα-
κτικὰ κάτω ἀπὸ τὸ πέρασμά τους. Ἐ-
χουν περῆσαν τὸ θέλημα. Ἀγέρωχη
τὴν ὄψι. Βαρὺ καὶ ἐπιβλητικὸ τὸ βῆμα.
Τραβοῦν μπροστὰ. Ἀνεδαίνουν ψη-
λά. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι, οἱ κοινοὶ θνητοί, ὁ
σεβαστὸς πάτερ φαμιλίας μὲ τὸν οἴκο-
γενειακὸ τοῦ λόχου, δέν ὠθεῖ τις φιλο-
δοξίες του σὲ τέτοια ὕψη. Τεῦ ἀρκεῖ
ἓνα πεῦξά του νὰ στήσῃ τὸν πρόχειρον κα-
ταυλισμὸ του. Ἐτοί τὰ πλήρη τῶν ἐκ-
δρομῶν ἀρκοῦνται ἀπὸν δροσά, τὸ
καθαρὸ ἀεράκι καὶ ἀπλώνουν τὴν ἀ-
ριδία εὐτυχεῖς καὶ μακάριοι, χωρὶς νὰ
ριψοκινῶνεύουν σὲ ἀλπινιστικὰ πει-
ράματα. Ἡ νεότης ὅμως δέν χαλνὰ-
γωγεῖ τὰ γοδότα της. Κατοικάκια
γοητευτικά, ἐλαφρά σὰν πούπουλα,
λεπτὰ καὶ νευρώδη, ποὺ κάνουν νὰ
ριγὰ τὸ πεζοδρόμιον, φιλοδοξοῦν τώρα
νὰ ὑποτάξουν τὸ θουνά. Καὶ προπο-
ρεῦνται πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐνῶ ἡ πονη-
ρὰ ἐπισθοφυλακὴ τῶν νεαρῶν, θαυμά-
ζει ἐκ τῶν κάτω:

Ἀνεβαίναμε παρέα, θυμαίαι κα-
ποτε, κάποιαν ἀπόκρημν θουνόπλα-
γιά. Πολλὰ μέλη τῆς συντροφιάς εἶχαν
μείνει πολύ πίσω καὶ προηγεῖτο ἕνας
κορίστας. Ὁταν τοιοῦτα δύσκολη
κι' ἐπικίνδυνη ἡ ἀνάβασις, ἀλλὰ ἡ ἐπι-
κεφαλῆς, ποὺ παρίστανε ἀλπίνοιστριαν
ἐκ γενετῆς, τραβοῦσε διαρκῶς μπρο-
στά. Ὡς ὅπου ἐστραβοπάτησε σὲ
μιά στιγμή καὶ γλιστρώντας ἐπάνω σὲ
θράχους καὶ σὲ θάμνους ποὺ τῆς πα-
ρέσταν προὐτὸ ἐπάνω ὅτι ἐκάλυ-
πτε τὰ κάτω, ἔφτασε μπροστὰ μου κι'
ἐπιάστηκε ἐπὶ τὸ τέλος ἀπὸ κάπου. Ὁ-
μολογῶ πῶς ἔως τότε δὲν εἶχα δῆ νὰ
ἀνατέλλῃ ἡ πανσέληνος ἐν πλήρει με-
σημβρίᾳ. Ἐμείνα συνεπῶς, ἐκθαμβος
θαυμαστῆς τοῦ φαινομένου, ἀνίσταμαι
κι' ἀπρόθυμος, ὁμολογῶ, νὰ δώσω
χεῖρα θρηθείας. Ὅταν ἀργότερα διη-
γήσῃ τοῦ περιστατικοῦ τῶν θελκτικῶν
ἀποκαλυπτηρίων στὰ ἄλλα ἄρρενα μέ-
λη τῆς παρέας, μ' ἐκύτταζαν μετὰ δὺο-
κολα συγκρατημένην ζήλεια καὶ μ' ἐ-
βεβήσανταν πρὸς εἶναι... οὐδὸν τύχη!

Ποιός ἐρώτησε ἂν ἡ τρέλλα πᾶν
στὰ βουνά; Μεγάλη κουταμάρα ἔξε-
στόμισε ὁ εὐλογημένος. "Ἀν πᾶν
βουνά; Ἀπεναντίας. Κάθεται μέσ-
στην Αθήνα καὶ τσιπαιρίζεται σάν
γκιουβετσαάκι.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Η δραματική ζωή της ΤΡΟΥΝΤΕ ΓΙΟΑΜΣΟΝ

Διήγημα φρίκης και αγωνίας

Στό ξενοδοχείο γνωρίστηκε με μίαν ευγενική κυρία. Πολύς φορές συζητώντας, άνοιξε διάφορα θέματα που μούδι-ναν την ευκαιρία να θυμωθώ τις σκέψεις της και να σχηματίσω μιάν ακράδαντη γνώμη γι' αυτήν. Την έλεγαν Τρούντε κι' ήταν παντρεμένη πρό δεκαετίας με τον Σβέν Γιοάμσον, έναν δυνατό κι' ωραίο άντρα, που είχε εγκατασταθεί στο νησί εκείνο μαζί με την γυναίκα του «για να το μεταφέρει επάνω σε ταμπλώ» — όπως έλεγαν — σαν ζωγράφος που ήταν.

Τό σπίτι τους ήταν στο Παταράγκ, μιάν εξαίσια τοποθεσία του νησιού. Στο ξενοδοχείο είχαν μείνει μιά μέρα πριν πάω εγώ για να παρακολουθήσουν μιά σειρά συναντήσεων που έδινε ένας χαθονέζικο συγκρότημα. Στην κυρία Γιοάμσον φαίνεται πως άρεσα πολύ γιατί δεν άργησε να δη στο σύνολό μου μιά καλή φίλη. «Η αλήθεια είναι πως κι' εγώ θρήκα σ' εκείνην τον «τύπο» της φίλης».

Ο κ. Γιοάμσον ήταν πάντα λιγδολογός που όταν δεν ζωγράφιζε, διάβαζε την φιλοσοφία του Κάντ και πνίζοντας πάντα εγχώρια που-ρα.

Όσες μέρες καθόμαστε στη θεράντα του ξενοδοχείου ή φίλη μου κι' εγώ και συζητούσαμε, τόσο περισσότερο καταλάβαινα πως κάποιο κρυφό σαρράκι έτρωγε την ψυχή της. Και ή διαίδησθής μου αυτή δεν με γέλασε επειδή μετά την τελευταία συναντία, ή Τρούντε ήρθε στο δωμάτιό μου με μάτια καταικόκκινα και με τον τρόπο ζωγραφισμένο στην όψη.

Την έβαλα να καθήση σε μιά πολυθρόνα και χτύπησα τό κουδούνι παραγγέλλοντας να μου φέρουν μιά παγωμένη λεμονάδα.

Η κ. Γιοάμσον ήπιε λιγάκι, με κύταξε με βλέμματα απελπισμένου ανθρώπου κι' ύστερα ξέσπασε σε λυγμούς. Της χάιδεψα απαλά τό μέτωπο και τη ρώτησα μ' αγωνία στην ψυχή, τί της συνέβαινε.

Σήκωσε τό κεφάλι και: «Η ζωή μου είναι μαρτύριο... Θά τρελλαθώ, ελπίζω, και έβγαλε έναν θαυό αναστεναγμό.

Υστερα σάν να έπαιρνε μιά μεγάλη απόφαση, άρχισε να λέη σφίγγοντάς μου τά χέρια.

Με τον Σβέν γνωρισθήκαμε στη Νορβηγία. Από την πρώτη φορά που τον είδα ένοιωσα μέσα μου πως δεν θά μπορούσα να ζήσω χωρίς αυτόν. Αγαπηθήκαμε πολύ κι' αποφασίσαμε να παντρευτούμε άν και επάνω σ' αυτό ο πατέρας μου δεν ήταν απόλυτα σύμφωνος επειδή τόσο ο παππούς όσο και ο

πατέρας του Σβέν είχαν πεθάνει τρελλοί. Όταν έγινε ο γάμος μας φύγαμε από τη Νορβηγία και περάσαμε τό μήνα του μέλιτος στο Μπούενος Άϊρες, όπως ήθελε εκείνος. Μετά πήγαμε πάλι στην πατρίδα μας και ζούσαμε σ' ένα θαυμάσιο σπίτι. Ο Σβέν ζωγράφιζε χωρίς να πουλά τα έργα του. Ποιός ο λόγος άλλωστε να τά πουλήση; Είμαστε κι' οι δυο από οικογένειες οικονομικά ανεξάρτητες. Ήταν καλός, ευγενικός και γεμάτος άφοσίωσι. Κι' εγώ, μέσα στην τόση μου εύτυχία, δεν έκανα τίποτ' άλλο παρά να τον λατρεύω ολοένα και πιο πολύ και να μακαρίζω τον εαυτό μου για την τύχη μου. Μιά μέρα όμως ύστερα από ένα χρόνο συζυγικής ζωής, τά πράγματα άλλαξαν δλότελα. Ο Σβέν έγινε με μιάς αμύλητος και σκεπτικός. Άρχισε να διαβάζει διάφορα φιλοσοφικά συγγράμματα, να μου φέρεται χυδαία και θιρβαρα και να με απειλή πως θά με σκοτώση άν ποτέ τον άφηνα.

Ηλιπία διαρκώς πως θά γινόταν και πάλι καλός σάν και πρώτα μαζί μου. Όσοσο τά πράγματα έλο και χειροτέρευαν. Ένα θράδυ, που είχε άργήσει να γυρίση στο σπίτι, είχα άποκοιμηθή στην καρέκλα περιμένοντάς τον.

Ξύπνησα από κάτι λόγια που άκουσα μέσα στον ύπνο μου. Άνοιξα τά μάτια μου και τότε — άχ! Θεέ μου — ο Σβέν, έχοντας μπροστά του μιά νεκροκεφαλή, που εκείνη τη στιγμή είχε φέρει, συζητούσε μαζί της και γελοούσε κι' έπινε ρούμι από ένα ποτήράκι κι' απ' τό ίδιο έδινε και στη νεκρο-

κεφαλή να πιή. Έβγαλα μιά φωνή και λιποθύμησα. Υστερα από λίγες ώρες που συνήλθα, θρήνηκα στο κρεβάτι μας στα δεξιά του Σβέν που διάβαζε, έχοντας άναμμένο τό φώς. Όταν γύρισα τό κεφάλι μου προς τό μέρος του, στο λαιμό μου άγγίξε ένα κρύο πράγμα. Ο Σβέν είχε πάρει στο κρεβάτι μαζί του και τό ανθρώπινο εκείνο κρανίο. Σηκώθηκα τρομαγμένη να φύγω. Ο άντρας μου πετάχτηκε τότε έξαλλος μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

«Αν δεν κοιμηθώμε κι' οι τρεις μαζί, θά σέ σκοτώσω, μου φώναξε.

Απ' όσα άκουσα να μου διηγείται ή Τρούντε, άρχισε και την δική μου ψυχή να καταλαμβάνη ο τρόμος και ή φρίκη. Τό μαρτύριο της γυναίκας εκείνης ήταν άπερίγραπτο. Μιά άμνηχανία με κυρίεψε χωρίς να μπορώ να άρθρώσω λέξι. Η φίλη μου συνέχισε: «Από τότε δεν μπορώ να ήσυχάσω. Όπου πάμε, πάντα με παρακολουθεί κάποιος άνθρωπος που πληρώνεται απ' τον άντρα μου για να τον φύγω. Έδώ είμαστε πρό δύο χρόνων. Ο Σβέν ζωγραφίζει, διαβάζει, πίνει νερό και τρώει μέσα από νεκροκεφαλές. Μου επιβάλλει με τό πιστόλι να κάνω κι' εγώ τό ίδιο.

Νά! κι' άπόψε που δεν είχε έρθει στην συναντία, είχε θυγή για να προμηθευθή και μιάν άλλη νεκροκεφαλή. (Τό τέλος στη σελίδα 64)

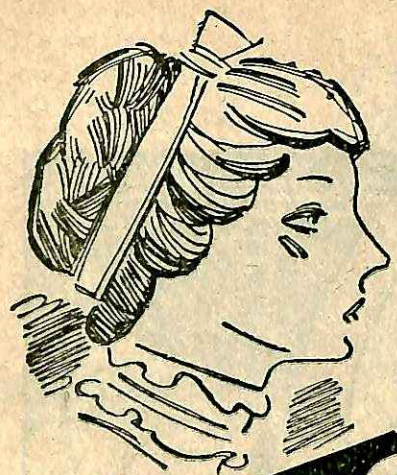

“Ολα διαστικά όλα!...

Είν' ενδιαφέρον τύπος, ασφαλώς, ο βιαστικός, μη προφθάνων δε να φάη μένει πάντα νηστικός! Τό πρωί-πρωί ξυπνάει—πριν άνοιξουν τά σχολεία και τό ξύρισμα θά είνε ή πρωτίστη άσχολία, που θά άντιμετωπίση.

—Φέρτε μου ζεστό νερό!—Ποιός τό πήρε τό πινέλλο;
—Τόν κακό σου τόν καιρό!—Αντε, Δέσποινα, κουνήσου!
—Μιά στιγμή έδώ δε μένω!—Τή βαλίτσα μου, βρέ ζώα!
—Πάει, τώχασα τό τραίνο!...

Τέλος, κάποτε θά φύγη στο γραφείο του θά τρέξη και θά φτάση εκεί πέρα στις όκτώ και δεκαέξη. Τό τηλέφωνο θά πάρη: —Ποιός εκεί, παρακαλώ;
»Μά ποιός είνε επί τέλους; Πέστε μου με ποιόν μιλώ;
»Ανανίας Κοπανίδης; Ώ, Θεέ μου; Χαίρε βάθος!
»Κλείστε τη γραμμή άμέσως, έχει γίνει κάποιο λάθος!...»
Από την πολλή του βίασι φοβερά έχει άνάψει και ζητάει έπειγόντως έγγραφα να υπογράψη:
—Φέρ' τά έγγραφα, Μαρίκα: “Αντε γρήγορα, καυμένη!
»Πώς; Στο έξυλον άπάνω έβαλες περισπωμένη;
»Μά δεν ντρέπεσαι λιγάκι, να ρωτάς πως μωδ έφάνη;
»Νά, έδώ θά υπογράψω. Μά που είνε τό μελάνι;»
Τελοσπάντων θά δουλέψη μέσ' σ' αυτή την τρικυμία και στο ρεστωράν θά πάη, για να φάη, εις τη μία.
—Τόν κατάλογο, παιδί μου! Θά στο λέω κάθε λίγο;
»Μία σουπα να μωδ φέρης! Γρήγορα, γιατί θά φύγω!
»Μ' έσκαπες, αγαπητέ μου! Φέρε μου αυτό που σοδπα.
»Τρέχα λίγο! “Αντε μπράβο! Τί παρήγγειλα; Μιά σουπα!
»Δε μωδ φαίνεται σπουδαία. Τό ψωμί είνε ξερό.
»Φτου! Φτου! Κάηκα, Χριστέ μου! Ζεματίστηκα! Νερό!...»
Αυτός είνε έν όλίγιος, φίλτατος, ό βιαστικός. Τύπος βίαιος συνήθως, αλλά συμπαθητικός.

Αδ. Δ. Παπαδημέα

ΑΙΧΜΑΝΩΤΕΣ

3ον

Όταν πέθανε η Λευκούλα δεν χρειάστηκε κανέναν βοηθό στην απόφασή που πήρε να κρατήσει το πτώμα της κοντά του. Είχε ήδη να θαλασμώνουν ένα νεκρό στην Αίγυπτο, πολλά χρόνια πριν, όταν εξαζίδευεν εκεί για έμπορικές δουλειές από το Χαρτούμ στην Αλεξάνδρεια. Η περιέργειά του τότε που τον έσπρωξε να μάθει, πώς έγινόνταν το θαλάσσιωμα του πεθαμένου και να κρατήσει σημειώσεις, του χρησίμευσε τώρα.

Έξ άλλου εν τω μεταξύ, όταν ακόμα έξοσε η Λευκούλα, είχε θαλασμάσει μπροστά της ένα σπάνιον παπαγάλο, που έφερεν από την Αίγυπτο και που έσφωρην ακριβώς την πρώτη ημέρα που αϊ νεοίπαντροι έπηγαν στην Έπαυλη της Κηφισιάς. Τότε μάλιστα η άμοιρη η Λευκούλα είχε πη:

—Κακό σημάδι!

Αφού την έβαλαμάωσαν, επρόταξαν έπειτα κι' έφραξαν με ψηλόν τοίχον, Ένα μέρος του ύπαισιου, χωρίς να πη σέ κανένα τί θα έβαζε εκεί μέσα. Αλλά έπειτα όλοι το ήθεραν, δεν έτολμούσε να τόν ρωτήσει κανείς. Έτσι ο Ιδιοκτήτης της έρημικης έπαύλεως, έκατέβασε κι' έκλεισε μέσα στο γυάλινο φέρετρο, που παρήγγειλε σ' ένα γνώριμό του έργολάβο κηδεϊών και τώφερε ο ίδιος νύχτα στην Λευκούλα του, στολισμένη νυφούλα.

Να γιατί ο Ιδιοκτήτης της έρημικης έπαύλεως ήθελε ν' αντικαταστήσει το πεθαμένο λυδάλμά του, μ' ένα ζωντανό, που να μοιάζει όμως με την νεκρή Λευκούλα.

Να γιατί η κυρά Μάρω παρουσιάσθηκε στην περίπτωση αυτήν σαν μεσίτρια και άνηγαγε την "Αννα, εκείνο το πρώτο, από την οδόν Μαυρομιχάλη, χωρίς ούτε αυτή να το περιμένει, γιατί άλλου είχε στήσει τα δίχτυα ή μεσίτρα του κ. Τρύφων κι' άλλου έπιασε το δόκανο; Την κυρά Μάρω την γνώριζεν ο κ. Τρύφων, από τότε ναίαντας της, χρόνια, γιατί την είχε στην Έπαυλή του μαγειρίσσει. Και όταν ακόμη έφυγεν από την Έπαυλη, έπηγαινε κάπου —

κάπου, για να του ζητήσει πότε πέντα και πότε δέκα δραχμές, για να αποσώση τις 15 δραχμές τόν μήνα που έδινε για να κοιμηθεί στο ενάμιση δωμάτιο που έκρατούσε στην οδόν Σμολένσκη.

Ένψ όμως η κυρά Μάρω, με τόν προκομμένο άνδρα της, ένα άνεργο κρεμανταλά, έτοιμαζόνταν να μεταφέρουν στην Έπαυλη την "Αννα, η μητέρα της "Αννας κι' η αδελφούλα της η Μαρία έλυαναν από την αγωνία. Δεν ήξευραν ή άμοιρες τί είχαν απογίνει η "Αννα. Και έκλαιγαν, την έκλαιγαν για χαμένη την "Αννα τους! Η άστυνομία δεν μπόρεσε να κάνει τίποτε... Στην αρχή νόμισαν, ότι η άτυχη κοπέλλα είχε πέσει θύμα δυστυχήματος. Έπειτα όμως όταν είδαν, ότι το άστυνομικό δελτίο δεν ανέφερε τίποτε σχετικό, δεν τούς έμεινε καμιά άμφιβολία, ότι η όμορφη έπαρχιωτοπούλα εξαπλανεύτηκεν, από κανένα άχρειό υποκείμενο...

Στέναζεν η κυρά Μάρθα, στέναζεν, αναζητώντας την κόρη της. Κι' έρχόνταν στιγμές, που την έκλαιγε για χαμένη. Η Μαρία όμως είχε μια έλ-

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.)

Η κ. Μάρθα έρχεται στην Αθήνα, από την Κόρινθο, την άνοιξη του 1911, με τις δύο αδελφές της, την Μαρία και την Αννα, που είνε πανέμορφες κοπέλλες και μοιάζουν τόσο πολύ, ώστε δεν ξεχωρίζει κανείς την μία από την άλλη. Μια διαβολική σύμπτωση φέρνει την "Αννα στην παγιάς μιας ύπαιθρου γυναίκας, της κυράς Μάρως. Ο γιός της κ. Μάρως έχει ξενητευθεί από μικρός στην Αμερική και ούτε ξανάγραψε στους δικούς του, από χρόνια. Έν τω μεταξύ στο ξενοδοχείο όπου έμεναν λίγες ημέρες οι δύο αδελφές, άνεμίστο του ξενοδόχου, ο Τώνης έρωτεύθηκε την μίαν απ' αυτές, χωρίς να ξέρη ούτε αυτός ποίαν έχει έρωτεύσει. Σε μια έρημικη Έπαυλη έξω άλλου, έξω από την Κηφισιά, μένει ένας παράξενος μισάνθρωπος, ο κ. Τρύφων. Κάτω από την Έπαυλη, σ' ένα μυστικό υπόγειο έχει τοποθετήσει, αφού την έθαλάσπισε πριν, μέσα σ' ένα γυάλινο φέρετρο, την πεθαμένη γυναίκα του. Αλλά ο κ. Τρύφων έχει αναλάβει στην κυρά Μάρω, την έμπιστή του, να κλέψει μια κοπέλλα, που να μοιάζει με την πεθαμένη γυναίκα του και να την πησει κρυφά στην Έπαυλή του. Και η κυρά Μάρω, που κατάφερε να ξεπλανέψει την μια από τις δύο αδελφές, πάει στην Έπαυλη για να του άναγγείλει ότι μια απ' τις νύχτες εκείνες θα φέρη μυστικά με το άμάκι στην έρημικη Έπαυλη την κοπέλλα που έκλεψε).

πίδα, πώς θα ξανάβρισκε την αδελφούλα της... Και παρ' όλον ότι δεν ήξερε ακόμη τούς δρόμους της Νεαπόλεως, τούς έτριγύριζεν, έλπίζοντας, ότι σέ κάποιον απ' αυτούς, σέ κανένα στενό ή σ' ένα άδιέξοδο θα αντάμωνε την αδελφούλα της. Φώναζεν ή μαννούλα της, δεν ήθελε να την αφήσει να θύη μόνη της έξω, γιατί φοβόταν.

—Μαρία μου, θα σέ χάσω και σένα! Και τό τε άλλοιμονό μου! Έλεγεν ή πολυθασανισμένη γυναίκα.

Η Μαρία όμως για να την καθησυχάζει, της έλεγεν, ότι έπηγαινε κι' έπαιρνε μια γειτονισά των κι' έπηγαιναν μαζί, γυρεύοντας την "Αννα.

—Ποιός κακοτύπος να μου πήρε το κοριτσάκι μου! βαρυαναστένανε ή κυρά Μάρθα.

Και κάθε φορά, όταν ή πόρτα άνοιγόταν, νόμιζε ότι θα έβλεπε μπροστά της ξανά την "Αννα... Και γελιόταν ή έρμη έτοι καθώς αντίκριζε τη Μαρία, γιατί για μια στιγμή με την όμοιότητά που είχαν οι δύο αδελφές, θάρρους έδινε έβλεπε την "Αννούλα της, να μπαίνει στην κάμαρα. Ήταν ή Μαρία όμως, που έγύριζε, για μια ακόμη φορά άπογοητευμένη και άακρυσμένη.

Ένα πρωί όμως μόλις ή Μαρία έβγήκε από το σπίτι της, έλπίζοντας, όπως όλες τις ημέρες, ότι κάτι θα μάθαινε για την χαμένη αδελφή της, και κατηφόρισε στην οδόν Μαυρομιχάλη, ξαφνικά κοντοστάθηκε. Ένας νέος, που ήταν στην γωνία του δρόμου, την έχαιρετσε με πολλή συγκίνηση. Η Μαρία έταράχθηκε. Σε μια στιγμή της πέρασε ή σκέψη από τόν νού, ότι κάποιος άόριστος κίνδυνος την άπειλούσε. Μά θυμήθηκεν, ότι κάπου τόν είχε ήδη τόν συμπαθητικόν αυτόν νέον... Ω, όχι, όχι, δεν έγελιόταν. Κάπου τόν είχαν ήδη.

Στό μεταξύ εκείνος έπηγε κοντά της, την έχαιρετσε με πολλήν άδεξιότητα κι' αυτό έδωσε κάποιον θάρρος στην όμορφη έπαρχιωτοπούλα κι' έπειτα της έλεγε, με μια φωνή που έτρεμε:

—Πιστεύω να με θυμάσθε, δεσποινίς...

Τότε μόλις ή Μαρία θυμήθηκεν, ότι τόν είδε για πρώτη φορά στο ξενοδοχείο που έμειναν, όταν ήλθαν από την Κόρινθο.

—Ναί... σάς θυμώμαι, έλεγε μ' έγκαρδιότητα, σαν να έβλεπε κάποιον δικό της, που τόν έγνώριζε από χρόνια.

Η δύσμοιρη ή κοπέλλα έννοιωσε την ανάγκη να πη σέ κάποιον τόν πόνο της, για την χαμένη αδελφούλα της... Και όταν ο Τώνης, ο άνεμίστος του ξενοδόχου, την ρώτησε για την αδελφή της, τότε ή Μαρία του έμυστηρεύθηκε όλο όσα είχαν συμβή. Ο Τώνης τ' άκουγε με κατάπληξη. Η άνεπάντεχη

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ

Έπαυλη

χτή περίεπεια του έφαινόταν σαν μυστήριο, σαν ταινία του κινηματογράφου. Και άναρωτιόταν πού να πηγε άρα γε ή αδελφή της Μαρίας. Μά δεν μπορούσε το εύγενικό παλληκάρι, έπειδή ή δύο αδελφές έμοιάζαν τόσο, δεν μπορούσε να θυμηθί, αν ήταν ή Μαρία, που είχε γλυκοκουττάξει όταν ακόμη ή δύο αδελφές έμειναν στο ξενοδοχείο του θείου του, ή ή "Αννα, αυτή που έχάθηκε τούσιν άνεπάντεχα.

Έτριγύριζαν κουβεντιάζοντας στούς δρόμους της Νεαπόλεως ο Τώνης και ή Μαρία. Ο νεαρός φοιτητής άισθανόταν μια άρρητη ευτυχία να τόν πλημμυρίζη, σαν είχε στο πλευρό του τό γεμάτο νεαία, -αυφιά και δροσιά εκείνο π. άσμα... Και ή φωνούλα της του έφαινόταν σαν μια γλυκειά μελωδία. Ένα άρωμα, τό άρωμα ένός παρθενικού λουλουδιού, έξεχυνόταν από τό κορμί της... Και ο Τώνης έμεθούσε με τό άρωμα αυτό... Ω, και ή ημέρα εκείνη ήταν ή πιο ευτυχισμένη ημέρα της ζωής του. Στο μεταξύ έστριφογύριζε μέσα στην τσέπη του τό γράμμα που είχε γράψει για την όμορφη έπαρχιωτοπούλα... Και άναρωτιόταν, αν έπρεπε να της τό δώση... Εφοβόταν μή τυχόν δίνοντάς το, έχανε για πάντα τη φίλιά της... Και τότε, ώ, τότε, θα ήταν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Τώρα που είχε δοκιμάσει την τόσο γλυκειά χαρά της αγάπης, τό τόσο ήδονικό καρδιοχτύπι της, να χάση την πολυαγαπημένη του; Ω, όχι, αυτό θάταν άβάσταχτο!..

Μιλούσαν τώρα ο Τώνης και ή Μαρία σαν δυο καλοί φίλοι, που έγνωρίζανταν από καιρό. Και δεν συναντούσαν στούς δρόμους της Νεαπόλεως, παρά τούς πρώινους πωλητάδες που διαλάλουν τό εμπόρευσμά τους. Η Μαρία έννοιωσε μια περίεργη έμπιστοσύνη, για τό εύγενικό παλληκάρι, λές και ήταν να την βοηθήσει να θρή την χαμένη αδελφούλα της. Και ο Τώνης την έβεβαίωσε κάθε τόσο, ότι θα έκαμε τ' άδύνατα δυνατά, ν' ανακαλύψη τή χνη, ή χαμένης κοπέλλας... Της έλεγε μάλιστα, πώς έγνωρίζονταν με έναν άστυνομικό, χωρίς να γνωρίζεται. Αλλά ήταν ένα από τα άβφα εκείνα ψέματα που φθάνουν στα χείλη τών έρωτευμένων, και πού τά πιστεύουν κι' οι ίδιοι όταν τά λένε...

—Πρέπει να γυρίσω στο σπίτι, έλεγε ξαφνικά ή Μαρία. Η μητέρα μου είνε μοναχή της.

Η καρδιά του νέου έχτύπησε δυνατά. Δεν μπόρεσε να πη λέξι. Ξαναπήραν τόν ίδιο δρόμο, άνάμεσα από τά στενά της Νεαπόλεως. Ο Τώνης ήταν λιγομίλητος. Η σκέψις του ήταν στο γράμμα που έσφυγγε μέσα στην τσέπη του. Και να, όταν έφθασαν λίγο πιο πέρα απ' τό σπίτι που έμενε ή Μαρία με τη μητέρα της, ο Τώνης με μια γρήγορη κίνηση, έβγαλε τό γράμμα από την τσέπη του και τώδωσε στη Μαρία μουμουρίζοντας:

—Πάρτε, σάς παρακαλώ, αυτό!

Κι' έπειτα χωρίς να την άποχαίρειση χωρίς να προσθέσει λέξι, έφυγεν. Η Μαρία σαστισμένη, ταραγμένη έπηρε τό γραμματάκι, νομίζοντας ότι

θα ήταν κάποιον σημείωμα, σχετικό με την χαμένη αδελφούλα της... Παραξενεύθηκε λίγο γιατί τό εύγενικό παλληκάρι είχε φύγει έτσι ξαφνικά, αλλά δεν άνοίξε τό γραμματάκι, γιατί ένας πλανόδιος μανάβης δεν έπαίρνε τά μάτια του από πάνω της... Και μέ έλαφρή ταραχή τώρα ή Μαρία άρχισε να τρέχη...

—Ούτε σήμερα τίποτε; την ρώτησε ή καυμένη μητέρα της, μόλις την είδε να μπαίνει στο σπίτι της, μονάχη!..

Πιστεύω να με θυμάσθε, δεσποινίς... Ναι, σάς θυμώμαι, έλεγε μ' έγκαρδιότητα ή Μαρία σαν να έβλεπε κάποιον δικό της που τόν έγνώριζε από χρόνια.

—Τίποτε, της αποκρίθηκε η Μαρία, με χαμηλωμένο βλέμμα. Της έκρυψε, ότι είχε συναντήσει τον Ζένη. Και της τώκρυψε χωρίς να ξεύρη ούτε και εκείνη γιατί.

—Θα την βρούμε γρήγορα μητέρα την Άννα μας, είπε ξαφνικά.

Ανασχεματώθηκε στο κρεβάτι με μια λάμψη ελπίδας στα μάτια ή άρρωστη.

—Πώς το ξέρεις, παιδί μου; ρώτησε.

—Είδα ένα όνειρο, μητέρα.

Η Μαρία έλεγε ψέμματα. Άλλ' έπειδή ήθελε να κρύψει απ' την μητέρα της, ότι είχε συναντήσει με τον Τώνη και στήριζαν όλες τις ελπίδες της σ' αυτόν, για την χαμένη αδελφούλα της, γι' αυτό έλεγε ψέμματα, ότι είχε δει χαρούμενο όνειρο...

Μα μια γλυκειά ανησυχία, ένα αίσθημα, που για πρώτη φορά ένοιωθε η Μαρία, την είχε κυριεύσει. Και ά- νυπομονούσε να διαβάσει το χαρτάκι που της είχε δώσει ο Τώνης... Όχι, όμως, δεν ήταν απλή περιέργεια αυτό... Και η Μαρία ξεκίνησε για την κουζίνα τάχα ότι θα έπηγαινε να κυττάξει το φαί. Άλλά η μητέρα της της έφώναξε.

—Πάρε το βιθλιαράκι να γράψω με τα σημερινά ψώνια, της είπε.

Η Μαρία έσυρεν από το συρτάρι του έρμαριού το σημειωματάριο, που έγραφαν τα καθημερινά των έξοδα —σ' αυτό ήταν πολύ τακτική η μητέρα της, γιατί ήθελε να βλέπει τι έξοδευαν— και ένω ή κ. Μάρθα τις υπαγόρευε, εκείνη έγραφε γρήγορα — γρήγορα, για να θρεβή μόνι να διαβάσει το μυστηριώδες χαρτάκι, που της είχε δώσει ο Τώνης.

—Γράψε, της έλεγεν έν τω μεταξύ η μητέρα της:

Ψωμί ένα καροβέλι, λεπτά 55.

Τυρί λεπτά 15.

Μακαρόνια 1)2 δκᾶ λεπτά 10

Πετρέλαιο λεπτά 20.

—Τίποτ' άλλο δεν έχουμε σήμερα, έλεπεν ή κ. Μάρθα. "Αθροισέ τα...

—Μία δραχμή, της έλεπεν ή Μαρία.

—Καλά... Κι' ακόμη δεν έψωνίσασμε για το θράδυ... Σάν πολλά ξεδεύουμε για το φαί!.. αναστέναξεν ή κ. Μάρθα.

Επί τέλους η Μαρία τὰ κατάφερε κι' έμεινε μόνι της. "Εκλεισε τότε την πόρτα της κουζίνας, έβγαλε με πολλή συγκίνηση μέσα από την τσέπη της ποδιάς της το χαρτάκι, που της είχε δώσει ο άνεπιός του ξενοδόχου και το διάβασε:

«Καλὸδεχτος ὁ γλυκὸς ὁ πόνος τῆς ἀγάπης. Καλὸδεχτὴ καὶ τοῦ πόθου ἡ φλόγα. Εὐτυχισμένος ἐκείνος, ποὺ δέ- νεται μετὰ τὰ γλυκὰ δεσμὰ τῆς ἀγά- πης. Εὐτυχισμένος ἐκείνος ποὺ ξελο- γιάζεται ἀπὸ μιὰ αἰθέρια μορφή. Ἡ θύμησί του σάν τὴ δροσάτῃ ἀκτι- νὰ τοῦ φεγγαριοῦ φωτίζει τὰ σκοτά- δια τῆς ψυχῆς μου. Ἡθελα ἀν μπο- ροῦσα νὰ ξεχειλίζην τὴ καρδιά μου, γιὰ νὰ σοῦ δείξῃ ὅλη τὴν ἀγάπην ποὺ κρύβει μέσα τῆς γιὰ σένα. Δί- χως σένα τὰ ρόδα καὶ τὰ ζουμποῦλια εἶνε φλόγες πυρωμένης φωτιάς. Κι' ὅπως τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι νανουρίζει τὴς καλαμιές, ἔτσι νανουρίζει καὶ ἡ ἀγά- πη μου γιὰ σένα νὰ μὲ γλυκάνῃ τὴ ζωή. Μὰ πότε, πὼς θὰ σὲ ξαναδῶ, αὐ- τὸ τὸ ξέρεῖς μόνι σὺ καὶ περιμένω, μετὰ χατάρια νὰ μὲ τοῦ πῆς πολυαγαπῇ- μένη μου. Τώνης».

★

Μιά παράξενη, γλυκειά αγάπη αἰ-

θανόταν η Μαρία, διαβάζοντας τὸ γράμμα τοῦ Τώνη. Καὶ κάθε τόσο, σάν τὸ τρομαγμένο πουλὶ ἐγύριζε καὶ κύ- τανε στὴν πόρτα, μὴ τυχὸν σηκωθῇ ἡ μητέρα της ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ τῆς ἔγραψε τὸ εὐγενικὸ ἐ- κείνο παλληκάρι τῆς φαινόταν τόσο γλυκὰ, τόσο ὁμορφα, ὥστε ἡ πάνα- γινη κοπέλλα, σκυμμένη ἐκεῖ πάνω ἀ- πὸ τὸ φουγάρο, τὰ διάβαζε καὶ τὰ ξα- ναδιάβαζε. Σὲ μιὰ στιγμὴ νόμισεν, ὅ- τι εἶχε πέσει σὲ μιὰ γλυκειὰ νάρκη, πὼς ἔβλεπε ἕνα ἀπὸ τὰ ὄνειρα ἐκείνα, ποὺ καὶ σάν τὸ συλλογίζεται ἔπειτα κανένας, ἐχγνᾷ τὴν σκληρὴν πραγμα- τικότητά...

Καὶ νὰ, δυὸ χοντρά δάκρυα, τὰ δά- κρυα τῆς πρώτης ἐρωτικῆς χαρᾶς κυ- λᾶνε καὶ πέφτουν πάνω στὸ πρώτο ἐ- ρωτικὸ γράμμα, ἐνῶ ἀπὸ τὴ διπλὴν κάμαρα ἀκούγεται πνιγμένο τὸ κλά- μα τῆς μητέρας της, ποὺ κλαίει ἀπα- ρηγόρητα τὴν χαμένη κορούλα της, τὴν Άννα...

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ «ΕΚΕΙΝΗΣ»

Νύχτα τοῦ Μᾶη. Οἱ ἀνθισμένοι κη- ποι τῆς Κηφισιάς, τὸ νεόβγαλτο χορ- τάρι σκορπίζουν τις μεθυστικὲς μυ- ρσίνες τους. Τὸ ὁμορφο προάστειο κοιμάται. Τὸ τελευταῖο τραῖνο εἶχε ἀ- φῆσει πολλὴ ὥρα πρὶν τὸ Στρυφύλι, ὡς πού εἴθανεν ἡ γραμμὴ τοῦ τὰ χρό- νια ἐκείνα, καὶ στριγγλίζοντας κατέ- θαινε πρὸς τὴν Ἀθήνα.

Κοντεύει μεσάνυχτα. Ἡσυχία, θα- θεία ἡσυχία, ἀπλώνεται γύρω. Μὰ νὰ, ξαφνικὰ μέσα ἀπὸ τὸν πευκία, ποὺ εἶνε λίγο πρὸ πέρα ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ τοῦ κ. Τρύφωνα, ξεπροβάλλει μιὰ αἰλου- ἔττα. Προχωρεῖ λίγο μετὰ πολλὰς προ- φυλάξεις καὶ φθάνει κοντὰ στὴν ἑπαυ- λι. Τὸ παλὸ κτίριο μετὰ τὴν ἐξώθηρ κοκκινωπὴ τοῦ πρόσοψι, εἶνε ὁλοσκό- τεινο. Ἡ πόρτα ὁμως ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔμπαινε τὸ ἀμάξι τοῦ κ. Τρύφωνα στὸ ἀμαξοστάσι, ἦταν ἀνοιχτή.

Καὶ πάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου ὁρόφου, ἕνα πρόσωπο κολ- λάει στὸ τᾶμά ἐπιμονὰ νὰ ξεχωρίσῃ κάτι, μέσα στὴν ἀστροφεγγιὰ κι' ἔ- πειτα χάνεται.

Κάτω, ἡ αἰλουέττα ποὺ εἶχε βγῇ ἀ- πὸ τὸν πευκία, ἐναντιρίζε ἐκεῖ, μετὰ τὴς ἴδιες προφυλάξεις, ἀν καὶ ἡ θα- θεία ἡσυχία ποὺ ἀπλώνεται γύρω δὲν διακόπτεται ἀπὸ κανένα θόρυβο. Ποῦ καὶ ποῦ μόνο ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ νυχτοπουλιοῦ. Καὶ πέρα στὸ ἄλσος τὸ ἀηδὸνι σκορπίζει τετράλες μελωδίες, μετὰ τὴς γλυκειῆς τριλλίας του.

—Δὲν φάνηκεν ἀκόμη. Δὲν ἀκούγε- ται τίποτα! μουρμουρίζει ὁ Νίκος, ὁ ἔμπιστος ἀνθρώπος τοῦ κ. Τρύφωνα· γιὰ- τί αὐτὸς ἦταν κρυμμένος μέσα στὸν πευκία.

Δὲν προλαβαίνει ὁμως νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι τοῦ ὁ Νίκος, ὅταν ξαφνικὰ πτωπλατίζει κίτρινος, σάν τὸν πεθα- μένο, μετὰ τὰ μάτια στυλωμένα γεμάτα ἀπὸ φρίκη στὴν ὁλοσκότεινη ἑπαυλὶ. Τὶ βλέπει λοιπὸν ἐκεῖ, ποὺ τοῦ παγώ- νει ἀπὸ τὸν τρόμὸ τὸ κορμί; Μιὰ πνι- γμένη κραυγὴ θγαίνει ἀπὸ τὰ σφι- γμένα χεῖλη τοῦ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πτωπλατίζῃ πανικόβλητος.

★

Δὲν γελιέται! "Όχι! Ἐκεῖ μπροστά στὸν φεγγίτη τοῦ ὑπογείου τῆς ἑπαυ- λεως ξεχωρίζει ὁλοκάθαρα — ὦ, ὅχι δὲν γελιέται! — τὴν αἰθέρια αἰλουέττα μιᾶς ὁμορφῆς κοπέλλας. Εἶνε στὰ ὀ- λοσπαρα ντυμένη καὶ τὸ πρόσωπό της μοιάζει σάν νὰ τὸ φωτίζουν οἱ ἀκτίνες ἀπὸ ἕνα γλυκὸ, ἕνα παράξενο φῶς.

να μυστικὸ φῶς. Καὶ δὲν πατᾶνε τὰ σκεπασμένα ἀπὸ τὸ μακρὸν κάτασπρο φόρεμα πόδια της, χάμω στὸ χῶμα. "Ω, Θεέ μου, φαίνεται σάν νὰ περπα- τᾷ ἄνδρα, σάν νὰ πετάῃ. Μοιάζει σάν μιὰ μεγάλη ἀσπρη πεταλούδα, ποὺ τρέχει γιὰ νὰ ἐρῇ τοὺς ἀνθρώπους τῶν ἀ- νοητικῶν λουλουδιῶν.

Μέσα στὴς παράξενες ἀκτίνες ἀπὸ τὸ μυστηριώδες φῶς, ὁ Νίκος ξεχωρί- ζει τὰ χαρακτηριστικὰ της. Λάμπει σάν ἥλιος τὸ πρόσωπό της. Φεγγαθο- λάει. Μὰ τὰ μάτια της ἐκείνα, τὰ γλυ- κὰ μάτια, μοιάζουν σάν νὰ ἔχουν ἕνα ἱσκιό μελαγχολίας. Καὶ τὸ νεανικὸ πρόσωπο εἶνε πονεμένο. Δὲν γελιέται, ὅχι, ὁ ἔμπιστος ἀνθρώπος τοῦ κ. Τρύ- φωνα. Ἡ παράξενη αὐτὴ ὀπτασία, ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ φαίνεται σάν νὰ φεγ- γοβολᾷ ὁλόκληρη, τριγυρίζει ἐκεῖ κοντὰ στὸν φεγγίτη τοῦ ὑπογείου τῆς εἰλλας. Κι' ἔπειτα ξαφνικὰ χάνεται. Λές καὶ ὑπόρρεσε καὶ μῆκεν ἀπὸ τὸν μικρὸν ἐκεῖνο φεγγίτη στὸ ὑπόγειο.

Κρύος ἰδρώτας λούζει τὸ κορμὶ τοῦ Νίκου. Ἐπειτα ἀργὰ, σάν τὸ χέρι τοῦ νὰ μὴν ὑπακούῃ, σταυροκοπιέται. Γέρνει στὸν κορμὸν ἐνὸς γέρικου πεύ- κου γιὰ νὰ μὴ σωριασθῇ χάμω.

Δὲν τὸν ἐνέλασαν λοιπὸν τὰ μάτια του; Δὲν ἦταν παιχνίδι τῆς φαντασίας του;

Μηχανικὰ βγάζει τὸ ρολόγι τοῦ καὶ κυττάζει τὴν ὥρα.

Μεσάνυχτα καὶ 5' λεπτά.

—Ἦταν φάντασμα λοιπὸν, μουρμου- ρίζει μέσα στὰ δόντια του.

Καὶ ὁ τρόμος τοῦ τὸν κάνει νὰ νο- μίσῃ ὅτι γύρω τοῦ ἀπὸ ὅλον τὸν πευ- κίωνα θὰ θγοῦν παράξενες ἀσπροντυ- μένες κοπέλλες. Σταυροκοπιέται πάλι με φόβο. Τὸ ἀεράκι τῆς νύχτας δυνα- μώνει.

Ἀλήθεια, τώρα θυμάται. ὦ καὶ τὸ θυμάται καλά. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ πα- ράξενη ἀσπρη ὀπτασία χάθηκε ξαφνι- κὰ, σάν νὰ χώρεσεν ἀπὸ τὸν μικρὸν φεγγίτη καὶ μῆκε στὸ ὑπόγειο τῆς εἰλλας, αἰσθάνθηκε μιὰ δυνατὴ πνοὴ ἀέρα, στὸ πρόσωπο, ἐνῶ δὲν ἐφύσασσε καθόλου.

—Ἐχουν δίκην λοιπὸν οἱ Κηφισιῶ- τες, ποὺ λένε ὅτι ἡ ἑπαυλὶ εἶνε στοι- χειωμένη, ἀναρωτιέται, μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο καὶ κίτρινος σάν νεκρὸς, ὁ Νί- κος.

Καὶ ἕνας ἀπερίγραπτος τρόμος τὸν κυριεύει γανά. Σάν τρελλὸς τότε ὁ ἔμπιστος ἀνθρώπος τοῦ κ. Τρύφωνα, σάν νὰ πασχίξῃ νὰ δώξῃ μιὰ τυραν- νικὴ ὀπτασία, χειρονομεῖ καὶ τρέχει, γιὰ νὰ φύγῃ.

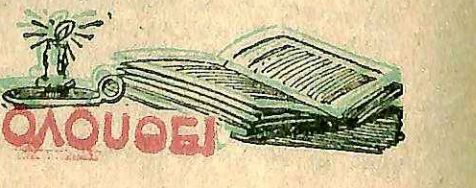
★

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ θόρυβος ἀπὸ ἕνα ἀμάξι, τὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων ἀκού- γεται μέσα στὴ νύχτα. Ὁ Νίκος μοιά- ζει σάν νὰ ζυπνᾷ ἀπὸ ἕνα ἐφιαλτικὸ ὄνειρο.

—Ἐρχονται! ψιθυρίζει. Αὐτοὶ εἴ- νει!

Καὶ μετὰ παρалуμένο ἀκόμα τὸ κορ- μὶ ἀπὸ τὸ φόβο, θγαίνει ἀπὸ τὸν πευ- κία.

Τὸ ἀμάξι κοντοζυγώνει. Ξεχωρίζει τώρα μαζί μετὰ τὸ ποδοβολητὸ τῶν ἀλό- γων καὶ τὸ λαχανιασμένο ρουθόνη- σιὰ τους.

Το σύμπαν μᾶς ἀπειλεῖ

Λέγεται, ὅτι, κάποιοι ἀστρονό- μος, ἀφοῦ παρετήρησε καλὰ τὰ ἀστρα, ἔπεσε μέσα σ' εἰς τηγά- δι. "Ίσως ὁ θνητὸς αὐτὸς νὰ σκέφθη- κε περισσότερο ἀπ' ὅτι πρέπει πὼς ὅλες οἱ ἐπιχειρήσεις συμφορᾶς μας εἶναι μὴδαιμινες ἀπέναντι τῶν «οὐρανίων» κινδύνων καὶ πὼς ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς ὕδρωγείου μιὰ μέρα θὰ ἐν- σὺν κάτω ἀπὸ ἕνα οὐράνιο θῆμα ποὺ θὰ μεταβάλλῃ τὸν κόσμον μας σὲ μιὰ πυρακτωμένη μάζα...

Μας εἶνε γνωστὸ ὅτι ὑπάρχει κίνδυ- νος καταστροφῆς μας ἀπ' αὐτὰ τὰ οὐ- ράνια ἔλη... καὶ γι' αὐτὸ ὡς σή- μερα δὲν ἀμφισβάλουμε πὼς μπορεῖ καμμιὰ μέρα νὰ μας ἐπισκεφθῇ κανέ- να τέτοιο ἔλημα. Οἱ ἀστρονόμοι ὁμως τώρα μᾶς λένε ὅτι τὰ οὐράνια αὐτὰ θῆματα ποὺ ἀπειλοῦν τὴ γῆ εἶναι πολυαριθμότερα...

Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐπιστήμονας ἰσχυρίζονται πὼς γιὰ καλὴ μᾶς τύχη καὶ ὅπως ἀνεξήγητα δὲν ἐφθασαν ἀκόμη στὸν τόπον μας αὐτὰ τὰ ἀνεπιθύμητα καὶ κα- ταστροφικὰ θῆματα ποὺ περι- φέρονται στὸ ἄπειρο.

Μὰ, πρέπει νὰ πιστέψουμε τά- χα στὰ λεγόμενα αὐτῶν τῶν ἀ- παισιόδοξων;

Ἡ μήπως μᾶς φοβερίζουν μ' αὐτὲς τὶς ἀπειλὲς γιὰ νὰ μᾶς κά- νουν νὰ εἰμαστε πιὸ σοβαροὶ καὶ πιὸ προσεκτικοὶ στὴ ζωὴ ; Δὲν ἔξομε τί νὰ παραδεχθοῦμε. Ἀλ- λά, χωρὶς ἀμφισβόλια σὲ μᾶς ἀ- ρέσουν περισσότερα ἐκείναι οἱ ἀ- στρονόμοι ποὺ μᾶς θεβαιώνουν πὼς ἡ καταστροφὴ θὰ λάβῃ χώ- ραν μετὰ ἕνα τοῦλάχιστον ἑκα- τομμύρια χρόνια...

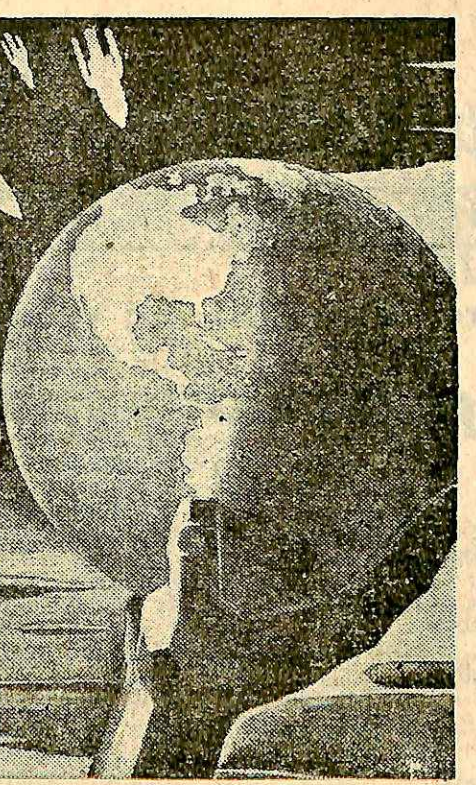
ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ πλανήτης μας γυρίζει γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ κάνει ὁλόκληρη τὴ θάλα του μέσα σ' ἕνα χρόνο. Μαζὶ μὲ ὅμως γυρίζουν κι' ἄλλοι πλανῆτες, ὅπως ἀκριβῶς τρέ- χουν τὰ ἄλλα ἐπάνω σὲ μιὰ κυκλικὴ πίστα ἡλιοδρομίου.

Ἡ Ἑοῦς κάνει ἕναν μικρὸ κύκλὸ γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἡ Ἀφροδίτη ὅρι- σκεται 108 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ τὸ ἄστρο τῆς ἡμέρας, ἡ Γῆ δὲ ἀπόστασι 149.000.000 ἀπ' αὐτό. Κατόπιν ἔρχονται κατὰ σειράν ὁ "Α- ρης, ὁ κόκκινος πλανήτης, ὁ Ζεὺς, ὁ Ποσειδών, μετὰ τοὺς φωτιστεφάνους του, ὁ Οὐρανὸς καὶ τέλος ὁ Πλούτων, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνακάλυψις ἐσημείωσε ἕνα μεγάλο θῆμα προόδου στὴν ἀστρονο- μίαν, πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους.

Τώρα, ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ ἀχανοῦς ἀπείρου μερικὲς φορὲς μᾶς ἔρχονται ἐπισκέπται μετὰ πυρακτωμένη χαίτη : οἱ κομήτες. Τοποθετοῦνται ἀπρόσκλη- τοι ἀνάμεσα στὸ ἥλιακό μας σύστη- μα, γυρίζουν κι' αὐτοὶ μαζί μας γύ- ρω ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ξαναφεύγουν γιὰ τὸ ἄπειρο.

Ἄλλοι κομήτες, συγκρατούμενοι ἀ- πὸ τὴν ἑλξὶ τοῦ ἥλιου, παραμένουν στὸ «σύστημά» μας, διαγράφοντες μ' ἀ καμπύλη γραμμὴ, ἡ ὁποία ἀνακόπει ἐπικινδύνως τὴν τροχιά τῶν πλανη- τῶν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ περιοδικοὶ κομή- τες γιὰ τοὺς ὁποίους μπορεῖ μὲν νὰ ὑπολογισθῇ ἡ ἐπιστροφὴ, ἀλλὰ δὲν

ΑΙΘΕΡΙΑ ΒΛΗΜΑΤΑ
ἐναντίον τῆς Γῆς

Εἶναι καὶ τόσο ἀκριβεῖς στὰ ραντε- βοῦ τους ! Μερικὲς φορὲς ξαναρχον- ται κομματιασμένοι ἢ ἐν εἰδὲς φωτει- νῆς θροσχῆς διακτινῶν ἀστέρων.

— Δὲν ἔχομε καμμιὰν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὲς τὶς οὐράσιες περιπέτειες ! συμπεραίνουν οἱ πρὸ ἀπαισιόδοξοι ἀ- στρονόμοι.

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΒΛΗΜΑΤΑ

Κάποτε ὑπῆρχε μετὰ τὸ "Αρεως καὶ Διὸς ἕνας ἄλλος πλανήτης, ὁ ὁποῖος ἔπαθε κάποιο σπουδαῖο ἀτύχημα. Ἐ- ξερράγη καὶ τὰ κομματὰ τοῦ ἀποτε- λοῦν σήμερα τοὺς μικροὺς πλανήτας ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ ἀστρονόμοι ἀνα- καλύπτουν ἕναν κάθε χρόνο. Οἱ πλαν- ῆτες ὁμως αὐτοὶ εἶνε ἀκίνδυνοι, γιὰ- τί ἔχουν περιστροφικὴν τροχίαν γύρω ἀ- πὸ τὸν πατέρα τους τὸν ἥλιο.

Ἄν, κατὰ σύμπτωση, κανένας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς πλανήτας ἐφεύγῃ ἀπὸ τὸ δρόμο του, τότε θὰ χτυπήσῃ κατακέ- φαλα τὴ Γῆ. Ἐτοὶ ἐξηγοῦν οἱ ἐπι- στήμονες ἀστρολόγοι τὴν ἀπειλὴ τῆς καταστροφῆς τῆς Γῆς ἀπὸ μιαν ἀνα- πόφευκτη ἐφοδὸ ἐναντίον τῆς ἐκ μέ- ρους οὐρανίων σαμάτων. Ὁ "Ερως καὶ ὁ "Αδωνις, αὐτὰ τὰ σαγι- νευτικά ὀνόματα, ἀντιπροσωπεύουν, στὴν ραγματικότητά, ἕναν ἄλλον κίν- δυνο, ἐνῶ ἀπεναντίας ἡ Ἀφροδίτη δὲν μᾶς πλησιάζει ποτὲ καὶ διατηρεῖ μιὰν ἀπόστασι 41 ἑκατομμύριων χιλιόμε- τρων ἀπὸ μας. Ὁ "Ερως ἀπέχει μό- λις 11 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα ἀπὸ τὸν πλανήτη μας (πολὺ μικρὴ ἀπόστα- σι γιὰ τοὺς οὐρανίους δρόμους). Ὁ

Τι λένε οἱ ἀστρο- νόμοι

"Αδωνις ἐπίσης ἀπέχει 2.000.000 χιλιὸ μετρα ἀπὸ μᾶς καὶ συνεπῶς σὲ 48 ὁ- ρες μπορεῖ νὰ μᾶς χτυπήσῃ μιὰ χαρὰ!

Ο ΜΕΤΕΩΡΟΛΙΘΟΣ ΤΗΣ ΣΙΒΗ- ΡΙΑΣ

Στις 20 Ἰουνίου 1908 ἕνας μετεω- ρόλιθος ἔπεσε εὐτυχῶς σὲ μιὰ μεγάλη ἔρημο, τὴ Σιβηρία. Ὁ μετεωρόλιθος αὐτὸς ἐζυγίζε 130 τόννους!

Τὸ θῆμα ἐκεῖνο ἀνέσκαψε μιὰν ἔκ- ται ἀνάλογη μετὰ ὁλόκληρη τὴν Ἀττι- κοβοιωτία. Τὸ ἔδαφος ὑπεχώρησε καὶ τὰ δάση ἀνεκόπησαν ἐπὶ τὴ ρίζα.

Τὸ κύμα τοῦ δημιουργηθέντος ἀνέ- μου ἔγινε αἰσθητὸ καὶ στὴν Ἀγγλία. Ἐννέα ὥρες μετὰ τὴν πτώσι τοῦ με- τεωρόλιθου ὁλόκληρος ὁ Πέτροπο- λος ἐγένετο ἀπὸ μιὰ πνιγρὰ ὁσμή.

Στὴν ἔρημια τοῦ Ἀντράρ τῆς Μου- ριτανίας ἀνεκαλύφθη ἐπίσης ἕνας τε- ράστιος μετεωρόλιθος ἀποτελούμενος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ σίδηρον καὶ νίκελ. Τὸ θῆρος τοῦ ὑπερέβαινε τὸ ἕνα ἑκατομμύριο τόννους!

Οἱ Ἡνωμένοι Πολιτεῖες, συνη- θισμένες νὰ κάνουν συλλογὲς ἀπὸ «ρεκόρ» διάφορα, ἔχουν στὴν Ἀ- ριζόνα ἕναν περίεργον κρατῆρα διαμέτρου 1200 μέτρων καὶ βά- θους 130 μέτρων, τὸ δὲ στόμιό του περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα φυσικὸ κὸ τεῖχος ὕψους 40 μέτρων.

Ὁ μεγάλος αὐτὸς κρατῆρ δη- μιουργήθηκε ἀπὸ τὴν πτώσι ἐνὸς «ἱπταμένου δρους», τὸ ὁποῖον θυ- μοῦνται ἀκόμη οἱ Ἰνδιάνοι.

Ὅσο γιὰ τοὺς «μικροὺς» πλα- νήτες ἡ προσβολὴ τους θὰ μᾶς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνη, καθὼς μᾶς

θεβαιοῦν μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι ἀστρο- νόμοι. Θάνα ἱκανὴ νὰ ἀλλάξῃ τὴν ὕψι τῆς Γῆς καθὼς καὶ τὴν τροχιά της!

Ἀρκεῖ νὰ σκεφθοῦμε ὅτι ὁ "Α- δωνις, ποὺ ἔχει σχετικῶς μικρὰς δια- στάσεις, εἶναι ἕνας θρόακος, σχήματος Ζέππελιν, μετὰ μήκος 200 μέτρων καὶ βάρος 75.000.000 τόννων ! Ὁ,τι δη- λαδὴ ἀρκεῖ νὰ καταστρέψῃ ὁλόκληρον τὸν πολιτισμὸν μας !

Οἱ πρόγονοι μᾶς ἀφάλαδς εἶχαν δι- κη ὅταν ἔλεγαν πὼς ἐφοδούντο τὸν οὐρανὸ νὰ μὴν πέσῃ ἐπάνω στὸ κεφάλι τους.

Γι' αὐτὸν ἴσως τὸ λόγον φοβήθηκε κι' ὁ ἀστρονόμος καὶ ἀποφάσισε νὰ τεματίσῃ τὴ ζωὴ του πέφτοντας στὸ πηγάδι...

Καὶ νὰ τώρα ποὺ ἔρχεται μετὰ ὅλο τὸ ἐπιστημονικὸ κύρος τῆς ἡ ἐπιστῆμης τῆς ἀστρονομίας νὰ μᾶς θεβαιώσῃ ὅτι οἱ ἐνοτικτῶδεις φόβοι ἐκείνων ἀναπο- κρίνονται πρὸς τὴν πραγματικότητά.

Οἱ αἰσιόδοξοι, θέβαια, δὲν θὰ λά- θουν σοβαρῶς ὅπ' ὅθει τους τὴ προ- φητείες αὐτῆς τῶν ἀστρονόμων καὶ θὰ ἐξασκοῦντο νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ πλαν- ῆτης μας θὰ ἀγαρᾷ τὴν αἰωνία τροχιά του μέσα στὸ ἄπειρο, χωρὶς νὰ φοβᾶται τὴς καταστρεπτικῆς ἐπιθέσεως τῶν διαφόρων Ἑρώτων καὶ Ἀδωνιδαν.

Ὑπάρχουν ὁμως καὶ οἱ ἀπαισιόδο- ξοὶ ποὺ θεωροῦν τὴν καταστροφὴ τοῦ πλανήτου μας ὡς γεγονός ποὺ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ πραγματοποιηθῇ.

Δύο γράμματα βπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόβως και πεζοδρομίων

Στό κάτω-κάτω τής γραφής...

Υπάρχουν συγγραφείς;

Χαρίδημε,

Τί γίνεσαι; Πώς είνε ή μαμά σου,
ό αδελφός σου ό παχός κι' ό έτερος ό δίδυμος;
Και διατί συγχίζεσαι σάν λέγω τ' όνομά σου;

Δέν λέγεσαι Χαρίδημος;
"Ας είνε... Σοί τό συγχωρώ πού, ίσως λόγω ζέστης
έσχάτως έναντίον μου τοσοῦτον έξανέστης,
και είς τό προηγούμενον μ' έξύβρισες τό φύλλον,
σέ θεωρώ δέ πάντοτε άγαπητόν μου φίλον...

★

"Ένα σπουδαίον ζήτημα ήδη μ' άπασχολεί
και επ' αὐτοῦ τήν γνώμην σου θά ήθελα πολύ.
Θά είδες, αν στα θέατρα
έτυχε ν' ά γυρίσης—
τί γράφονται και λέγονται
στάς έπιθεωρήσεις.
Λοιπόν, έγω τά θεωρώ
εὐήθη τά λεγόμενα
όπου ή «φίλη»—άκουσον!—
άποκαλείται «γκόμενα»,
τό «πάθος τοῦ καπνίσματος»
λέγεται «θεργιακλήκη»
και—φειδ!—τήν «άνδροπρέ-
(πειαν)

τήν λέγουν «άσικληκη»!
Γίνεται και κατάχρησις
νομίζω τής άφης
έπί σκηνης, κι' εὐθύνονται
γι' αὐτό οί συγγραφείς,
πού προκαλοῦν τόν γέλωτα
διά... γαργαλισμῶν
κι' άκόμη καταφεύγουσι
στόν σεξουαλισμόν,
για νά εκθέσουν οὕτω πῶς κρυφά και λάου-λάου
τό δράμα τό πανάρχαιον 'Ελένης—Μενελάου
έν ταίς λεπτομερείαις του...

Πού οί παλαιοί μας συγγραφείς τής έποχής έκεινης...
"Έγραφε τότε τίς άγνές και τρυφερές «Γαζίες» του
ένας Μωραϊτίνης,

ό Πάπ έκανε σάτυραν τοῦ κάθε άσυστόλου,
τόνιζε τοῦς «Απάχηδες» ό Χατζήαποστόλου,
και ό γλυκὺς Θεόφραστος, πού έχει τόσες χάρες,
τραγουδία τότε έγραφε και όχι... σαχλα-Μάρες!...
Οί μπαλλαρίνες χόρευαν περίφημο «κάν-κάν»,
μέ τρόπον, όμως, κοσμικόν, σεμνοτυφή και ήρεμον,
και δέν μᾶς έσερβίριζαν κρέας μέ τήν όκάν
όπως συμβαίνει σήμεραν!

...
"Αν τά συλλογισθής αὐτά, σοῦρχεται νά δακρύσης...
Υπάρχει, δ'ιτως, πνεύματος, έν τῷ θεάτρῳ, κρίσις,
και είν' ό λόγος μόνον είς και άρκετά σαφής:

"Ελλείπουσιν οί συγγραφείς,
παρ' όλον πού... υπάρχουν έν εκ τούτων λεγεῶνες,
Οί πλείστοι άντιγράφουσιν, όπως και οί... αιδώνες,
και αν υπάρχουν και καλοί,
—έντ'— έξη τό πολύ—

φθείρονται εύρισκόμενοι πάντοτε' επί σκηνης...
Τί λές κι' εσύ;... Δέ συμφωνεῖς;...

...
Διά ταῦτα σέ άφήνω μέ όργην αλλά και μένος
και διατελῶ προθυμῶς

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Ρέ Κλέων,

Σ' έναν άνθρωπο μιλάνε μιά φορά
κι' άμα τοῦ πῶνε «κόφτο πιά», αὐτός άμέσως παύει.
"Εσύ, τοῦ κάκου φίλε μου. Μεγάλη συμφορά
μού έχεις γίνει και μπελᾶς. Τό έχεις καταλάβει;
Τί τίς θέλεις τίς κουβέντες, ρέ Κλέων, τίς πολλές;
Παράτα τίς, καῦμένε!

Δέ θέλω, βρέ, Χαρίδημο έμένα νά μέ λές!

Δέ θέλω! Πῶς τό λένε;

"Αμε στό γέρο διάολο, στό κάτω-κάτω τής γραφής...

...
Και τώρα στό προκείμενον: Υπάρχουν συγγραφείς;

"Ιδού ένα έρώτημα, γυμνῶ ή μάλλον άνυμνο,
πού πάντως δέν θά έπρεπε νά μείνι άναπάντητο.
Λοιπόν, έγω, βρέ Κλέωνα, βρίσκω πῶς έχεις άδικο
νά νοσταλγής τό «Σφίξε με», τό «Γείρε», τόν «Κατάδικο»
και τά τραγούδια, γενικῶς, πού σεῖς τά λέτε άσματα
κι' άς είνε καταπλάσματα.

Βρίσκεις πέντ'—έξη συγγραφείς; Δέν ξέρεις νά μετᾶς!
Γιά τόσους μόνο, φίλε μου, άξίζει ό Πετράς,
χωρίς τόν Κιούση, φυσικά, πού έχει συνεργάτη,
καί πού άξίζει και αὐτός για τρεῖς παληούς και κάτω...
"Επειτα ό Ρηγόπουλος—ό Μίλης, δηλαδή—
δέν είνε μάλαμα παιδί;

"Αμ ή Σακελλάριος; Δέν έκαναν «Αχ-ρόδο»
όλα, όταν ανέβασε τοῦ 'Ισπαχάν τό Ρόδο;
"Εχεις ξεχάσει έπειτα και τόν Εὐαγγελίδη
πού μεταφέρει στήν σκηνή Παρίσια και Τύνιδες
και πού μπορεί νά καταπιή, ως πού νά πής άπίδι
δέκα Μωραϊτίνδες!

★

Πόσους είχε τέτοιους συγγραφείς ή «έποχή εκείνης»;
Τί ήτανε ό "Αννίνος έμπρός στό Γιοκαρίνη,
και θά γινόταν συγγραφεὺς ό Π. Δημητρακόπουλος
αν ζοῦσε είς τά χρόνια του ό Βάσος ό Σπυρόπουλος;
Σέ όσα μέ ήρώτησες νά σ' άπαντήσω ὡμῶσα
και ήδη σ' άπεστομῶσα

★

Μέ συγχωρεῖς, βρέ Κλέωνα, αν φάηκα ὡμός,
μά θά δεχόμουν πρόθυμα
νά γίνη σκοτωμός,
αν πρόκειται νά έρθουμε
δέκα αἰῶνες πίσω...

Και τώρα τά μπαλέττα μας
πρέπει νά προσπίσω,
πού μέσα είς τό γράμμα σου
μορφήν τοῦς δίνεις άγούς.
"Ενα μόνον ελάττωμα
έγω τοῦς βρίσκω, Κλέων:
Πῶς είνε άκατάλληλα
διά τοῦς... χορτοφάγους!
Τίποτε περιπλέον...

...
"Επ' τούτοις, συμπόλιτα,
σέ άσπάζομαι άσμένως
ό πολὺς καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Και διά τήν άντιγραφήν Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΠΙΣΤΙ ΜΕΘΟΥΝ...

ΠΙΣΤΙ ΟΥΪΣΙΜΟΥ, ΈΝΑ ΤΑΥΜΟ ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Κατέβαινα διαστικός τήν ὁδόν Στα.
δίου. "Εκει, πρὸς τήν διασταύρωσιν μέ
τήν ὁδόν Κοραή, είδα εξαφνικά μιά
λεπτή σιλουέττα νά προβάλλη πίσω ά-
πό ένα κιάκι, νά διευθύνεται πρὸς τό
μέρος μου.

Δέν τήν άνεγνώρισα στήν αρχή. Κι'
οὔτε πρόσεξα ὅτι έρχόταν πρὸς έμέ-
να. Είχα ραντεβού γιά μιά πολύ σο-
βαρή υπόθεσι. "Ετσι, έντελῶς άκαθό-
ριστα, είχα διαισθανθῇ μάλλον τήν
παρουσία αὐτῆς τῆς κοπέλλας και πῆ-
γα νά τήν προσπεράσω, ὅταν...

— Καλέ, τί γίνεσαι;...

Σταμάτησα. "Η νέα είχε σταματή-
σει στή μέση τοῦ δρόμου, έμπρός μου.
Προσπάθησα νά συγκεντρώσω τίς σκέ-
ψεις μου. Μά ναί, θέβαια, κάπου τήν
ήξερα, αλλά...

Χαμογέλασα κάπως ήλιθία:

— Στοιχηματίζω ὅτι δέν μ' άνεγνώ-
ρισες άκόμα, είπεν αὐτή σουφρώνοντας
χαριτωμένα τά γελιάκια τῆς.

Ξαναχαμογέλασα πιδ ήλιθία άκόμα.

— Καί... μάλλον έκερδισατε τό στοί-
χημα! άπήντησα. Δηλαδή, δέν μοῦ εἶ-
θε έντελῶς άγνωστη... αλλά αὐτή τῇ
στιγμῇ σᾶς ὁμολογῶ ὅτι...

Διάβολε! Μήπως είχε κάνει κανένα
λάθος; Μήπως μέ είχε πάρει γιά κα-
νέναν άλλον;... "Οχι, όμως! Τό βλέμ-
μα τῆς, τό παιχνιδιάρικο και άθῶο
μαζύ, και τό χαμόγελό τῆς μέ τά λακ-
κάκια στό μάγουλα δέν μοῦ ήταν ά-
γνωστα. Ποιά ήταν όμως;...

— Μά τόσο πολὺ έχω αλλάξει;... μέ
διέκοψε αὐτή, παίρνοντας εξαφνικά σο-
βαρό ὄφρος. Δέν μέ θυμάσαι, λοιπόν;
Δέν θυμάσαι τῇ Ρόζα;

Είχε ξαναχαμογέλασει πάλι, καθῶς
έπρόφερε τό ὄνομά τῆς και τήν θυμή-
θηκα.

Μά ναί! Αὐτή ήταν!

— Ναί, ναί, Ρόζα! "Ελεγα κι' έ-
γώ... "Ενα τόσο γλυκὸ χαμόγελο δέν
τόν ξεχνᾶ κανείς εύκολα...

— "Εχω αλλάξει τόσο πολὺ, λοι-
πόν;

— "Οχι, αλλά... πῶς νά σοῦ πῶ...
Εἶσαι, έν τούτοις, κάπως αλλοιώτικη!

"Α, ναί, ήταν αλλοιώτικη ή Ρόζα!
Πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, ὅταν τήν είχα
πρωτογνωρίσει — σ' ένα «ἀπρέ—μιν-
τι», στό σπῆτι κάποιας φίλης τῆς πού
γιώρταζε, ένα μικρὸ λαϊκὸ σπιτάκι
στό θάθος μιάς συνοικίας — ήταν ένα
τόσο δά κοριτσάκι άκόμα. Τό χαμό-
γελό τῆς, τό βλέμμα τῆς, ἀπὸ τήν
πρώτη στιγμή μοῦ είχαν κάνει έντύ-
πωσι Στό σπῆτι αὐτὸ είχα πάει τυ-
χαία, παρασυρόμενος ἀπὸ κάποιο φί-
λο μου, γνωστὸ τῆς οἰκοδέσποινας.

Και κείνο τό βράδυ είχα χορεύει ὅλη
τὴν ὥρα μέ τῇ Ρόζα. Τί σοβαρὴ πού
ήταν!... "Ενῶ χορεύαμε μοῦ είχε πῆ
πῶς εργαζόταν, πῶς ήταν δακτυλο-
γράφος σέ κάποιο γραφεῖο.
Στό σπῆτι κείνο δέν είχα ξαναπάει.
Τῇ Ρόζα, όμως, τήν είχα ξαναδῇ.
Τήν είχα συναντήσει στό δρόμο, έξω
ἀπ' τό γραφεῖό τῆς, τήν ὥρα πού σχο-

λυῖσε. Είχε έρθει και σ' ένα ραντε-
βού... Μά πόσο φόβο μὴν τήν δῇ και
νείς, μέ τι χτυποκάρδι!... Κι' οὔτε φι-
λι δέν είχε δεχθῇ. Μά κῦτταζε μ' αγά-
πη μόνο, και μέσα στό βλέμμα τῆς
καθρεφτιζόταν ὅλη ή εὐτυχία πού έ-
νοιῶθε ή άθῶα, παιδιάστικη άκόμα
ψυχούλα τῆς...

Είχα παῦσει νά τήν βλέπω. Πρὶν ἀ-
πό ένα χρόνο, τήν είχα συναντήσει
πάλι στό δρόμο. Φοροῦσε ένα ταῖτινο
φορεματάκι, ὅπως τήν πρώτη φορά,
και φαινόταν άνήσυχη. Μοῦ είχε πῆ
πῶς θά παντρευόταν... Τήν άγαποῦσε
ό προϊστάμενος τοῦ νέου γραφεῖου ὅ-
που εργαζόταν, και...

— Εἶνε τόσο αὐστηροί στό σπῆτι
μου!... Φεύγω μὴν πάη και μᾶς δῇ
κανένα μάτι και ὑποψιασθῇ...

Τήν είχα ξαναχάσει γιά ένα χρόνο.
Και νά, πού τήν συναντοῦσα σήμερα...

Σήμερα, όμως, φοροῦσε ένα φου-
στάνι ἀπὸ φινό μεταξωτό. Ρούζ. Ρίμ-
μελ. "Άλλος άνθρωπος!

— Δέν ξέρεις πόσο εὐχαριστήθηκα
πού σέ συνήντησα. Θυμάσαι τήν τε-
λευταία φορά πού είχαμε συναντηθῇ...

— Βεβαίῶτατα! "Επρόκειτο νά παν-
τρευθῇς... "Ετσι
μοῦ είχες πῆ. Μή-
πως παντρεύθη-
κες;

"Η Ρόζα δέν
μοῦ άπήντησε. Βι-
αστικά έξηκολούθησε:

— "Επέμενες νά μείνωμε λίγο μαζί,
κι' έγὼ δέν δεχόμουν. Θυμάσαι; Φο-
βώμουν... Σήμερα, όμως, είμαι ελεύ-
θερη. Και ήθελα λίγη συντροφιά. Ποῦ
νὰ φανταζόμουν πῶς θά συναντοῦσα
έσένα...

Στό διάβολο οί σοβαρές ὑποθέ-
σεις!

— Πάμε, λοιπόν, νά τά ποῦμε λίγο,
Ρόζα. Πού θέλεις νά πάμε;... Στό Σο-
λωνεῖο, στό καναπεδάκι ὅπου καθόμα-
στε άλλοτε;...

Αὐτή, ἀπέφυγε νά μέ κῦττάξη. Μέ
φωνή σιγανή, βραχνή, μοῦ άπήντησε:

— "Οχι. Πάμε πούθενά πού νά κά-
νουμε κέφι: "Εχω ὄρεξι νά πῶ ἀπό-
ψε...

Τήν κῦτταξα μέ άπορία:

— Καλά, ό πατέρας σου;... οί δικοί
σο, πού είνε τόσο αὐστηροί;...

— "Ο πατέρας μου πέθανε. Ζῶ μόνη
μου. Δέν έχω κανέναν στό κεφάλι
μου!

Τραβήξαμε σέ μιά ταβέρνα — σ' έ-
να ὑπό, μάλλον, τῆς μόδας.

Καθίσσαμε σ' ένα παράμερο τραπε-
ζι. Παράμερο; Χμ... Σέ λίγο ἀπο-
τελοῦσε τό κέντρο τοῦ κεφισῶ...

Παρήγγειλα μερικὸς μεζέδες και
λίγο κρασί. "Η Ρόζα παρήγγειλε οὐ-
ίσκου.

— Δέν έγω πῆ ποτέ! μοῦ είπε. Θέ-
λω νά τό δοκιμάσω ἀπόψε... Θέλω νά
πῶ πολὺ, πολὺ...

Και άρχισε νά πῆ. Σέ λίγο ή ὁρ-
ήστρα άρχισε ένα ταγκό.

"Α! Τί εὐθυμη πού ήταν ή Ρόζα έ-
κείνο τό θρίδυ!...

★

— Και δέ μοῦ λές, Ρόζα, εργαζέσαι
πάντα στό ἴδιο γραφεῖο;...

"Η Ρόζα σταμάτησε τό τραγουδί
τῆς μέ κῦτταζε μέ άπορία, συνήλθε λί-
γο ἀπὸ τό μεθύσι τῆς, κι' έσκασε στά
γέλια:

— Σέ ποῖ;... "Α, όχι φίλε μου! Πᾶν' αὐτά... "Αφῆσα τῇ γραφομη-
χανή...

— Μά... ό προϊστάμενός σου κείνος
πού...

— Τό θυμάσαι άκόμα, καῦμένε;...
Κοριτσιότικες κουταμάρες!... "Επειτα,
ψέματα σοῦχα πῆ! Φαντάσου πῶς...
χαχά... πῶς ήταν παντρεμένος, και
δέν τῶξερε κανείς!... Μοῦ άνοιξε τά
μάτια, όμως, αὐτός ό άνθρωπος! Σ τήν
ὕειά του! Γκαρόν, ένα οὔσκυ ά-
κόμα!...

— Ρόζα, θά πῆς πολὺ... Θά σέ πει-
ράξη...

— Οὔτε τόν άγάπησα, άλλω τε πο-
τέ... "Ηταν γαλαντόμος και σκορπού-
σε τά λεφτά νά!... μάστο:... γιά τό
χατήρι μου:.. Τί
τά θέλεις, ὅ-
μως... τόν συχα-
θηκα και τόν ξε-
βρίσα μιά μέρα.
Δόξα τῷ Θεῷ

Τοῦ κ.

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗ

ἀπὸ τότε δέν μοῦ έλειψαν τά λε-
φτά. "Αμ' τί... θά καθόμουν νά
μαραζῶναι πάνω στή μηχανή
για χίλιες ψωροδραχμές τό μήνα!
"Απαίτησι πού σοῦ τήν είχαν οί δικοί
μου!... Δέ βαρύνεσαι, όμως. "Ημουνα
κουτή τότε... "Ελα, τώρα, καῦμένε,
αὐτή τήν ιδέα είχες και σὺ γιά μένα,
γι' αὐτό μέ παρήτησες τότε... Θυμά-
σαι, στό μοναδικό μας κείνο ραντε-
βού πού δέν σ' άφῆσα οὔτε νά μέ φι-
λήσης;... Κι' ὅμως έσένα θαρῶ πῶς
σέ είχα άγαπήσει... Κουροφέξα! "
"Αγάπες κουταμάρες!... Αὐτή είνε ή
ζωή! Ζήτω τό γλέντι!...

"Η Ρόζα σηκώθηκε.

— "Οχι. Πάμε πούθενά πού νά κά-
νουμε κέφι: "Εχω ὄρεξι νά πῶ ἀπό-
ψε...

Τήν κῦτταξα μέ άπορία:

— Καλά, ό πατέρας σου;... οί δικοί
σο, πού είνε τόσο αὐστηροί;...

— "Ο πατέρας μου πέθανε. Ζῶ μόνη
μου. Δέν έχω κανέναν στό κεφάλι
μου!

Τραβήξαμε σέ μιά ταβέρνα — σ' έ-
να ὑπό, μάλλον, τῆς μόδας.

Καθίσσαμε σ' ένα παράμερο τραπε-
ζι. Παράμερο; Χμ... Σέ λίγο ἀπο-
τελοῦσε τό κέντρο τοῦ κεφισῶ...

Παρήγγειλα μερικὸς μεζέδες και
λίγο κρασί. "Η Ρόζα παρήγγειλε οὐ-
ίσκου.

— Δέν έγω πῆ ποτέ! μοῦ είπε. Θέ-
λω νά τό δοκιμάσω ἀπόψε... Θέλω νά
πῶ πολὺ, πολὺ...

Και άρχισε νά πῆ. Σέ λίγο ή ὁρ-
ήστρα άρχισε ένα ταγκό.

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗ

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ο ΣΙΝΩΠΕΥΣ

ΤΟΥ Κ. ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

Πρόγονας φυσικά προς την ελπίδα ή «Ελληνική φυλή, κατώρθωσε να διατηρήσει τη μνήμη του Διογένη, μέσα σ' όλους τους τούτους αιώνες που επέρασσαν, ανέπαφη — εινε αλήθεια, «Αλλά κι» αλήθεια ειν' επίσης ότι ολοκληρωμένος ο Διογένης μ' αρχή και με τέλος, μένει ακόμα αγνώστος. Αυτή τη συλλογή όλων μαζί των δοκουν, μιντων που μας αφήσαν σκόρπια εδώ κι εκεί οι διάφοροι αρχαίοι συγγραφείς για το σπουδαίο και ιδιόρρυθμο αυτό γύπο, επιχειρώ σήμερα σ' αυτό το τεύχος κομμάτι για τους αναγνώστες του «Εθναυρού».

Δεν είχε τελείως ξεσκριβωθεί αν ο Διογένης έγκατέλειπε έκουσίως τη γενέτειρά του από αίσθημα άγανακτίσεως για όσα τούκαναν οι συμπατριώτες του εκεί στα μακρινά κι' ελληνικά κώστατα παράλια του Πόντου, ή αν απηλάθη υπό των 'Αρχών, όπως λέμε σήμερα, ως επικίνδυνος κι' ενοχλητικός. Γιατί και οι δύο έκδοχές εινε εξ ίσου πιθανές μετά το περιστατικό από το οποίο κυρίως αρχίζει να εινε γνωστός ο κατόπιν διάσημος αυτός άρνητης φιλόσοφος της κλασσικής εποχής. Και το περιστατικό εινε ότι ο Διογένης έγκαινιωσε το στάδιό του ως παραχαράκτης, δηλ. έκοψε κάλπικα νομίσματα! Έμεις πιστεύουμε περισσότερο, κρίνοντας από τη μετέπειτα καταπληκτική αφιλοκέρδεια τού άνδρος, ότι ή κισδηλοποιία θά ήταν πράξεις συμβολικής από μέρους του για ν' αποδείξει ότι τ' χρήματα δεν έχουν καμμία αξία αφού τ' φτιάχνουν μόνοι τους οι άνθρωποι. Το γεγονός όμως εινε ότι ο Διογένης συνελήφθη στη Σινώπη γι' αυτό, κι' εϋθύς άμέσως ανεχώρησε απ' εκεί για να μην ξαναγυρίσει ποτέ.

Φεύγοντας, φαίνεται ότι οι κοινοί τύποι της αγοράς τον επρόγκιζαν άσχημα. Ένας μάλιστα αναφέρεται ότι για να τον βρική, τον ειπε «άνητο» καθώς τον ειδε να θγαίνει από το κρατητήριο. Και ο Διογένης χωρίς να χάσει στιγμή, τούδωσε την απάντηση: —Ωρισμένως, δεν έχω με σένα την ίδια νόση!

Μπαίνοντας σε κάποιο σκαφίδι στην προκυμιά, άντελεγήθη ότι ο Μάνης ο ύπηρέτης του τον έγκατέλειπε. Εινε φανερό ότι ο δυστυχισμένος ο δούλος ειδε κι' άπόειδε με τέτοιο παλαβό άφεντικό και δεν ειχε καμμία βρεξι να ακολουθήσει τον κύριό του και σε νέες περιπέτειες. Τώσκασε, λοιπόν, και δεν θοισκότανε πουνενά. Για να τον πειράξουν οι Σινωπείς, ειπαν στο φιλόσοφο:

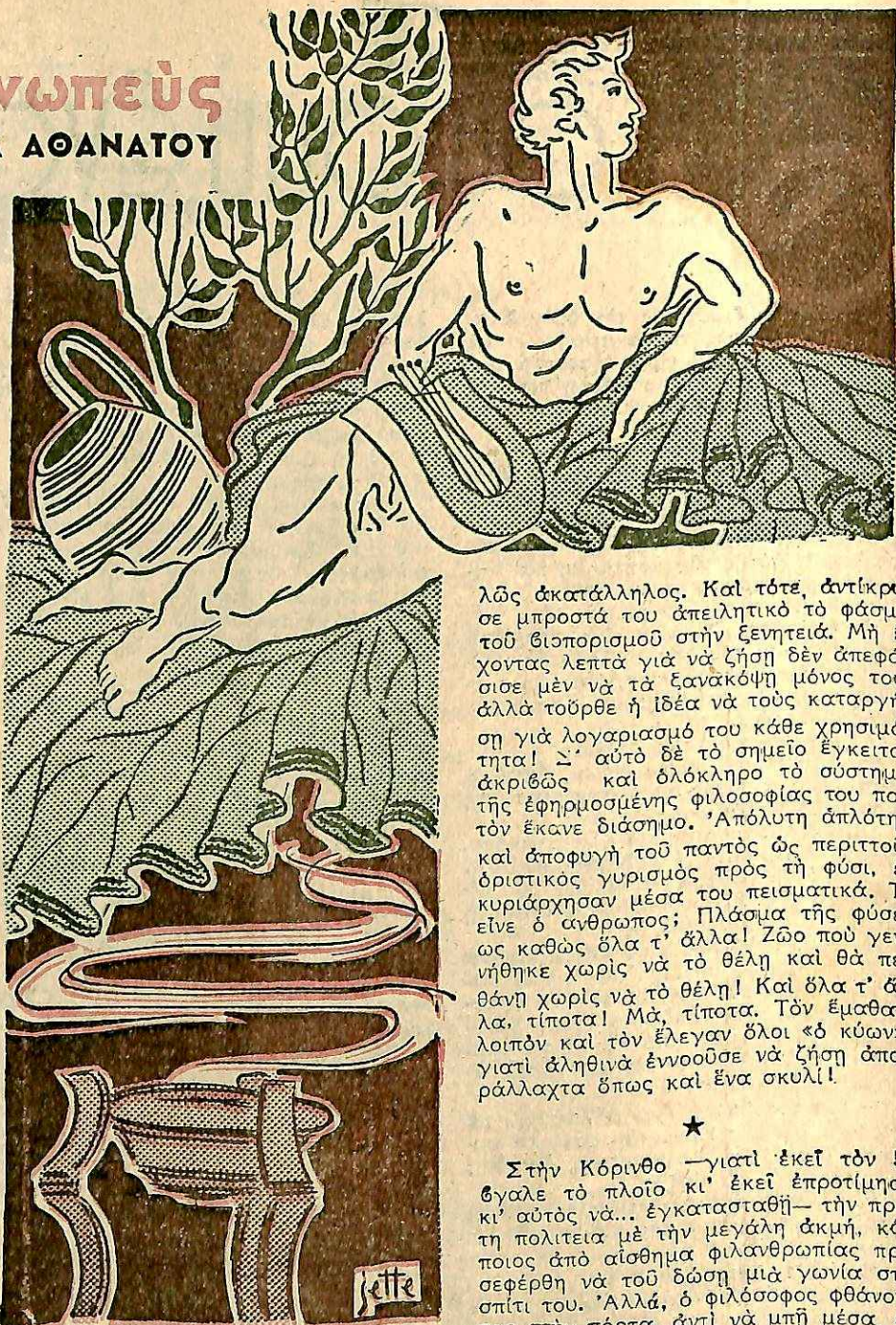
— «Έτι φεύγεις, χωρίς να ψάξης για τον δούλο σου;»

— «Αλλά ο Διογένης εσήκωσε τους ώμους αδιάφορα:

— «Δεν θάτανε γελοίο, αφού ο Μάνης δεν αισθάνεται την ανάγκη του Διογένη, να αισθάνεται ο Διογένης την ανάγκη του Μάνους;»

★

Όταν έφθασε προς τα εδώ και ξεμαρκάρησε σε κάποιο άκρογιάλι, φτωχός, κουρελιασμένος, νησιτικός, άγνωστος, τον πιάσανε για σκλάβο και τον θγάλανε μαζί με άλλους στο παζάρι

λως ακατάλληλος. Και τότε, αντίκρισε μπροστά του άπειλητικό το φάσμα του βιοπορισμού στην ξενιτειά. Μη έχοντας λεπτά για να ζήση δεν άπεφάσισε μιν να τ' ενακόψη μόνος του, αλλά τούρθε ή ιδέα να τους καταργήση για λογαριασμό του κάθε χρησιμότητα! Σ' αυτό δέ το σημείο έγκειται ακριβώς και δόκληρο το σύστημα της έφηρμοσμένης φιλοσοφίας του που τον έκανε διάσημο. Άπόλυτη άπλότης και άποφυγή τού παντός ως περιττού, δριστικός γυρισμός προς τη φύσι, έκυριάρχησαν μέσα του πεισματικά. Τι εινε ο άνθρωπος; Πλάσμα της φύσεως καθώς όλα τ' άλλα! Ζωο που γεννήθηκε χωρίς να τ' θέλη και θά πεθάνη χωρίς να τ' θέλη! Και όλα τ' άλλα, τίποτα! Μά, τίποτα. Τον έμαθαν, λοιπόν και τον έλεγαν όλοι «ο κύων», γιατί αληθινά έννοούσε να ζήση άπαράλλαχτα όπως και ένα σκυλί!

★

Στην Κόρινθο —γιατί εκεί τον εθγάλε το πλοίο κι' εκεί έπροτίμησε κι' αυτός να... έγκατασταθή— την πρώτη πολιτεία με την μεγάλη άκμή, κάποιος από αίσθημα φιλάνθρωπίας προσφέρθη να τού δώση μια γωνία στο σπίτι του. Αλλά, ο φιλόσοφος φθάνοντας στην πόρτα, αντί να μπει μέσα, έπροτίμησε ν' αφήση ένα γράμμα στον οικδεσπότη, λέγοντας τ' εξής:

— «Έν' ερχόμουν να κοιμηθώ στο άρχοντικό σου, έτυχε να ιδώ στο δρόμο ένα σαλιγάρο κι' εθαύμασα την αϋτάρκειά του και τη λιτότητα!»

Κατόπιν τούτου έζήτησε αντί κρεβατιού να τού χαρίσουν ένα παλινό πιθάρι από την αϋλή, τ' έγειρε κάτω, τ' κύλησε έως τ' κέντρο της πόλεως και τ' διέτηρησε έτσι ως μοναδικό κτήμα του, για να καταφεύγη μέσα μονάχα τ' χειμώνα που τον άνάγκαζε τ' κρύο ή ή θροχή. Ειχε δυο μικρά πήλινα δοχεία, τ' ένα για να θάξη τ' φαί του και τ' άλλο για να πίνη νερό. Άργότερα όμως σκέφτηκε ότι τ' πιάτο τούδινε θάρος, αφού μπορούσε μια χαρά να τοποθετή άπάνω στη φέτα τού ψωμιού τ' προσφάι του. Και τώσπασε. Βλέποντας δέ κάποιο παιδί να σκύβη απ' εϋθείας στην γηγή και να ποτίζει, κατήργησε και τ' φλυτζάνι του!

Συνηθέστερα έτρωγε χόρτα, που τ' άκοβε μόνος του πηγαίνοντας στο θουνό για να μη δίνη σε κανέναν επιθάρσυναι. Μια μέρα που τάπλενε στη θρύσι προτού τ' άφάγη, έτυχε να περνάη ο Άρίστιππος, ο μέγας άξιωματούχος της Αϋλής, και χωρίς να τ' θέλη έκύτταξε περίεργα τ' φιλόσοφο. Ο Διογένης που γαύγιζε τους διαβάτες και ήταν έτοιμος και να τους δαγκώσει σ' αγκυλή, πειράχτηκε, και χωρίς ίχνος φόβου ή διαταγμού, τού την άμόδυσε:

— «Αν ειχες κι' έσύ τ' κουράγιο να πλύνης τ' άχανά σου μόνος σου δεν θά γινόσουν άθεράπων στον τύραννο!»

— «Αλλά και ο άριστοκράτης δεν σώπασε:

— «Και τού λόγου σου, παλινόσκυλο, αν τ' άκαφέρνες να συναναστρέφσαι ανθρώπους, δεν θάπλενες τώρα λάχανα!

Περι αυτού όμως, περι τού αν δηλαδή, υπάρχουν «άνθρωποι» ως δντα ύπέρτερα των ζώων, ειχε σοβαρώτατες άνιρρήσεις ο κυνικός. Και γι' αυτό ξεκρέμασε από τ' δρόμο ένα φανάρι, τ' άναψε ήμέρα μεσημέρι και σ' όσους τον ρωτούσαν τι κάνει, άπαντούσε:

— «Μωρέ, μην άπαντήσατε σεις πουθενά κανέναν άνθρωπο;

— «Άλλοτε πάλι, θγαίνοντας από τ' δημόσιο λουτρό, τον ρώτησαν οι άλλοι που περιέμεναν σερά:

— «Εινε μέσα πολλοί άνθρωποι;

— «Όυτε ένας! τούς ειπε. Όχλος όμως άμέτρητος!

★

Το να μη θέλη από κανέναν τ' παραμικρό, τού ήταν πεποίθσις. Και όταν τον είαν να στέκεται μπροστά σ' ένα μαρμαρίνο άνδριάντα και νάχη άπλωμένο τ' χέρι του σ' α να ζητούσε έλεημοσύνη από τ' άγαλμα, και τον ρώτησαν:

— Τρελλάθηκες, Διογένη;

— Συνηθίζω — τούς ειπε — στην άρνησι!

Και από τον Μέγαν Άλέξανδρον δεν έδέχθηκε τίποτα. Όταν ο κοσμοκράτωρ Μακεδών έμπηκε στην Κόρινθο, όπου έλτρευτήκε ως Θεός, έπήγε κι' ούτός στο Διογένη και τούπε:

— Σάν τι χარი θάβεις, α να σου την κάνα άμέσως;

— Θέλω μια σ' αλήθεια: Να κάνης λίγο παραπάνω να μη μου κόβης τ' όν ήλιο, γιατ' είσαι πολύ ψηλός!

— «Όστόσο, ζήτηναις κάποτε πλησιάζοντας ένα πλουσιόπαιδο που εόδευε πολλά, αλλά επέμεινε να τού δοθ' ενα τεράστιο χρηματικό ποσόν.

— Τι τ' εθες τόσα πολλά;

— Γιατί είσαι σπάταλος και δεν θάχης να μου δώσης κι' αύριο!

Άδυναμία του ήταν τ' κρασί. Κι' ως προς αυτό έκανε μια παραχώρησι, αν κρίνη κανείς από τ' διασώθεν άπόφθεγμα του ότι «άπ' όλων των λογίων τ' κρασιά, τ' καλύτερο εινε τ'... ξένο!»

— «Όσakis δεν ειχε τ' άπαιτούμενα, άγρίευε. Κι' ο κόσμος τον έπείραζε άκατάπαυστα. Στεκόντουσαν μπροστά του και μιλούσαν επίτηδες μεταξύ τους:

— Τι ράτσας σκυλί εινε τάχα ο Διογένης;

— «Μανδρόσκυλος, μωρέ, δεν θάλεεις πώς έπιτίθεται;

— «Όχι — ειπε κι' ο ίδιος — είμαι και χαδιάρικο που γλείφω... άμα μου δίνουνε!

— «Άλλοτε πάλι, καθώς καθότανε κι έτρωγε άνάμεσα στην κίνησι της άγο-

ρας και των ειχαν περιτριγυρίσει οι περίεργοι, εσήκωσε τ' θλέμμα και τούς ειπε:

— «Εγώ μαι σκυλί ή έσείς, που ειδατε φαί και μαζευτήκατε;

Τη γυναίκα τη θεωρούσε ως αν άποδέστερο κι' έλεεινολογούσε τούς άνθρώπους που παρεδίδοντο με τόση άφοσίωσι σ' αυτές. Μια φορά που ειχαν καταδικασθ' μερικές γυναίκες στην ποινή τού άπαγχονισμού, έπήγε στον τόπο της εκτελέσεως κι' έκύτταξε επί ώρες τ' πτώματά τους κρεμασμένα στα έλαιδένδρα:

— «Μακάρι — έφώναζε — κι' όλα τ' άλλα δέντρα να θγαζαν τέτοιους καρπούς!

Μια έταίρα της Κόρινθου, από τις πιό δνομαστές, θέλοντας να τον περιπαίξη, έπήγε στο πιθάρι του προκλητικά και τον κάλεσε να πάη τ' θράδυ στο σπίτι της να κοιμηθουνε μαζί. Ο Διογένης έπήγε, έδέχθη τ' άχάσια, αλλά όταν ή νύχτα έτελείωσε, τού άπεκάλυψαν ότι μέσα στο σκοτάδι την έταίρα ειχε άντικαταστήσει στο κρεβάτι μια γρήκη και άσχημη ύπνρέτρια!

— «Μικρό κακό, ειπε ο Διογένης άτάραχος, άμα σβύση τ' λιχνάρι, όλες οι γυναίκες δεν έχουν διαφορά!

★

Όταν ή φήμη του έστερεώθηκε, ο Διογένης άρχισε να ταξιδεύη, τις περισσότερες φορές πεζή, αλλά και διά θαλάσσης αν τούρχότανε βολικό. Επήγαινε παντού, και όταν τον ρωτούσαν από που κατάγεται και γιατί εινε τέτοιος, έδινε στερεότυπα την έξηγησι:

— «Αν οι Σινωπείς με κατεδίκασαν σ' έξορία κι' εγώ τούς κατεδίκασα να μινουν χωρίς έμένα!

Κάπου τούτυχε να βρεθ' σε άγώνες. Βλέποντας λοιπόν ότι οι τοξότες τ' άκταναν θάλασσα, έπήγε κι' εστάθηκε άπάνω στο στόχο της σκοπεύσεως.

— Φεύγα γρήγορα από κεί, θά πάθης τίποτα!

— «Αφήστε με — τούς ειπε — εδώ είμαι πολύ καλά. Εινε τ' μόνο μέρος που δεν κινδυνεύω να με θρή κανένα θέλος!

— «Εως και στη Μικρά Άσία περιόδευσε. Στη Μύνδο της Καρίας ιδών την πόλη τού φρουρίου τεραστιά και την πόλη μικροσκοπική, όταν τούς άποχαρειτούσε για να φύγη, δεν τούς αφήσε άπειράχτους:

— «Έχω μια συμβουλή να σας δώσω — ειπε στους άρχοντας: Κλείστε σ' αυτή την πόρτα μη φύγη καμμία ώρα ή πόλις σας από μέσα!

Τους Κορινθίους κατηγορούσε τρωμερά συχνά για τ' διάφορά τους έλαττώματα και τις έλλείψεις τους. Γυρίζοντας από τη Σπάρτη έξεβαίριζε τούς Λακεδαιμονίους υπερβολικά για την τάξη τους.

— «Γιατί, λοιπόν, δεν έμεινες εκεί; — τον ρώτησε ένας Κορινθίος — παρά δλο μας κουβαλίσαι εδώ;

— «Γιατί εδώ εινε ή θέσις μου. Άλλοί μονο αν έγκαταλείψουν τούς άρρώστους οι γιατροί!

Η άγαπημένη του έκδρομή ήταν από την Κόρινθο στας Θήβας και πάντα με σταθμό Άθηνων. Την έκανε ταχτικά, άνοιξι και φθινόπωρο, που τού έπέρτεπε την πέσοπρία ο καιρός. Στις τρεις αυτές πολίτες έμοίρασε κυρίως τ' μεγάλο μέρος τού βίου του.

— «Καλώς τ' Διογένη» δεν έννοιε, τ' ε

λως πάντων, να καθήσης σε μια μεριά. — «Α! όλα κι' όλα, έλεγε, ύπνονόνας δ,τι και ή νεώτερη παροιμία μας, «ή φτώχεια θέλει καλοπέρασι»: — Έτσι κάνει στην Περούα κι' ο Μέγας Βασιλεύς: την άνοίξει στα Σούσα, τ' καλοκαίρι στη Μηδία και τ' χειμώνα στη Βαβυλώνα!

Στα Μέγαρα ήταν τ' άποκορύμπι του. Τι έντυπώσεις έφερνε από κεί; Ειχε ιδη τ' ά μένα κριάρι με πλουσιώτατα μαλλί, τ' ά παιδιά σ' όδους δρόμους κουρελιασμένα, κι' έλεγε:

— «Προτιμότερο νάνε κανείς Μεγαρέως κριάς ή Μεγαρέως υιός!

★

— «Αλλά ή Άθήνα άποτελούσε τ' μεγαλύτερο άπόόλουσι. Ο ναός τού Όλυμπίου Διός ειχε σκιερώτατο περιστέλιο. Και κάτω άπ' αυτή τη στοά έάπλωνε εϋχαριστημένους την άριδια του:

— «Α! μεγαλοπρεπέστατο παλάτι μολχουν χτίσει οι Άθηναίοι! έλεγε.

Και γλεντούσε τρωμερά να φουρκίζονται μαζί του οι πολιτικοί και οι φιλόσοφοι. Κουτοσπίνοντας σ' ένα ύπνγειο καπελειό, ειδε τ' Δημοσθένη να περνάη άπ' έξω και τον έφώναξε να περάση μέσα να τον κεράση. Ο Δημοσθένης τώθαλε στα πόδια προσποιούμενος ότι δεν έκουε, γιατί ήξερε τι νίελα τον περιέμενε. Τότε ο Διογένης έπρόβαλε στην πόρτα κι' έβαλε τις φωνές:

— «Και όμως ο κύριός σου και ο άφέντης σου, ο Λαός — έτσι δεν τον λες μόνος σου; — εδώ μέσα περνάει τις ώρες του!

Επήγε και στο περιβόλι τού Πλάτωνα και τού ζήτησε την άδεια να κόψη δυο-τρία σϋκα. Ο Πλάτων τούδωσε ενα καλάθι δόκληρο. Δεν βρήκε, έν τούτους, έλεος από τη δωρεά. Γιατί ο Διογένης τον παρέλαβε άπ' αυτό:

— «Τέτοιος είσαι και στα έργα σου, φλύαρος! Άν σε ρωτήσουν με δυο λόγια για κάτι, θ' άπαντήσης με άκατάσχετη λογοδιάρροια!...

★

Στην Άθήνα ο Διογένης άφησε τ' κουφάρι του.

Έκρουλόγησε σε κάποια έκδρομή του κι' άναγκάστηκε στο δρόμο ν' άποχήση ραβδί για να στηρίζεται. Στην Άθήνα έφθασε κατάκοπος και με πυρετό. Επήγε κάτω από τις κολώνες τού ναού τού Όλυμπίου Διός καθώς έσυνήθιζε. Αλλά, κατάλαβε πως θά πέθαινε. Και με τις λίγες του δυνάμεις σύρθηκε παραπέρα έως τ' Γυμναστήριο, όπου ύπηρχε και τότε γέφυρα επί τού Όλισσού. Έκει άπάντησε τ' φύλακα της παλαίστρας και με ψυχραιμία τον παρακάλεσε:

— «Άμα με ιδής πεθαμένο, κάνε μου τη χάρη και ρίξε με στο ρέμα να με πάρη τ' νερό!

Χωρίς άργοπορία, μόλις τελείωσε τ' λόγια του, ρίχτηκε από την κουραστή τού γεφυρίου στο γκρεμό.

— «Έτσι, καθώς τ' όπολόγιζε, δεν τού χρειάστηκε ούτε κηδεία, αλλά ούτε και τάφος. Γιατί έπίστευε ότι κι' αυτός τ' όν ήταν έντελώς «ούτίς». Όπως στα σκυλιά...»

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Είναι γνωστόν ὅτι ὑπάρχουν σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου δικαστήρια διαφόρων εἰδῶν ποὺ δικάζουν τὶς ἀνθρώπινες πράξεις. Δὲν ξέρομε ὅμως ἂν εἶναι ἐπίσης γνωστόν σ' ὅλους ὅτι ὑπάρχουν καὶ δικαστήρια, τὰ ὁποῖα δικάζουν τὰ ζῶα ὅταν αὐτὰ διαπράττουν ἐγκλήματα ἢ ἀξιοποινεὺς πράξεις.

Τὰ δικαστήρια αὐτὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ δικαστὰς, εἰσαγγελεῖς, δικηγόρους καὶ ἀκροατήρια καὶ οἱ δῖκες τοὺς ἔχουν ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον.

Ἐν αὐτοῖς δικαστήριον λοιπὸν συνήλθε πρὸ ἡμερῶν στὸ Κολόμβο τῆς νήσου Κεϋλάνης κ' ἔδικασε τὸν περίφημον Λέφαντα Χορατάλα, ποὺ ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἦταν πάντα ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐλεφάντων ποὺ ἐλάμβανον μέρος στὶς θρησκευτικὰ καὶ πολιτικὰ τελετὰς.

Ὁ Χορατάλα ὠδηγήθηκε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου μετὰ τὴν κατηγορία τοῦ ἐγκλήματος γιατί ἐσκότωσε πέντε ἀνθρώπους σὲ μιά στιγμὴ ἀγρίας του κρίσεως. Τὸν κατηγοροῦμενο ὑπεστήριξαν οἱ διασημότεροι δικηγόροι τῆς Κεϋλάνης, ἀλλὰ τὸ δικαστήριον ὑπῆρξε ἀνένδοτο στὴν ἀπόφασί του καὶ καταδίκασε τὸν Χορατάλα εἰς θάνατον!

Ἡ ἐκτέλεσις ἐλαβε χώραν σχεδὸν ἀμέσως κ' ἔτσι ὁ κολοσσὸς ἐλέφας μετὰ μιᾶς ὁμοβροντίας ἔσπλωθηκε στὸ ἔδαφος νεκρὸς.

Ἐν ἄλλο δικαστήριον συνήλθε στὸ Πόρτ-Σμουθ τῆς Ἀγγλίας καὶ κατέδικασε σὲ θάνατον ἕναν πετεινὸ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν συνεχῆ ἐνοχλητικὰ κικιρίκου του δὲν ἄφηνε τοὺς γείτονες νὰ ἡσυχάσουν.

Οἱ τελευταῖοι λοιπὸν τοῦ ἔκαναν μὴνυσιν καὶ ὁ πετεινὸς ὠδηγήθηκε στὸ δικαστήριον ποὺ ἀπεφάσισε νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴ ζωὴ πρὸς χάριν τῆς ἡσυχίας τῶν γειτόνων.

Τοιοῦτου εἶδους δῖκες ζώων ἀριθμοῦνται ἀρκετὰ καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, ἰδίως κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

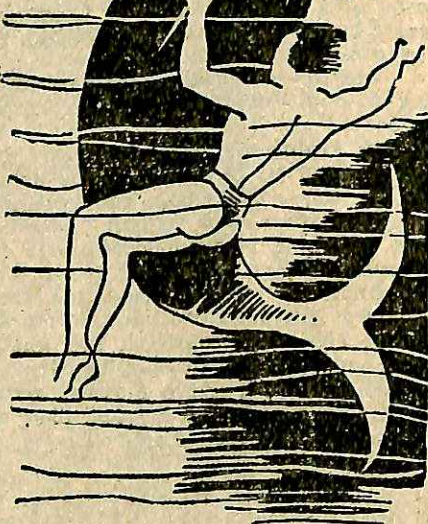
Ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ Δίκαιον, τὸ ὁποῖον συντάσσεται ὁ Γκασιάρ Μπαϊζὺ καὶ ποὺ περιλαμβάνει ὅλες τὶς περιπτώσεις τῶν ἐγκλημάτων τῶν ζώων. Σύμφωνα μ' αὐτὸ δικάζουν ἀκόμη σήμερον οἱ δικασταὶ τὰ ζῶα.

Τὸ 1836, ὁ τακτικὸς δικαστὴς τῆς Φαλαῖς κατέδικασε ἕναν χοῖρον νὰ τοῦ ἀποκόψουν πρῶτα τὸ ἕνα πόδι, ὕστερα νὰ τοῦ παραμορφώσουν τὸ ρυγχὸς καὶ τελευταῖα νὰ τὸν κρεμάσουν. Τὸ ζῶο αὐτὸ εἶχε τραυματίσει σοβαρὰ κάποιον παιδάκι καὶ ἔτσι θρῆκε τὸν θάνατόν του ἐπ' αὐτὸν ὁ κριμὸς καὶ ὁ δῖκος ἐπὶ τῆς πόλεως ἐπερίφραξε κάποιον χωρὶ καὶ συνεκέντρωσε ἐκεῖ μέσα ὅλες σχεδὸν τὶς μυῖγες τῆς πόλεως ὅπου θρῆκαν ἀσυλὸ καὶ τροφὴ!

Στὸν ἸΕ' αἰῶνα οἱ μυῖγες εἶχαν γίνῃ ἀνυπόφορες στὴ Μαγένην. Οἱ κάτοικοι λοιπὸν διαμαρτυρήθηκαν, ἀλλὰ στὸ δικαστήριον οἱ μυῖγες εἶχαν καλὸς ὑποστηρικτὰς καὶ ἔτσι δὲν ἀπεφασίσθη ἡ ἐξόντωσίς των. Τούναντιὸν μάλιστα τὸ Δημαρχεῖον τῆς πόλεως περιέφραξε κάποιον χωρὶ καὶ συνεκέντρωσε ἐκεῖ μέσα ὅλες σχεδὸν τὶς μυῖγες τῆς πόλεως ὅπου θρῆκαν ἀσυλὸ καὶ τροφὴ!

ΤΖΙΟΤΤΟ ΜΠΙΤΣΑΡΙΝΙ

ΠΑΛΗ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΜΕ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ

Η μεγάλη πείρα ποὺ ἀπέκτησα ταξιδεύοντας καὶ ἐξερευνώντας ὅλες τὶς θάλασσες τοῦ κόσμου, μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μιλήσω μετὰ βεβαιότητα καὶ νὰ πῶ ὅτι ἡ ὀνομασία «ἀνθρωποφάγα» ποὺ δόθηκε στὰ θηρία τῆς θαλάσσης εἶναι λαθασμένη καὶ ὅτι κ' ἡ «τίγρις τῆς θαλάσσης» ἀκόμη πολὺ σπανίως ἀποφασίζει νὰ κορυστῇ κυνῶντας τὸν ἄνθρωπον.

Θυμᾶμαι ὅτι μιά φορά ἕνας περιφημὸς ἐξερευνητὴς τῶν ἀβύσσων τῶν ὠκεανῶν, ὁ Βᾶν Κάμπερ Χάιλλερ, μίλησε, σ' ἕνα ἐπιστημονικὸ συνέδριον ποὺ ἔγινε στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀκριβῶς γιὰ τὴν θηριωδία τῶν θαλασσίων τεράτων.

Στὸ συνέδριον αὐτὸ ἔλαβα κ' ἐγὼ μέρος. Ὁ Χάιλλερ κάποτε εἶχε ἀποφασίσει νὰ βρεθῇ ἀντίπαλος μετὰ τὴν καρχίαν γιὰ νὰ διαπιστώσῃ κ' ὁ ἴδιος ἂν πράγματι ὁ κίνδυνος τῆς πάλης αὐτῆς ἦταν τόσο μεγάλος ὅσο οἱ ἄλλοι τὸν περιέγραφαν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφόρεσε μιά περικεφαλαία δύτου καὶ πήρε στὸ χέρι του ἕνα δίκαιο μαχαίρι, ἄρχισε νὰ ψάχνῃ στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ κοντὰ στὰς νήσους Μπαχάμα, μετὰ τὴν ἐπιβίβαση σὺν συναντήσῃ κανένα καρχαρία καὶ νὰ παλαίψῃ μαζί του.

Δυὸ δολοκλήρους μῆνες ἐπέρασε κἀνοντάς αὐτὴ τὴν προσπάθεια, ἀλλὰ δὲν βρῆκε κανένα θαλάσσιο τέρας ποὺ νάταν διατεθειμένον νὰ παλαίψῃ.

Ἡ διαβεβαίωσις αὐτὴ ἐξεμηνδένισε τὴν παράδοσιν πὺς τὰ θαλάσσια θηρία, ἰδίως ἐκεῖνα ποὺ ζοῦν στὶς τροπικὰς θάλασσες, εἶναι οἱ ἀσυνδότεροι ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου.

Κ' ἂν ἀκόμη ὁ καρχαρίας βρῖσκεται καὶ κινεῖται κοντὰ στὸν ἄνθρωπον, αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ καταβάλῃ τόση δύναμις ὥστε νὰ τρυπήσῃ μετὰ τὴν καρχίαν του τὴν κοιλία τοῦ τεράτος, γιατί ἡ ἀντίστασις τοῦ νεροῦ, τοῦ τὴν μειώνει καταπληκτικὰ.

Θυμᾶμαι πὺς εἶδα κάποτε μιά κινηματογραφικὴ ταινία ἣ ὁποία παρουσίαζε ἕναν ἄνθρωπον ποὺ σκότωνε μετὰ τὸ μαχαίρι του ἕναν καρχαρία. Τὸ ἄθλιο τρῦκι. Ὁ φτωχὸς καρχαρίας δὲν

θὰ μπορούσε νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου κ' ἂν ἀκόμη θύμωνε, γιατί ἦταν δεμένος μετὰ σχοινιά.

Τὰ σχοινιά ἦσαν ἀόρατα στοὺς θεατὰς, ἀλλὰ ἐγὼ τὰ παρατήρησα σὲ μιά προβολὴ ποὺ παρέκάλεσα νὰ γίνῃ μετὰ μικροτέραν τῆς κανονικῆς ταχύτητα, κ' ἔτσι ἀνεκάλυψα τὸ «τρῦκι».

Ἡ ὑπόθεσις ὅτι οἱ καρχαρία φοβούνται τὸν ἄνθρωπον καὶ δὲν εἶναι ἀνθρωποφάγοι, καθὼς πιστεύει ὁ περισσότερος κόσμος, καθημερινῶς εὐρύνει τὸν κύκλο τῶν πιστῶν της. Οἱ καρχαρία ἐρεθίζονται πολὺ ἀπὸ τὴν γεύσιν καὶ τὴν μυρωδιά τοῦ αἵματος, ποὺ νοιώθουν ἀπὸ μεγάλη ἀπόστασιν καὶ ἔτσι γίνονται ἀγριώτεροι. Ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας ἐπιτίθενται ἐναντίον παντὸς ζώου ποὺ συναντοῦν στὸ δρόμον τους καὶ δὲν ἀφήνουν οὔτε καὶ αὐτοὺς τοὺς συντρόφους των.

Πράγματι, οἱ καρχαρία εἶναι οἱ πρὸ καννίβαλοι ἀπ' ὅλα τὰ ψάρια κ' ἂν δὲν ἦσαν τόσο γόνιμοι, θὰ εἶχαν ἀσφαλῶς ἀλληλοφάγῳθι ὡς σήμερον.

Ὡστε λοιπὸν ὁ καρχαρίας μόνον δατάν εἶναι ἐρεθισμένος ἀπὸ τὴν ὁσμὴν τοῦ αἵματος ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου.

Τελευταίως εἶδα μιά σειρά ὑποβρυχίων φωτογραφίων ποὺ πήρε ὁ ὁπέραιερ Ραϋμόνδος Φρίνγκεν κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς πάλης μεταξὺ τοῦ λοχαγοῦ Οὐάλλας Κάσγουελ κ' ἕναν καρχαρία.

Ὁ ὁπέραιερ μετὰ διεβεβαίωσε πὺς ὁ καρχαρίας θὰ ζύγιζε περὶ τὰ 1000 κιλά καὶ τὸ μήκος του θὰ ὑπερέβαινε τὰ ἔξι μέτρα. Ἡ τέχνη ὅλη στὴν πάλην τοῦ Κάσγουελ περιοριζόταν στὴν προσπάθεια νὰ βάλῃ τὸ χέρι του μέσα στὰ σπάρραχνα τοῦ τεράτος, νὰ κολλήσῃ ἐπάνω του σὸν βδέλλα καὶ νὰ περιμένῃ τὴν κατάλληλὴν στιγμὴ γιὰ νὰ τοῦ φυτέψῃ τὸ μαχαίρι στὸ πρῶτον σημεῖον τοῦ σώματός του.

Ὁ λοχαγὸς Οὐάλλας Κάσγουελ εἶνε ἀσυνήθιστος τοῦ Πλάνα-Σίτυ. Ἐπὶ σειράν ἑπτὰ ὑπῆρξε ἡ μεγαλύτερη ἀντιστασιὸν τῶν περιηγητῶν βλέποντάς τον νὰ καθάλλικε τὰ δελφίνια καὶ νὰ παλεύῃ μετὰ τοὺς ἑλιφίς ποὺ εἶναι ἀπὸ τὰ πρῶτα ἐπικίνδυνα ψάρια. Σὲ μίαν ἀπ' αὐτὰς τὸν τὶς προσπάθειες ἔλασε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ πόδι του καὶ μίαν ἄλλην φοράν τραυματίστηκε τόσο σοβαρὰ στὸ κεφάλι, ὥστε σήμερον ἕνα μέρος τοῦ κρανίου του εἶναι σκεπασμένον μετὰ ἕνα ἀσημένιον ἔλασμα.

Στὸν περικοπὸν κόλπον ὑπάρχει μιά φυλὴ παρὰδων, οἱ ὁποῖοι κυριολεκτικῶς παλεύουν στήθεος μετὰ τὰ θαλάσσια τέρατα. Οἱ ψαράδες αὐτοὶ κατεβαίνουν στὸ βάθος τῆς θαλάσσης κρατώντας στὸ χέρι τους ἕνα μεγάλο καὶ αἰχμηρὸ ἀγκύστρι δεμένον σ' ἕνα σχοινί.

Μόλις συναντήσουν λοιπὸν τὸν καρχαρία, καρφώνουν τὸ ἀγκύστρι, εἰτε στὸ στόμα του εἰτε στὴν κοιλία του κ' ὕστερα φεύγουν ταχύτατα βγαίνοντας στὴν ἐπιφάνεια, γιὰ νὰ τραβήξουν τὸ αἰχμαλωτισμένον τέρας ἔξω ἀπὸ τὸν χεῖρ ποὺ τοῦ χαρίζει τὴ δύναμιν του.

P. ROYAL

ΚΑΤΩ ΤΟ ΦΙΛΙ...

...Γιατί φέρνει τὸ θάνατον!

Εδῶ καὶ λίγον καιρὸ ὁργανώθηκε στὴ Βιέννη μιά πρωτότυπη σταυροφορία ποὺ κυριολεκτικῶς ἀναστάτωσε τὸν κόσμον.

Ὁ σκοπὸς τῆς σταυροφορίας αὐτῆς διαδόθηκε ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην στὴν ἄλλη τῆς ὑδρογείου καὶ δημιουργήσε ὁπαδούς κ' ἐχθρούς.

Ἐπὶ κεφαλῇ τῆς σταυροφορίας αὐτῆς ἦταν μιά Βιεννέζα, ὀνόματι Ἀννα-Μαρία Κλέμμερ, ἡ ὁποία ἐπανεστάτησε μετὰ τὸ σύνθημα: «Ἀποφεύγετε τὰ φιλία!» «Τὸ φιλί καταστρέφει τὴν ὑγείαν, ἐξασθενεῖ τὸ πνεῦμα, καὶ ἀμαυρᾷ τὴν ὁμορφίαν!»

Μὰ εἶναι δυνατόν νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ζωὴ μας τὸ φιλί, αὐτὴ ἡ εὐγενικὴ ἐκδήλωσις τοῦ ἔρωτος, τοῦ πάθους καὶ τῆς τρυφερότητος καὶ ποὺ μ' αὐτὸ ὁ κόσμος ἀναγαλίζει καὶ ἡ ζωὴ παίρνει μορφὴ ὀνείρου; Κ' ὕστερα, τί θὰ μᾶς μείνῃ πλὴν ὡς ἐνδείξεις τῆς τρυφερότητος μας πρὸς μιά γυναῖκα;

Κ' ὅμως ἡ σταυροφορία ἐναντίον τοῦ φιλίου, στὴν ἀρχὴ θρῆκε ὁπαδούς ἀπὸ κάθε κοινωνικὴ τάξιν κ' ἀκριβῶς ἀνάμεσα σὲ γυναικὲς ψυχρὰς καὶ κορυσσάμενες καὶ σὲ ἄνδρες ὑποχονδριασμένους μετὰ τὴν ὑγιεινὴν.

Ἀλλὰ, πόλιν ὁ λόγος τῆς καταπληκτικῆς αὐτῆς σταυροφορίας, ποὺ ὁργανώθηκε μάλιστα ἀπὸ μίαν ὁμορφὴ καὶ νέα γυναῖκα τῆς Βιέννης, λεπτῆς στὰ αἰσθήματα καὶ φτιαγμένης γιὰ τὸν ἔρωτα; Ἐρωτικὲς ἀπογοητεύσεις μὴπως ἢ ἐγκεφαλικὴ ἀνεπάρκεια; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Ὁ ἀδίκος χαμὸς εἶναι ἀγαπημένης τῆς φίλης τῆς χορεύτριας Ὀλίβας Φρίεντ, ποὺ ἦταν πασίγνωστη, ὡς «ἡ γυναῖκα μετὰ τὸ ὁμορφότερον σῶμα τοῦ κόσμου», ὁ ὁποῖος ὠφείλετο, καθὼς λέγεται, σὲ μὴ λυσι ἀπὸ φιλί, παρεκίνησε τὴν Κλέμμερ νὰ ἐπαναστάσῃ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ κακοῦ!

Ἰδοὺ καὶ τὸ κείμενον μίαν προκηρὺ τῆς: «Οἱ Λάπωνες ἐκδηλώνουν τὴν τρυφερότητα τοὺς τρίτοντας τὶς μυτερές του. Οἱ Ἰάπωνες πάλιν μισοῦν τὸ φιλί. Ἀπαγορεύουν ἀκόμη καὶ τὶς κινηματογραφικὰς ταινίας ἐκεῖνες ποὺ δείχνουν, ἔστω καὶ μιά φορά, τοὺς ἡρώδας τῶν νὰ φιλιῶνται. Κανένα αἰσθηματικὸν φιλμ δὲν προβάλλεται στοὺς λαπωνικοὺς κινηματογράφους μετὰ ἑρωτικὰς σκηνὰς ποὺ διανθίζονται μετὰ φιλήματα. Γιατὶ λοιπὸν ἐμεῖς νὰ εἴμαστε σὲ χαμηλότερον ἐπίπεδον πολιτισμοῦ ἀπὸ τὴν κίτρινη φυλὴ; Ἀς ἀφήσωμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὶς συνήθειάς μας ὁ «φορεῖς τῶν μικροβίων». Ἀς ἐλευθερωθῶμε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀφύσικη πράξιν ποὺ θλάπτει τὴν λειτουργίαν τῆς καρδίας, λόγῳ τοῦ ἐρεθισμοῦ ποὺ προκαλεῖ καὶ ποὺ ταρασσὶ τὸ νευρικὸν μὲς σὺστημα, ἐμποδίζει τὴν σκέψιν κ' ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν τῶν ρυ-

τίδων στὰ γυναικεῖα πρόσωπα».

Καθὼς εἶπαμε παραπάνω, ἡ Κλέμμερ ἀπέκτησε ὁπαδούς μὲν ἀλλὰ καὶ ἀντιπάλους, μετοξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ μ' Ἀμερικανὲς παιδαγωγὸς ἐξῆντα χρόνων, ἡ ὁποία κατ' ὁρμὴν μὲσα σὲ λίγες ἑβδομάδας νὰ πάρῃ μετὰ τὸ μέρος τῆς δολοκλήρης τῆς νεολαίας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἐν ἑκτὸς τὰ πρῶτα χαριτωμένα ἐπεισόδια μεταξὺ τῆς Κλέμμερ καὶ τῆς ὑπερήλικος ὑπερασπιστρίας τοῦ φιλίου δημιουργήθηκε ἀπ' τὴν δημοσίευσιν μίας ἀποκαλυπτικῆς φωτογραφίας, στὴν ὁποίαν φαινόταν ἡ Κλέμμερ στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της ποὺ τὴν φιλοῦσε περιπαθῶς. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ ἐπροξένησε μὲγαλον σκάνδαλον.

Ἡ Κλέμμερ ὅμως σὰν μορφωμένη γυναῖκα, ἀνεγνώρισε τὸ λάθος της κ' ἀπεφάσισε νὰ διακόψῃ τὴν σταυροφορίαν τῆς κατὰ τοῦ φιλίου δηλώνοντας μάλιστα ὅτι τὸ «φιλί εἶναι συντελεστής τῆς ζωῆς καὶ εἶναι κρίμα νὰ τοῦ ἀπαρνηθῶμε!»

Κ' ἔτσι τελείωσε ἀδόξως ἡ σταυροφορία ἐναντίον τοῦ φιλίου, ποὺ πάντοτε ὑπῆρξε ἡ ἐκδήλωσις τῆς τρυφερότητος τῆς ψυχῆς.

Οἱ εὐθυμογράφοι θρῆκαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀνοίξουν πυρὰ ὁμαδὸν ἐναντίον τῆς Κλέμμερ καὶ νὰ σατυρίσουν μετὰ τὸν καυστικώτερον τρόπον τὴν συμπεριφοράν της, ποὺ ἐνῶ ἡγείτο τῆς σταυροφορίας ἐναντίον τοῦ φιλίου, αὐτὴ ἡ ἴδια παρουσιαζόταν ὁπαδὸς τῆς ἀντιθέτου παρατάξεως.

ΛΙΑ ΜΑΡΑ

Γιὰ τοὺς φιλικούς ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ καλλιεργήσουν σ' ἕνα μέρος τοῦ περιθωρίου τῆς γλάστρας τοὺς μερκα λουλούδια ἢ ἐποχὴς ἢ παρούσα στήλη θὰ εἶναι καθ' ἑβδομάδα ἀπλὲς καὶ ἀπαραίτητες συμβουλὲς γιὰ τὴν εὐκόλη, ὀλιγοδάπανη καὶ ἐπιτυχὴ καλλιέργειάν τους.

Ἡ Γαρδένια

Ποῦς δὲν ξέρει τὴν γαρδένιαν, τὸ εὐγενικὸν, κάταστρον λουλούδι μετὰ τὴν μευστικὴν μυρωδιά; Μιά γαρδένια στὴν κομψοτέραν τῶν νεαρῶν τῆς παλαιότερας ἐποχῆς ἦταν τὸ ἀπαραίτητον στολισμὸν τῆς ἀμειψίας των. Μιά γαρδένια ἀσπρὴ προσέφεραν οἱ ἐρωτευμένοι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ στὴν κόρην τῶν ονείρων τους γιὰ νὰ τῆς δέξουν ὅτι τὴν ἀγαπᾶνε μετὰ ἑρωτὰ ἀγνὸν καὶ ὁμοῖο μετὰ τὴν ἀγνότητα ποὺ συμβόλιζε τὸ προσφερόμενον λουλούδι.

Ἡ γαρδένια εἶναι θάμνος ἢ δένδρον ἀειθαλὲς ποὺ φθάνει σὲ ὕψος 2 περίπου μέτρων καὶ γνωρίζεται ἀμέσως ἀπ' τὰ λογοειδῆ φύλλα της ποὺ εἶναι ἐλακ κ' ἔχουν ζωηρὸν πράσινον χρῶμα καὶ τὰ μόνὰ ἢ διπλά λουλούδια της ποὺ εἶναι κάτασπρα, διατηροῦνται πολὺ καιρὸ καὶ ἔχουν λεπτὸ μευστικὸν ἀρώμα.

Ἡ γαρδένια ἔχει πατρίδα τὶς τροπικὰς χώρας τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικής. Τῆς γαρδένιας εἶναι γνωστὰ 60 περίπου εἴδη, ποὺ στὴν Εὐρώπην καλλιεργοῦνται μόνον 20 καὶ στὸν τόπον μας μόνον 2: ἡ γ α ρ δ ε ν ι α ἢ ε ὁ α ν θ ῆ ς καὶ ἡ γ α ρ δ ε ν ι α ἢ φ ο ρ τ ο ὑ ν ε ι ο ς.

Τὸ πρῶτον εἶδος διακρίνεται ἀπὸ τὰ μεγάλα καὶ κάτασπρα λουλούδια της καὶ ὁ καρπὸς της ἔχει κίτρινον σῶμα ποὺ χρησιμοποιεῖται στὴν βυρική.

Τὸ δεύτερον εἶδος ἔχει μικρότερα ἀσπρόκτρινα λουλούδια ποὺ ἀναδίδουν λεπτὰ ἀρώματα.

ΠΩΣ ΚΑΛΙΕΡΓΕΙΤΑΙ.— Παρ' ὅλη τὴν λεπτότητα της, ἡ γαρδένια καλλιεργεῖται ἐνκόμα, φθάνει νὰ εἶναι σὲ τέτοιον μέρος φωτεινῆς ποὺ τὸ καλοκαίρι νὰ μὴν τὴν κρύβῃ ὁ ἥλιος καὶ τὸ χειμῶνα νὰ τὴν προφυλάγῃμε ἀπ' τὸ πολὺ κρύον, μεταφέροντάς της σ' ἕνα προφυλαγμένον ὑπόστεγον, ἢ στὸν διάδρομον τοῦ σπιτοῦ μας ἢ σὲ κρύα σέρρα καὶ ἀπ' τέτοιον μέρος ποὺ νὰ μὴν προσβάλλεται ἀπ' εὐθείας ἀπ' τὸν ἥλιον.

Ἡ γλάστρα ἢ τὸ κασσόν ποὺ θὰ σκεπώμε τὴν γαρδένιαν πρέπει νὰ ἔχῃ καθαρὸν γῶμα ἀνακατεμένον μετὰ κομποσίμῳ, λίγη γῆλη ποταμίσια ἄμμο καὶ λίγη σκόνη ἀπὸ κάρβουνα, μετὰ κοσκινισμένη.

Ὅταν μεγαλώσῃ ἀρκετὰ τὸ φυτὸ πρέπει νὰ τὸ μεταφύτῃμε σὲ μεγαλύτερη γλάστρα. Κατὰ τὴν μεταφοράν προσέχουμε νὰ ἐπὶ ἡ ρίζα μ' ἀρκετὸ γῶμα γύρω της. Συνήθως καθεστὸς χρόνον πρέπει νὰ τοποθετοῦμε τὰ γαρδένια σὲ μεγαλύτερη γλάστρα. Ἡ μεταφορά καλὸν εἶναι νὰ γίνεταί κατὰ τὸν Μάρτιον ἢ Ἀπρίλιον.

ΠΩΣ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΕΤΑΙ.— Ἡ γαρδένια πολλαπλασιάζεται μετὰ σπέρου, καταβολὰς καὶ μοσχεύματα.

Συνήθως πολλαπλασιάζουν τὸ φυτὸ αὐτὸ μετὰ μοσχεύματα κατὰ τὸν Μάρτιον. Τὸ μοσχεύμα δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα γερὸ κλαδί ποὺ τὸ κόβουμε τραβώντας το μετὰ τὸ χέρι.

Καλὸν εἶναι, ἀφοῦ φυτέψετε τὸ μοσχεύμα στὴ γλάστρα, νὰ τὸ σκεπάσετε ἀπ' ἐπάνω μ' ἕνα ποτήρι ἢ γυάλινον δοχεῖο μέχρις ὅτου ὀσάλλῃ ρίζες, δηλαδὴ 3-4 ἑβδομάδες.

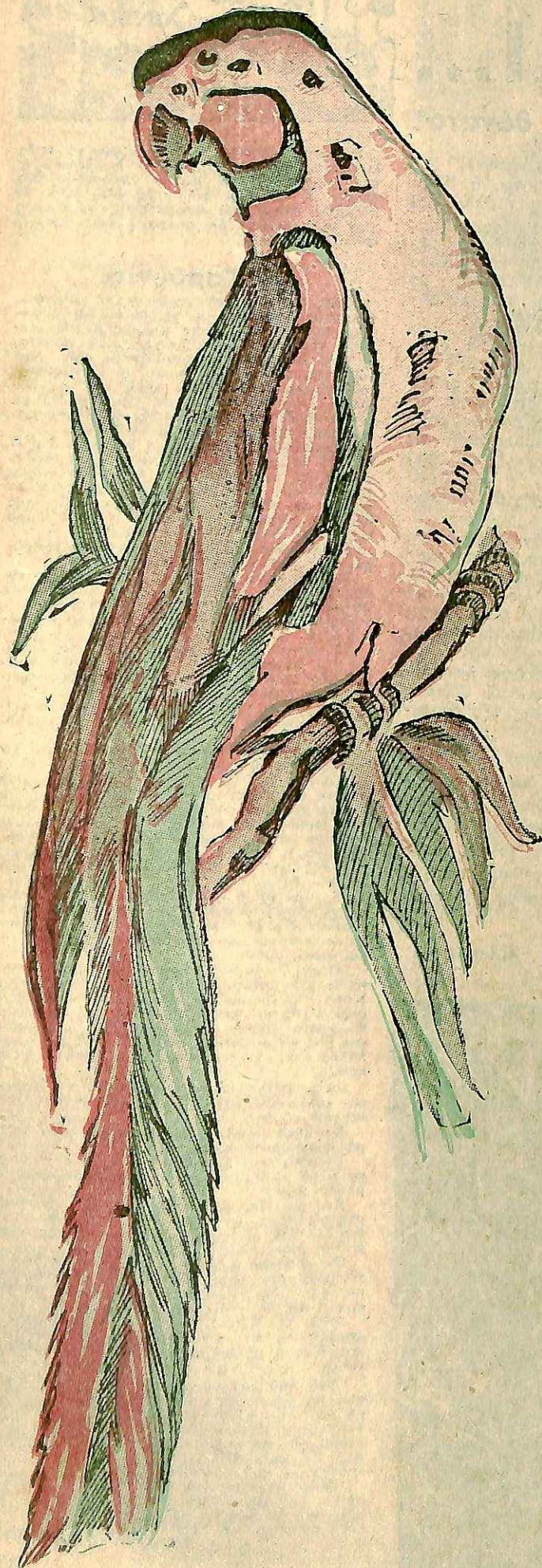
Ἡ γλάστρα ἢ τὸ κασσόν ποὺ θὰ φυτέψετε τὸ μοσχεύμα πρέπει νὰ ἔχῃ μισὸν κασσιόγωμα καὶ μισὸν γῆλη ποταμίσια ἄμμο. Ἐπίσης πρέπει νὰ τὸ ποτίζετε τακτικὰ.

ΑΠΟ ΤΙ ΠΡΟΣΒΑΛΛΕΤΑΙ.— Κυριώτερες ἀρρώστειες ποὺ καταστρέφουν τὴν γαρδένιαν εἰναι ἡ μελίγκρα, ἡ ψώρα καὶ τὸ κίτρινον.

Ἀπὸ τὴν μελίγκραν σώζετε τὰ λουλούδια σὰς μετὰ ῥαντισμὰ νικοτίνης, ἀπὸ τὴν ψώρα μετὰ ῥαντισμὰ μετὰ βορφορικοῦ καὶ ἀπὸ τὸ κίτρινον ἀνακατεμένον στὸ νερὸ ποὺ πρόκειται νὰ τὸ ποτίζετε τριμμένον θεικὸν αἰδερν. Σὲ κάθε δόσιν νεροῦ πρέπει νὰ ρίξετε 1 κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ θεικοῦ αἰδερν.

Ὅπως βλέπετε, γιὰ νὰ καλλιεργήσῃτε γαρδένια δὲν χρειάζονται οὔτε πολλὰ γνώσεις, οὔτε πολλοὶ κόποι, οὔτε πολλὰ ἔξοδα παρὰ λίγη προσοχὴ καὶ καλὴ θέλησις.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο παπαγάλος

Σάν έμαθε τή λέξι: καλησπέρα
ο παπαγάλος, είπε ξαφνικά:
«Είμαι σοφός, γνωρίζω έλληνικά.
Τί κάθομαι δω πέρα;»

Τήν πράσινη ζακέτα του φορεί
καί στο συνέδριο τών πουλιών πηγαίνει,
για νά τούς πη μία γνώμη φωτισμένη.
Παίρνει μία στάσι λίγο σοβαρή,
ξεροθήγει, κυττάζει λίγο πέρα,
καί τούς λέει: «Καλησπέρα».

Ο λόγος του θαυμάστηκε πολύ.
Τί διαβασμένος, λένε, ο παπαγάλος!
Θάναι σοφός αυτός πολύ μεγάλος,
αφού μπορεί καί ανθρώπινα μιλεί.
Απ' τίς Ινδίες φερμένος ποιος τό ξέρει,
πόσα βιβλία μαζί του νάχη φέρει,
μέ τί σοφούς έμίλησε, καί πόσα
νά ξέρη στών γραμματικών τή γλώσσα!

Κύρ' παπαγάλε, θάχουμε τήν τύχη
ακούσαμε τί λές καί παρά πέρα.
Ο παπαγάλος βήχει, ξεροθήγει,
καί ξαναλέει καί πάλι: «Καλησπέρα».

ΖΑΧ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

Αν οι διάφοροι κάτοικοι της γης μοιράσουν μεταξύ τους τη γη που κατοικούν, θά έπεφτε στον καθένα (άνδρες, γυναίκες καί παιδιά) 85.000 μέτρα καλλιεργημένης ή άκαλλιεργητης γης.

—Η Ναυτική Αγγλική Ακαδημία ίδρύθη την 4ην Μαΐου του 1675.

—Σ' όλον τον κόσμο υπάρχουν 550.000.000 Χριστιανοί, 300.000.000 Κονφουκιστάι, 215.000.000 Βραχμανιστάι, 178.000.000 Μωαμεθανοί, 121.000.000 Βούδιστάι καί 11.000.000 Ισραηλίται, χωρίς νά υπολογισθούν κι άλλες θρησκείες που έχουν πολύ λιγώτερους πιστούς.

—Τά γάντια δέν είνε νέα μόδα. Ο Όμηρος αναφέρει ότι την εποχή εκείνη οι ευγενείς που καλλιεργούσαν για σπόρο τον κήπο τους φορούσαν γάντια για νά μή λερώσουν τά χέρια τους. Οι Πέρσαι φορούσαν γάντια για νά προφυλλάσσονται από τό κρύο. Κατά τόν 16ον αιώνα γάντια φορούσαν μόνον οι ευγενείς.

—Κατά την άπογραφήν του 1938 ήπρχαν στη Γαλλία 9.150.000 σπίτια καί 13.082.560 οικογένεια. Στο Παρίσι σέ κάθε σπίτι ο μέσος όρος τών ατόμων είνε 28,8, ο μέσος όρος τών οικογενειών 12,2, καί ο μέσος όρος τών προσώπων κατά οικογένειαν 2,37.

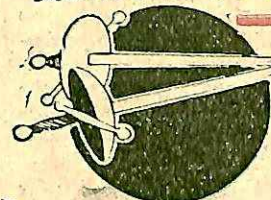
—Οι Άραβες του 10ου αιώνας συνήθιζαν νά τρώγουν μερικά φαγητά που τούς υπέδειξε ο διάσημος φυσιολάτρης Άλ Νταέζ που έζησε εκείνη την εποχή. Από τά πολλά αναφέρονται τά πιό διάλεχτά που ήσαν τό μυτιφέκι από σκύλλο ή κοτολέττες από μαύρη γάτα, σαλάτα από άκρίδες, σκορπιοί τηγαμτοί, σαύρες ή ποντίκια ροτί, κεφαλή άλόγου γαρνιρισμένη με ρίζι καί ψιλοκομμένα χορταρικά.

—Τόν περασμένο μήνα συνέβησαν στη Γαλλία 4.483 αδοκινητιστικά δυστυχήματα εκ τών οποίων τά 319 ήσαν θανατηφόρα. Τά περισσότερα συνέβησαν μεταξύ 17ης καί 18ης ώρας.

—Ο διάσημος μαέστρος Τσκαννίνι διευθύνει την πολυμελή ορχήστρα του απ' έξω, χωρίς παρτιτούρα. Κι' όταν τόν οώτησαν πώς τό κατορθώνει, απήντησε:

—Απλούστατα, όλα τά μουσικά έργα που διευθύνω τά έχω τυπωμένα στο μυαλό μου...

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΟ ΑΙΜΑ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΚΡΙΜΠ

Ένα ιπποτικό ανάγνωσμα ήρωισμών, περιπετειών καί έρωτος

3ον

Κι' αποκαμωμένος πιά ο Πικουίλλο απ' τούς τόσους κόπους καί τις άγώνες της νύχτας εκείνης, σφίγγοντας στά χέρια του τόν θησαυρό του καί τό πολύτιμο σημείωμα του νέου Μαυριτανού, έπάνω στο όποιο έστήριζε τώρα όλες τις έλπίδες του μέλλοντός του, ξαπλώθηκε κοντά σ' έναν άπόμειρο θάμνο καί σέ λίγο αποκοιμήθηκε.

Η ήμέρα ήταν πιά αρκετά προχωρημένη, όταν ο μικρός νοιώθοντας κάποιο δυνατό τράθηγμα τών μαλών του, τινάχτηκε λαφιασμένος. Στο άνοιγμα τών ματιών του ένοιωσε τό αίμα νά παγώνει στις φλέβες του. Κάτι σαν σκοτοδίνη του ήρθε με μιάς καί του φάνηκε πώς έπεφτε από τόν ουρανό στον Άδη: Εκεί μπροστά του, στεκόταν άγριέμένος ο φοβερός Ζουάν Μπατίστα!

Ματωμένος καί με τά ρούχα κουρελιασμένα, ο ξενοδόχος της Καλής Έλπίδος κραιούσε στο άλλο χέρι του τό πουγγί του Πικουίλλο με τά χρήματα καί τό πολύτιμο χαρτί με τη διεύθυνσι του νέου Μαυριτανού.

—Χάι χάι Πίστεφες πως υπορούσες νά ξεφύγης απ' τά χέρια μου καί με πρόδωκες στους χωροφύλακες! Αχάριστε!... Καί σέ συντηρούσα τόσον καιρό...

Καί καθώς τό παιδί, τρομαγμένο άκόμα, δέν μπορούσε νά του άπαντήσει, κρατώντας τό όλοένα απ' τά μαλλιά ο Μπατίστα συνέχισε:

—Συνεμάχησες μ' εκείνον τόν μάγο Γογγαρέλο καί μου στείλατε τόν υπολοχαγό Ντόν Φερνάντο ντ' Άλμπαιντά με τό άπόσπασμα της Βασιλείσσης για νά ξεπαστρέψη. έμένα καί τούς συντρόφους μου... Γελάστηκες όμως, μικρούλη μου. Δέν ξέρω τί άπέκαμαν οι άλλοι, έγω όμως έξφυγα! —Είμαι άθώος, άκουσέ με, κύριε πλοίαρχε...

—Σκασμός, παληόπαιδο! Δέν ακούω τίποτε. Τώρα είναι ώρα νά λογαριαστούμε. Ο κουρεύς καί συννοχός σου είχε μαντέψει πως θά καώ ζωντανός. Καί πραγματικά σταλμένοι από έσένα κι' εκείνον οι χωροφύλακες, ήρθαν κι' έβαλαν φωτιά στο ξενοδοχείο μου, με έγώ, όπως βλέπεις, δέν κήκα. Έζησα, για νά κάψω έσένα!...

Καί κρατώντας πάντα σφιχτά τόν Πικουίλλο, άρχισε νά κόβη με τ' άλλο του χέρι μικρά χλωρά κι' εύλύγιστα κλωνάρια απ' τά μικρά δέντρα. Αφού μάζεψε κάμποσα απ' αυτά, έβριζε κάτω τό δύστυχο παιδί, εκάθησε άπάνω του κι' άρχισε ήσυχά-ήσυχά νά πλέκει ένα είδος σχοινιού. Μόλις τελείωσε, τράθηξε πάλι απ' τά μαλλιά τόν μισοπεθαμένο Πικουίλλο καί δείχνοντάς του τή γύρω του δέντρα, τόν ρώτησε:

—Σέ ποιά απ' όλα προτιμάς νά σε κρεμάσω...

Τό παιδί δέν απήντησε.

—Α! Όστε τό ίδιο σού κάνει. Ή; Πολύ καλά. Θά σε κρεμάσω λοιπόν σ' εκείνο τό έλατο, πού...

Δέν πρόλαβε νά τελειώσει τήν φράσι του κι' ένας πυροβολισμός ακούστηκε από τό δάσος. Ξαφνιασμένος, ο πλοίαρχος τινάχτηκε άμέσως όρθιος, προσπαθώντας νά διακρίνη από πού έρχόταν ο κίνδυνος. Τήν ίδια στιγμή, ο Πικουίλλο, πού ένοιωσε έλεύθερο τόν έαυτό του, πετάχτηκε άπάνω καί σαν αϊλουρος σκαρφάλωσε με μιάς στο πρώτο δέντρο που θρήκε μπροστά του.

—Κατέβα κάτω, παληόσκυλο!, έμούγγρισε ο Ζουάν Μπατίστα όταν έπεισθηκε ότι ο πυροβολισμός πού άκουσε ήταν πολύ μακρινός καί δέν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Κατέβα καί θά σε συγχωρήσω, είδεμα πυροβολώ!

Ο Πικουίλλο όμως, πού είχε φτάσει κιόλας αρκετά ψηλά, φρόντισε νά κρυφτεί πίσω από έναν χονδρό κλάδο, ώστε νά μή μπορή νά τόν εύρη σφαίρα.

—Όστε δέν κατεβαίνεις, Ή; Νά, λοιπόν!

Δυό πυροβολισμοί άντήχησαν χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Μανιασμένος από τήν λύσσα του ο πλοίαρχος, γιατί δέν είχα πιά άλλη σφαίρα στο πιστόλι του, άρχισε νά βλασφημά καί νά στριφογυρίζη γύρω από τό δέν-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Σέ μία ληστοςυμμορία πού, κατά τό 1860 μ.Χ., είχε τό κρησφύγετό της σ' ένα ξενοδοχείο κοντά στη γραφική τοποθεσία της Ισπανίας Σιέρρα ντε Μογκάγια, έρριόταν αιχμαλωτισμένο ένα μικρό παιδί, ο Πικουίλλο, πού χρησίμευε ως «ασηθευόμενος» καί ως υπηρέτης της συμμορίας. Οι ληστές, μ' έπι κεφαλής τόν τρομερό άρχηγό τους Ζουάν Μπατίστα, τόν έπιλεγόμενο πλοίαρχο, έστησαν παγίδες στους γύρω δρόμους καί άναγκάζαν τούς ταξιδιώτες νά ζητήσουν καταφύγιο στο ξενοδοχείο τους της Καλής Έλπίδος, όπως τό ώνόμαζαν. Ο Πικουίλλο, πού ζούσε εκεί μέσα τρομοκρατημένος από τήν κακομεταχείρισή, ποτέ του δέ θυμώταν νά είδε τούς ταξιδιώτες που κατέφευγαν τή νύχτα στο ξενοδοχείο της ληστοςυμμορίας, νά φύγουν τό πρωί απ' αυτό. Κάποιο έράδυ ο Πικουίλλο είδε νά φθάνουν στο ξενοδοχείο τους ένας γνωστός του κουρεύς της Παμπέλν, ο Γογγαρέλο, μαζί με τήν άνεμιά του Ζουανίτα πού πολλές φορές έδωσε στο παιδί τροφή, όταν ο σημερινός αιχμάλωτος αλήτευσε στους δρόμους της Παμπέλν με τόν φίλο του Πετράλνι καί η Ζουανίτα εργαζόταν ως βοηθός μαγειρίσας. Με χίλιους κινδύνους καί περιπέτειες, ο Πικουίλλο κατορθώνει νά φυγαδεύσει τούς γνωρίμους του, φεύγοντας κι' αυτός μαζί τους. Στο δάσος πού κατέφυγαν συνήτησαν δυό Μαυριτανούς Ιππείς, πού παρέλαβαν τόν Γογγαρέλο καί τή Ζουανίτα για νά τούς σώσουν καί έδωσαν στον Πικουίλλο λίγα χρήματα για νά συνεχίση τό ταξίδι του. Όταν ο Πικουίλλο έμεινε μόνος στο δάσος, παρ' όλον τόν κίνδυνο πού διέτρεχε έσωε ακόμα, κάθισε κάπου, εύχαριστημένος γιατί κατώρθωσε νά σπύση τή Ζουανίτα καί τό θείο της.

τρο. Βλέποντας όμως ότι του ήταν άδύνατο λόγω του πάχους του νά σκαρφαλώση κι' αυτός άπάνω, πήρε μία άλλη σατανική απόφασι.

Μάζεψε κοντά στον κορμό του έλάτου όσα έξρά φύλλα θρήκε εκεί κοντά καί έθαλε φωτιά! Σέ λίγο τεράστιες φλόγες έξωσαν τό δέντρο, πού όλοένα ανέβαιναν πιά πάνω. Τό κάτω μέρος του δέντρου άρπαξε κιόλα φωτιά καί τό δύστυχο παιδί σκαρφάλωνε σ' ο μπορούσε ψηλότερα... Με μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα καί τυφλωμένα από τούς καπνούς, εκύτταζε πρós τόν ουρανό, ψιθυρίζοντας τήν τελευταία του προσευχή.

«Δέν ήταν κρίμα νά πεθάνη τόσον νέος καί τή στιγμή μάλιστα πού άνέκτησε τή λευτεριά του καί θρήκε έναν ευγενή Ιππότη που του υπεσχέθη νά φροντίση για τό μέλλον του;...»

Κι' ενώ οι φλόγες όλοένα ανέβαιναν περισσότερο, ή φαντασία του Πικουίλλο άνέτρεχε στά παλιά, όταν, μικρό παιδάκι ακόμα ζούσε στην άγκαλιά της μάνας του, απ' όπου τόν άρπαξαν οι κλητήρες της Ίερας Έρετάσεως για νά τόν ρίξουν σ' ένα μοναστήρι. Θυμώταν ακόμα, πώς τόν έδιωξαν άργότερα από κεί καί, για νά μή πεθάνη από τήν πείνα, άναγκάστηκε, παιδί άρρωστο, κουρελιασμένο καί δωγμένο από παντού, νά ζητιανεύη στους δρόμους της Παμπέλν, όπου έπεσε στά χέρια του λησάτρχου Ζουάν Μπατίστα...

Ο πλοίαρχος βλέποντας πώς τό δέντρο είχε άνάψει για καλά, έκρινε πως δέν ήταν πιά ανάγκη νά παραμείνη εκεί κοντά, αφού μάλιστα ύπήρχε φόβος, από στιγμή σέ στιγμή, νά συναντηθί με τόν άξιωματικό καί τούς στρατιώτες του άποσπάσματος της Βασιλείσσης πού θά επέστρεφαν από τό ξενοδοχείο του. Έρριξε μιά τελευταία ματιά στο τρομαγμένο παιδί πού είχε φτάσει στην κορυφή του δέντρου, γέλασε σατανικά από εύχαρίστησι, βλέποντας πώς τό θύμα του ήταν άδύνατο πιά νά σωθί μέσ' απ' τις φλόγες που είχαν περικυκλώσει όλο τό έλατο καί χάθηκε θιαστικά μέσ' τό δάσος.

«Θεέ μου, έξακολουθώσε νά προσεύχεται τό παιδί, καθώς έθλεπε τις φλόγες ν' ανεβαίνουν όλοένα πιά ψηλά, σ' όσες με άπό ένα τέτοιο φρικτό θάνατο καί όλες τις μέρες της ζωής μου θά τίς άφιερώνω στην άγάπη σου καί στην άγάπη τών ανθρώπων. Θά κάμω γι' αυτούς ό,τι σε ήκετεύω νά κάμης για μένα. Τά χέρια μου δέν θά τ' άπλώνω παρά μονάχα για νά βοηθώ τούς άδελφούς μου καί νά τούς σώζω όταν κινδυνεύουν... Σώσε με Θεέ μου».

Οι φλόγες, όστόσο, ανέβαιναν όλοένα πιά ψηλά.

Η ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ

Μά μαζί με τις φλόγες, κι' ακόμα

πιό ψηλά κι' απ' αυτές, ανέβηκε και ή προσευχή του δύστυχου παιδιού και έφθασε ως 'Εκείνον που δεν αφήνει άπροσάτευτους όσους πιστεύουν σ' Αύτόν και ζητούν τη βοήθειά του.

Ο συννεφιασμένος απ' τόν πρῶτῳ οὐρανός άρχισε έαφνικά νά φωτίζεται από άστραπές και σέ λίγο, ύστερα απ' τόν πέσιμο ένός κεραυνού που έκαμε τόν δάσος νά τραντάξει, ή θροχή άρχισε νά πέφτη σάν καταρράκτης. Οί φλόγες ύπεχώρησαν μέ μιάς και σέ λίγα λεπτά ή φωτιά είχε σβύσει όλοτελα.

Μισοπεθαμένος απ' τούς καπνούς ο Πικουίλλο, μέ κόπο κρατιώταν στήν κορυφή του δέντρου, γιά νά μήν πέση και μόνον όταν ύστερα από λίγες στιγμές συνήλθε κάπως, άρχισε νά κατεβαίνει από κλαδι σέ κλαδι μέ μεγάλη προσοχή και προφύλαξι, γιατί τά περισσότερα απ' αυτά, μισοκαμένα καθώς ήταν, δύσκολα θα στούσαν πιά τόν θάρος του κορμιού του. Ήταν έτοιμος μ' ένα πήδημα νά πατήση στή γή, όποτε ένας έλαφρός θόρυβος που άκούστηκε εκεί κοντά του τόν έκαμε νά μείνη άκίνητος.

Εσκυψε και είδε έναν άνθρωπο, μέ μια καραμπίνα στό χέρι, νά πλησιάζη στό καμένο δέντρο σέρνοντας μέ κόπο τά πόδια του στή λασπωμένη γή. Όταν ο άνθρωπος αυτός έφτασε και στάθηκε στόν κορμό του δέντρου γιά νά ξεκουραστή, παρ' όλγγο ο Πικουίλλο ν' άρήση μια φωνή τρόμου: "Εκεί, κάτω απ' αυτόν, στεκόταν ο θανάσιμος έχθρός του, ο υπαρχηγός της ληστοσυμμορίας Καράλο... Φαίνεται ότι γλύτωσε κι' αυτός από τόν άπόσπασμα της Βασιλείσης. Κρατώντας την άναπνοή του, από τόν φόβο του ο Πικουίλλο, έβλεπε τόν Καράλο νά γονατίζει και νά προτείνει τόν δπλο. του σάν νά έσκόπευε ή νά παραμόνευε κάποιον και, πριν προλάβη νά εξηγήση την περίεργη αυτή στάση του υπαρχηγού της ληστοσυμμορίας, διέκρινε από βάθος του δρόμου ένα άμάξι που έρχόταν προς τόν μέρος του.

«Αυτό, λοιπόν, παραμονεύει ο ληστής» σκέφτηκε ο Πικουίλλο.

Σέ λίγα λεπτά τ' άμάξι που τόν έσερναν τέσσερα κάτασπρα άλογα, πλησίασε και ο Καράλο, σκοπεύοντας, έπυροβόλησε. Ένα «άχ!» άκούστηκε στή σιωπή του δάσους, τά άλογα στάματησαν ξαφνιασμένα και ο άμαξας έπεσε απ' τη θέσι του νεκρός. Ή πόρτα του άμαξιού άνοιξε άμέσως και ένας σεβάσιμος άσπρομάλλης γέρος, μ' ευγενική φυσιογνωμία και πρόσωπο αύστηρό, κατέβηκε απ' αυτό, προχώρησε μέ δυσκολία λίγα βήματα, και στάθηκε άντίκρυ στόν ληστή, τραβώντας απ' τη μέση του ένα μεγάλο κυνηγετικό μαχαίρι.

—Κάτω τά όπλα, έφώναξε ο Καράλο.

—Ποτέ! άπάντησε ο γέρος όλο ύπερηφάνεια.

—Η αντίστασις δεν ώφελεί σέ τίποτε. Γρήγορα τόν πούγγι σου και πέταξε κάτω τόν μαχαίρι γιατί πυροβόλω.

—Πυροβόλησε άν θέλεις. Ο Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ δεν παραδίδει ποτέ τά όπλα του και μάλιστα σέ ληστή.

—Τότε ο ληστής θά πάρη μοναχός του και τά όπλα και τόν πούγγι του ευγενή κυρίου, άπήντησε ο Καράλο και, άκουμπώντας την πλάτη του στόν κορμό του δέντρου γιά νά σημαδεύση

καλύτερα, έτράβηξε την σκανδάλη.

Ένας πυροβολισμός άκούστηκε. Ταυτόχρονα όμως ένα ανθρώπινο σώμα έπεφτε έπάνω στό κεφάλι του ληστή κάνοντας τη σφαίρα του όπλου του νά πάρη άλλη κατεύθυνσι.

Ο Καράλο ζαλίστηκε γιά μια στιγμή απ' τόν κλονισμό που τόν προξένησε ή ξαφνική εκείνη κατακεφαλιά μ'ά δεν άργησε νά συνέλθη και νά δει, σχεδόν μέσ' τά χέρια του, τόν Πικουίλλο, που προσπαθούσε ν' άνασηκωθεί!

—Α! Έσύ είσαι θρωμόσκυλο, μού γυρισε μ' άγρια χαρά ο Καράλο καθώς έάπλωνε τόν παιδί μέ μια γροθιά, στό χώμα. Τώρα ούτε ο διάβολος δέ σέ γλυτώνει απ' τά χέρια μου, συνέχισε ο ληστής και σηκώνοντας την καραμπίνα του έτοιμάστηκε νά τσακίση τόν κεφάλι του παιδιού.

Δέν πρόλαβε όμως νά κατεβάση τόν χέρι του και ο γέρος, που είχε πλησιάζει στό μεταξύ αυτό μέ ταχύτητα

Ο γέρος έρριξε μιά ματιά στό δέντρο που τόν είχε άφανίσει ή φωτιά και έλεγε χαμογελώντας:

—Η κατοικία σου δεν μου φαίνεται σέ πολύ καλή κατάστασι. Θά μπορούσες νά διαλέξεις καλύτερη. Έγώ σου προσφέρω ένα δωμάτιο στό δικό μου σπίτι στήν Παμπελόν, άν θέλεις νάρθης μαζί μας εκεί.

—Αν θέλω! ψιθύρισε, γεμάτος χαρά και ευγνωμοσύνη, ο Πικουίλλο καθώς φιλούσε τόν χέρι του ευγενικού γέρου.

—Τότε έλα μαζί μου. Στήν άμαξα μέ περιμένει ή κόρη μου Κάρμεν μέ μια φίλη της. Έλα και θά σέ ικανοποιήσω κι' άκόμα περισσότερο όπως τ' άξίζεις.

Όταν πλησίασαν στό άμάξι ο Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ, έλεγε στό δυο κορίτσια που έβγαλαν τά κεφάλια από παράθυρο:

—Θά τόν πάρωμε μαζί μας, θά είναι πιά δικός μας. Δεν έχει κανέναν

Με ταχύτητα νέου, ο γηραιός άριστοκράτης ώρμησε κι' έμπηξε τόν κυνηγετικό του μαχαίρι στό στήθος του ληστού.

νέου, έμπηξε τόν μαχαίρι του στό στήθος του ληστού και τόν ξάπλωσε νεκρό. Έβροήθηκε ύστερα τόν Πικουίλλο ν' άνασηκωθεί και χαϊδεύοντάς του τά μαλλιά, τόν έλεγε στοργικά:

—Μικρέ μου φίλε, μού έσωσες τη ζωή και την τιμή, πώς σέ λένε;

—Πικουίλλο.

—Οί γονείς σου;

—Δέν έχω.

—Από που έρχεσαι;

—Απ' αυτό τόν δέντρο.

—Αυτού κατοικούσες;

—Από σήμερα τόν πρώτῳ.

στόν κόσμο τόν καυμένο τόν παιδί. —Ναί, βέβαια, άπήντησε ή Κάρμεν χαρούμενη. Θά θρής σέ μας μιά δική σου οικογένεια.

Ο Ντόν Ζουάν έρριξε μιά ματιά στόν πεθαμένο άμαξά του και έλεγε άναστενάζοντας:

—Ο δυστυχισμένος ο Γκινές δεν θά σηκωθεί πιά... Θά μπορούσε τάχα ο Πικουίλλο νά τόν άντικαταστήσῃ;

—Και θέβαια μπορώ, έφώναξε ο μικρός μ' ένθουσιασμό.

Έκλεισε την πόρτα του άμαξιού, ήδησε στό κάθισμα του σκοτωμένου

άμαξά και μόλις έπιασε τά ήνία στό χέρι του, τά άλογα ξεκίνησαν γοργά.

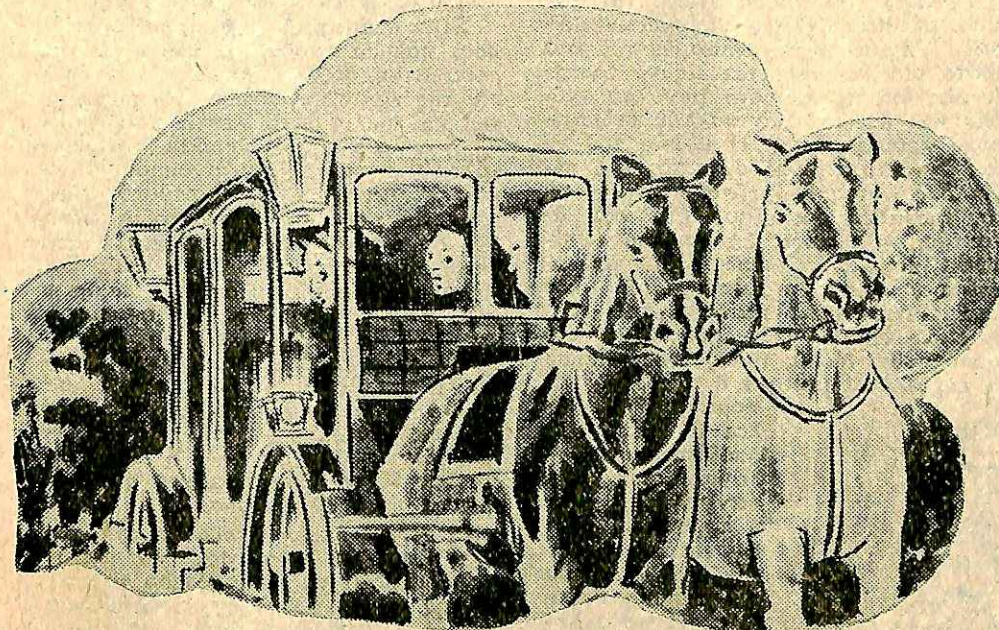
Τήν άλλη μέρα τόν πρώτῳ έφθασαν στήν Παμπελόν.

Γεμάτος ύπερηφάνεια και μέ καρδιά χαρούμενη ο Πικουίλλο που ύστερα από τρία χρόνια, ξαναγύριζε σέ γούρμα του μέρη, ρώτησε τούς νέους τόν κύριους:

—Πού πρέπει νά πάμε τώρα;

—Στό παλάτι του άντιβασιλέως, τόν άπήντησαν μέ μιά φωνή τά δυο κορίτσια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΒΙ
ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ
Στό διάστημα τών τριών χρόνων

που ο μικρός Πικουίλλο έμεινε κλεισμένος στό ληστικό ξενοδοχείο του Ζουάν Μ.ιατίστα, ένα σωρό σοβαρά γεγονότα συνέβησαν σ'ήν Ισπανία. Ο Ισπανικός στόλος είχε άποπλεύσει άπό καιρό γιά νά καταλάβη την έπαναστατημένη Ιρλανδία, που ζητούσε νά χωρισθί από τόν βασιλείον της 'Αγγλίας. Ο πρωθυπουργός της Ισπανίας κόμης ντε Λάρμα διώρισε άρχηγό της έκστρατείας αυτής τόν Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ και τόν έστειλε ν' άποβιβασθί μέ τά στρατεύματά του στό μ'εγάλο αυτό και εύφορο νησί.

Αντίθετα όμως προς την γνώμη του πρωθυπουργού, που θεωρούσε εύκολη την κατάκτησι της Ιρλανδίας, ο ντ' Αγκουιλάρ είχε την πεποίθησι ότι ή έκστρατεία αυτή ήταν κατ'αδικασμένη σ' άποτυχία και μάλιστα ήταν θέβαιος, πώς ο κόμης ντε Λάρμα, μέ τόν ό-ντιόν τόν έχώριζαν παληές οικογενειακές έχθρες, έπίτηδες τόν διώρισε άρχηγό της έκστρατείας αυτής γιά νά τόν ταπεινώσῃ μέ την θεβαιά ήττα που τόν έπείριμενε.

Ός τόσο ή έκστρατεία αυτή άπαιτούσε μεγάλα έξοδα και έπρεπε νά έδευρεθί ένας τρόπος της οικονομικής της ένισχύσεως. Τά ζητήματα αυτά τά εξήταζε τόν συμβούλιο του Βασιλέως στό όποιο παρευρίσκονταν όλοι οι μεγιστάνες της Ισπανίας.

Ένα άλλο ζήτημα της ημέρας ήταν και οι προσεχείς γάμοι του Βασιλέως Φιλίππου Γ' μέ την Μαρίαν την Αυστριακήν. Τό συμβούλιο του Βασιλέως θά έπρεπε νά καθορίσῃ άκόμα και τόν μεγαλοπρεπές πρόγραμμα τών τελετών, που θά έγινόντο, έπ' εύκαιρία τών γάμων, σ' όλόκληρη την Ισπανία.

Μέσα στή μυθική μεγαλοπρέπεια τών ανακτόρων της Μαδρίτης συνήλθαν τότε όλοι οι ευγενείς και τιτλούχοι, απ' τά διάφορα μέρη της Ισπανίας. Ανάμεσα σ' αυτούς παρευρίσκονταν και δυο νέοι που γιά πρώτη φορά έλάμυαναν μέρος στό Συμβούλιο. Ο ένας ήταν ο γυιός του πρωθυπουργού, κόμης Ούζεντ, και ο άλλος, ο άνεψιός του Ντόν Ζουάν ντ' Αγκουιλάρ, Ντόν Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα, άξιωματικός της βασιλικής φρουρας.

Πρώτος έπήρε τόν λόγο ο πρωθυπουργός κόμης ντε Λάρμα, στόν όποιον ο Βασιλεύς άπένειμε, έπ' ευκαιρία τών γάμων του, τόν τίτλον τῷ

ιου νά θεβαιώσῃ τόσοσν την μεγαλειότητά σας, όσον και τά ύψηλά μέλη του Συμβουλίου, ότι ποτέ μου δεν σκέφθηκα νά μην ένισχυθί οικονομικά ή έκστρατεία που ύμεις έγκρίνετε.

—Ναί, αλλά ύπερασπίζεσθε τούς μαύρους που είναι έχθροί της θρησκείας μας έπενε ο πρωθυπουργός.

—Γιατί νά μη τούς ύπερασπίζωμαι; άπήντησε θαρρετά ο Ντόν Αλμπάιντα. Σ' αυτούς χρωστάμε την παραγωγή μας, την βιομηχανία μας, την κωλύεργεία μας και κάθε άλλον ένθικόν μας πλούσιον. Εργάζονται γιά την Ισπανία και καταδιώκονται απ' την Ιερά Έξέτασι μέ τόν πιο άπάνθρωπο τρόπο. Και, κοντά σ' αυτά, τώρα τελευταία, άρχισαν νά διαδίδωνται και τέτοιες φήμες, που τούς άναγκάζουν νά έγκαταλείπουν τούς άγρούς τους και όλες τις άλλες τους δουλειές και νά φεύγουν πανικόβλητοι, μέ μόνον άποτέλεσμα νά νεκρώνεται κάθε παραγωγική κίνησις της χώρας. Καταλαβαίνετε πώς θέλω νά πω γιά τις φήμες σφαγής των μαύρων που προετοιμάζονται σ' όλη τη χώρα και πού, όπως λέγεται, αποτελούν σχέδιο που μελετά, έδω και κάμποσο καιρό, ο άξιοτίμος κύριος πρωθυπουργός.

Όταν ο δούξ ντε Λάρμα, άκουσε τά τελευταία αυτά λόγια, έγινε σάν τρελλός από τόν θυμό του. Ορθίος άκόμα είχε τόν ύφος ανθρώπου που μόλις συγκρατιώταν.

Ο Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα, χωρίς καθόλου νά πτηθί από τη στάσι αυτή του δουκός, συνέχισε μέ την ίδια ήρεμία.

—Μεγαλειότατε, προς τόν συμφέρον της ευγενούς μας χώρας, ός δημιουργήσῃ σ' όλόκληρη την Ισπανία ένα διάγγελμα της ύμετέρας Μεγαλειότητος, που νά θεβαιόι ότι δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, ούτε ή ζωή, ούτε ή περιουσία των Μαυριτανών όπηκών της και, σάς έγγυώμαι, σας θεβαιώ μέ τόν λόγον της τιμής μου, ότι οι άνθρωποι αυτοί θά προσφέρουν μ' ευχαρίστησι τρεις φορές περισσότερο τόν ποσό που χρειάζεται στήν περιστάσι αυτή. Θά τόν προσφέρουν άκόμα και ως δώρο προς την νέα Βασιλείσα της Ισπανίας Μαρία την Αυστριακή, μαζί με την πίστι και την άφοσίωσί τους.

Τήν στιγμή εκείνη, ένας άγγελιαφόρος μ' ένα γράμμα σφραγισμένο μέ δουλοκέρη, μήτκε έπιστολική στήν αίθουσα του συμβουλίου. Ο πρωθυπουργός έπήρε τόν φάκελλο, τόν άνοιξε και μόλις έρριξε μιά ματιά στό έγγραφο έγινε κατάχλωμος.

—Ο θεός έγκαταλείπει την Ισπανία! έφώναξε μέ φωνή που έτρεμε από συγκίνησι. Η έκστρατεία της Ιρλανδίας άπέτυχε... Μας ένίκησαν.

—Ο θεός μου; σκόταθηκε ο θεός μου; ρώτησε μ' άγωνία ο Φερνάντο ντ' Αλμπάιντα.

Χωρίς νά δώση καμμία άπάντησι στήν έρώτησι αυτή τόν νεαρό άξιωματικό, ο δούξ ντε Λάρμα έσυνέχισε:

—Πώς τολμάτε, κύριε, νά έχετε άντίθετη γνώμη έπάνω σ' ένα δικό μου σχέδιο; Η μήπως θέλετε νά ύποστηρίξετε τούς άπίστους μαύρους και νά άδιαφορήσσετε, προς χάριν τους, γιά την τύχη των Ισπανών εκείνων που θρίσκονται αυτή τη στιγμή στήν Ιρλανδία;

—Μεγαλειότατε, έπενε ο νέος, γυρίζοντας προς τόν Βασιλέα, έπιτρέψτε

Ο ΣΕΡΒΙΤΟΡΟΣ

Τού κ. Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

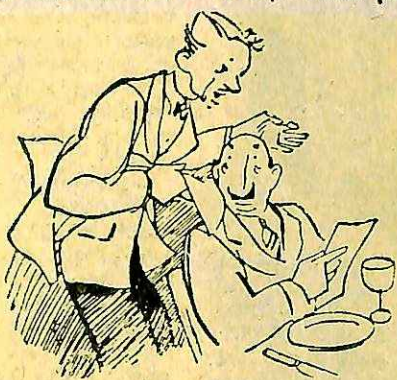
Ο εκλεκτός λογοτέχνης κ. Θεός Ποταμιάνος, με την τελευταία του έκδοσις υπό τον τίτλον: «Φυσιогνωμίες» προσθέτει ένα ακόμη διέλλιο στη σειρά των σκίτσων της ζωής, που έχει άρχισει από το 1932 με τις «Σιλουέτες των θυρών», το «Σιλουέτες και πορταίτα» κ.λ.π. Η νέα συλλογή του κ. Ποταμιάνου διακρίνεται για την γλαφυρότητα του ύφους, την θαυμαστή παρατηρητικότητα και το λεπτό χιούμορ. Παραθέτομεν ένα δείγμα για τους αναγνώστες μας:

Φορεί συνήθως σακάκι λευκό και φέρεται υπό την μασχάλην διαρκώς λευκην πετσέταν. Είναι το σήμα του, το έμβλημά του, και το όπλον του κατά των μυιών, αναπόσπαστον στολίδι και συμπληρωμά του. Σερβιτόρος χωρίς πετσέταν είναι μάστορος χωρίς μπαγκεταν, ιππεύς χωρίς μαστίγιον, αστυφύλας χωρίς κλόμπ, γραβαίτης χωρίς βακτηρίαν. Εάν του πάρτε την πετσέταν του αποκοπείτε τας πέρυγας, του δένετε τας χείρας. Είναι αδύνατον να κρατηθή εις το ύψος του ρόλου του, να σερβίρη με δεξιότηχιν αν και με μπρίο.

Ένα καλό σερβίρισμα απαιτεί να κτυπηθή τετράκις ή πετσέτα επί της τραπέζης και επί των καθισμάτων. Άλλοιωτικά δεν γίνεται τίποτα. Τό φαγητόν θα σερβιρισθῇ με τρόπον άτονον, τό έπιδόριον θα θασά δύνη και δλα θα διεξαχθούν κατά τρόπον χλιαρόν και μέσ' σ' άτμόσφαιραν κατηφή.

Είναι ευκίνητος, περιποιητικός και νοήμων και έχει μνήμην τρανήν. Ένθυμείται δλας τας παραγγελίας και κάθε μίαν με την λεπτομέρειάν της. «Τό κεφαλάκι του κυρίου σπασμένο καλά-καλά!...» «Τά έντόσθια του κυρίου στεγνά, χωρίς σάλτσα!...» Ένα μόνο δεν κατορθώνει ποτέ να ένθυμηθῇ. Τί φαγητά υπάρχουν εις τόν κατάλογον και εις την κουζίαν. Είς τό κεφάλαιον αυτό παρουσιάζεται πάντα άμελέτης. Ποτέ δεν είναι βέβαιος εάν τό φαγητόν που τό ζητάτε υπάρχει εις τόν κατάλογον. Καί αντίθετως. Ζητήσατέ του τυχαίως ένα φαγητόν άνυπαρκτον και έστ' έβέβαιος ότι θα σπεύσῃ να τό παραγγείλῃ. Μη τό ζητήσετε ποτέ πληροφορίας δια τήν σύνθεσιν και τήν ποιότητα των φαγητόν. Άγνοεί τελείως τά στοιχία της μαγειρικής και ψεύδεται ειςυνεδήτως πάντοτε όταν όμιλῇ δια τά ύλικά και δια τά τρόφιμα.

Άγνοεί δλα τά ψάρια, τά περισσότερα είδη τοῦ κυνηγιού και μέγα μέρος από τά χορταρικά, και έπαινει τό βούτυρον, τά τυριά και τό λάδι. Τό βούτυρον είναι πάντοτε άγνότατον, τό λάδι άνότερον της Λούκας, τό τυρί άμβροσία και ή ρετοίνα νέκταρ. Μη ζητήσετε άλλην πληροφορίαν. Θά

Ο σερβιτόρος κύπτει άνωθεν τόν πελάτου και τό έρμηνεύει μετ' έμβριθείας τόν κατάλογον. (Σκίτσο του κ. Θ. Δημητριάδη).

τας κινήσεις του ύπάρχει πολύς αυτόματισμός και άπόλυτος στερεοτυπία. Σκέπτεται και ένεργεί ως αυτόματος και έχει ώριμένους κινήσεις δι' έκάστην περίστασιν και στιγμήν. Οί «φιγούρες» του είναι κυρίως τρείς. Πρώτη: Υποδοχή τοῦ πελάτου. Είναι ένα είδος «προμέναν» προς τήν θύραν με ύπόκλισιν, λήψιν τοῦ παλτού και τοῦ καπέλλου. Η φιγούρα αυτή τελειώνει εις τό τραπέζι όπου οδηγείται ο πελάτης, μετά τιμών άπονεμένων υπό της πετσέτας, ή όποία τύπτει άγρίως τό τραπέζι και τό καθίσμα. Δευτέρα εικών: Έρμηνεία τοῦ καταλόγου. Ο σερβιτόρος κύπτει άνωθεν τοῦ πελάτου και τοῦ έρμηνεύει μετ' έμβριθείας τόν κατάλογον. Άνάλογον εικόνα συναντά κανείς μόνον εις πρότυπα κολλέγια, όταν ο καθηγητής αναπτύσσει εις τούς μαθητάς ένα δύσκολον τεμάχιον κλασσικού συγγραφέως. Εικών τρίτη: Ο σερβιτόρος λαμβάνει τήν παραγγελίαν και άπερχεται τροχάδην αναμείλων αυτήν. Επακολουθεί τό σερβίρισμα και ο λογαριασμός.

Όλοι οί σερβιτόροι έχουν νεανικήν ήλικίαν. Άκούουν όλοι εις τό όνομα «γκαρσόν»...

Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΕΝΑ ΓΚΕΡΛ

πολύ θλιμμένο...

Άληθινή ιστοριούλα με εύχάριστο τέλος

Παράξενο κορίτσι αλήθεια ή Ρίτσι, ή διπλανή μου στο μπαλλέτο. Ποτέ μου δεν μπόρεσα να καταλάβω τί ήθελε μεταξύ μας ή νέα αυτή με τούς έπιφυλακτικούς τρόπους, που τήν έκαναν να ξεχωρίζῃ απ' όλες. Τό πραγματικό της όνομα ήταν Άννα Σέργουντ και ή μόνη που μιλούσε μαζί της ήμουν έγώ.

Στήν θεαματική έπιθεώρησις ο «Κήπος» που θα ύποδυόταν τόν ρόλο της ροδακινιάς, ως τήν τελευταία στιγμή δεν τής είχαν παραδώσει τό κοστούμι της και μόλις λίγα λεπτά πριν άνοιξη ή αυλαία της τό έφεραν. Τότε κατάλαβα ότι τό είχαν άργοπορήσει, άκριβώς για να μη διαμαρτυρηθῇ και φέρῃ άντιρρήσεις. Τό κοστούμι αυτό δεν άποτελείτο παρὰ από ένα λεπτό μεταξωτό μαγιό, με τό χρώμα και τίς σκιές κορμού ροδακινιάς, που τήν έτύλιξε από τά πόδια ως τόν λαιμό και ως τούς καρπούς των χεριών.

Εν τῷ μεταξύ ή παράστασις άρχισε. Τά γκέρλς που παρίσταναν τά λουλούδια έκαναν άλλεπάλληλα τίς έμφανίσεις τους, μα ή ύποδοχή τοῦ κοινού ήταν μάλλον ψυχρά: ή έπιθεώρησις δεν έδειχνε έπιτυχία και ο θεατρώνης ήταν όλο νεύρα.

Τή στιγμή εκείνη έπρόβαλε στή σκηνή ή Ρίτσι ως ροδακινιά. Τό καφετί μαγιό άνεδείκνυε περισσότερο τό σωμα της και τ' άνθη της ροδακινιάς που τήν έστόλιζαν, της έπήγαιναν θαυμάσια παρὰ τήν άπελπισμένη έκφρασιν τοῦ προσώπου της. Μα τήν αλήθεια, αν ήμουν άντρας, θάκανα τρέλλες γι' αυτήν.

Χειροκροτήματα ζωηρά τήν ύποδέχθηκαν κι' όταν τελείωσε τόν ρόλο της και άποσύρθηκε, τό θέατρο όλόκληρο τήν ανακαλούσε στή σκηνή. Μα εκείνη, με θλέμμα άπλανές, με πρόσωπο άγριο, πήγε και κλείστηκε στο καμαρίνι της και δεν θέλησε να ζαναβῇ.

Τήν επομένη, όλες οί έφημερίδες έγραφαν ένθουσιωδώς για τήν Ρίτσι και καθ' όλη τήν περιόδον μας στίς μεγαλειότερες πόλεις τών Ήνωμένων Πολιτειών όσα φύλλα έγραφαν για τήν έπιθεώρησί μας μιλούσαν πρωτίστως για κείνην.

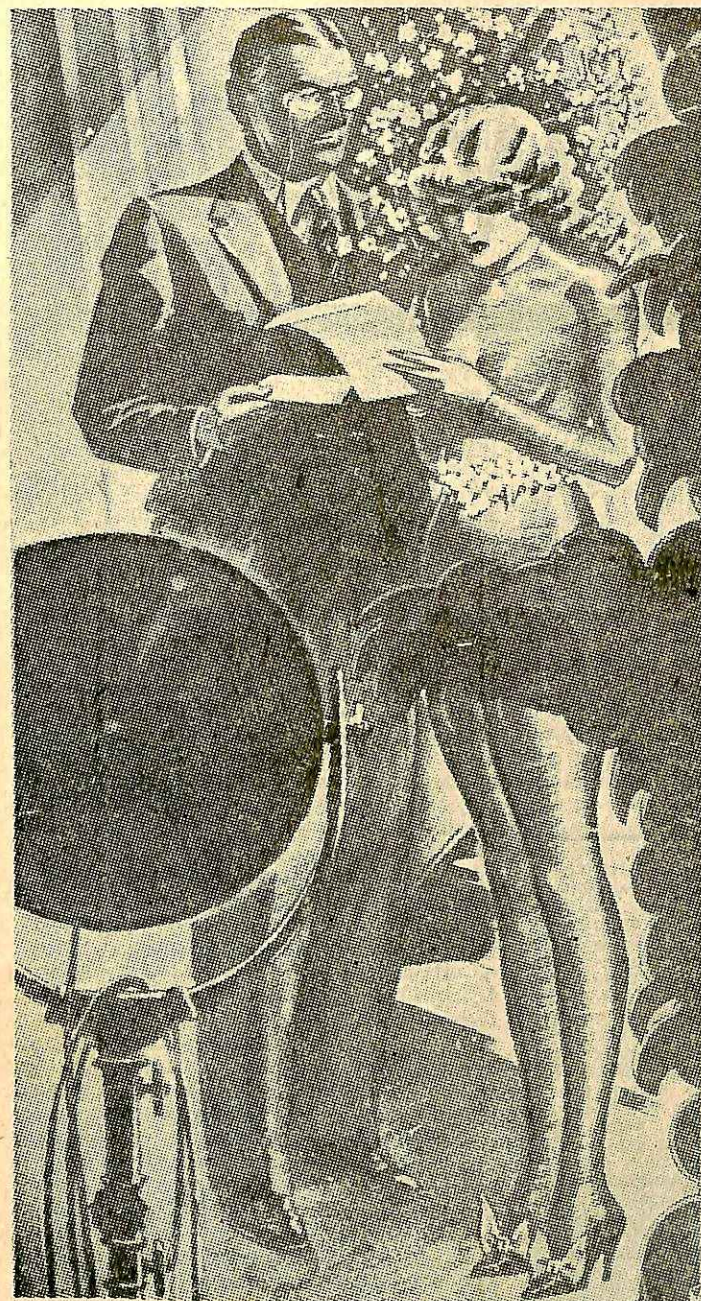
Τήν πρώτη βραδυά που παίξαμε στή Νέα Υόρκη, λίγα λεπτά πριν ή αυλαία άνοιξη, ή Ρίτσι κύτταζε από μέσα τόν κόσμο που έγέμιζε τήν πλατεία.

— Άχ Θεέ μου! μου ψιθύρισε. Δεν μπορώ να έμφανισθώ έτσι... Δεν μπορώ!

— Γιατί; Είμαι θεαία πώς θαχης μεγάλη έπιτυχία, κι' ίσως κανέννας απ' τούς μεγιστάνας τοῦ κινηματογράφου σου προτείνῃ κανένα συμβόλαιο.

Εσήκωσε τούς ώμους και τό άφωνο παράπονο των ματιών της έγινε άκόμη έντονώτερο. Φτωχό κορίτσι! Κάτω απ' τό διαφανές μαγιό μπορούσες να δής τούς χτύπους της καρδιάς της που χοροπηδούσε άτακτά.

Όταν ή Ρίτσι έμφανίσθηκε στή σκηνή, ένα ζευγάρι τήν τρίτη σειρά, άποτελούμενο από μίαν ήλικιωμένη

Τήν είδα να μιλά μ' έναν σοβαρό, συνωφρωμένο κύριο, που της παρέρωσε κάτι χαρτιά...

κυρία με αυστηρό πρόσωπο και έναν χαριτωμένο νέο, σηκώθηκαν κι' έφυγαν έπιδεικτικά. Αυτό συνέβαινε πού τη φορά σέ έμφανισι της Ρίτσι και τήν είδα να άναστενάζῃ.

Όταν γύρισε στα παρασκήνια, ήταν πιο θλιμμένη από κάθε άλλη φορά.

— Θα πας πουθενά άπόψε βράδυ; ήν ρώτησα. Δεν πρέπει να είσαι τόσο εύθυμη τήν πρώτη μέρα που παίζου με έδω. Πρέπει να ξεσκάσης λιγάκι.

Εκείνη έκούνησε όρηγικά τό κεφάλι της και στο διάλειμμα, πριν θγάλῃ άκόμη τό κανιό και τά άνθισμένα κλωνάρια της άμυγδαλιάς που τήν έστόλιζαν, τήν είδα να μιλά μ' έναν σοβαρό, συνωφρωμένο κύριο που της παρέδωσε κάτι χαρτιά.

Εκείνη τα έπέρασε και πριν τῷ τά έπιστρέψῃ, παρέλασε σπ αυτόν έναν φάκελλο που, όπως είδα, περιείχε ένα τσέκ.

Μόλις ο κύριος έφυγε έτρεξε κοντά της.

— Μπράβο, Ρίτσι! της έφώναξα. Τί ποσόν γράφει τό τσέκ;

— Πενήντα χιλιάδες δολάρια!

— Ζήτωω! Γιατί; — Γιατί είμαι στο μπαλλέτο. — Μα... τά χαρτιά που υπέγραψες δεν ήταν συμβόλαιον κινηματογράφου; — ρικής εταιρείας; — ρώτησα.

— Όχι, άποκρίθηκε ή Ρίτσι ήρεμα. Τά χαρτιά αυτά ήταν ή συγκατάθεσίς μου για τήν έκδοσι τοῦ διαζυγίου μου και τό τσέκ προέρχεται άπό τήν πεθερά μου που θρискόταν πρό όλίγου στήν πλατεία.

Η σκέψις μου πέταξε ευθύς στή γυναίκα με τ' αυστηρό ύφος που είχα δη να φεύγῃ μόλις έμφανίσθηκε στή σκηνή ή Ρίτσι και ρώτησα: — Ά! Όστε ή κυρία σε διώχνει, γιατί δεν θέλει μιά νύφη της να χορεύῃ στο μπαλλέτο;

— Ναί. Περίμενε μίαν ευκαιρία για να με δώξῃ, και έτσι τήν άνάγκασα να μου πληρώσῃ τό ποσόν αυτό, χωρίς στο όποιο θα έλευθερώσασ έκείνον π' αγαπώ.

— Είνε φυλακισμένος; — Όχι. Μα όποιος είνε άπένταρος έχει τά χέρια του δεμένα και μάλιστα όταν έξαρτίζεται από μιά τέτοια μητέρα που κρατεί στα χέρια της τό ταμείο και απαιτεί να διατάσῃ. Έννοείς, θέβαια, πώς σου μιλά γιά τόν άντρα μου...

— Για τόν άντρα σου; Και δέχεται να χωρίςστε γιατί τό απαιτεί ή μητέρα του; Μπράβο του! έφώναξα, με άγανάκτησι.

— Μην τόν κατηγορῇς! Τόν αγαπώ! Έκάμε ή Ρίτσι με μάτια που έλαμπαν, εκείνη δεν τό ύποπτεύεται, μα τά ρήματα αυτά είνε τό γαμήλιο δώρον μου και θ' αποτελέσουν τό θεμέλιο της συζυγικής ευτυχίας μου άφοῦ εά μας άπελευθερώσουν απ' τήν κηδεμονία της. Μόλις έκδοθῇ τό δια-

ΙΣΤΟΡΙΟΥΝΤ

ΣΚΥΛΟΣ...ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ

Θά έξέρετε ίσως τήν ιστορία τοῦ κυρίου που κάπνιζε πίπα σ' ένα διαμέρισμα τοῦ τραινίου που άπηγορεύετο τό κάπνισμα και της διπλανής του κυρίας που κράταγε ένα σκυλάκι στα γόνατά της.

Σέ μιά στιγμή ή κυρία που τήν ένωχλούσε ποῦ τό κάπνισμα πήρε τήν πίπα τοῦ κυρίου και τήν πέταξε έξω από τό παράθυρο τοῦ τραινίου. Ο κύριος χωρίς να χάσῃ καιρό άρπάζει τό σκυλάκι της και τό πετάει έξω απ' τ' άλλο παράθυρο...

Και ο τερατολόγος που ίσχυριζόταν ότι τό έπεισόδιο αυτό συνέβη στον ίδιο, προσέθετε:

— Όταν κατέβηκα στον έπόμενο σταθμό συνήντησα τό σκυλί της κυρίας να περπατά ή άτάραχο καπνίζοντας τήν πίπα μου!

ΤΙ ΤΗΝ ΘΕΛΕΙ ΤΗΝ ΑΘΑΝΑΣΙΑ

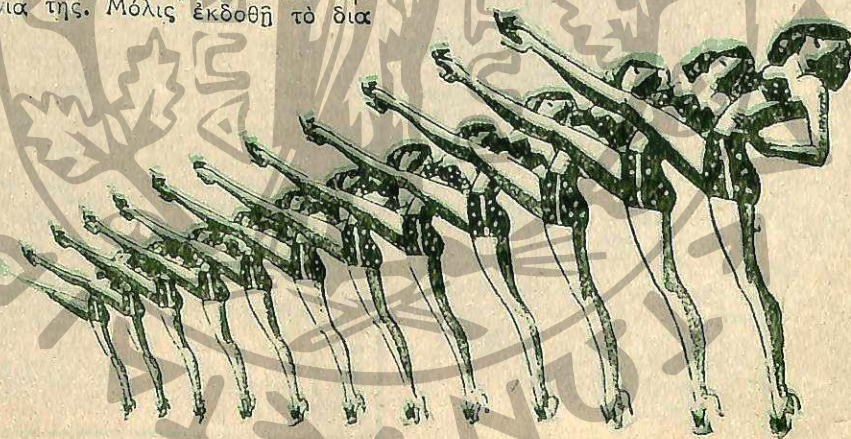
Πρό τινος ο θαρδώνος Μπίλφεντ, ο όποιος ήσυχολείτο με τήν άστρονομίαν θέλησε να ύποβάλλῃ ύποψηφιότητα στήν Άκαδημία τοῦ Βερολίνου για τήν τελευταία ανακάλυψι που έκανε ένός άγνώστου κομήτου που πολύ σύντομα θα χγγίζε τή γῆ και θα τήν έκανε θρίπαλλα σάν γυαλί.

Όταν παρουσιάσθη στήν Άκαδημία για να ύποβάλλῃ ύποψηφιότητα ο πρόεδρος των άθανάτων, άφοῦ τόν συνέχρη για τήν καταπληκτική του έφεύρεσι τοῦ είπε:

— Τί σας ώφελεί να γίνεται άθάνατος για τόσο λίγο καιρό, άφοῦ ο κομήτης σας καταστρέφοντας όλη τή γῆ δεν θα άφήσῃ όρθή και τήν Άκαδημία τοῦ Βερολίνου;

Ζ'ιγώ μου, τήν επομένη θα ζαναπντρευτούμε και με ένα μέρος απ' τό ποσόν αυτό θ' αγοράσωμε ένα κτήμα με ροδακινίες, που ή έκμετάλλευσίς του θα μάς εξασφαλίσῃ για πάντα άνετη ζωή.

ΕΛΕΝ ΤΖΙΑΜΟΡ

ΛΕΥΚΗ ΝΤΕ ΜΟΡΑΝ

ΙΟΥΛΙΟΥ

3ον

Τράθηξε με την ίδια βία, μέσ' απ' τις τσέπες της μπλούζας πούθγαλε, το χρυσάφι και τα τραπεζογραμμάτια που έχει κλέψει από το γραφείο του κόμητος ντε Μοράν, τα έχωσε στις τσέπες της κομψής του ρεντιγκότας και μ' ένα πήδημα θρέθηκε μέσ' τη βάρκα.

Είχε μισολύσει το σχοινί που την συγκρατούσε στον κρίκο, όποτε θυμήθηκε πως στη τσέπη του πάνινου πανταλονιού που ήταν πεταγμένο μαζί με τη μπλούζα στην όχθη, είχε ξεχάσει τον σφραγισμένο φάκελο που άρπαξε από τα χέρια του υπηρέτου του κόμητος όταν τον δολοφονούσε.

Μ' ένα πήδημα ξαναδρέθηκε στην όχθη. Ήταν όμως τόσο άπτόμοιο το πήδημα αυτό, ώστε για να συγκρατηθεί στην άκρη της πλακοστρωμένης προκυμιάς και να μην πέση στο νερό, το πόδι του που πατούσε στη θάρκα της έδωσε ασυναίσθητα μια δυνατή σπρωξιά.

Μισολυμένο καθώς ήταν το σχοινί της βάρκας, δεν άργησε ν' απολυθεί και, πριν ο Γκοντράν προλάβει να κάνει την παραμικρότερη κίνηση, το ρεύμα του ποταμού άρχισε να την στριφογυρίζει και να την παρασύρει με ταχύτητα προς την κατεύθυνσή του.

ΣΧΕΔΙΑ ΠΟΥ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΟΥΝ

Κατάπληκτος ο Γκοντράν μπρός στην αναπάντεχη αυτή τροπή των πραγμάτων παρακολουθούσε μ' άνοιχτο στόμα κάτ' από το λιγοστό φως του φεγγαριού τη θάρκα να παρασύρεται ολοένα απ' το ρεύμα.

Ο άνθρωπος που σε τίποτε δεν πίστευε ως τότε ένοιωθε πως αυτή την φορά έλινεβαναι η Θεία Πρόνοια για να του άποσπάση το θύμα που νόμιζε πως κρατούσε στη διάθεσή του.

Ύστερα όμως από την πρώτη κατάπληξή του, άρχισε να σκέπτεται, λυσσασμένος από θυμό, ότι μέσα σε μια στιγμή έχανε τους κόπους, ενεργητικότητα, προσπάθειες και σκέψεις όχτώ χρόνων, που είχε καταβάλει για να φέρη σε πέρας το τολμηρό του σχέδιο.

Ένοιωθε πως απ' τη στιγμή που η κόρη του κόμητος ντε Μοράν δεν θρυσκόταν πια στα χέρια του, δεν μπορούσε ν' άποφασίση αυτός, όπως ήθελε, για την τύχη της, και ίσως-ίσως όλοι του οι κόποι να πήγαιναν χαμένοι.

Τάβαζε με τον έαυτό του γιατί φάνηκε ευσπλαχνικός και δεν έπνιξε με τα χέρια του την κόρη του κόμητος ντε Μοράν, και σαν να τοδρθε μια ξαφνική έμπνευσις άρχισε να τρέχι προς την κατεύθυνσι του ρεύματος. Πολύ γρήγορα όμως είδε ότι δεν ήταν εύκολο να παρακολουθήση ως το

τέλος την βάρκα που εξακολουθούσε τον δρόμο της και προτίμησε να παρακολουθήση όσο του ήταν δυνατό απ' τη μέση της γέφυρας που θρέθηκε μπροστά του, την πορεία της θάρκας. Ήλπιζε πως κάποια στιγμή θα έθλεπε την θάρκα να τοακκίζεται στις ανάριθμητες προεχοχές του ποταμού. Ξαφνικά το φεγγάρι, που κάθε τόσο το έσκέπαζαν τα σύννεφα, έφώτισε την ύγρη επιφάνεια, που σαν άτέλειωτη ταινία άπλωνόταν μπροστά του και ο Γκοντράν δεν μπόρεσε να συγκρατησή τον ένθουσιασμό του. Ή θάρκα που έπαιρνε μαζί της την κόρη του άντεραστού και έχθρου του, την κληρονόμο της περιουσίας, που αυτός έπωφθαλμιούσε, την μικρούλα Λευκή ντε Μοράν φερνόταν τώρα με όρμη,

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Έκμεταλλεύμενος τη σύγχυσι και ασυνέπεια που επικρατούσε στο Παρίσι τις ημέρες εκείνες της Γαλλικής Επανάστασης του 1848, ένας άγνωστος ελπίσεται στο μέγαρο του κόμητος ντε Μοράν και κατευθύνεται, σαν άνθρωπος που ήταν καταποτισμένος σε όλα, στο γραφείο του ιδιοκτήτου. Πάω από ένα παραπέτασμα διακρίνει μια κούνια παιδιού και έαλλος όρμη να πνίξη το μαρ που αναπαύεται μέσα σ' αυτή. Στ' αντίκρουσμα όμως του κρεμασμένου πάνω απ' την κούνια πορτραίτου της κομψής Λευκής ντε Μοράν, που πέθανε πριν λίγες ημέρες, φέρνοντας στη ζωή την μικρούλα αυτή, τα χέρια του άγνωστου παρέλυσαν κι άρκέσθηκε στο ν' άρπάξη το μαρ και να το μεταφέρει στο άμαρσάσιό του μεγάρου, όπου και το άφησε πίσω από την πόρτα. Έπιστρέφοντας στο μέγαρο για να συνεχίση το έργο του, αντίλαμβάνεται στο βάθος του διαδρόμου, όπου ήταν το ύπνογειο, ότι κάποιος ήταν εκεί κάτω. Κατεβαίνει με προσηχή και διακρίνει τη φωνή του κόμητος ντε Μοράν που συζητούσε με την παραμύνα της μικρούλας κόρης του φραγκίσκας. Κάποια στιγμή που ο κόμης ανέθηκε μόνος στο γραφείο του, ο άγνωστος όρμη και κλείνει την πόρτα, φυλακίζοντας έτσι την τρομοκρατημένη γυναίκα και ακολουθεί τον κόμητα στο γραφείο του. Έκεί ο κόμης αναγνωρίζει στο πρόσωπο του δήθεν επαναστάτου τον έξάδελφο της μακαρίτισσας γυναίκας του, τον Γκοντράν ντ' Ωμόν, έναν τύπο τυχοδιώκτου που υπήρξε άντεραστής του και που πάντα απέθλεπε στην μεγάλη περιουσία της έξάδελφής του. Οι δυο αντίπαλοι άντολλάδουσιν έίαιες φράσεις και κάποια στιγμή που, τρελλός από τον πόνο του, ο κόμης έψαχνε μέσ' στην κούνια να βρη την κόρη του, ο Γκοντράν πυροβολεί και εξαπλώνει άναίσθητο τον κόμητα. Φεύγοντας προς την έξοδο του μεγάρου, συναντάται με τον υπηρέτη του κόμητος, του μπηγει το μαχαίρι του στο στήθος, άρπάζει ένα φάκελο απ' το χέρι του σκοτωμένου υπηρέτη, βάζει φωτιά στο μέγαρο, πηγαίνει στο άμαρσάσιό, παίρνει το μαρ στην άγκαλιά του και χάνεται στους δρόμους. Άργότερα, μέσ' από τις τεράστιες φλόγες, ένας άνθρωπος κατεβαίνει τις σκάλες του μεγάρου τρικλίζοντας για να πάη να πέση άναίσθητος πίσω από ένα όδοράκι. Λίγο παρακάτω. Ήταν ο κόμης ντε Μοράν. Έν τώ μεταξύ ο Γκοντράν έφευγε με το παιδί στην άγκαλιά του προς τον Σηκουάνα, στις όχθες του όπου διέκρινε μια μικρούλα θάρκα. Θέλοντας να περάση άντίκρυ έβαλε μέσα το μαρ, ενώ ο ίδιος πέταξε από πάνω του τα ρούχα του επαναστάτου, κάτω από τα όποια φανερώθηκε ένας κομψοντυμένος Παρισινός.

έπάνω στην πέτρινη κολώνα της πιό κάτω γέφυρας που δεν άπείχε παρά λίγα μέτρα μονάχα. Ή τύχη που για μια στιγμή τον έγκατέλειψε ανέλαμβανε φαίνεται να τον άπαλλάξη για πάντα από το παιδί εκείνο που θάταν το έμπόδιο στους σκοπούς του, μια παντοτεινή άπειλή στη ζωή του. Μ' όρθάνοιχτα μάτια και μ' επιφωνήματα χαράς παρακολουθούσε ο Γκοντράν την τελευταία σκηνή της τραγωδίας της οικογενείας ντε Μοράν. Δυο..ένα μέτρο, λίγα δευτερόλεπτα ακόμα και... ένα σωρό σύννεφα που πέρρασαν μπρός απ' το φεγγάρι έκρυσαν τα πάντα μέσ' στο σκοτάδι...

Δαγκώνοντας τα χείλη του από θυμό ο Γκοντράν τινάχτηκε προς τα πίσω, αλλά γρήγορα το διαβολικό του χαμόγελο ξαναπήρε την θέσι του.

«Τάχα τί, που δεν είδα την βάρκα να γίνεται συντρίμια; Μήπως μπορούσε και να μη συμβή αυτό, άφου ούτε η απόστασις, ούτε η ταχύτης του ρεύματος επέτρεπαν άλλαγή κατευθύνσεως στην βάρκα; Ίό μέλλον μου άνήκει πιά» σκεπτόταν ο Γκοντράν και θιαστικά πέρασε στην άλλη όχθη του ποταμού. Τώρα που δεν είχε το παιδί μαζί του μπορούσε να ζητήσει καταφύγιο όπου ήθελε. Αύριο, μαζί με τα τόσα και τόσα πώματα, που έρριχναν στο ποτάμι οι επαναστάτες θάβρισκαν και το πτώμα μιας πνιγμένης μικρούλας. Αυτά σκεπτόταν ο Γκοντράν και θέλοντας να άποφύγη άνεπιθύμητες συναντήσεις περιπόλων ή επαναστατών, προχωρούσε προσηκτικά φροντίζοντας να θασίξη πάντα κοντά στους τοίχους. Σε κάθε θόρυβο που άκουε εκεί κοντά του, σταματούσε και δεν προχωρούσε παρά μονάχα όταν ήταν βέβαιος πως μπορούσε να εξακολουθήση χωρίς κίνδυνο. Κάποια στιγμή, που ύστερα από ένα τέτοιο σταμάτημα έτοιμαζόταν να ξαναρχίση τον δρόμο του, αναγκάστηκε να ριχθί με διαπρός τα πίσω για να μη θρεθί μύτη με μύτη με δυο άτομα που θασίζαν στη μέση του δρόμου και σταμάτησαν εκεί μπροστά του. Κρύφθηκε όσο μπορούσε καλύτερα και κρατώντας την άναπνοή του περίμενε στο σκοτάδι.

—Άιντε λοιπόν φιλαράκο, φώναζε ο ένας, σέροντας τον άλλον απ' το χέρι. Έμείς βιαζόμαστε και συ περιμένεις κάθε τόσο να δης το φεγγάρι για να το θγάλης λόγο!

—Α, ναι, έχεις δικη, δεν πρέπει να χάνωμε ώρα, άπήντησε ο άλλος και ξανάρχισε ν' άκολουθή με σιγανό θήμα τον σύντροφό του.

Όταν τα θήματα των νυκτερινών αυτών διαβατών έπαυσαν ν' άκούωνται ο Γκοντράν έγκατέλειψε την θέσι του κι' εξακολουθήσε κι' αυτός τον δρόμο του.

ΔΥΟ ΚΑΛΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Τα δυο άτομα που πέρασαν συντρο

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΝ ΛΑΘΟΝ

MARY

φιασμένα τη νυχτερινή εκείνη ώρα έμπρός απ' τον Γκοντράν ντ' Ωμόν δεν φαίνόντουσαν να ήταν και πολύ παλλοί γνώριμοι. Και στην έπιμονή του συντρόφου που δεν ήθελε να θασίση πιό θιαστικά ο άλλος τοππε θυμωμένα:

—Άκουσε εδώ φιλαράκο, σου ξαναλέγω πως έχω δυο μέρες τώρα να δω τη γυναίκα και το παιδί μου και θιάζομαι να πάω να τους φιλήσω. Ύστερα μη ξεχνάς πως έμεινα δυο όλόκληρα είκοσιτετράωρα ταμπουραμένος πίσω απ' τα όδοφράγματα και θέλω να ξεκουραστώ κι' όλας.

—Όχι περισσότερο από μένα, που μ' είχαν βάλει σκοπό στη γωνιά που με θρήκες.

—Τάβλα στο μεθύσι, χωρίς να ξέρω μάλιστα και ποιος είσαι κι' από ποό κρατάει η σκούφια σου.

—Α! δεν με ξέρεις; Και δεν μου τόλεγες τόσην ώρα; Το πραγμα διορθώνεται, φίλε μου. Θά παρουσιάσω μόνος μου τον έαυτό μου στον κύριο. Είμαι ο Λουί Σιμόν. Κι' έπειδή πέρασα τα σαράντα, στη γειτονιά μου με λένε μπάρμπα Σιμόν. Ναι, μπάρμπα Σιμόν και να κρατήσης καλά στο μυαλό σου το όνομα: Σιμόν υαθητευόμενος πορτιέρης ή άλλοιόττικα βοηθός θυρωρού. Δεν πιστεύω να εινε καμιά άτιμία αυτό. Και ξεηγούμαι, κύριοι, όπως λένε και οι δικηγόροι. Άν δηλαδή είμαι βοηθός πορτιέρη είνε έπειδή είμαι άνεπιός του άληθινού πορτιέρη. Και έπειδή αυτός είνε πολύ γέρος κι' άδύνατος και δεν μπορεί να τραθήξη το κορδόνι, το τραβάω εγώ για λογαριασμό του, ώσπου νάρρη ή ώρα να το τραβάω και για δικό μου, μια και ο νοικοκύρης μου έταξε τη θέσι αυτή. Τέντωσε τώρα πιό καλά τ' αυτιά του και άκουσε και την διευθύνσι μου, γιατί δεν έχω κάρτα έπάνω μου: Λουί Σιμόν, όδός Παλαιού Περιστερεώνος, Νο 6. Τώρα όμως πρέπει να υαθώμε και σε ποιόν έχουμε την τιμή να μιλούμε τόση ώρα. Πώς σε λένε, λοιπόν, σύντροφε.

—Ζακόμπ Μενιέ.

—Ζακόμπ, ώραίο ένομα. Έτοι λέγανε και τον παππού μου. Και δε μου λές ποό καθεσαι; Έχει γούστο, λέει, να καθεσαι κοντά στο δρόμο μου και να εξακολουθήσωμε έτσι κουβεντιάζοντας σαν καλοί φίλοι που γίναμε.

—Όύτε να το θάνης με το νού σου σύντροφε. Έγώ κάθομαι στο διαβόλου τη μάννα, στην Γκρενέλ.

—Τι κρίμα! Δεν είνε και πολύ κοντά... Πρέπει ν' αλλάξης σπίτι, γέρο μου. Άδιάφορο όμως, όπως και νάνε θά ξαναταμάσωμε, έτσι δεν είνε;

—Μπά, δεν το πιστεύω, γιατί εγώ πρέπει να φύγω μέσα σε δυο τρεις μέρες από το Παρίσι.

—Και ποό πής; ρώτησε μ' άπογοήτευσι ο Σιμόν.

—Στη Μπορντώ, για να πιάσω δουλειά σ' ένα ναυπηγείο.

—Χμ!... στη Μπορντώ. Έκεί που

θγαίνει το καλό κρασί, ε; Είσαι πολύ τυχερός σύντροφε.

—Όχι όπως το νομίζεις, φιλαράκο άπήντησε ειρωνικά ο Μενιέ. Άν άποφασίζω ν' άφήσω το Παρίσι τώρα στα γεράματα, το κάνω γιατί δεν βρίσκω δουλειά εδώ, ενώ στη Μπορντώ μου δίνουν με κλειστά μάτια μια θέσι άρχιμάστορα.

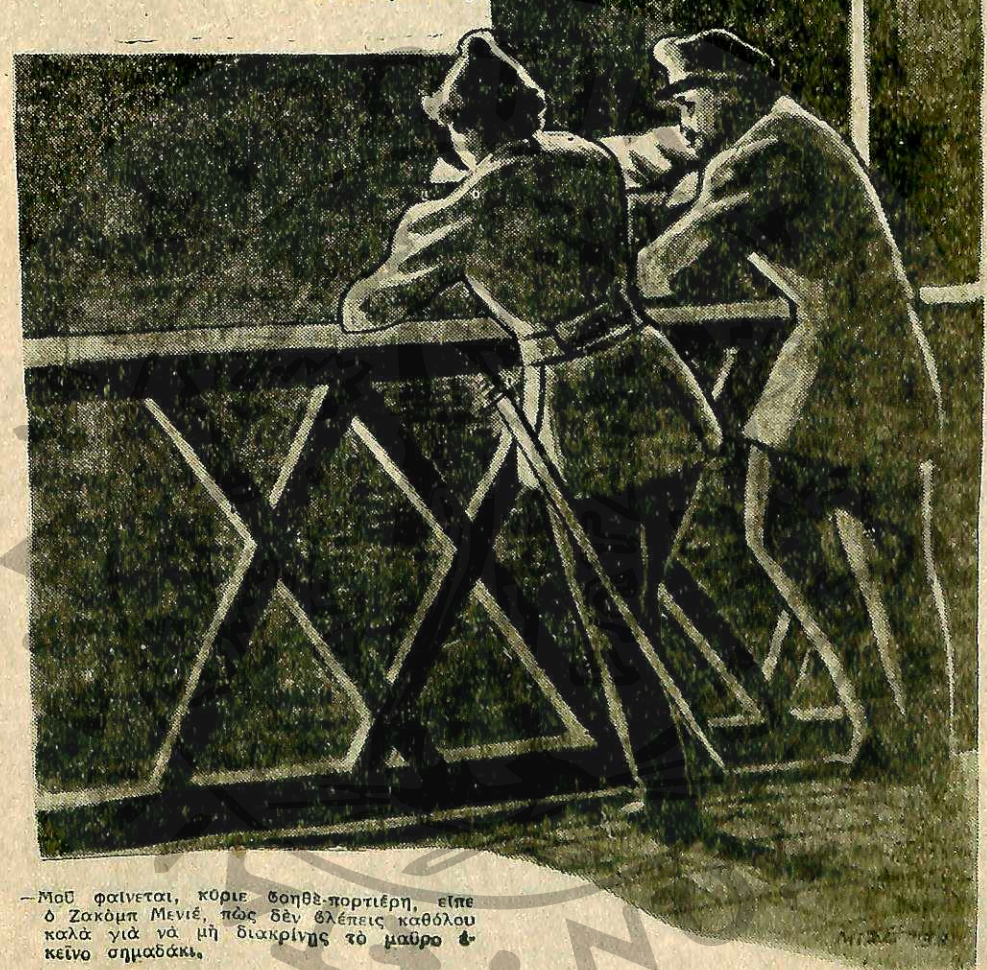
—Άρχιμάστορας εσύ; Και σε ποιά τμήμα, παρακαλώ;

—Στο ναυπηγικό.

—Μπράβο σύντροφε! Άρχιμάστορας σου λέει ο άλλος. Σου εύχομαι και... ναύαρχος, γέρο μου...

Και κουβεντιάζοντας όλοένα στον ίδιο τόνο οι δυο φίλοι, γύρω απ' τα μελλοντικά τους σχέδια έφτασαν χωρίς να το καταλάβουν, βαδίζοντας πάντα κοντά στην όχθη του Σηκουάνα, στην άρχή της γέφυρας της Όμονοίας.

—Έδώ, είπε ο Μενιέ σταματώντας άπότομα, πρέπει να χωρίσουμε φίλε. Έγώ θά περάσω απ' την άλλη μεριά για να πάω στην όδό Γκρενέλ και του λόγου σου αν τραβάς για το σπίτι σου —και σε συμβουλεύω να το κάνης— πρέπει να τραθήξης απ' αυτόν έδώ μέσα τον δρόμο. Θά σε βγάλη τσα στην όδό Παλαιού Περιστερεώνος.

—Μου φαίνεται, κύριε βοηθό-πορτιέρη, είπε ο Ζακόμπ Μενιέ, πως δεν έλέπεις καθόλου καλά για να μη διακρίνης το μαύρο άκείο σημάδι.

Ο Σιμόν όμως ούτε ήθελε ν' άκούση για χωρισμό από τόσο γρήγορα.

—Άδύνατο κύρ' ναυπηγέ μου! Θά περάσουμε μαζί την γέφυρα και τότε βλέπουμε. Και χωρίς να περιμένη την άπάντησι του Μενιέ, τον έπιασε από το μπράτσο και άρχισε αυτός τώρα να τραβά το σύντροφό του.

Μόλις έφθασαν στη μέση

της γεφύρας που ένωνε τις δυο όχθες του Σηκουάνα, ο Μενιέ στάθηκε ξαφνικά και κυττάζοντας σ' ένα σημείο του ποταμού, είπε στο σύντροφό του: —Για κύτταξε λοιπόν και συ Σιμόν, εκεί πέρα. Δεν σου φαίνεται πώς... —Τί είναι; Τί τρέχει; —Μιά θάρκα..

—Βάρκα; Ποῦ την βλέπεις, χριστιανέ μου μέσα στο σκοτάδι; Θάλεγε κανένας πώς αυτό το κατεργάρικο το ποτάμι έχει πένθος, όπως είναι ντυμένο στα κατάμαυρα. Βάρκα λέει; Αλλά ξέχασα... Σάν ναυπηγός που είσαι με το δικό σου βλέπεις θάρκες παντού.

—Μου φαίνεται πώς είσαι ζαλισμένος ακόμα, κύριε μαθητευόμενε πορτιέρη. Για κύτταξε λοιπόν, ίσα εκεί που δείχνει το δάχτυλό μου.

—Σάν νάχης δίκιο μωρέ φιλαράκο. Ναι, κάτι βλέπω... Ένα καρυδοτσουφλο θαρρείς που το φέρνει το ποτάμι κατά το μέρος μας.

—Μπορεί μάλιστα να πή κανένας, επανέλαβε ο Μενιέ, πώς αυτοί που τραβούν τα κουπιά δεν τα δρίζουν... Μου φαίνεται πώς η θάρκα αυτή κινδυνεύει να πνιγί.

— Έχεις δίκιο, για κύτταξε. πώς στριφογυρίζει σά σβούρα! Κύτταξε λοιπόν πώς στριφογυρίζει!

Στηριγμένοι στα πλάινά κάγκελλα της γεφύρας οι δυο άνδρες, διέκριναν τώρα καθαρά την θάρκα που πλησίαζε με ταχύτητα.

—Μωρέ κανένας δεν είναι μέσα, φώναξε ο Σιμόν, την έχουν αφήσει στην τύχη της.

Παρό' όλες τις συστάσεις του συνομιλητού του να σηκωθούν να φύγουν μία και δεν είχαν τίποτε να κάνουν με μια άδεια θάρκα, ο Ζακόμπ Μενιέ με τα μάτια καρφωμένα πάντοτε στη θάρκα, που βρισκόταν στη διάθεσι του δρμητικού ρεύματος, δεν έννοούσε ν' απομακρυνθί από την θέσι του.

—Α, σύντροφε, συνέχισε ο Σιμόν, δεν μου φαίνεται και πολύ διαστικός τώρα! Μπας και ξέχασες πώς το μικρό και ή γυναίκα σου σε περιμένουν δυο μέρες τώρα;

Στά λόγια αυτά του συνομιλητού του ο Μενιέ τράβηξε τα χέρια του από τα κάγκελλα της γεφύρας και στράφηκε στον σύντροφό του.

—Καλά λες σύντροφε. Πίστεψέ με όμως πώς αν είναι μέσα στη θάρκα κανένας που έχει ανάγκη από βοήθεια δεν θα δίσταζα να...

—Μά αφού σου λέω πώς δεν είναι κανένας μέσα!

Κι' αν ήταν όμως άνθρωπος μέσα σε κείνη τη θάρκα δύσκολα θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν γιατί έβλεπαν τώρα και οι δυο με πόση όρμη διευθυνόταν πάνω στη θάσι της κολώνας απ' την οποία δεν την χωρίζαν παρά λίγα μέτρα μονάχα.

—Νά, για κύττα, έκαμε ο Σιμόν που ξαναπλησίασε στα κάγκελλα της γεφύρας, αυτή η παληόθάρκα θα γίνει κομμάτια σε μία στιγμή. Το ρεύμα την φέρνει ίσα πάνω στην κολώνα. Σκύψε ν' ακούσωμε αν θες, τον κρότο που κάνει όταν τρακάρη.

Πέρασαν όμως περισσότερο από δυο λεπτά και κανένας κρότος δεν ακούστηκε στη σιγαλιά της νύχτας. Ο Ζακόμπ Μενιέ πλησίασε κι' αυτός στο κυγκλιδωμα και έσκυψε να δει.

—Μωρέ τύχη που την έχει, είπε, έκόλλησε πάνω στη κολώνα ή παληόθάρκα.

26

—Ε, βλέπεις λοιπόν τώρα που σου λεγα πώς δεν είναι κανένας μέσα; είπε ικανοποιημένος ο Σιμόν.

—Ναι, θέβαια, μά για στάσου, απήντησε ο Μενιέ σκύβοντας όσο μπορούσε περισσότερο.

—Τί τρέχει πάλι; —Δεν ακούς τίποτε;

—Πώς δεν ακούω. Ακούω το νερό, διάβολε, που χτυπάει στην κολώνα.

— Έ, λοιπόν, γέρο-πορτιέρη, εγώ ακούω και κάτι άλλο, κάτι σαν κλάματα.

—Κλάματα, λέει; απήντησε γελώντας με την καρδιά του ο Σιμόν, κλάματα ποιανού; Μά καυμένο ναυπηγέ δεν είδες όπως κι' εγώ πώς δεν ήταν κανένας μές' στη θάρκα;

—Τί να σου πω; Τότε θα πή πώς γελάστηκα.

—Και μπορείς να είσαι θέβαιος γι' αυτό σύντροφε, γιατί αυτό που πήρες για κλάμα ήταν ο κρότος του νερού, να είσαι βέβαιος...

—Μπορεί, μά μου φάνηκαν σαν αληθινά βουγγητά.

—Παράκουσες, είπαμε.

—Τόσο πολύ; Κι' όμως θαρρείς πώς φώναζε ένα μικρό παιδί.

—Μικρό παιδί, εκεί μέσα; Δεν είσαι καλά...

—Διάβολε, τάχα δεν γίνονται πολύ πιο παράξενα πράγματα;

—Δεν λέω όχι, μά δεν μου λες αν ήταν όπως έπιμένεις, κανένα μικρό παιδί μέσ' την θάρκα δεν θα σηκωνόταν επάνω να φωνάξη βοήθεια μ' όλη του την δύναμη;

—Κι' αν ήταν κανένα μωρό που να μη μπορεί να φωνάξει;

—Μά σου ξαναλέω, σύντροφε πώς παράκουσες. Έπειδή είσαι πατέρας και πατέρας με τρυφερά καρδιά, πάν του όλο παιδιά βλέπεις...

—Τί τα θέλεις, έτσι είναι ο πατέρας, μά μπορεί νάχης και δικό. Δεν μπορούμε θέβαια να μείνωμε έδω ως το πρωί. Πάμε.

Ο Ζακόμπ έριξε μια τελευταία ματιά μέσ' το ποτάμι, κούνησε δυο-τρεις φορές το κεφάλι του και ακολούθησε τον σύντροφό του που είχε κι' άλλες προχωρήσει κάπως. Έτσι αμίλητοι έφτασαν στην άκρη της γεφύρας. Η στιγμή του χωρισμού τους είχε φτάσει.

—Γεια σου φιλαράκο, είπε ο Ζακόμπ σφίγγοντας το χέρι του συντρόφου του. Έγώ τώρα τραβάω ίσα για την όδο Γκρενέλ.

—Κι' εγώ θα πάω λίγο παρά κάτω κι' απ' την άλλη γέφυρα θα περάσω αντίκρυ για να βγω σ' έναν πιο κοντινό δρόμο προς το σπίτι μου. Έγώ όμως δεν σου λέω γεια σου, αλλά καλην' αντίμωσι!

—Ίσως. Βουνό με θουνό μονάχα δε σμίγει.

—Έτσι μπράβο, καλή αντάμωσι λοιπόν και μη ξεχάσης την διέθυνσι: Όδος Παλαιού Περιστερεώνος 6.

—Την έσημείωσα, μείνε ήσυχος. Ξανδώσαν τα χέρια μία φορά ακόμα και καθέννας τράβηξε τον δρόμο του.

Ο Σιμόν όμως αφού προχώρησε καμμιά εικοσαριά βήματα, σταμάτησε, γύρισε πίσω του και φώναξε σδόν Μενιέ που χανόταν την στιγμή εκείνη πίσω από κάτι χαλάσματα.

—Έ, κύρ αρχιμάστορα, μην ξεχάσης... όδος Παλαιού Περιστερεώνος, νούμερο 6.

Και τρικλίζοντας που και που εξακολουθούσε τον δρόμο του μουρμουρίζοντας μέσα του,

—Είπε ένα παιδί μάλαμα. Χρυσή καρδιά αυτός ο ναυπηγός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
ΟΤΑΝ Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΕΠΕΜΒΑΙΝΗ

Στην σκέψι ότι ή γυναίκα και το παιδί του θ' αγωνιούσαν για την τύχη του, ο Ζακόμπ Μενιέ μόλις απομακρύνθηκε κάπως από τον υπερβολικά φλύαρο σύντροφό του, άνοιξε το θήμα του και προχωρούσε βιαστικά.

Πέρασαν τρεις μέρες από το πρωινό που, θγαίνοντας απ' το σπίτι του για ν' αποχαιρετήσει μερικούς φίλους του, θρέθηκε χωρίς να το καταλάβει φυλακισμένος στη συνεικία του Άγιλου Άντωνίου όπου ο στρατός προσπαθούσε να καταπνίξη την επανάστασι.

Όταν άργα το μεσημέρι οι άντάρτες διελύθησαν ο Μενιέ κατάρθωσε να ξεφύγη όχι όμως και χωρίς να κινδυνεύση να σκοτωθί, περισσότερο από είκοσι φορές, τότε από τους στρατιώτες και τότε από τους επαναστάτες.

Τώρα που βρισκόταν μακριά από κάθε κίνδυνο, βιαζόταν να πάη να ριχτή στην άγκαλιά της γυναίκας του, που καθώς δεν ήξερε την περιπέτειά του αυτή, θα περνούσε στιγμές θανάσιμης αγωνίας.

Με πόση χαρά θά ξανάβλεπε τους δικούς του: Χωρίς καμμιά αμφιβολία θάβρισκε τη γυναίκα του, την χρυσή του Μπέρθα, να τον περιμένει άγρυπνη στο παράθυρο. Κι' ύστερα, μ' όλο που ή ώρα ήταν πολύ περασμένη, θάτρεχε να ξυπνήση τον μικρόν του Λεόν, το μονάκριβο παιδί του!

Α, ο Λεόν του ήταν ένα πολύ γερής κράσεως και δυναμωμένο παλληκάρι, που έμοιαζε σαν παιδί πάνω από δυο χρονών κι' άς μὴν είχε κλείσει ακόμα τους δεκαοχτώ μήνες του.

Και ή πατρική του καρδιά συγκινώταν από τώρα στην ιδέα των χαδιών που θα χάριζε σε λίγο στο λατρεμένο του παιδί.

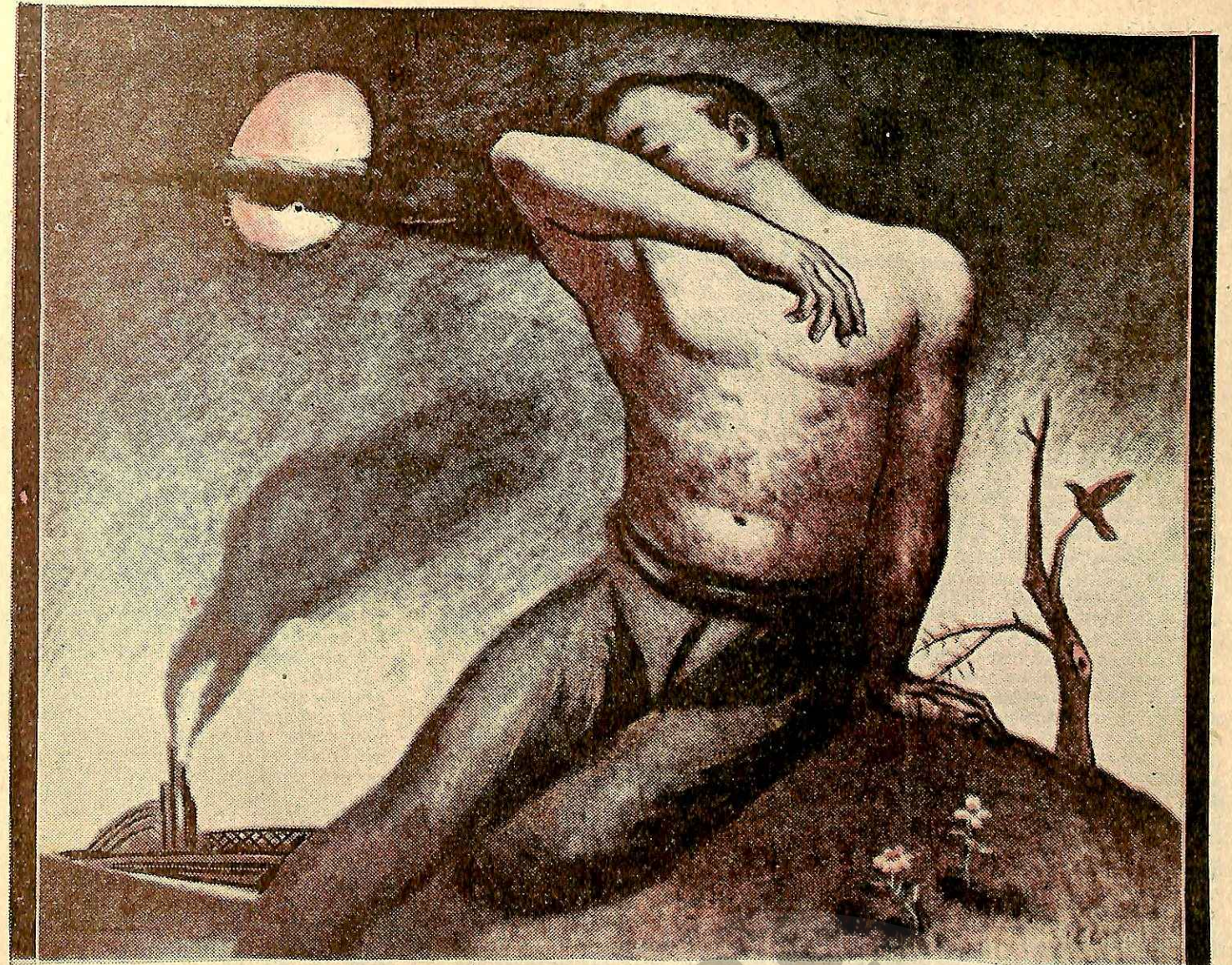
Η σκέψι αυτή του παιδιού του του θύμιζε ξαφνικά το έπεισόδιο της θάρκας και σταμάτησε απότομα σαν ηλεκτρισμένος.

«Κι' αν μέσα στην θάρκα, όπως ακουσε, βρισκόταν ένα παιδί σαν τον Λεόν του ή και μικρότερο;»

Καρφωμένος στη θέσι του, τριακόσια περίπου βήματα από κεί που έχωρισε με τον Σιμόν, έννοιωσε το αίμα του να μαζεύεται στην καρδιά του, ενώ πίεζε το μέτωπο με το χέρι του σαν άνθρωπος που δεν ήξερε τί να κάμη.

Τάβαζε με τον έαυτό του, γιατί ακουσε τον έπιδοχο εκείνο πορτιέρη κι' έφυγε απ' τη γέφυρα χωρίς να θεωστωθί ολότελα, αν ήταν ή όχι κλάματα παιδιού τα βογγητά που νόμισε πώς άκουσε ν' άνεβαίνουν απ' το ποτάμι και σιγά-σιγά έσχημάτισε την πεποίθησι πώς πραγματικά ήταν κλάματα παιδιού. Έπρεπε πριν φύγη να θεβαιωθί πώς δεν υπήρχε μέσα στη θάρκα κανείς που να έχη την ανάγκη του.

Ακολουθεί

Στο Σαιν-Ρός, το ρολόι χτυπούσε δχτώ φορές. Ο Τζέφ Χερζόγκ κλείδωσε το δωματάκι του και κύτταξε τον ουρανό. Δυο ολόκληρες ώρες τώρα τον κρατούσαν τρομερές σκέψεις και τώρα που έβγαине στο δρόμο είχε πάρει πια την απόφασί του: πήγαινε να σκοτωθί! Τίποτα άλλο δεν του άπόμενε να κάμη. Χωρίς λεπτά, χωρίς δουλειά και χωρίς καμμιά γνωριμία, τί του χρειαζόταν ή ζωή; Ο Τζέφ έβρισκε πώς έπρεπε να ζητήσει τη λύτρωσι στο θάνατο!

Πριν να βγί, έριξε μερικές περιφρονητικές ματιές στους τέσσερις τοίχους που τον καταπλάκωναν τόσα χρόνια και φαντάσθηκε τον έαυτό του πεθαμένο-έκει μέσα. «Όχι» σκέφθηκε, πρέπει να τελειώσω τη ζωή μου κάπου αλλού».

Φύρεσε το καπέλλο του και πήρε τον θρεμμένο δρόμο του Σαιν-Όνορέ και διευθύνθηκε προς τον Σηκουάνα. Στις Τουίλερι πηγαινοερχόταν ένα πλήθος διαβατών. Ένας ζητιάνος είχε τεντωμένη την παλάμη του. Ο Τζέφ Χερζόγκ σταμάτησε μπρ-στά του και τον εκύτταξε άφ' ύψηλου.

—Εν θάθελες καλύτερα να πεθάνης; τον ρώτησε. —Μή νοιάζεστε για μένα, τοῦ αποκρίθηκε εκείνος με μιάν άπαλή φωνή. Ο Τζέφ Χερζόγκ έφυγε. Στη Βασιλική γέφυρα ξαναστάθηκε και έριξε τη ματιά του στα θολά νερά του Σηκουάνα, που κυλούσαν με θόρυβο,

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΖΗΤΗΣΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Υπό
ΚΛΟΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Προσπαθούσε να μὴν υποφέρει μ' αυτή την ιδέα του. Για μία στιγμή σκέφθηκε τα περασμένα χρόνια και στο μυαλό του ήθεε ένας παλῆος γνώριμός του, κάποιος γιατρός, τον όποιον είχε γνωρίσει στο στρατό. Χτύπησε δυνατά το μέτωπο: «Αν μπορούσα να εξυπηρετήσω την Ιατρική έπιστήμη με το θάνατό μου», σκέφθηκε. Και πήρε άμέσως το δρόμο του Μισάκ, όπου έμενε ο γνώριμός του νευρολόγος.

Μία ώρα άργότερα, ο γιατρός, έχοντας το κεφάλι ακουμπημένο στο δεξιό του χέρι, διάβαζε το γράμμα που είχε γράψει και υπογράφει ο Τζέφ Χερζόγκ: «Αγαπητέ μου φίλε, συγχώρησέ με

που σκοτώνομαι στο σπίτι σου, αλλά όπως ξέρεις, είχα πάντα αδυναμία στα ώραία ειαμερίσματα. Θά με βρουν νεκρό έδω μέσα. Διέρρηξα το ντουλάπι σου πού βάξεις τα δηλητήρια. Λυπούμαι για την άνησυχία που θά σου κάνω. Δεν έχω την δύναμη να μεταχειριστώ γι' αυτή μου την πράξι ούτε περίστροφο, ούτε άγχόνη, ούτε τα φοβερά θολόνερα του ποταμού. Πρέπει να ξέρον ολοι, ότι είσαι έντελῶς άθῶς για το θάνατό μου. Αν χρειασθί, θά αποδείξη την άθῶότητά μου ή παρούσα μου. Ξέχασέ με και να μη σου προσενησω καμμιά λύπη. Αυτή είναι ή τελευταία μου έπιθυμία.

Και υπογράφω, ο αυτοκτονών Τζέφ Χερζόγκ» «Υ. Γ.—Σάν γιατρός που είσαι, σου αφήνω το πτώμα μου να το μεταχειρισθίς για πειραματισμούς σου.»

★
—Λοιπόν; είπε ο υποψήφιος αυτός χειρ.

—Ε! Λοιπόν μ' αυτό το πειστήριο στο χέρι, δεν έχω να διακινδυνεύσω μεγάλα πράγματα αφού δεν μπορώ να σέ άποτρέψω γι' αυτό που θέλεις να κάνης. Δεν μπορώ να σου άρνηθῶ την τελευταία αυτή χάρι που μου ζητάς.

Σηκώθηκε κι' άνοιξε ένα ντουλάπι, όπου μέσα ήταν διαφόρου μεγέθους μπουκαλάκια, τοποθετημένα επάνω σε

μιάν δλόασπηρ ξύλινη θήκη. Πήρε ένα απ' αυτά κι' άφου έσκέφθηκε πάλι για λίγο :

—Πάρε, του είπε.

•Ο Τζέφ πήρε στο χέρι του τó μπουκαλάκι και ρώτησε :

—Αυτό είνε;

—Αυτό, απήντησε ο νευρολόγος.

—Θα με τελειώσει γρήγορα;

—Ούτε δυο δευτερόλεπτα!

—Και χωρίς πόνους;

—Σου έγγυωμαι;

•Ο Τζέφ Χερζόγκ έβγαλε τó κρυπτάλλινο βούλωμα.

—'Ακουσε, Τζέφ. Έχεις άκόμη καιρό. Σκέψου γι' αυτό που πρόκειται νά κάμης... Γιατί αν τó βάλης κοντά στή μύτη σου και εισπνεύσης δυνατά...

•Ο γιατρός δέν έπρόφτασε νά τελειώσει τη φράση του, κι' ο Τζέφ είχε κι' άλλες εισπνεύσεις με άπληστία.

•Εοφίξε τó μπουκαλάκι δυνατά μερικές στιγμές κι' ύστερα, κυττώντας με μάτια σθυσμένα τó γιατρό :

—Σ' αφήνω γιά, είπε κι' άρχισε νά αναπνέη βαρεία σάν έτο μoθάνατος.

•Η στιγμή του θανάτου είνε πραγματικά μιά περίεργη στιγμή.

Τά πράγματα του γραφείου άρχισαν νά χάνουν τó σχήμα τους και τήν αυθεντικότητα τους. Τó κάθε τι διαγραφόταν έμπρός στά μάτια σάν νά υπήρχαν ανάμεσα τoυλoία τó ένα πίσω απ' τó άλλο. "Ενοιωσε πώς τó ταβάνι έπεσε και τόν πλάκωσε. ύστερα πώς άνοιξε τó πάτωμα και χάθηκε στό χάος μιάς άβυσσου. Κάτι τριαντάφυλλα μονάχα πού στόλιζαν τó γραφείο ένόμισε πώς τόν κύττααν και τού χαμογέλουσαν. Και πέθανε...

•Ωστόσο δέν είχε πεθάνει.

Δέν πέρασαν δυο ώρες και ξανάρθε στόν έαυτό του.

Βρισκόταν άκόμη στό ίδιο γραφείο, άπέναντι στόν ίδιο φίλο του, τόν νευρολόγο, άντίκρυ στά ίδια χαμογελαστά τριαντάφυλλα και ζωντανός. Ζωντανός!

•Ερρίξε τó βλέμμα του στό γιατρό.

•Εκείνος, με τόνο ήρεμο, του είπε :

—Μην άνησυχείς! Δέν είσαι νεκρός, αλλά σέ λίγο θα είσαι! "Ησύχασε. Σου ζητώ χίλιες φορές συγγνώμην... Δέν ήξερα πώς θα ξαναγύριζες στή ζωή. "Αλλ' όμως άς αφήσωμε τά άσπεία και κατάλαβε τó πράγμα, φίλε μου. Δέν σέ πόνιασε θάνατο, άλλ' άπλώς σέ υπνώτισα. Θέλησα νά κάνω ένα πείραμα έπί τού νευρικού συστήματος των κάτω άκρων σου, γιά τó όποιο κανείς έπιστήμων δέν έσκέφθηκε ποτέ, ούτε τά σωτήρα αποτελέσματα πού μπορεί νά φέρη στούς πάσχοντες όταν έπισημοποιηθί τó αλάνθαστό του.

•Ο γιατρός διευθύνθηκε πάλι πρós τó ντουλαπάκι με τά δηλητήρια και δίνοντας του ένα απ' αυτά :

—Νά, μ' αυτό πού θα τελειώσης! είπε.

Τότε, κατεβάζοντας τά μάτια του στά πόδια του, ο Τζέφ Χερζόγκ είδε πώς τó πανταλόνι του ήταν σκωμένο ως τά γόνατα και πώς οί γάμπες του ήταν τυλιγμένες με γάζες και έπιδέσμους.

Στήν νέα αυτή άποκάλυψη, ο Τζέφ άφηρε δυο έπιφωνήματα τρέμου και λύσσα.

—Δέ θέλω νά πεθάνω, όχι δέ θέλω!

•Η φυσιογνωμία του έπρόδιδε όλο τόν πόθο του ανθρώπου γιά τή ζωή. Κι' όπως άνασηκώθηκε, ένοιωσε έναν δυνατό πόνο στούς άσφυακούς του σπονδύλους. Τó χέρι του γιατρού ήταν

Μερικές πολύ...

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΕΣ

•Η μονομαχία μεταξύ δύο αντιπροσώπων του ισχυρού φύλου δέν είνε σπάνιο φαινόμενο, σέ παλαιότερες δέ εποχές ένας ευγενής δέν έθεωρείτο άξιος του τίτλου του αν δέν είχε μονομαχήσει τούλάχιστον μιά φορά στή ζωή του.

Τó άσθενές, λεγόμενον, φύλον δέν θέλησε νά καθυστερήσει σέ τίποτε του ισχυρού και τó έμυήθη και στίς μονομαχίες. "Ετσι, πρό καιρού έμονομάχησαν σ' ένα προάστειο της Νεαπόλεως δύο χωρικές, ή Παλμύρα Κοντσέττο και ή Μαρία Μοσκίνο. Και οί δυο άγαπούσαν τόν ίδιο άνδρα, ένα τσοπάνι, και έμονομάχησαν με μαχαίρια. Σέ λίγο, γεμάτη πληγές, ή Μαρία Μοσκίνο, ξεψυχούσε στά πόδια της αντίζήλου της. "Αρκετές παρόμοιες αίματηρές μονομαχίες έγιναν μεταξύ γυναικών στήν Σικελία και στήν Καλαβρία.

Στήν Μπάστια, τόν "Οκτώβριο του 1937 μιά νέα έδέχθηκε νά μονομα-

•Η Παλμύρα Κοντσέττο κι' ή Μαρία Μοσκίνο έμονομάχησαν με μαχαίρια.

φανερó πώς είχε περάσει και απ' εκείνη τήν ώρα τó πειραματισμό.

•Εκάμε νά σηκωθί. Μόλις όμως πήγε νά κάνη μιά κίνηση γιά νά θηματίσει, έπεσε κάτω.

•Ο γιατρός τόν έβοήθησε νά καθήσῃ και προσπάθησε νά τó έξηγήσῃ πώς τó πείραμά του δέν επέτυχε και πώς θα ήταν άναγκασμένος νά μείνῃ σέ χρόνια παράλυσι.

Στό άκουσμα αυτό ο Τζέφ Χερζόγκ άρχισε νά φωνάζη χύνοντας, δάκρυα:

—'Ατιμε, κανίβαλε, δολοφόνει!...

•Ο γιατρός προσπάθησε νά τόν πείσῃ ότι όλο τó δικήν ήταν με τó μέρος του, έπειδή δέν μπορούσε νά τού θγάλη κανείς τήν ιδέα του θανάτου και σάν άνθρωπος χαμένος πού ήταν, τόν έχρησ μοποίησε, πρίν νά τελειώσει, γιά τó καλό της ανθρωπότητας.

•Ο Τζέφ Χερζόγκ δέν θέλησε ποτέ από τότε νά ξαναζητήσει τή λύτρωσι στό θάνατο. Ζή ακόμα.

Και σας δηγηθήκα τήν ιστορία του όπως μου τήν εξιστόρησε ο ίδιος, απηριζόμενος στά δεκαδικά του, μιά μέρα πού του έδωσα μιάν έλεημοσύνη. Γιατί πρέπει νά ξέρετε πώς αυτός πού ρώτησε κάποτε έναν ζητιάνο αν «θα-ταν καλύτερα νά πεθάνῃ», ζητιανεύει, σήμερα, σκατάς όπως είνε, σέ μιά γωνία τού Παρισινού κήπου τών Τουίλερ.

ΚΛΑΝΤ ΠΑΡΡΕΡ
ής Γαλλικής 'Ακαδημίας

χρήσῃ μ' έναν άνδρα γιά τόν όποιο έτρεφε θανάσιμη έχθρα. "Εμονομάχησαν με πιστόλια. Και οί δυο μονομάχοι σκοτώθηκαν έπί τόπου.

Τόν έφετεινό "Απρίλιο, στήν Βαρσοβία, έμονομάχησαν δύο γυναίκες. ή μιά νόμιμος σύζυγος και ή άλλη έρωμένη ενός μηχανικού. "Η μονομαχία έγινε με πιστόλια και σκοτώθηκε ή νόμιμος γυναίκα του μηχανικού.

Στό Μεξικό, τόν περασμένο χρόνο, έλαθε χώραν μιά προτότυπος μονομαχία γιά πολιτικούς λόγους, πού σ' αυτήν πήσαν μέρος 12 άτομα, απ' τά όποια σκοτώθηκαν τά έφτά.

Στή Βιέννη, πρό καιρού, έγινε δική μονομαχία μεταξύ έθνικιστών και μη φοιτητών, στήν όποian έλαβαν μέρος 28 φοιτηται και έμονομάχησαν με σπαθιά. Πέντε σκοτώθηκαν και τέσσαρις πληγώθηκαν βαρεία.

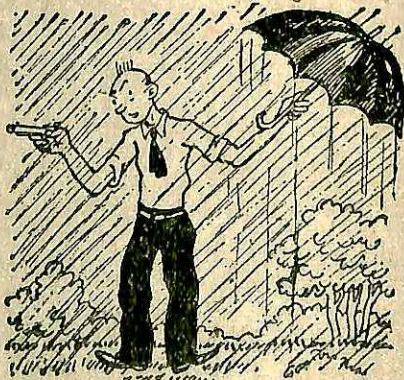
Στή Γαλλία, κατά τήν Δευτέρα Αυτοκρατορία, ο διάσημος δημοσιογράφος "Ανρ ντέ Πέν έξ αιτίας μιάς κριτικής πού έδημοσίευσε, με τήν όποια δυσφημούσε τó Ιππικό, άναγκάστηκε νά μονομαχήσει διαδοχικά μ' όλους τούς νέους αξιωματικούς του στρατιωτικού αυτού όπλου. "Η μονομαχία έγινε με σπαθί κι' ο δημοσιογράφος πληγώθηκε πολλές φορές. Στήν πέμπτη μονομαχία άναγκάστηκε νά μείνῃ στό κρεβάτι άκίνητος έπί 15 μέρες και μόλις σηκώθηκε έζήτησε νά εξακολουθήσει τίς μονομαχίες του.

•Εκτός από τίς άνωτέρω σοβαρές μονομαχίες, έγιναν κατά διαφόρους καιρούς και γελοίες δυο και ιδιόρρυθμες μονομαχίες.

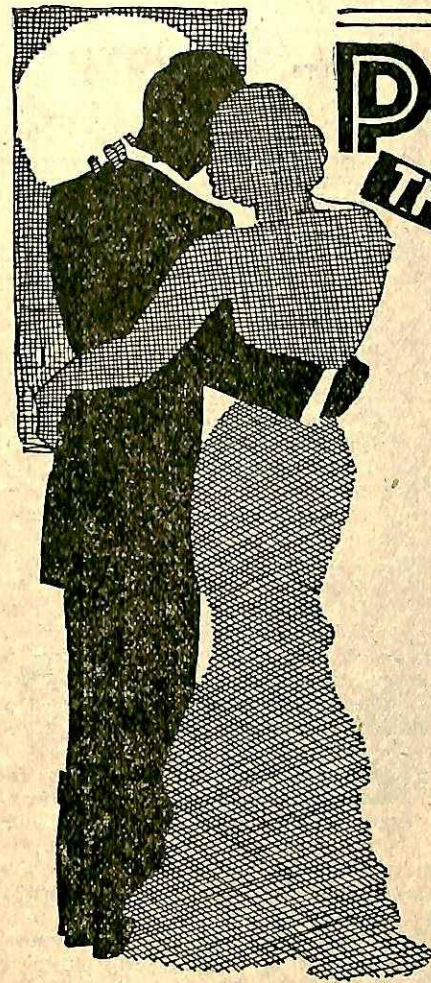
•Ετσι μιά άγγλική έφημερίς του 1894 περιέγραψε μιά μονομαχία μεταξύ δύο αξιωματικών πού ύποχρεώθηκαν νά μονομαχήσουν σέ μιά σάλα όπου υπήρχαν μερικά φαρμακερά φείδια. "Υστερα από κάμποση ώρα ο ένας πέθανε απ' τά δηλητηριασμένα δαγκώματα των φειδιών:

Τήν επαύριον τέλος της "Επαναστάσεως του "Ιουλίου του 1830 ο Σαιντ Μπεβ άναγκάστηκε νά μονομαχήσῃ με πιστόλι με τόν Ντυμπούα, διευθυντή της έφημερίδος «Σφαίρα». "Εβρεγε, κι' ο συγγραφέας του περιφήμου έργου «Λεντι» πήγε στόν τόπο της μονομαχίας κρατώντας με τó ένα χέρι τó πιστόλι του και με τó άλλο τήν όμπρέλλα του: «Δέν με μέλλει άν πεθάνω, μά δέν θέλω νά θραχώ!» είπε.

Ο ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

— Δέν με μέλλει άν πεθάνω, μά δέν θέλω νά... θραχώ!

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΝΑ ΠΛΑΚΙΩΤΙΚΟ ΡΟΜΑΝΤΙΣΟ

πέλλας δεκαοκτώ χρονών. Και μιά ήμέρα άρκεί. "Ακόμη και μιά ώρα. Αυτή τήν ευτυχισμένη ώρα πού όμως σπαρτακτικό δράματος, τήν έγνωρίσε ή "Αγγελική εκείνο τó δροσερό πρωί του καλοκαιριού.

Βγήκε στό μπαλκόνι του σπιτιού της θείας της. "Εβλεπε τó στενό, πλακιώτικο δρομάκι, τó πράσινο συντριβάνι της γαζίας, πού ψωνόταν από τήν αντικρινή αυλή. "Επλανάτο άμέριμνη ή ματιά της σ' αυτό τó ειρηνικό θέαμα, μέχρις ότου άνοιξε τó άπέναντι παράθυρο και έπρόβαλε ή μορφή ενός ωραίου νέου. "Ήταν ο Πέτρος.

Κυττάχτηκαν. "Εσκήρτησαν οί καρδιές τους. Τά ρόδα της συγκινήσεως έσπόλισαν τά μάγουλά τους. "Από εκείνη τή στιγμή έπέταξε ή γαλήνη από τήν ψυχή τους. "Αρχισαν και οί δυο νά ζούν μονάχα γιά τήν ώρα, πού θάβγαине ή "Αγγελική στό μπαλκόνι και ο Πέτρος στό παράθυρο νά πλέξουν από μακριά με τίς σατίτιές των θλεμμάτων, τó μαγικό πέπλο μιάς άνείπωτης ευτυχίας...

Με διακριτικότητα τó στενό, πλακιώτικο δρομάκι, με συμπάθεια ή γαζία της διπλανής αυλής, είδαν κάποιο ήσυχο βράδυ, ζευγαρωμένες τίς σιλουέττες του Πέτρου και της "Αγγελικής, σέ μιά σκιερή γωνία. Τó πρωτο ραπέζου είχε δοθί.

•Η άγάπη τους είχε έτοιμάσει πολλές άδρες ευτυχίας. Συνηντώντο στά γύρω της "Ακροπόλεως, έρημικά τότε μέρη και τά νεύατά τους έδονουν τó από τήν πολύχρηδη συμφωνία των συγκινήσεων ενός μεγάλου αίσθήματος. "Ολα ήσαν θαρρείς πιασμένα γιά τόν έρωτά τους. "Ο άέρας γιά νά παίρνῃ στά φτερά του τούς τρυφερούς στεναγμούς των. "Η σελήνη, γιά νά έπαργυρώνῃ τά φιλιά τους. "Η νύχτα, γιά νά βαυκαλίζῃ τά γλυκά τους όνειρα. Μπροστά στά πόδια τους τó μέλλον κατέθετε εύλαβικά τίς καλύτερες υποσχέσεις του.

—Θά παντρευτούμε "Αγγελική, της έλεγε ο Πέτρος και θά ίδῃς, πόσο ευτυχισμένοι θα ζήσωμε!

—Σέ μιά τόσο μεγάλη ευτυχία μου φαίνεται ότι δέν θ' άνθέξῃ ή καρδιά μου, άπαντούσε ή τρελλή από έρωτα κοπέλλα.

—Αύριο θάρω στή μητέρα σου και θά τῇ πώ, ότι άγαπιόμαστε.

•Επήρῃ τήν άλλη μέρα ο Πέτρος στό σπίτι της θείας της "Αγγελικής. Βρήκε εκεί τή μητέρα της άγαπημένης του και της είπε με όλη τήν τόλμη πού του έδιναν τά νεύατά του και ο μεγάλος του έρωας.

—'Αγαπώ τήν "Αγγελική και μ' άγαπά κι' αυτή. Θέλωμε νά παντρευτούμε...

Τό πρόσωπο της μητέρας συνεσπάσθη από τó κατσούφιασμα του θυμού και της έκπληξεως. "Ακους εκεί τó παληκορόπισο, ν' άρχισῃ έρωτες, άκόμη δέν ήρθε στήν "Αθήνα; Και νά πάῃ νά μπλέξῃ μ' αυτόν τόν φτωχό νέο, ενώ αυτή της προώριζε έναν πλούσιο γαμπρό στή Θεσσαλονίκη! "Εδίωξε με τόν πιό άπότομο τρόπο τόν Πέτρο. Και κατόπιν παρέλαθε, έξαγριωμένη, τήν κόρη της.

—'Ελα έδώ, έσύ, προκομμένη. "Ωστε έτσι; Μοῦ θέλεις άγάπες; "Ετοιμάσου! Θά φύγωμε άμέσως γιά τήν Θεσσαλονίκη...

Τό όνειρο γκρεμίστηκε. "Ο έρωας των δυο νέων έπεσε χτυπημένος από τά φαρμακερά βέλη της μητρικής κακίας. Μάτωσαν οι φτερούγες του —μάτωσαν και οί καρδιές των δυο νέων άπό τόν πόνο.

•Ο Πέτρος άπολιθώθηκε από άπελπίσια πίσω από τίς γρίλλιες του παρθύρου του. "Η μόνη του παρήγορη προμονή ήταν, μήπως έβλεπε, νά προβάλῃ στό αντικρινό μπαλκόνι ή γλυκειά μορφή της άγαπημένης του. "Αλλ' είδε κάτι άλλο πού του έσπάραξε τήν καρδιά. Είδη τήν "Αγγελική με τήν μητέρα της νά περνούν με τίς θαλίτσες τους στό δρόμο. "Εφευγε... Μόλις πρόφτασε ν' άντικρύσῃ τά μάτια της καλής του. Πόσο κόκκινα ήταν τά άλλοτε αιθέρια ματάκια! Πόσο θά είχε κλάψει ή καυμένη ή μικρή! Και τώρα, πού έφευγε, προσπαθοῦσε νά συγκρατήσῃ δυο μικρά δάκρυα, τά τελευταία, πού της είχαν μείνει, πού φοβόταν τήν μητρική όργῃ νά τ' αφήσῃ έλεύθερα νά τρέξουν, έπάνω στό μνήμα τού άτυχου έρωτά της.

•Ο Πέτρος άκολούθησε τήν κόρη και τήν μητέρα, έξαλλος. "Εφθασε κι' αυτός στόν Πειραιά και μπήκε στό ίδιο καράβι, πού θάφευγε γιά τή Θεσσαλονίκη. Δέν τόν άντελήφθη, ούτε ή μητέρα, ούτε ή "Αγγελική.

Τό πλοίο άνοιχθηκε στή θάλασσα. "Η νύχτα έπεφτε άπαλή, γλυκειά νύχτα καλοκαιριού, γεμάτη άρώματα και μουσικούς παφλασμούς. "Η "Αγγελική άνέβηκε στό κατάστρωμα, νά πῇ τόν πόνο της στών άστρων τή λυπημένη φεγγαβολή.

•Ο Πέτρος, πού καιροφυλακτούσε αυτή τή στιγμή, τήν πλησίασε:

—'Αγγελική! "Εάφνισμα τρελλῆς ευτυχίας άνατάραξε τήν καρδιά της νέας. "Εγύρισε

καί τὸν εἶδε. Ναί, ἦταν ὁ Πέτρος; "Ε-
πесе στὴν ἀγγαλιά του.

Δὲν εἶχαν γιὰ πολλὴ ὥρα λόγια νὰ
ποῦν. Εἶχαν μονάχα δάκρυα καὶ λυγ-
μούς. Οἱ αὖρες ἐχάιδευαν τοὺς δυὸ ἐ-
ρωτευμένους μὲ ἀπειρὴ συμπάθεια καὶ
προσπαθοῦσαν νὰ δροσίουν τὰ φλεγό-
μενα, ἀπὸ τὰ πύρινα δάκρυα, μάτια
τους. "Η θάλασσα γύρω μὲ τὸ γλυκύ-
τατο ναούρισμα τοῦ φλοίσβου τῆς
προσπαθοῦσε νὰ ἀποκοιμίσῃ τὸν καὶ-
μό τους.

— Ἀγγελικὴ... "Ἐχω ἀπόφασι νὰ
κἀμω ἓνα μακρινό, πολὺ μακρινό τα-
ξίδι. "Ερχεσαι μαζί μου;

— Δὲν θὰ μ' ἀφήσουν οἱ γονεῖς μου,
ἀπὴντησε ἡ κόρη. Πῶς θὰ μπορέσω νὰ
τοὺς ξεφύγω;

— Γιὰ τὸ ταξίδι, ποὺ σοῦ μιλάω, τῆς
ἐξανέπε, ὁ Πέτρος, δὲν μπορεῖ κανεὶς
νὰ σὲ ἐμποδίσῃ.

"Ἡ νέα κατάλαβε. "Ο Πέτρος τῆς μι-
λοῦσε γιὰ τὸ ταξίδι πρὸς τὸ λιμάνι τῆς
αἰωνίας γαλήνης, πέρα ἀπὸ τὴν ἀκτὴς
τῆς ζωῆς.

— Ναί, τοῦ εἶπε. Θὰ ἔλθω μαζί σου,
Πέτρο, τώρα ἀμέσως.

"Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἓνα ἄστρο ἐχύθη-
κε στὸν οὐρανό. "Ἡ Ἀγγελικὴ παρα-
κολούθησε τὴν πύρινη τροχιά του. Καὶ
ὅταν ἐσθύσε, εἶπε στὸν Πέτρο.

— "Ἐκαμα μὴν εὐχὴ τὴν ὥρα ποὺ ἐ-
χύθηκε τὸ ἀστέρι. Καί, ὅπως λένε, οἱ
εὐχὲς ποὺ γίνονται σὲ τέτοιες στιγμὲς
ἐκπληρώνονται.

— Τί εὐχὴ ἔκαμες, Ἀγγελικὴ;
— Νὰ πεθάνω με μαζί...

★

"Όταν πιά ἐπάρθηκε ἡ μεγάλη ἀπό-
φασις ἄρχισαν ὅλα ν' ἀλλάζουν. "Ο
σκληρὸς πόνος ἐμαλάκωσε στὴς καρ-
διὲς τῶν ἐρωτευμένων. Μιά γλυκεῖα
μακαριότης, προάγγελος τῆς αἰωνίας
γαλήνης, ποὺ τοὺς περιέμενε σὲ λίγο,
ἐχύθηκε στὴν ψυχὴ τους. Τοὺς πήρε
καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά τῆς ἡ ἐρωτικῆς
εὐδαιμονίας.

Τὰ πλοῖο ἐγίνε βαρκούλα ἐρωτος,
ποὺ ἔπλεε μέσα σ' ἓνα πέλαγος ρω-
μαντισμοῦ. Γιὰ ποὺ πλέει; Σίγουρα
πρὸς τὸ λιμάνι τῶν μαγικῶν τόπων, ὅ-
που ἡ φαντασία τῶν λαῶν τοποθετεῖ
τὸν Παράδεισο. Σὲ λίγο βγῆκε καὶ ἡ
Σελήνη καὶ ἔστρωσε μ' ἀσήμια τὸ
δρόμο τοῦ σκάφους.

"Ἡ νύχτα ξεδίπλωσε τὰ μάγια τῆς
γύρω στὸ ζευγάρι, ποὺ στέκει σφι-
χταγκαλιασμένο στὸ κατάστρωμα. "Ἡ
Σελήνη, τοιγάρνα τ' οὐρανοῦ, σέρνει
στὸ διάβα τῆς σκιάβα τὴν ψυχὴ τῶν
δυὸ ἐρωτευμένων. Μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ
πέλαγος τῆς μαγείας, τῶν ἀχνῶν παλ-
μῶν τοῦ σεληνόφωτος τῶν μουσικῶν
ἤχων τῆς θαρκαρόλας, ποὺ συνέθετε
τὸ κῆμα στὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους, ἀ-
φέθηκε νὰ πέσῃ ἀπὸ ψηλά σφιχταγ-
καλιασμένο τὸ ζευγάρι.

"Ἡ θάλασσα ἐτύλιξε μὲ τὰ γαλάζια
σάβανα τῆς τὰ δυὸ νεανικά σώματα.
Καὶ τὸ κῆμα ἔβρανε τὸν ὑγρὸ τάφο
τους μὲ λίγα κρίνα τοῦ ἄφρου του....

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

★

Σκωτσέζικο πνεῦμα

"Ενας ταξιδιώτης διασχίζει κάποιον
Σκωτικὴ πόλι. "Ἐκπλήσσεται ποὺ δὲν
παρρησιάζει καμμιὰ ταμπέλα γιατροῦ.

— Τί κάνετε ἀμα ἀρρωστήσετε; ρώ-
τῶ κάποιον.

— Πεθαίνουμε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο...

Μιά στήλη

Γιὰ... κλάματα

"Όπως ὅλα τὰ ὑγρά ποὺ ἐκκρίνει
τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ τὰ δάκρυα ἔχουν
δικό τους προορισμό στὴν οἰκονομία
τοῦ ἀνθρώπινου σώματος.

Γὰ δάκρυα περιέχουν σάδα καὶ φω-
σφορικὴν ἀσθεστο καὶ γι' αὐτὸ εἶναι
ἀλμυρὰ κι' ὄχι, ὅπως λέγεται, πικρά.
"Όταν τὸ φυσικὸ λουτρό τῶν ἀλμυ-
ρῶν δακρύων καθυστερῇ, ἡ ἐπιστήμη
διατάσσει γιὰ τὴν τόνωσι τῶν ματι-
ῶν, ἀλμυρὰ λουτρά.

"Ἡ ἐπίδρασις τῶν δακρύων εἶναι
εὐεργετικώτατη, γιατί λυπαίνονται τὰ
εὐαίσθητα ὄργανα τῶν ματιῶν, ποὺ
δὲν μποροῦν ν' ἀνεχθοῦν κανένα ἄλ-
λο ὑγρὸ γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν. Τὰ
δάκρυα θελτιώνουν τὴν ὄρασι καὶ αὐ-
ξάνουν τὴ δύναμί της. Τονώνουν τοὺς
μικροσκοπικοὺς μῦς τῶν ματιῶν καὶ
διατηροῦν τὸ μάτι καθαρό καὶ ὑγρό.
Κατὰ γενικὸν κανόνα, οἱ γυναῖκες
ποὺ ἔχουν εὐκόλα καὶ πρόχειρα τὰ
δάκρυα—τάχα ὑπάρχει καὶ γυναῖκα
ποῦ...δὲν τὰ ἔχει;—ἔχουν καὶ τὰ πιὸ
λαμπερά, πιὸ γλυκὰ καὶ τρυφερά μα-
τια. Τὰ δάκρυα ἀκόμα εἶναι παρήγο-
ρα καὶ ἀνακουφιστικά γιὰ τὴν ξηρα-
σία τῆς ψυχῆς.

"Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν κλαῖνε ἔχουν μά-
τια ἀπαθῆ, ἀνέκφραστα, κουρασμένα.
Κι' ὅταν τὰ θλέφαρα εἶναι στεγνὰ
καὶ δύσκαμπτα καὶ τὰ μάτια κουρα-
σμένα, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι γιὰ πολὺν
καιρὸ ἔλειψε ἀπ' αὐτὰ τὸ θάλασμο
τῶν δακρύων.

"Ο λόγος τώρα γιὰ τὸν ὅποιον πολὺ
λοῖ ἀνθρώποι δακρύζουν πρὸ εὐκόλα
ἀπ' τοὺς ἄλλους, δὲν ἔγκειται στὴ δι-
αφορά τῶν δακρυγόνων ἀδένων, ὅ-
πως θὰ μποροῦσε νὰ νομισθῇ, ἀλλὰ
στὸ εὐαίσθητότερο νευρικὸ σύστημα,
ποὺ συντελεῖ στὸ νὰ δονοῦνται πιὸ
γρήγορα οἱ γύρω ἀπ' τοὺς ἀδένες αὐ-
τοὺς ἴνες, καὶ νὰ προκαλοῦν τὴν ἐκ-
ροῇ τοῦ ἀλμυροῦ ὑγροῦ. Αὐτὸ συμβαί-
νει συχνότερα στὴς γυναῖκες ποὺ εἴ-
ναι πιὸ εὐαίσθητες στὰ νεῦρα ἀπ' τοὺς
ἀνδρες. Οἱ δακρυγόνοι ἀδένες
τῶν ἀνδρῶν εἶναι περισσότερο προφυ-
λαγμένο ἀπὸ νευρικοὺς κλονισμούς.

Οἱ πίθηκοι ποὺ δὲν ἔχουν δακρυγό-
νους ἀδένες δὲν δακρύζουν ποτέ. Αὐ-
τὸ ὅμως δὲν θὰ πῶς δὲν συγκι-
νοῦνται κιόλα, γιατί ἄλλο συγκίνησις
κι' ἄλλο δάκρυα.

"Υστερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ μάθατε, λοι-
πόν, ὠραῖες μου ἀναγνώστριες...
κλαῖτε, κλαῖτε ἀδιάκοπα, γιὰ νὰ χε-
τε πάντα μάτια τρυφερά, μάτια γλυκὰ,
μάτια ποὺ νὰ λαμποκοποῦν, καὶ
κλάψτε καὶ τώρα, μιὰ καὶ ἡ στήλη
αὕτη δὲν εἶναι, παρὰ μονάχα γιὰ κλά-
ματα !

ΣΟΝΑΘ

★

Σκωτσέζικο πνεῦμα

"Ο κύριος Μὰκ Πέρσον, θέλοντας
τὴ γυναῖκα ποὺ πρόκειται νὰ νυμφε-
θῇ νὰ εἶνε οἰκονόμος, λέει μιὰ μέρα σὲ
κάποια νέα ποὺ ἀγαποῦσε:

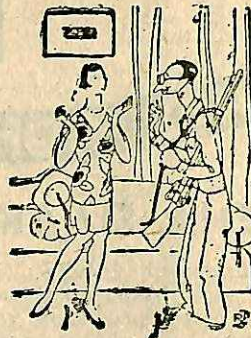
— "Ενας φίλος μου διαβάζει κάθε
βράδυ ἑξαπλάμενος στὸ κρεβάτι του
καὶ καίει ὡς τὸ πρῶτὸ τὸ φῶς... Σεῖς
διαβάζετε στὸ κρεβάτι σας;

— Ναί, ἀπὴντησε. Μὰ μόνον ὅταν εἴ-
νε φεγάρι.

"Υστερα ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὁ Μὰκ
Πέρσον τὴν παντρεύεται.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΡΟΝΟΗΤΙΚΟΤΗΣ

—Τί; "Ερχεσαι νὰ ζητήσης τὸ χέ-
ρι μου ἀπ' τὸν μπαμπά μὲ τὸ ντου
φέκι στὸν ἄμο;

—Μοῦ εἶπαν πῶς ὁ πατέρας σας
εἶναι ἀνοκέφαλος !

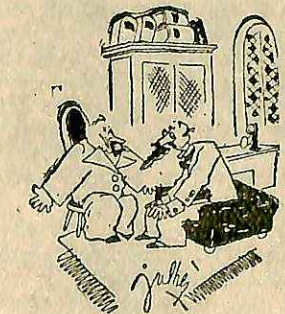
ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

—"Ο ἄντρας μου τρελλαίνεται
νὰ τοῦ φωνάζω: ποντικάκι μου,
γατάκι μου, γουρουνάκι μου !

—"Ο δικός μου εἶναι φυτοφάγος.
Τὸν φωνάζω «μάπα μου» !

ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ

—"Υποφέρω παντοῦ, στὰ νεφρά,
στὸ σηκίτι, στὴν κοιλιά, στὰ γό-
νατα, στὸ κεφάλι... "Οκτὼ μέρες
δὲν κοιμᾶμαι καὶ δὲν τρώγω κα-
θόλου...

—Καλὰ... "Εκτὸς ἀπ' αὐτὰ πῶς
αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸ σου;

Τόδαχτυλίδι Τῆς Βασιλίσσης

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ
Χ. ΡΑΪΝΤΕΡ Χάγκαρντ

ΤΟΥ
ΣΑΒΑ

2ον

...Όταν τὴν ρώτησα ἀν ἡ ἴδια ἦταν εὐχάριστημένη,
μοῦ ἀπὴντησε ὅτι δὲν ἦταν κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κά-
νῃ τίποτα γιὰ νὰ ζωογονήσῃ τὸν λαόν της, αὕτη μιὰ γυ-
ναῖκα, ἔτσι καὶ ἀν ἦταν ἡ τελευταία ἀπόγονος μιᾶς ἀτέ-
λειωτης σειρᾶς Κυριάρχων καὶ Βασιλέων.

"Απαλλάξτε με ἀπὸ τὸ εἶδωλο Φούγκ, ἐπρόσθεσε μὲ
πάθος, καὶ θὰ σὰς ἀνταμείψω ὅσο δὲν φανταζόσαστε. Κά-
τω ἐκεῖ ἡ πόλις τῶν σπηλαίων εἶναι γεμάτη ἀπὸ θησαυροὺς
θαμμένους ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους βασιλεῖς τῆς χώρας πρὶν
ἀκόμα ἡμεῖς ἔλθουμε στὴ Μοῦρ. Γιὰ μᾶς αὐτοὶ οἱ θησαυ-
ροὶ εἶναι ἀχρηστοὶ γιατί δὲν κάνωμε ἐμπόριο μὲ κανέναν.
"Ακουσα ὅμως ὅτι ἄλλοι λαοὶ στὸν κόσμον λατρεύουν τὸ
χρυσάφι σὰν Θεό.

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρυσάφι, ἀπὴντησα. Τὸ μόνο
ποὺ ζητῶ εἶναι νὰ ἐλευθερώσω τὸν γιό μου ποὺ εἶναι
σκλάβος τῶν Φούγκ.

—"Αν εἶναι ἔτσι πρέπει νὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ κατα-
στρέψωμε τὸ εἶδωλο τῶν Φούγκ. Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ
πραγματοποιηθῇ αὐτὸ τὸ σχέδιο;

—Υπάρχουν τρόποι, εἶπα καὶ προσπάθησα νὰ τῆς ἐ-
ξηγήσω τὴν ιδιότητος τῆς δυναμίδος καὶ τῶν ἄλλων ἐκ-
ρηκτικῶν ὀλῶν.

—Πηγαίνετε τότε στὴν πατρίδα σας, φωνάζε ἀνυπό-
μονα, καὶ γυρίστε μὲ τὰ ὑλικά ποὺ λέτε καὶ μὲ δυό-
τρεῖς ἀκόμα ἀνθρώπους ποὺ νὰ ξέρουν νὰ τὰ μεταχειρι-
σθοῦν, καὶ ὀρκίζομαι νὰ τοὺς δώσω ὅλα τὰ πλοῦτα τῆς
Μοῦρ. Μόνο μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν θὰ κερδίσῃς τὴν βοήθειά
μου γιὰ νὰ σώσῃς τὸν γιό σου.

—Καὶ τί ἀπέγινε; ρώτησε ὁ λοχαγὸς "Ορμ.

—Μοῦ ἔδωσαν ἀρκετὸ χρυσάφι, μιὰ συνοδεία καὶ
καμῆλες καὶ μᾶς κατέβασαν, εἶναι ἡ πραγματικὴ ἐκφρα-
σίς, ἀπὸ ἓνα μυστικὸ μονο-
τάτι τοῦ βουνοῦ γιὰ νὰ σ-
ποφύγωμε τὸὺς Φούγκ ποὺ
τὸ περιτρυνίζου. Μὲ τὴν
συνοδεία αὕτη διέσχισα τὴν
ἐρημο καὶ φθάσαμε σῶσι
στὸ "Ασουάν, ὕστερα ἀπὸ
ταξίδι πολλῶν ἡμερῶν.

"Ἀφῆσα τὴ συνοδεία μου στὸ
"Ασουάν πρὸ δεκαεξ ἡμε-
ρῶν, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μὲ
περιμένουν. "Ἐφθασα στὴν
"Αγγλία σήμερα τὸ πρῶτ,
πληροφορήθηκα ὅτι ζοῦσε,
βρήκα τὴ διεύθυνσί σου καὶ
ἦλθα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. "Ο γιατρός "Ανταμ, ποὺ τὸν
θεωροῦσαν πεθαμένο, φθάνει στὸ σπίτι τοῦ φίλου του Αἰγυ-
πιολόγου, Πτολεμαίου Χίγκς, στὸ Λονδίνο καὶ τοῦ προτείνει
νὰ πᾶνε στὴν ὅρειο Κεντρικὴ "Αφρική, στὰ θούνα τῆς Μοῦρ,
στὴ χώρα τῶν Φούγκ, ὅπου ἔχῃ μίαν ἀπόγονος τοῦ Σολομῶ-
νος καὶ τῆς Βασιλίσσης τοῦ Σαβᾶ, ὀνόματι Μακίδα, ἡ ὁ-
ποία τοῦ ἔχει ἀναθέσει νὰ τρομφεθῇ ἐκρηκτικὴς ὕλης γιὰ
νὰ καταστρέψουν τὸ εἶδωλο τῶν Φούγκ, ποὺ μοιάζει μὲ Σφιγ-
γα, ὁπότεν θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν γιό του, ὁ
ὅποιος εἶναι αἰχμάλωτος τῶν Φούγκ. Στὸ σπίτι τοῦ Χίγκς ἐρί-
σκειται ὁ λοχαγὸς "Ολίβερ "Ορμ καὶ ὁ λοχίας Σάμουελ
Κουίτκ, οἱ ὁποῖοι δέχονται νὰ λάβουν μέρος στὴν ἀποστολὴ
αὕτη.

Γιὰ νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ἡ ποδοσφίτου δὲν εἶναι φαντασία,
τοῖς δεικνύει τὸ δαχτυλίδι ποὺ τοῦ ἔδωσε ἡ Μακίδα, ἐπὶ
ὅποιον εἶναι χαραγμένα μὲ παλαιὰ ἑβραϊκά γράμματα ὁ
τίτλος τῆς Μακίδας: «Κόρη Βασιλείου καὶ Ἀβιμουπόκι Τρι-
ανταφύλλου».

—Γιατί ἦλθες σ' ἐμένα; Τί περιμένεις; ρώτησε ὁ
Χίγκς.

—"Ἦλθα σ' ἐσένα, Χίγκς, ἐπειδὴ ξέρω ὅτι κάθε τί τὸ
ἀρχαιολογικὸ ἔχει μεγάλη σημασία γιὰ σένα καὶ ἐπειδὴ ἡ-
θελα νὰ προσφέρω πρῶτα σ' ἐσένα τὴν εὐκαιρία, ὄχι μόνο
νὰ γίνῃς πλούσιος, ἀλλὰ καὶ διάσημος γιὰ τὰ θαυμάσια
τελευταία ἀρχαιολογικά λείψανα τῆς γῆς ποὺ θὰ μπορέσῃς
νὰ ἀνακαλύψῃς.

—Καὶ μὲ τὴν πιθανότητα νὰ μοῦ κόψουν τὸ λαίμω-
κό; ἔκανε ὁ Χίγκς.

—"Όσο γιὰ τὸ τί περιμένω ἀπὸ σένα, ἐξακολούθησα,
θέλω νὰ μοῦ βρῇς κάποιον ποὺ νὰ ξέρῃ ἀπὸ ἐκρηκτικὲς
ὕλες καὶ νὰ ἀναλάβῃ νὰ γκρεμίσῃ τὸ εἶδωλο τῶν Φούγκ.

—Αὐτὸ ὅπωςδήποτε εἶναι εὐκόλο, ἀπὴντησε ὁ καθη-
γητῆς, δείχνοντας τὸν λοχαγὸ "Ορμ. Εἶναι διπλωματοῦ-
χος μηχανικὸς στρατιωτικὸς καὶ ἔχει ἀρκετὲς γνώσεις
χημείας. "Ἐπειτα ξέρει ἀραβικά καὶ μεγάλωσε, ὅταν ἦ-
ταν μικρός, στὴν Αἴγυπτο. Εἶναι ὁ ἀνθρώπος ποὺ χρειάζε-
σαι.

Σκέφθηκα γιὰ λίγο καὶ ἔπειτα, σὰν νὰ μὲ ἐσπρωχνε
κάποιο ἐνστικτο, τὸν ρώτησα.

—Δέχεσθε, λοχαγέ "Ορμ, ἀν μποροῦμε νὰ τὰ κανονί-
σωμε;

—"Αν με ρωτοῦσατε χτές ἀπὴντησε ὁ "Ορμ μὲ ἓνα ἐ-
λαφρὸ ἐρύθημα, θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα χωρὶς διαταγμὴ «ὄ-
χι». Σήμερα σὰς λέω ὅτι εἰμαι πρόθυμος νὰ σὺντηρῶ τὴν
ὑπόθεσι... δηλαδὴ ἀν θὰ δεχθῇ νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Χίγκς... καὶ
ἀν μοῦ ἐξηγήσῃτε μερικὰ σημεῖα. "Αλλὰ σὰς προειδοποιῶ
ὅτι δὲν εἰμαι παρὰ ἓνας ἀπλὸς ἀματέρ καὶ στὰ τρία πράγ-
ματα ποὺ ἐθίζε ὁ καθηγητῆς, ἀν καὶ ἔχω ὅπωςδήποτε κά-
ποια πείρα.

—Μήπως θὰ ἦταν ἀναίδεια ἐκ μέρους μου νὰ σὰς ρω-
τήσω, λοχαγέ "Ορμ, γιατί ἔφθασαν μόνο εἴκοσι τέσσερις
ὥρες γιὰ νὰ ἀλλάξῃς ἀντιλήψεις;

—Δὲν εἶναι ἀναίδεια, μόνο ἡ ἐρώτησίς σας μὲ στενο-
χωρεῖ κάπως, ἀπὴντησε κοκκινίζοντας ὁλόκληρός. "Ἐν τού-
τοις, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, θὰ σὰς πῶ τί συμβαίνει.
Χτὲς πίστευα τὸν ἑαυτὸ μου κληρονόμο μιᾶς κολοσσιαίας
περιουσίας ἐνὸς θείου μου, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνίατη ἀρρώ-
στεια μ' ἔφερε ναρτίτερα ἀπὸ ὅτι ὑπελόγιζα ἀπὸ τὴν Νό-
τιο "Αφρική. Εἶχα μεγαλώσει μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἦμουν κλη-
ρονόμος του. Σήμερα ὅμως ἔμαθα ὅτι εἶχε παντρευθῇ γιὰ
πρῶτη φορά μυστικὰ τὸν περασμένο χρόνον μὲ μιὰ γυναι-
κα πολὺ κατωτέρας κοινωνικῆς τάξεως καὶ ἄφησε ἓνα
παιδί ποῦ, φυσικά, κληρονομεῖ ὅλη τὴν περιουσία του, γι-
ατί δὲν ἄφησε διαθέσιμη. "Αλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι ὅλο. Χτὲς πί-
στευα πῶς ἦμουν ἀρραβωνιασμένος καὶ ἐπρόκειτο νὰ
παντρευθῶ. Σήμερα καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα στάθηκα ἀτυ-
χος. "Ἡ νέα ποῦ ἦταν πρόθυμη
νὰ παντρευθῇ τὸν κληρονόμο
τοῦ "Αντου "Ορμ δὲν δεικνύει
τώρα προθυμία νὰ παντρευθῇ
τὸν "Ολίβερ "Ορμ, τοῦ ὁποῖου
ὅλη ἡ περιουσία δὲν φθάνει
τὴς δέκα χιλιάδες λίρες. Δὲν
τὴν ἀδικῶ, οὔτε καὶ τοὺς συγ-
γενεῖς της, ὅταν σκέπτομαι
μάλιστα, ὅτι ἔχουν ὑπ' ὄψιν
τοὺς κάποιον καλλίτερον συνο-
κείον. Χωρὶς ἄλλο ἡ ἀπόφα-
σίς της ἀπλοποίησε ἀρκετὰ τὰ
πράγματα.

Σηκώθηκε και πήγε στην άλλη άκρη του δωματίου.

—Προστυχεδουλειά, μουρμούρισε ο Χίγκς κι' άρχισε να λέει τις γνώμες του για τη νέα εκείνη στους συγγενείς της, και για τόν μακαρίτη τόν "Αντονι με τέτοιες έκφράσεις, πού, άν τολμούσα να τις γράφω, αυτή ή ιστορία θα ήταν ακατάλληλη να μπη σέ σπύτι. Έκείνο πού δέν καταλαβαίνω, "Ανταμς, εξακολούθησε φωναχτά βλέποντας τόν "Ορμ να μάς πλησιάζει πάλι και πού θέλωμε να ξέρουμε είνε τούτο; Ποιός είνε ο πραγματικός σκοπός πού μού κάνεις αυτές τις προτάσεις;

—Φοβάμαι ότι σάς εξηγήθηκα άσχημα. Νομίζω πώς σάς ξεκαθάρισα τόν πραγματικό μου σκοπό, πού είναι ή σωτηρία τού παιδιού μου, άν ζή και πού πιστεύω πώς ζή. "Όταν συλλογίζομαι ότι τόν εγκατέλειψα για να σώσω τη ζωή μου...

Δέν πιστεύω να μπορούσες να βοηθήσης τó γυιό σου μένοντας να σου κόψουν τόν λαμό και ίσως και τόν δικό του, φώναζε ο καθηγητής.

—Δέν ξέρω, νομίζω ότι είμαι άτιασμένος για ό,τι έκαμα στά ίδια μου τά μάτια. "Όπως και να είναι παρυσιάσθηκε αυτή ή ευκαιρία και δέν την άφησα να χαθή. ΙΑυτό ή νέα, ή Βάλντα—Ναγκάστα ή Μακίδα, μού έκαμε κάποια πρότασι; και, φαντάζομαι, χωρίς να έμπιστευή τίποτα στό Συμβούλιο τών "Αρχόντων πού έχει τó κράτος της. Μού είπε απλά: «Βοηθήσε με και θα σε βοηθήσω. Σώσε τόν λαό μου και θα σώσω τó γυιό σου. Μπορώ να πληρώσω τις ύπηρεσίες σου και τις ύπηρεσίες τών ανθρώπων πού θα φέρης μαζί σου»... Της άπάντησα ότι κανείς δέν θα πίστευε την ιστορία μου. Και τότε έβγαλε από τó δάχτυλό της τó δαχτυλίδι αυτό της Δυναμέως της, πού είναι και τó Κρατικό Σύμβολο και μού είπε: «Οί μητέρες μου τó φορούσαν από τόν καιρό της Μακίδας, της Βασιλείσσης τού Σαβά. "Αν στην πατρίδα σας υπάρχουν σφοδι άνθρωποι θα διαβάσουν τó όνομά της και θα ξέρουν ότι δέν είπα ψέματα. Πάρε το για ένδειξι και πάρε ακόμα άρκετό από τó χρυσάφι μας για να αγοράσεις ότι λές πως κρύβει μέσα του φωτιές ικανές να ανατινάξουν στόν άέρα δλόκληρα βουνά. Έξασφάλισε τις ύπηρεσίες έμπιστών ανθρώπων πού μπορούν να τó χρησιμοποιήσουν, δυό ή τριών μόνον, γιατί δέν μπορούν να μεταφερθούν περισσότεροι μέσα από την έρημο, και γύρισε να σώσης τόν γυιό σου και μένα». Αυτή είνε όλη ή ιστορία, Χίγκς. Δέχεται ή να αποταθώ άλλου; Πρέπει να αποφασίσης άμέσως, γιατί δέν έχω καιρό για χάσιμο άν θέλω να βρεθώ πίσω στην Μούρ, πριν από τις βροχές.

Έχεις καθόλου από τó χρυσάφι πού είπες έπάνω σου;

—Έβγαλα μιά δερμάτινη σακκούλα από την τσέπη τού έπανωφοριού μου και άδειασα τó χρυσάφι στό τραπέζι έπάνω.

Χρυσά δαχτυλίδια πού μεταχειρίζονταν για νομίσματα, είπε ο Χίγκς. Πιθανόν να είναι "Αγγλο—σαξωνικά ή ό,τι δήποτε άλλο, άγνωστη ή χρονολογία τους, αλλά από την εμφάνισή τους φαίνονται να έχουν ανάμιξι με λάσπη... νά, ένα από αυτά είαι όξειδωμένο... χωρίς άμφιβολία, αυτό έδω είναι άρχαιο.

—Έβγαλε από την τσέπη του γιλέκου του τó δαχτυλίδι και τó εξέτασε πάλι προσεχτικά με φακό.

—Φαίνεται γνήσιο, είπε. "Αν άλλοτε την πάθαινα, τώρα πιά δέν κάνω εύκολα λάθος. Πάρε το, "Ανταμς, άφοι είναι ιερό για σένα. Έγώ δέν τó χρειάζομαι. "Ας είναι, άν έρχόταν άλλος να μού κάμη μιά τέτοια πρότασι, θα τόν έστελνα... στή Μούρ. "Αλλά, "Ανταμς, άγόρι μου, μού έσωσες μιά φορά τη ζωή και δέν τó ξέχασα ποτέ μου. Θα έλρω μαζί σου. Τί λές κι' εσύ, "Ολιβερ;

—"Ω! Έκαμε ο λοχαγός "Ορμ σάν να ζυπνούσε άπότομα από κάποιο όνειρο "Αν πäs εσύ, θάρθω κι' εγώ. Στό κάτω—κάτω, δέν μ' ενδιαφέρει όπου και να πάω.

II

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΚΟΥΙΚ

Έκείνη τη στιγμή άκούστηκε ένας δαιμονισμένος θόρυβος άπ' έξω. "Η έξωπορτα χτύπησε δυνατά, μιά άμαξα έτρεχε, ένας άστυφύλακας σφύριζε, βαρεία βήματα άντηχούσαν. Κι' έπειτα μιά εανή: «Έν όνόματι τού "Ιόμου!». Και μιά άλλη φωνή: «Καλέ τί μάς λές, και δέν πäs να φωνάξης όσο θέλεις και να σκούξης σάν γουρούφι, πλατυπόδαρε».

—Έπειτα άπ' αυτά μιά άπερίγραπτη φασαρία και κρότοι, σάν να κυλόντουσαν στή σκάλα βαρέλια και κραυγές φόβου και θυμού.

—Τί διάβολο συμβαίνει, ρώτησε ο Χίγκς.

—Μού φάνηκε ότι άκουσα την φωνή τού Σαμουήλ.

θέλω να σου πώ δηλαδή τού λοχία Κουίκ, άπάντησε ο λοχαγός. "Ορμ άνήσυχος. Τί να τού συμβαίνει άραγε; "Α! Τώρα καταλαβαίνω: Κάτι θα συμβαίνει με την μούμια πού ξεδίπλωσες σήμερα τó άπόγεμα και τού ζήτησες να στήν φέρη μετά τó γεύμα.

"Η πόρτα άνοιξε και στό κατώφλι φάνηκε ένας ψηλός άνδρας με στρατιωτικό παράσημα, πού κρατούσε στά χέρια μιά μούμια διπλωμένη σ' ένα σεντόνι. Μπήκε στό δωμάτιο και την άφησε έπάνω στό τραπέζι.

—Λυπούμαι πολύ, λοχαγέ μου, είπε άποτεινόμενος στόν "Ορμ, αλλά έχασα τó κεφάλι αυτής της μακαρίτισσας. Μού φαίνεται πώς βρίσκεται στά χέρια τών άστυφύλακων, κάτω στή σκάλα. Δέν είχα τίποτα άλλο για να άμυνθώ έναντίον της έπιθέσεως αυτών τών ήλιθίων και μεταχειρίσθηκε την πεθαμένη για όπλο, νομίζοντας πώς ήταν γερή, μά ο σβέρκος της έσπασε και τó κεφάλι της μακαρίτισσας τώρα βρίσκεται «υπό κράτην».

Ένθ ο λοχίας Κουίκ τέλειωνε την όμιλία του, ή πόρτα άνοιξε πάλι και μπήκαν στό δωμάτιο δυό άστυφύλακες, ο ένας από τούς όποιους κρατούσε τó κεφάλι της μούμιας από τά μαλλιά πού ύπρηχαν ακόμα στό κρανίο.

—Μπορώ να μάθω με ποιό δικαίωμα μπαίνετε στό σπύτι μου; ρώτησε έξω φρενών ο Χίγκς. Πού είναι ή άδειά σας;

—Νά γιατί μπήκαμε, είπε ο ένας άστυφύλακας δείχνοντας την άκέφαλη μούμια έπάνω στό τραπέζι. "Όπως είχαμε καθέκον, ζητήσαμε εξηγήσεις άπ' αυτόν εκεί τόν νταγκλαρά με τίνος άδεια κουβαλούσε κρυφά μέσα στους δρόμους ένα πτώμα κι' αυτός μάς έπετέθη. "Ως ότου έξετασθή τó πτώμα, τόν συλλαμβάνουμε. Έμπρός, φυλαράκο, έλα με τó καλό, άν δέν θέλεις να μεταχειρισθούμε βία.

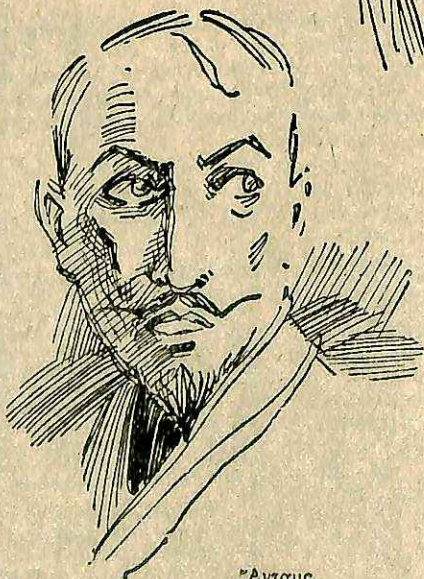
"Ο λοχίας, πού έμενε άλαλος από τόν θυμό του, έκαμε να σηκώση πάλι τη μούμια και οι δυό άτυφύλακες έβγαλαν τά κλόμπς.

—Σταθήτε μιά στιγμή, φώναξε ο "Ορμ, μπαίνοντας γιτη μέση. Δέν μού λέτε, τρελλαθήκατε όλοι σας; Ξέρει έσείς πώς αυτή ή γυναίκα έχει πεθάνει έδω και τέσσερις χιλιάδες χρόνια;

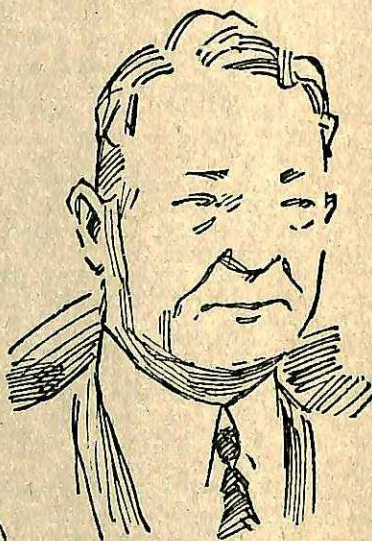
—"Ω! Διάβολε! ξεφώνησε ο άστυφύλακας πού κρατούσε τó κεφάλι της μούμιας. Αυτό εκεί τó πράγμα θα είναι καμμιό από εκείνες τις μούμιες πού βλέπομε στό Βρετανικό Μουσείο! "Πφ!, έκαμε, σήκωσε τó κεφάλι της μούμιας, τó μύρισε και τó άφησε έπάνω στό τραπέζι.

Άφοι δόθηκαν οι άπαραίτητες εξηγήσεις και ξεθύμωσαν οι άστυφύλακες, ύστερα από κάνα—δυό ποτηράκια βερμούτι, έγραψαν τα όνόματά όλων, ακόμα και της μούμιας, και άπεσούρθησαν.

Από τó κεφαλόσκαλο άκουσα τόν λοχία Κουίκ να τούς συμβουλεύει να τούς συμβουλεύει μ'

"Ανταμς

Χίγκς

Ένα έντελώς δικό του χιούμορ.

—Άκούστε με, παιδιά, τούς συμβούλευε, και μη νομίζετε ότι κάθε πράγμα είναι όπως φαίνεται. "Όταν κανείς σκοντάφη και πέση φαρδύς πλατύς στό δρόμο, δέν είναι πάντα μεθυμένος. Μπορεί να είναι παλαβός ή πεινασμένος ή έπιληπτικός και κάθε κορμί δέν είναι πάντα κορμί

έπειδή τόχατες είναι νεκρό και κρύο και άναίθητο... γιατί μπορεί να είναι και μούμια. "Αν έβαζα εγώ τη στολισας, θα γινόμουνα άστυφύλακας; "Ελπίζω όχι, γιατί εγώ άνήκω στό Στρατό άν και είμαι και έφεδρος πιά. Καληνύχτα!"

"Όταν πιά έπαψε ο θόρυβος, ο Χίγκς πρότεινε να συντάξωμε ένα έγδος συμφωνητικού πού να αναφέρει

Κουίκ

τούς σκοπούς τού ταξιδιού μας και να κανονίζει τó μερίδιο τού κέρδους τού καθενός από μάς, άν τύχαινε να έχωμε κέρδη. Σε περίπτωση θανάτου, οι έπιζώντες θα μοίραζαν τó μερίδιό τού νεκρού. Κατόπιν ο λοχαγός "Ορμ υπέδειξε ότι θα έπρεπε να συμπεριληφθούν στό συμφωνητικό τά καθήκοντα τού ένός και τού άλλου. Άποφασίσθηκε να αναλάβω εγώ τά καθήκοντα τού οδηγού. "Ο Χίγκς θα έχρησιμοποiei ως διερμηνεύς και λόγω τών μεγάλων γνώσεών του, ως γενικόσδιαιτητής. "Ολοχαγός "Ορμ θα ήταν ο στρατιωτικός διοικητής. "Ολοχαγός "Ορμ συμφωνητικό έγράφηκε ακόμα ότι σε περίπτωση διαφωνίας, ο διαφωνών θα παραδεχόταν χωρίς αντίρρηση την άποφασί της πλειοψηφίας.

"Όταν αυτό τó περίεργο συμφωνητικό καθαρογράφηκε, τó υπέγραψα εγώ πρώτος και τó έδωσα στόν καθηγητή. "Ο Χίγκς έδίστασε για λίγο, έκοιξε μιά ματιά στό δαχτυλίδι της Βασιλείσσης τού Σαβά, αναστέναξε και υπέγραψε κι' αυτός μουρμουρίζοντας ότι ήταν τρελλός πού δεχόταν μιά τέτοια συμφωνία. "Επειτα έτεινε τó χαρτί στόν λοχαγό "Ορμ.

—Σταθήτε μιά στιγμή είπε ο λοχαγός. Κάτι ξεχάσα. Θα έπιθυμούσα να μάς συνοδεύει ο παλιός μου υπηρέτης, ο λοχίας Κουίκ. Είναι ένας χρήσιμος άνθρωπος και άφοι θα έχωμε να κάνωμε με έκρηκτικές ύλες, θα είναι ένας άνεκτίμητος βοηθός. "Αν συμφωνήσε, θα τόν φωνάξω να τόν ρωτήσω άν δέχεται να έλθη μαζί μας.

Κανείς δέν έφερε αντίρρηση και έπειδή εγώ βρισκόμουν κοντά στην πόρτα, την άνοιξα για να φωνάξωμε τόν λοχία Κουίκ. "Ο λοχίας Κουίκ ήταν άκουμπημένος άπ' έξω άπ' την πόρτα και με τó άνοιγμα παρα λίγο να σωριασθή στό πάτωμα.

—Αί! είπε ο "Ορμ, ένθ ο ύπηρέτης του άτιχέστατος συνερχόταν και έπαιρνε στάσι προσοχής. Τί έκανες πίσω από την πόρτα αυτή;

—Φύλαγα σκ' πός, λοχαγέ μου. Έχεις καμιά διαταγή, λοχαγέ μου;

—Ναί. Φεύγει για την Κεντρική Άφρική. Πότε μπορείς να έτοιμασθης;

—Τό ταχυδρομικό τραίνο για τó Μπρίντζι φεύγει αύριο τó βράδυ, λοχαγέ μου, άν σκοπεύετε να πάτε από την Αίγυπτο, και άν πάτε από την Τύνιδα, τó τραίνο φεύγει στις 7.15' τó πρωί από τó σταθμό Τσάρλγκ Κρόν. Μόνο πού, έπειδή καταλαβαίνω ότι θα χρειασθούν έκρηκτικές ύλες και όπλα, θα χρειασθώμε καιρό για να τά συσκευάσωμε με τρόπο να ξεγελάσωμε τó Τελωνείο.

Έπειδή καταλαβαίνεις, ρώτησε ο "Ορμ, και δέν

μού εξηγείς γιατί λές έπειδή καταλαβαίνω».

—Οί πόρτες σ' αυτά τά παλιά σπίτια, λοχαγέ μου, τζέντλεμαν από κεί—και έδειξε τόν καθηγητή—έχει μιά φωνή σάν σφυρίχτρα. Δέν θέλω να σάς προσβάλω, κύριέ μου, ή καθαρή φωνή είνε έξαιρετικό χάρισμα... όταν όμως οι πόρτες κλείνουν καλά.

"Αν και στό άπαθές πρόσωπο τού λοχία Κουίκ δέν κινήθηκε κανένας μύς, έν τούτοις είδα τά γκρίζα μάτια του να χαμογελούν κάτω από τά πυκνά φρύδια του.

Ξεκαρδιόστηκαμε στά γέλια και περισσότερο ο Χίγκς. "Ωστε θέλεις να έλθης; ρώτησε ο "Ορμ. Θα καταπιθανόν να μην ξαναγυρίσης.

—Και στό Σπάιον Σκότ ή δουλειά ήταν επικίνδυνη, λοχαγέ μου, όπως ήταν και σ' εκείνη τη χαράδρα, όπου όλοι χτυπήθηκαμε, έκτός από μάς τούς δυό. Νά με συμπαθάς, λοχαγέ μου, μά δέν ύπάρχει τίποτα πού να λέγεται επικίνδυνο. Οί άνθρωποι γεννιούνται όταν έλθη ή ώρα τους και πεθαίνουν όταν έλθη ή ώρα τους, γι' αυτό ό,τι κάνουν σ' αυτό τó άναμεταξύ δέν αξίζει ούτε λεπτού δάκι.

—Μπράβο, λοχία, φώναξα. Βλέπω ότι έχωμε σχεδόν τις ίδιες ιδέες.

—Υπάρχουν πολλοί πού έχουν τις ίδιες ιδέες, κύριε, από τόν καιρό τού γέρο Σολωμώντος πού έδωσε στην κυρία αυτό εκεί, είπε ο Κουίκ και έδειξε τó δαχτυλίδι. "Αλλά, συμπαθάτε με, λοχαγέ μου. Πώς θα κανονισθή τó οικονομικό ζήτημα; Μιά και δέν είμαι παντρεμένος είμαι ελεύθερος να κάνω τού κεφαλιού μου, αλλά έχω δυό άδελφάδες πού περιμένουν από μένα. Μη με παρεξηγήσετε, λοχαγέ μου, για παραδοξισμό, αλλά καθώς καταλαβαίνετε όλοι, σας, τζέντλεμεν, τó γράψιμο στην αρχή, σέ έξαφρώνει από σκοτούρες στό τέλος...

Κι' ο Κουίκ έδειξε τó συμφωνητικό.

—Έχεις δίκη. Και τί ζητάς λοχία; ρώτησε ο "Ορμ. Τίποτα περισσότερο από τó μισό μου, άν δέν κερδίσωμε τίποτα, λοχαγέ μου, μά άν ξεσφαλίσωμε κάτι, θα ήταν πολύ να πάρω πέντε τοις εκατό.

—Δέκα τοις εκατό, έπρότεινε εγώ. "Ο λοχίας Κουίκ κινδυνεύει να χάση τη ζωή του, όπως όλοι μας.

—Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε, άπάντησε ο λοχίας Κουίκ με άξιοπρέπεια, αλλά αυτό, κατά τη γνώμη μου, θα ήταν πάρα πολύ. Έπιμένω στά πέντε τοις εκατόν, πού είπα.

—Έτσι, σημειώθηκε στό συμφωνητικό, ότι ο λοχίας Σαμουήλ Κουίκ θα έπαιρνε πέντε τοις εκατό από τά κέρδη, υπό τόν όρον ότι θα φερόταν όπως έπρεπε και θα ύπήκουε στις διαταγές τών ανώτερων του.

—Και τώρα, κύριοι, είπε ο λοχίας Κουίκ, άφοι υπέγραψε και άρνήθηκε να δεχθή καθήση, προτιμώντας να μένη όρθιος κι' εύθυνη, ως μικρός συνεταίρος πού είμαι σ' αυτή την ύπόθεση, θα σας ζητήσω την άδεια να πάω δυό λόγια. Πόσο μεγάλο είναι τó βουνό πού πρέπει να τινάζωμε στόν άέρα;

Τού άπάντησα ότι δέν τó ξέρα, γιατί δέν είχα ποτέ ίδη τó είδωλο τών Φούγκ, αλλά από τις περιγραφές είχα σχηματίσει την γνώμη πώς θα ήταν μεγάλο όσο και ο καθεδρικός ναός τού Αγίου Παύλου.

—...Πού θα πη, άν είναι κανένας βράχος μονοκόμματος, ότι θα χρειάζεται πολλή δουλειά και πολύ υλικό. Μα τη δυναμίτιδα θα κάναμε τη δουλειά μας, αλλά θα χρειασθή μεγάλη ποσότης πού δέν μπορεί να μεταφερθή στην έρημο με τις καμήλες. Τί λέτε, λοχαγέ μου;

—Τώρα έχωμε λοχυρότερες έκρηκτικές ύλες, είπε ο λοχαγός "Ορμ. Θα πάμε να εξετάσωμε αύριο, λοχία.

—Μάλιστα, λοχαγέ μου, αλλά τó ζήτημα είναι ποιός θα πληρώση. "Αν λογαριάζω καλά, θα μάς χρειασθούν τούλάχιστον χίλιες πεντακόσιες λίρες, για ν' αγοράσωμε πενήντα στρατιωτικά τουφέκια και πολεμοφόδια, χωρίς να λογαριάσωμε και τις καμήλες πού θα χρειασθούν.

—Μού φαίνεται ότι έγω αυτό τó ποσόν με χρυσάφι, είπα, από τó χρυσάφι εκείνο πού μού έδωσε ή κυρία τών Άμπατι.

—"Αν δέν φθάνη, μπορώ να βρώ και εγώ πεντακόσιες λίρες, έπρόσθεσε ο "Ορμ, άν και δέν είμαι παρά ένας φουκαράκος τώρα. Έπομένως, θα τά καταφέρωμε. Έχει κανείς να πη τίποτα άλλο;

—Ναί, άπάντησα. Ξέχασα να σας πώ ότι, άν ποτέ

κατορθώσωμε να πάμε στην Μούρ, κανείς σας δέν θα φλερτάρη την Βάλντα Ναγκάστα, κανείς δέν θα την έρωτευθή.

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Κινηματογραφικά νέα

—Η δεκαοκταετής Γαλλίς ήθοποιος Όλυμπία Μπαντιτά, η μικρότερη στάρ του Χόλλυγουντ στις ταινίες «Τελευταίο τραίνο από την Μαδρίτη» και «Ψυχές στη θάλασσα», είναι η μόνη καλλιτέχνης του Χόλλυγουντ που στο συμβόλαιό της θέτει τον όρο ότι στις ταινίες της δεν πρέπει να την φιλήσει κανείς άνδρας. Καί, πραγματικά, ως τώρα είναι η «αφίλητη» του Χόλλυγουντ!

—Η Καίη Φρανσίς, η πιο κομψή, ήθοποιος του Χόλλυγουντ κι' ένα από τα μεγαλύτερα ασφαλώς άστρα του Αμερικανικού κινηματογράφου, εγκαταλείπει οριστικώς την όθνη τον Σεπτέμβριο. Είναι μόλις 32 χρόνων, αλλά νομίζει ότι η σταδιοδρομία της έτελειωσε. Η τελευταία της ταινία είναι «Η Φρόυλαίν Ντόκτορ».

—Η Τζοάν Μπένετ, που πρωταγωνιστεί στη μεγάλη ταινία περιπετειών «Οι κάτοικοι του Τεξάς», έτραυματίσθηκε στο μάγουλο, από μια ξιφολόγη, ενώ εγύριζε μια πολεμική σκηνή. Την επομένη υπέβαλε αίτησιν στην εταιρία της και ζητεί αποζημίωσι, 100,000 δολλαρίων στην περίπτωση που το τραύμα της λόγχης θ' αφήσει και το παραμικρότερο σημάδι στο πρόσωπό της.

Νέα από τα Στούντιο

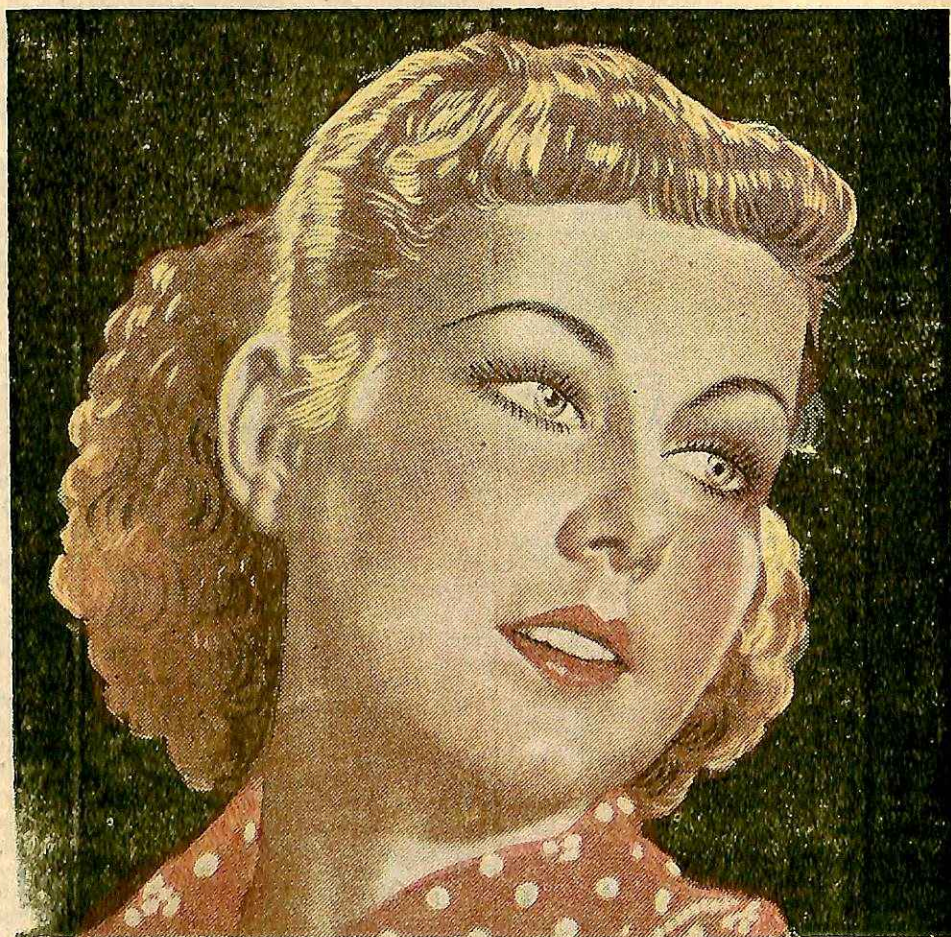
—Η νεαρά Νορβηγίς Ζίγκριντ Κούρτ, είναι το νέο άστρο του Χόλλυγουντ που έκανε την πρώτη εμφάνισή της πλάι στον Γκάρι Κούπερ στην ταινία που θα παιχθή προσεχώς στας Αθήνας «Οι Περιπέτειες του Μάρκο Πόλο». Τώρα θα πρωταγωνιστήσει μαζί με τον Σάρλ Μπου-

αγέ στην ταινία «Αλγέριον», που την γυρίζει ο σκηνοθέτης Τζων Κρέμγουελ.

—Στην «Πριγκίπισσα της ζούγκλας», η Ντόροθυ Λαμούρ ήταν υποχρεωμένη να γυρίσει μερικές σκηνές όπου θα εμφανιζόταν με πέντε μικρά λεονταράκια. Μια περίοδος όμως συνεχών θροχών—πολύ συνηθισμένο πράγμα στις τροπικές χώρες—διέκοψε το «γύρισμα» της ταινίας. Όταν, τέλος, οι θροχές έπαυσαν κι' επρόκειτο να ξαναρχίσει η εργασία, ο σκηνοθέτης άντελήφθη ότι ήταν πλέον αδύνατον να γυρισθί η σκηνή αυτή, διότι τα λεονταράκια είχαν γίνι πιά... λεοντάραροι και υπήρχε φόβος να καταβροχθίσουν την ωραία πρωταγωνίστρια. Έδώρησαν λοιπόν τα λεοντάρια αυτά σ' έναν Ζωολογικό Κήπο της Αμερικής και για να γυρισθί το έργο, αναγκάσθηκε η εταιρία ν' αγοράσει άλλα.

—Ο Ντούγκλας Φαίρμπαρντ, υιός, πληρώθηκε 4.000 δολλάρια την εβδομάδα, όσο καιρό εγύριζε την ταινία «Η λύσσα των Παρισίων» και έπαιρνε 100 δολλάρια υπερωρία. Και όμως δεν έχει φθάσει ακόμα την Κόνστανς Μπένετ, η οποία πληρώνεται 6.000 δολλάρια την εβδομάδα.

—Η κυρία Γκάρι Κούπερ είναι η πιο συνεσταλμένη απ' όλες τις γυναίκες των αστέρων και η υπερβολική της αυτή συστολή δημιουργεί την εντύπωση ότι είναι ψυχρή στους ξένους. Χάρη στην επιμονή της, το ζευγος Κούπερ, έματάκιωσε το ταξίδι που έσχεδιάζε για την Εύρωπη, διότι η κυρία Κούπερ δεν μπορούσε να υποφέρει ότι έμελλε ν' αντιμετωπίσει το κύμα των Ευρωπαίων θαυμαστών του συζύγου της.

Η Όλβια Μπένετ είναι η τρίτη κατά σειράν στάρ, που με το ίδιο γνωστό επώνυμο, θριαμβεύει στην Αμερικανική όθνη

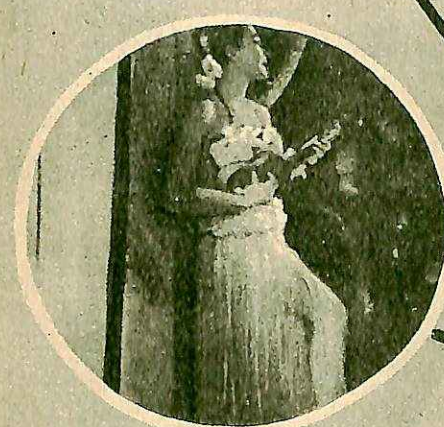
7 μ. μ. στο ΤΟΚΙΟ. Οι Ιαπωνέζες ετοιμάζονται να πούν στον κινηματογράφο.

8 μ. μ. στο ΣΙΔΝΕΥ. Κότω απ' την φωτισμένη γέφυρα αρχίζει η νικητερική κίνησις

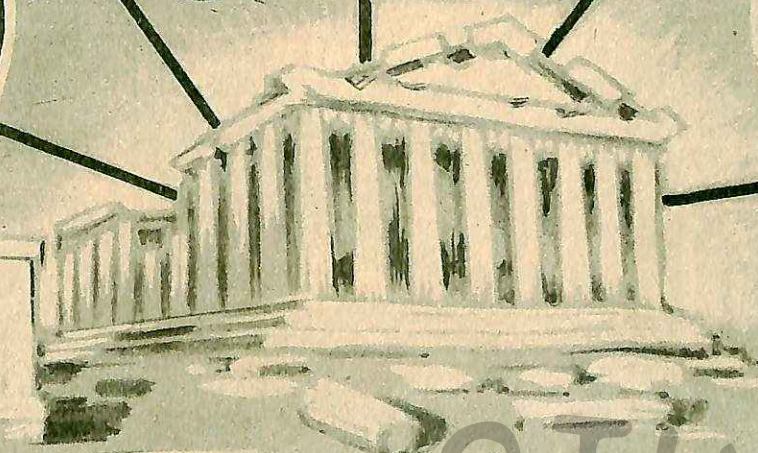

4 π. μ. στο ΜΕΣΙΚΟ. Ο ήλιος ανατέλλει από τη θάλασσα.

12 μεσονύκτιον στην ΤΑ-Ι-Η. Οι κιθάρες παίζουν κι' οι νέες κοπέλες όνειρεύονται.

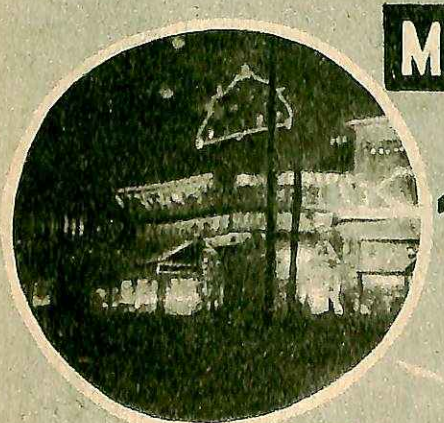
“Όταν είναι

6 π. μ. στο ΜΠΟΥΕΝΟΣ-Α-Υ-ΡΕΣ. Η πόλις ευπνύει. Οι διαβάτες είναι άραοι.

ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

είναι...

6 μ. μ. στη ΣΑΓΚΑΗ. Ανάβουν τα πολύχρωμα φάτα των διαφόρων κέντρων.

10 μ. μ. στον ΙΣΗΜΕΡΙΝΟ. Είδωλλο στο σελινόφως μέσα στον ώκεανό.

3 μ. μ. στο ΔΕΛΧΙ των Ινδιών. Είναι η ώρα που οι γυναίκες κάνουν το θρησκευτικό τους μπάνιο στο ποτάμι.

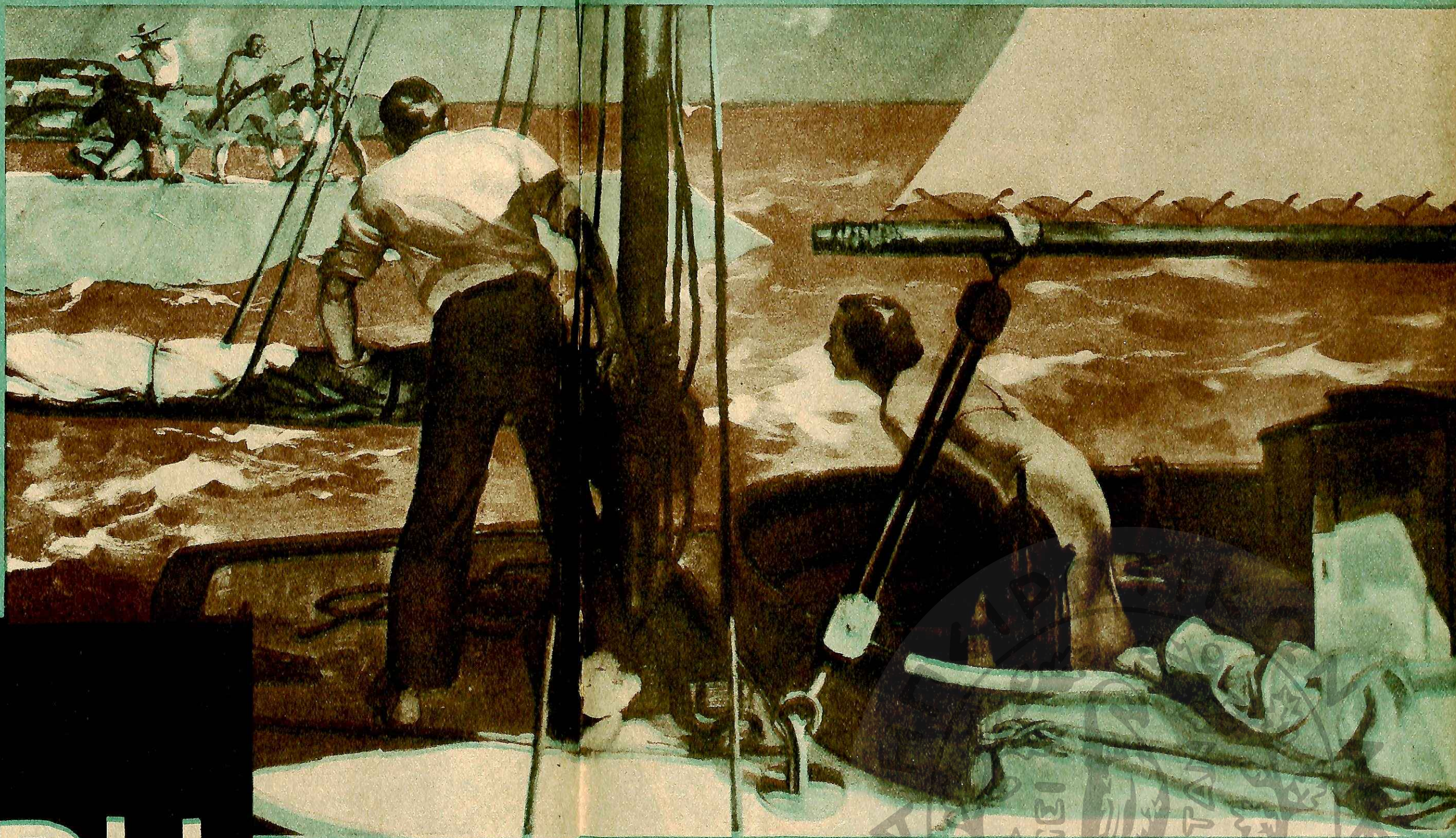

5 μ. μ. στη ΣΙΓΚΑ-ΠΟΥΡΗ. Το παλιό λιμάνι υποδέχεται τις ψαλιδωτές.

2 π. μ. στο ΧΟΛΛΥ-ΓΟΥΝΤ. Μερικοί κινηματογραφικοί αστέρες έ-

Μιά δραματική
ιστορία στα
μακρινά νησιά
του άτλαντικού
του
ΡΑΦ. ΣΑΜΠΑΤΙΝΙ

ΛΙΕΡΗ ΦΛΟΤΑ

Στόν λιμενοβροχίονα έφάνηκαν οι
σιλουέττες πέντε όπλισμένων άν-
δρών, πού άνάμεσά τους ξεχώριζε
τό γιγάντιο παράστημα του άδελ-
φού της Βάντας.

-Ελά μέσα, Βάντα! ψιθύρισε ή γρηά Λά-Κρέστα. "Ε-
λά μέσα και θά σέ θρή καμιά σφαίρα!...
Μά ή κοπέλλα κολλημένη στά παραθύροφυλλα,
δέν έδινε προσοχή στις σφαίρες πού εσφύριζαν.
—"Άκου, μητέρα! "Αν ό Τζόννυ δέν γυρίση, ξέρεις ότι
τά πάντα μου είνε αδιάφορα...
—"Ο Τζόννυ! ψιθύρισε ή Λά-Κρέστα... "Αν σ' αγαπού-
σε ό Τζόννυ, δέν θά κινδύνευε έτσι ή ζωή του...
—"Ο Τζόννυ, μητέρα, είνε "Αγγλος. Καί μιά και οι άν-
τάρτες κατέλαβαν σχεδόν όλο τό νησί, δέν μπορεί νά κά-
θεσαι μέ σταυρωμένα χέρια.
Οι άντάρτες! Κατέβηκαν από τά θουνά σαν σίφουνas,
όλόκληρος στρατός.
"Η μικρή άγγλική φρουρά της πρωτεύουσας δέν περί-
μενε τέτοια επίθεση.
Τσακίστηκε και λύγισε μέ τό πρώτο και οι άντάρτες
έγιναν κύριοι του τόπου, όχι δηλαδή έντελώς κύριοι, γιατί

μιά και οι "Αγγλοι κρατούσαν ακόμη τό μικρό δυτικό κά-
στρο πού ήταν γεμάτο κανόνια, τό νησί εξακολουθούσε νάνε
δικό τους...

"Ο Τζόννυ, ό όμορφος "Αγγλος άξιαστικός πού είχε
ξετρελλαθή μέ την σκοτεινή καλλονή της Βάντας, από την
ήμέρα πού κατέβηκαν οι άντάρτες, είχε χαθή.
Τού κάκου τον περίμενε ή Βάντα πίσω από τις κλειστές
γρίλλες. Δέν έλεγε νά φανή...

"Η γρηά Λά-Κρέστα της έλεγε πως άδικά έλπιζε... Θα-
χε σκοτωθή πιά μέ τους άλλους, και ποιος ξέρει σέ ποιά
έρημο μέρος τά κοράκια έκαναν τσιμπούσι επάνω στο κορμί
του.

Μά ή Βάντα ήξερε πως ό Τζόννυ δέν πέθανε. "Ηξερε
πως ό Τζόννυ ζούσε... Κάτι θαθό και άληθινό μέσα της της
έλεγε πως έξόυσε...

(ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ 66ην ΣΕΛΙΔΑ)

Συμβουλές ΔΙΑ ΤΟ ΦΑΚΟ

Βοηθούμενοι από τις παρατιθέμενες εικόνες θα μπορέσετε καλύτερα να εφαρμόσετε όριμένες πρακτικές συμβουλές

1
Μια κοινή μπουκάλια παγώνει το περιεχόμενό της χωρίς να παγώνουν οι χείρες! Την τοποθετείτε μέσα σ' ένα δοχείο γεμάτο νερό, όπου ρίχνετε μια κουταλιά αλάτι της κουζίνας.

2
Για να στεγνώσετε μια γούνα που έχει θραχί, την αφήνετε μέσα σ' ένα θερμό δωμάτιο, μακριά όμως από το καλοριφέρ ή την θερμάστρα. Ύστερα την δουρίζετε προσεκτικά με μαλακή βούρτσα.

3
Θέλετε να φρεσκάρτε την κορδέλλα του καπέλου σας; Μ' ενοικιαστικό αμυριόπανο τρίψτε την ελαφρά.

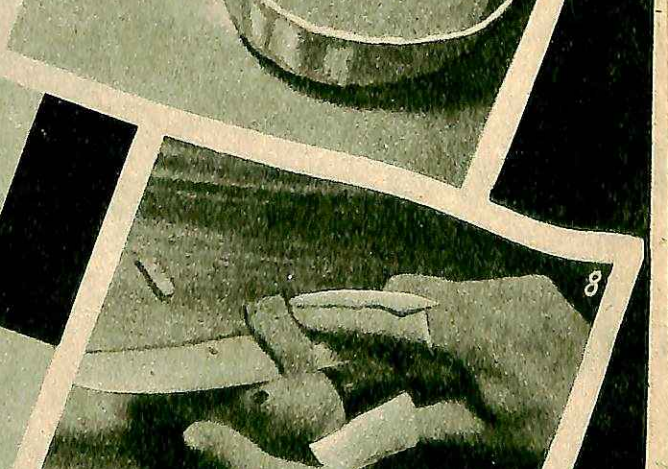
4
Σας βάλει ένας πόντος από την κάνισσά σας; Ρίξτε άμεσα στο μέρος που σταματά ο πόντος μια σαγόνια βερνίκι των νυχιών (άσπρο βέβαια) και δεν θα προκαρήσει το κακό.

5
Το μπουκάλι με την κολλώδη σας έχει κλείσει και λάσπη δεν ξεβουλώνει. Περνάτε ένα γερό κορδόνι χιαστί απ' το βουλωμά του, ζεσταίνετε το λαιμό του μπουκαλιού και κινείτε προς τα εμπρός και προς το πίσω το κορδόνι. Σε λίγο το βουλωμα θγαίνει με τη μεγαλύτερη εφικτότητα.

6
Τα κορόντια, οι ρέβες και τα ροπαλάκια διατηρούνται πολλές μέρες φρέσκα αν αφήσετε βουτηγμένο το επάνω μέρος (με τα φύλλα) μέσα σ' αέριο νερό.

7
Βλέπετε τα σοφιστικά σας γεμάτα από μυγάκια; Μην δαψυχίζετε! Ρίξτε στο νερό που πρόκειται να τα πλύνετε λίγο λεμόνι ή εσβία κι αφοβ' ότι τινάζετε καλά, πλύνετε τα με μπόλικο τρεχούμενο νερό.

8
Θέλετε να μη λεκιάζουν τα δάχτυλά σας απ' το καθήκισμα της πατάτας, της μελιτζάνας και άλλων χορτανοειδών; Κόψτε, καθώς δαγκώνει ή παρατιθέμενη εικόνα, δυο δάχτυλα από πέτσινιο ή καουτσουκένιο γάντι και φορέστε τα στον δακτύλο και τον δείκτη.

ΕΛΙΝΟΡ
ΓΚΛΗΝ

ΜΙΑ ΚΥΤΣΕΔΑ ΜΕ ΤΟ ΑΝΤΕΛΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΜΕ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΛΟΚΗ

Αιτών, Μέρναρι...

—Ορίστε.

—Συμβαίνει κάτι πολύ περίεργο!

—Σάν τί;

—Είσαι έρωτευμένος!

—Ο Μέρναρι Έθαν, ένας πολύ όμορφος νέος έως τριάντα έτων, ψηλός και λεπτός, σήκωσε τους ώμους και απάντησε λίγο στενοχωρημένα.

—Α! Μπα!

—Ναί, ναί. Και θέλεις να ξέρεις με ποιάν;

—Με ποιάν;

—Με τις μικρές Έρμπερτ.

—Και με τις δύο;

—Α, δεν ξέρω. Είμαι βέβαιος πως είσαι έρωτευμένος με μια από τις δύο, μα δεν μπορώ να πω θετικά με ποιάν.

—Και τί σε κάνει να πιστεύεις πως είμαι έρωτευμένος με μια από τις μικρές Έρμπερτ;

—Μά... όλα. Στους λευκούς χορούς είσαι πρώτος και καλύτε-

ρος, έσύ που δεν πατούσες ποτέ σου. Στη λέσχη χάλασες τον κόσμο να σε συστήσουν στον κ. Χάλ Έρμπερτ, που είναι ο πιο βαρετός άνθρωπος του κόσμου. Στις κούρσες, στο τένις δεν αφήνεις βήμα τις δεσποινίδες. Και προ πάντος...

—Προ πάντος...

—Να, δεν πηγαίνεις πια στην κυρία Μπράουν και αρχίζει να ρίχνει τα μάτια της αλλού.

—Φτωχέ μου Άντονι, δεν ξέρεις τί σου γίνεται!

—Εγώ; Έχεις λάθος. Πιστεύω ακράδαντα πως τριών χρόνων φιλανθρωπικές αγορές, και κοινωνικά έργα και κομπλιμέντα στις κυρίες και παραχωρήσεις στους κυρίους δεν θα της άνοιγαν τις πόρτες των αριστοκρατικών σαλονιών τόσο εύκολα, όσο ή σχέση σου μαζί της. Μια σχέση κοιμική, ελεγκτική, καθαώς πρέπει. Αυτό είναι λοιπόν! Είσαι ένας άνθρωπος ακαθώς πρέπει. Κι' έσύ και ό,τι κάνεις. Γι' αυτό σε βρίσκουν καλό κι' οι αυστηρότεροι κριταί.

—'Ονειρεύεσαι. Μά δεν μου λές, γιατί μιλάμε τόσο ώρα για την κ. Μπράουν;

—Γιατί απλούστατα, διότι είπαμε ήταν σχετικό μ' αυτό που σου είπα στην αρχή. Είσαι ερωτευμένος με κάποια από τις μικρές Έρμπερτ.

—Δεν μου είπες ακόμα με ποιά;

—Ξέρω κι' εγώ; Είπε πάντοτε μαζί. Όταν είσαι με την μιά, είσαι με την άλλη. Χορεύεις και με τις δυο, χωρίς ξεχωριστή προτίμηση. Γι' αυτό απόψε ήθελα να μάθω...

—Μά σ' ενδιαφέρει τόσο πολύ;

—'Ο Άντον Γκρίν σήκωσε στο Μπέρναρ τα καθαρά γαλάζια του μάτια και άπληστη.

—Υπερβολικά!

—Μπάρ!

—Ναί! Γιατί κι' εγώ σκέπτομαι να παντρευτώ μια από τις μικρές Έρμπερτ και αν ήταν η ίδια, όπως είναι πιθανόν...

—Αί, τότε θα διάλεγε!

—Μά ακριβώς αυτό δεν με συμφέρει! Να διαλέξω μεταξύ των δυο μας. 'Α! φίλε μου!

—Κι' αν υποθέσω πως μια από τις μικρές Έρμπερτ μ' αρέσει, γιατί θέλεις και καλά να είναι αυτή που διάλεξε εσύ;

—Γιατί ή μία είναι εξαίσια και ξετρελαίνει όλους και είναι ή δική μου, ενώ ή άλλη, αρκείται να είναι πολύ όμορφη.

—'Ησύχασε, λοιπόν. 'Εγώ θα πάρω την «άλλη».

—Αλήθεια λές;

—Δηλαδή όταν λέω «θα πάρω», έννοια ελπίζω να πάρω, γιατί ακόμα δεν έκανα επίσημη πρόταση.

—'Όποτε δεν είναι η Τζέννη;

—Μά, Θεέ μου, όχι! Είναι η 'Αλ.

—Αυτό είναι άπιστευτο.

—Μπορεί... Ξέρεις όμως κάτι;

—Τί;

—'Εχω την ιδέα πως της αρέσεις της Τζέννης.

—'Εγώ;

—Ναί, έσύ. 'Ω! Μεταξύ μας μην κάνεις τον κόπο να φαίνεσαι μετριόφρων. Είναι περιτό. Τί το εκπληκτικό θα ήπηρε αν ένα νουν από έρωτα για σένα;

—Σε βεβαιώ, Άντον, πως αυτό το είδος του άστεϊσμού μ' εκνευρίζει φοβερά.

—Μά δεν άστειεύομαι καθόλου, αγαπητέ μου. Μήπως της μιλήσες;

—Ποιάς;

—Της δίδος Έρμπερτ.

—'Οχι ακόμα.

—'Αλλά τί κουτός που είμαι! Βέβαια έσύ, ό καθώς πρέπει άνθρωπος, θα μιλήσες πρώτα στους γονείς.

—Λοιπόν γελιέσαι. Σκέπτομαι να μιλήσω πρώτα στην αδελφή της. Θα μου δώσει ώριμες πληροφορίες.

—Στη Τζέννη; Μή το κάνης αυτό!

—Γιατί;

—Γιατί... θα τη λυπήσης.

—Θα την λυπήσω;

—Μά βέβαια! Δεν είδες τίποτα... ή κάνεις πως δεν βλέπεις; 'Εγώ είμαι βέβαιος πως... πως...

—Πώς;

—Πώς σ' αγαπάει, νά. Και το καταλαβαίνω επειδή την αγαπώ κι' εγώ.

—Αγαπητέ μου Άντον, έχεις πολλή φαντασία. Και μάλιστα σ' επικινδυνό σημείο...

—'Οχι. Είμαι απλώς διαρατικός. Είναι τόσο καλή αυτή ή μικρή! Τόσο άθωα και τρυφερή!

—'Ο Μπέρναρ Έβανς άρχισε να γελά.

—'Η λέξις «τρυφερή» είναι πολύ παράξενη όταν την αποδίδης σ' αυτό το πλάσμα που φωνάζουν ναιδευτικά Ζουζού.

—Μά γιατί σου φαίνεται παράξενο;

—Γιατί είναι πράγματι χαριτωμένη και διασκεδαστική και άστεία. 'Αλλά τρυφερή... αυτό πιά... Γελάει πάντοτε, βρίσκεται διαρκώς στο πόδι, παραφυλάει τις ευκαιρίες να σκαρώνη φάρσες, κοροϊδεύει όλους και δεν αγαπάει τίποτα.

—Πώς! Κάτι αγαπάει...

—Τί πράγμα;

—'Εμένα...

—Πάλι τα ίδια;

—Είμαι απόλυτως βέβαιος.

Κι' εγώ είμαι βέβαιος ότι γελιέσαι.

—Καλά, θα ίδης.

—Και βέβαια θα ίδω. 'Αμέσως μάλιστα!

—Μπέρναρ! φώναξε ό Άντον προσπαθώντας να σταματήσει τον φίλο του που γλιστρούσε μέσα από τα ζεύγη των χορευτών. Μπέρναρ, σε παρακαλώ, όχι εδώ! 'Οχι απόψε!

Σταμάτησε βλέποντας πως ό κ. Έβανς είχε πλησιάσει τις δυο νέες και από μακριά τους παρακολούθησε με τό βλέμμα.

Κόκκινες και λίγο λαχανιασμένες από τό βάλε που πριν από λίγο είχαν χορέψει οι δεσποινίδες Έρμπερτ, δεν είχαν προωθήσει ακόμα να καθίσουν μπροστά στη θεία τους Λαίδη Χόρτον που

τις συνόδευε στον κόσμο ύστερα από τον θάνατο της μητέρας τους.

Πολύ όμορφες και οι δυο άδερφές, ήταν ωστόσο πολύ διαφορετικές. 'Η μεγαλύτερη, ή 'Αλ, ήταν είκοσι έτών, ψηλή, εύκίνητη, με μια κομμοστασιά αγαλματένια κι' ένα σαρκώδες κα- τακόκκινο στόμα, χαμογελούσε διαρκώς και δεν γελούσε ποτέ. 'Η Τζέννη, σε ηλικία 17 έτών διατηρούσε όλη τη χάρι ενός παιδιού. Τό εκπληκτο και γλαστό βλέμμα των μεγάλων γαλαζίων ματιών της, είχε ένα θέλγητρο πολύ δυνατό. Τό λεπτό της σώμα έπαιρνε τις άφελεις στάσεις ενός μωρού. Τά ξανθά μεταξένια της μαλλιά είχαν ανταύγιες άσημένιες, τό δέρμα της ήταν λευκότατο και βελουδένιο και τό μικρά της δόντια έδιναν στο χαμόγελό της μια έκτακτη λάμψη.

Ό Μπέρναρ στήθηκε μπροστά στη Τζέννη και τη ρώτησε:

—Θέλετε να χορέψωμε αυτό τό βάλε;

—Ευχαρίστως!

—Μά, είπε ή 'Αλ, υποσέθηκες στον κ. Στρίνλεϋ.

—Ναί, τό ξέρω, αλλά δεν έχει σημασία. Θα τοῦ πώ πως γελά σήκα. Δεν πιστεύω να θυμώση.

—'Ο κ. Έβανς υποκλίθηκε.

—Σας είμαι ιδιαίτερος ευγνώμων, δεσποινίς, είπε χαμογελώντας, που θελήσατε να μου δώσετε αυτό τον χορό γιατί θα είναι ένα βάλε σοβαρό, ένα βάλε με σύζητησι. Και καθώς ή Τζέννη τον κύτταξε εκπληκτα, συνέχισε:

—Θέλετε ν' αρχίσωμε;

—'Η Τζέννη σηκώθηκε και άκουμπώντας στο μπράτσο του Μπέρναρ, είπε:

—'Ορίστε λοιπόν. Τί θέλετε;

—Έκαναν μερικά βήματα και στάθηκαν λίγο παράμερα, αλλά χωρίς να κρύβονται.

—Δεσποινίς, άρχισε ό Έβανς, θέλετε πρώτα - πρώτα να μου άπαντήσετε ειλικρινά, σάν καλός φίλος, σε μια έρώτησι που θα σας κάμω;

—Γιατί όχι;

—Πιστεύετε πως, αν παντρευτώ, ή γυναίκα μου θα είναι ευτυχισμένη;

—Ναί, είπε μ' ειλικρίνεια ή Τζέννη.

—'Α! Καλά. Είμαι εύτυχης γιατί φαίνεσθε να πιστεύετε αυτό που λέτε, πράγμα που μ' ενδιαφέρει να μιλήσω. Δεσποινίς Ζουζού, ξαναείπε, αγαπώ μια νέα που γνωρίζετε πολύ, πάρα πολύ. 'Η πιο μεγάλη μου χαρά θα ήταν να την παντρευτώ. Νομίζετε πως θα θελήση κι' εκείνη, τί λέτε;

—'Η Τζέννη τον κύτταξε με τό φωτεινά της μάτια και απήντησε:

—Θα κάνετε αυτή την έρώτησι στον μπαμπά, αλλά μόνον όταν ή 'Αλ παντρευτή.

—Πώς; διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ό Μπέρναρ. Μά... την μίς 'Αλ...

—Θέλετε να την παντρευθήτε; 'Α! Σας ζητώ συγγνώμη! Δεν είχα καταλάβει.

Και χωρίς στενοχώρια, χωρίς κοριτσίστικη δειλία, εξήγησε:

—Ναί, είναι πολύ κουτό, δεν είν' έτσι; Μά βλέπετε κ. Έβανς, είμαι συνηθισμένη να με ζητούν σε γάμο και νόμισα κι' αυτή τη φορά πως πρόκειται για μένα. Είναι όμως λίγο και δικό σας λάθος, γιατί... πούδς ό λόγος να μιλήσετε σ' έμένα;

—Δεν τολμούσα να μιλήσω στην αδελφή σας.

—'Αλήθεια! Είναι τυπική ή 'Αλ... 'Ενψ ή Ζουζού...

—'Ο Μπέρναρ άρχισε να γελά κι' αυτός.

—Ακριβώς! Τί λέει λοιπόν ή Ζουζού;

—Λέει αυτό που είπε προόλίγου: «Κύριε, ρωτήστε τον μπαμπά». Και αυτή τη φορά προσθέτει: «Ρωτήστε τον άμέσως, μάλιστα».

—Μά... ή αδελφή σας;...

—Πήρε ένα ύφος κομικής αξιοπρεπείας.

—'Η αδελφή μου, κύριε, είναι μία νέα πολύ καλοαναθρεμμένη που θέλ' κάνει ό,τι της πη ό μπαμπάς...

—Λοιπόν... Νομίζετε πως δεν της είμαι δυσάρεστος;

—Και βέβαια τό νομίζω.

—Είμαι πολύ εύτυχης γι' αυτό που λέτε. Έκανα καλά που σας ρώτησα.

—'Ισως, απήντησε ή Τζέννη και, πριν ό Μπέρναρ προλάβη ν' άπαντήση, έτρεξε στον κ. Στρίνλεϋ που έρχόταν προς τό μέρος της.

—Έρχεσθε να μου ζητήσετε τον χορό σας; 'Αλήθεια! Έκανα λάθος! 'Αλλά δεν τελείωσε ακόμα.

Πήρε τό μπράτσο του νέου κι' απομακρύνθηκε χωρίς να ενδιαφερη πιά για τον Μπέρναρ. 'Ο Άντον Γκρίν που δεν έπαιζε να παρακολουθή την Τζέννη έν όση χόρισε με τον φίλο του, διέσχισε τό σαλόνι και ήρθε να χαιρετήσει την κ. Έβανς.

Γυναίκα με άρχες

Όι ό φίλοι του Μπέρναρ αγαπούσαν τη μητέρα του, μια χαριτωμένη γυναίκα που γρονούσε με τό γέλιο στο στόμα. 'Η βαρύνη κάλεσε τον κ. Γκρίν να καθήση κοντά της και άμέσως ρώτησε:

—'Εσείς που βλέπετε συνεχώς τον Μπέρναρ, παρατηρήσατε

καμιά αλλαγή στις συνήθειές του;

—Καμιά αλλαγή;

—Ναί... φοβάμαι μήπως είναι ερωτευμένος.

—Μά είναι πάντοτε! απήντησε γελώντας ό Άντον Γκρίν.

—'Ω! Έννοώ ερωτευμένος, με την καλή σημασία της λέξεως.

—Μά αυτό θα σας ήταν δυσάρεστο, κυρία; Νόμιζα, αντίθετως, ύστερα απ' όσα μου έχει πη ό Μπέρναρ, πως θέλετε πολύ να τον δите παντρεμένο!...

—Ναί... δηλαδή, εξαρτάται...

—'Από τί;

—'Από την γυναίκα που θα παντρευτή. Νομίζω, λοιπόν, πως είναι ερωτευμένος με την μίς Έρμπερτ.

—Ποιάν από τις δυο;

—Με την Τζέννη, φυσικά.

—Αί, και; Είναι χαριτωμένη, πλούσια, καλή...

—Πολύ χαριτωμένη, πολύ πλούσια και πολύ καλή. 'Αλλά δεν φτάνει.

—Μά τί περισσότερο θέλετε να έχη;

—Θέλω να έχη μια γυναίκα, αν πρόκειται να την παντρευτή κανείς, αυτό που λένε «άρχες».

—Αί, λοιπόν;

—Λοιπόν... Σας όμολογώ, έντελώς μεταξύ μας, πως δυσπιστώ άρκετά για τις άρχες της Ζουζού.

—Γιατί αυτό;

—Γιατί αυτή ή μικρή που είναι χαριτωμένη, τρυφερή και ό,τι άλλο θέλετε, δεν μπορεί να είναι μια γυναίκα με άρχες. Γελάτε; Ξέρετε μήπως τί ακριβώς είναι αυτές οι άρχες;

—Νά σας πώ, δεν είμαι, βέβαια, κανένας ήθικολόγος, αλλά τέλος πάντων, ύπηρεα νέος και στρατιωτικός και γνωρίσα καλά την ζωή της επαρχίας, και καθώς ξέρετε, κυρία, μόνο στην επαρχία μπορεί να βρη κανείς γυναίκες με άρχες ή τουλάχιστον που υποτίθεται πως έχουν. Αυτές λοιπόν οι έκκεκτες γυναίκες που είναι οι πιο περιζήτητες, ήταν εκείνες που καταφέρνονταν πιο εύκολα. Σας βεβαιώ, πως είναι αλήθεια ότι οι άρχες δεν είναι παρά ένα στολίδι μονάχα.

—Μή πήτε όλες αυτές τις κουταμάρες στον Μπέρναρ.

—'Οχι! 'Αλλά μπορείτε να είσθε ήσυχη γιατί ό Μπέρναρ δεν αγαπάει τη Ζουζού.

—'Όπως δεν άφηνει στιγμή τις μίς Έρμπερτ.

—Αυτό είναι αλήθεια. 'Αλλά θέλει να παντρευτή τη μεγαλύτερη. Σας εκπλήττει αυτό;

—Ναί, αλλά και μ' ένθουσιάζει. Είσθε βέβαιος όμως γι' αὐτό;

—Μου τό είπε απόψε, γιατί τον ρώτησα. 'Ηθελε να βεβαιωθή αν θα γινόταν δεκτή ή πρότασίς του.

—'Ασφαλώς θα γίνη δεκτή.

—Κατά πάσαν πιθανότητα....

—Δεν μπορούσε να κάμη καλύτερο γάμο. 'Ομορφιά, πλούτο, καταγωγή...

—'Αρχές!...

—Γελάτε όσο θέλετε. Οι θεωρίες σας δεν με έπεισαν καθόλου.

—Τό φαντάζομαι! 'Α! Νά ό Μπέρναρ που έρχεται. Φαίνεται ευχαριστημένος. Όλα πηγαινούν καλά. Και άφηνοντας τη κ. Έβανς να μιλήση με τον γιό της, ό Άντον Γκρίν πήγε και κάθισσε δίπλα στη Τζέννη που, άφηρημένη, με τό στόμα μισανοιγμένο, φαινόταν πως δεν έβλεπε τίποτα.

—Πώς συμβαίνει να μη θέλετε να χορέψετε αυτό τό βάλε;

—'Η φωνή του κ. Γκρίν την συνέφερε και άπάντησε ξαναπαίροντας τη συνηθισμένη γλαστή φυσιογνωμία της.

—Πώς να «μη θέλετε»; Μπορεί να μην έχω καθυλλιέρο.

—Είπε πολύ άπίθανο.

—'Εχετε δίκην, είπε ή θεία Λαίδη Χόρτον. Δεν θέλησε να χορέψη. Λέει πως ξεσταίνεται, πως δεν αισθάνεται καλά. Και πραγματικώς την βρίσκω ώρη.

—Μά όχι! διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ή Τζέννη.

—Νά, τώρα έγινε κατακόκκινη επειδή της λένε πως είναι γλωμή. Πάντως κάνει μια ζεστή ανυπόφευχη εδώ μέσα. Οι Στρίνλεϋ είναι σπουδαίοι, καθώς και οι χοροί τους, αλλά δεν έχουν άρκετό άέρα.

—Θέλετε να συνοδεύσω τη δίδα Τζέννη στον κήπο ν' αναπνεύση λίγο;

Ό πόνος μιάς καρδιάς

Η Τζέννη πήρε τό μπράτσο του Άντον Γκρίν και τον παρέρρισε προς τον κήπο που ήταν έρημος, γιατί ή νύχτα ήταν άρκετά δροσερή.

—'Α! έκανε αναπνεύοντας δυνατά. Κάνει καλό ό άέρας.

—Έκαναν μερικά βήματα χωρίς να μιλήσουν και ό κ. Γκρίν είπε:

—Δεν φαντάζομαι να εκτίθεσθε μ' έναν γέρο σάν έμένα, μίς Ζουζού!

—'Εσείς γέρος; Κάθε άλλο.

—Σας παρακαλώ να είσθε ειλικρινής. Εύτυχώς που δεν μου είναι δύσκολο.

—Λοιπόν πείτε μου. Θα παντρευόσαστε έναν άνθρωπο στην ηλικία μου;

—Μά, φυσικά... 'Αν ήθελα να παντρευτώ. 'Αλλά επειδή δεν θέλω...

—Μπάρ! Δεν θέλετε να παντρευτήτε;

—'Οχι!

—'Οχι τώρα; 'Η καθόλου;

—Καθόλου!

—Και από πότε πήρατε αυτή την άραία άπόφασι;

—'Απάντησε κάπως διατακτικά:

—Μά... δεν ξέρω. 'Από πάντοτε.

—Πολύ περίεργο! Θάπαρνα όρκο πως την πήρατε πριν από λίγη ώρα.

—Γιατί; ψιθύρισε ή Τζέννη ταραγμένη. Γιατί μου τό λέτε αυτό;

—Γιατί ξέρω όπως και σεις, τί συμβαίνει σ' αυτό τό κεφαλάκι, και γιατί, μίλησα κι' εγώ με τον Μπέρναρ.

—'Α! είπε σιγά. Και ύστερα από μια λιγδστιγμή σιωπή συνέχισε:

—Λοιπόν, ναί, είναι αλήθεια. 'Απόψε, μαθαίνοντας πως ή 'Αλ θα παντρευόταν, σκέφτηκα πως δεν έχω καμιά κλίσι στον γάμο. Θα έχω ανήψια, θα τα χαϊδεύω και αυτό θα μου άρχη. 'Ετσι θα μείνω έλεύθερη, ανεξάρτητη. 'Η ανεξαρτησία, βλέπετε είναι τό φόρτε μου.

—'Απολύτως!

—Και βέβαια. Γιατί γελάτε;

—Δεν γελά καθόλου. 'Ισα-ίσα έχω διάθεσι να κλάψω, όπως και σεις. Μά κλάψτε λοιπόν, φτωχή μου Ζουζού. Γι' αυτό σας έφερα σ' αυτό τον σκοτεινό κήπο, για να μωρέσετε να κλάψετε έλεύθερα, άντι να σφιγγεσθε και να εκνευρίζεσθε.

Κλαίοντας σιωπηλά ή Τζέννη άκούμπησε τό μάγουλό της στον ώμο του Άντον που μουρμούρισε γελώντας για να κρύψη την συγκίνησί του:

—Βλέπετε; Είμαι ένας ηλικιωμένος κύριος που έχει τό σασκάκι του για τό δάκρυα των δεσποινίδων, αυτό είμαι.

—Είσθε καλός. Αυτό είσθε.

—Δεν είμαι καλός, μόνο σας αγαπώ. Σας αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά και μ' όλη μου τη δύναμι, μ' ακούτε, αγαπημένη μου Ζουζού; Και θα είμαι πάντοτε στη διάθεσί σας για να με κάμετε ό,τι θέλετε, φίλο... σύζυγο...

—Φίλο σας έκανα κιόλας, γιατί κι' εγώ ής αγαπώ πολύ. κ. Γκρίν. 'Οχι όπως μ' αγαπάτε έσείς ίσως, αλλά πάντως σας συμπαθώ πάρα πολύ. Είναι όμως ώρα να πηγαινόμε γιατί ή θεία μου θα νομίση πως χαζήκαμε

Ό γάμος της 'Αλ

Ό γάμος του λόρδου Μπέρναρ Έβανς με την μίς 'Αλ Έρμπερτ, ήταν ό πιο όραϊος της εποχής. 'Η Τζέννη δροσερή σάν λουλούδι κι' εύθυμη σάν πουλάκι, ήταν επί των τιμών μαζί με τον κ. Στρίνλεϋ. 'Ο Άντον Γκρίν είχε άρνηθή να λάβη μέρος στο τιμητικό χορτζέ του γαμάρου με την πρόφασι

Οι άδελφές Έρμπερτ συγκάτωσαν τό βλέμματά δλων τών δανθίδων.

δτι ήταν πολύ γέρος γι' αυτή τη δουλειά.

Μετά την τελετή, οι νεόνυμφοι έφυγαν για την Νορβηγία και παρέμειναν τόν μήνα του μέλιτος ολόκληρο εξάμηνο. Όταν γύρισαν, την άνοιξη, βρήκαν άδειο το παλιό σπίτι της Άλμπαν στέρη. Ο βαρώνος Χάλ Έρμπερτ ήταν άρρωστος κι έφυγε για την έξοχή, μαζί με την Τζέννη, χωρίς να περιμένει την άφιξη των παιδιών του. Η θεία Λαίδη Χόρτον τούς είπε πως η Ζουζού μ' όλο που ήταν πάντοτε γελαστή κι ευθυμη, είχε γίνει αγρίμι. Δεν πήγαινε στον κόσμο και δεν ήθελε να παντρευτεί. Και η κ. Έβανς μίλησε επίσης στο νεαρό αντρόγυνο για την αλλαγή της Τζέννης και ο Άντονι Γκρίν μια μέρα που ήταν μόνος με τον Μπέρναρ ρώτησε:

—Δεν μου είπες ακόμη πως διεξήχθη η όμιλία σου με τη Ζουζού.

—Ποιά όμιλία;

—Εκείνη... στον χορό των Στρίνλεϋ, τότε που ήθελες να μάθεις αν άρρεσε στην Άλκι. Δεν θυμάσαι;

—Ναί! Πώς! Μά... διεξήχθη ομαλώς, όπως προέβλεπα. Βλέποντας ο Άντονι, ότι ο Μπέρναρ θεωρούσε ομαλή την συζήτηση που κατέληξε στο να πληγώσει ανεπανόρθωτα την ευγενική καρδιά της γυναικαδέλφης του, άλλαξε συζήτηση.

—Ξέρεις, Μπέρναρ; η γυναίκα σου έγινε πολύ όμορφη.

—Ναί, είδες; Κι' ακόμα... Αυτόν τόν καιρό δεν είχε στis όμορφιές της.

—Α! μήπως;...

—Ναί! Περιμένουμε τόν 'Οκτώβριο.

Η κ. Έβανς ήθελε να πάη για τόν τοκετό στην Ουαλία, κοντά στον πατέρα της, αλλά την έμποδισε ένα γράμμα της αδελφής της που της έγραφε για την άρρώστια του πατέρα τους και της συνιστούσε να μη πάη στον πύργο «Όδεραντα».

Το φθινόπωρο, όταν η Άλκι έκανε ένα κοριτσάκι που όνόμασε Μαίρη, από τόν όνομα της κ. Έβανς, η βαρώνος Έρμπερτ δεν παρέστη στο βάπτισμα, γιατί η κατάσταση του είχε επιδεινωθεί. Η κόρη του, μόλις συνήλθε, έφυγε με τόν άντρα της για την Ουαλία. Είχε να ιδη τόν πατέρα της και την αδελφή

της ένα ολόκληρο χρόνο και τούς είχε επιθυμήσει. Όταν έφθασε στον πύργο Όδεραντ ή Τζέννη δεν ήταν εκεί. Ο γιατρός την είχε βρή τόν τελευταίο καιρό λίγο άρχη κι' αδύνατη και την έστειλε στη Γαλλία, στο Μπαρρίτς. Μόλις είχε φύγει με την Λαίδη Χόρτον.

Τόν έρχόμενο χρόνο η Άλκι απέκτησε κι' άλλο κορίτσι. Αυτή τη φορά ο κ. Έρμπερτ, που ήταν καλύτερα, ήρθε στο Λονδίνο μαζί με την Ζουζού που ήταν η νονά. Δεν θέλησε όμως να δώσει τόν όνομά της στη μικρή με την πρόφασι πως ήταν γελοίο και προτίμησε να την πη Μπερναντί. Αυτά τα δυο χρόνια η νέα δεν είχε αλλάξει καθόλου. Είχε πάντοτε την ίδια λεπτή όμορφιά. Ή ίδιο παιδαίτικο ύφος.

Αντίθετα, η Άλκι είχε τελείως μεταβληθεί. Η όμορφη νέα, κάπως πολύ συνηθισμένη, είχε γίνει μία όραία γυναίκα με μία παράξενη και θαρρείς όμορφη. Άνεμεσα από τις πυκνές βλεφαρίδες της, χαμηλωμένες όπως άλλοτε, περνούσαν οι σπίθες τού βλέμματός της. Τα τριανταφυλλένια ρουθούνια της, τα σαρκώδη χείλη και η κυματιστή κορμωστασιά της έμοιαζαν κατωμένα για τόν χαμό και τόν έρωτα. Και ήταν τόσο σοβαρή, τόσο αυστηρή, ώστε η αντίθεση μεταξύ αυτής της ήθικης ψυχρότητας και της φυσικής ήδυσταθείας, ήταν ένα θέλημα πάρα πάνω.

Τά πρώτα

σύννεφα

Ο βαρώνος Έρμπερτ, εύχαριστημένος που ήταν καλά και που είχε κοντά τα παιδιά του, κάλεσε για τόν καλοκαίρι στην Ουαλία όλους τούς φίλους τού ζεύγους. Τόν Αύγουστο ο πύργος που ήταν έρημος από δυο χρόνια τώρα, γέμισε από μία παρέα ευθυμη και κομψή. Η Άλκι είχε επιμείνει να καλέσει την κ. Λόνι Μπράουν παρά τις παρατηρήσεις τού συζύγου της. Ο Μπέρναρ, στην αρχή προσπάθησε να της δείξει τόν ασυμμετρικό της διατηρήσεως σχέσεων με μία γυναίκα που δεν άνηκε στον κύκλο της, και που δεν της ταίριαζε για φίλη, αλλά στο τέλος υπέχωρησε, φοβούμενος μήπως με την έπιμονή του την έκανε να υποψιαστεί την αλήθεια.

Η κ. Μπράουν έφερε μαζί της τόν κ. Μπράουν και ένα πολύ όμορφο Σκωτσέζο, τόν λόρδο Ρίτσαρντ Ντοουνπάτρικ.

Ο λόρδος Ρίτσαρντ ήταν καλεσμένος τού βαρώνου Έρμπερτ που γνώριζε τόν πατέρα του. Αλλά αυτοί που άνηκαν στο φιλικό του περιβάλλον ήξεραν καλά πως δεν έρχόταν στην Ουαλία παρά για την κ. Μπράουν. Ήταν επίσης, ο κ. και η κ. Μουρλόγκεν, εξάδελφοι τού Μπέρναρ, ο κ. Στρίνλεϋ, αδελφός της κ. Μουρλόγκεν και πολύ έρωτευμένος με την Τζέννη και τέλος ο Άντονι Γκρίν.

Τό πρώτο βράδυ που έφτασε ο λόρδος Ντοουνπάτρικ άρχισε να εξετάζει προσεκτικά την Άλκι με τόν έμπειρο μάτι του. Η γρηγόρ κ. Έβανς άντελήφθη αυτό τόν θαυμασμό και είπε γελώντας στο γιό της.

—Η γυναίκα σου έπηρε μούλας τὰ μυαλά τού ώραίου Σκωτσέζου της κ. Μπράουν.

Και ο Μπέρναρ της απήντησε γεμάτος έμπιστοσύνη και χαμογελώντας:

—Δεν μ' άνησχει καθόλου αυτός! Είπε βλάκας κι' επιπλέον...

Ο λόρδος Ρίτσαρντ ήταν πολύ άνόητος, αλλά πολύ ώραϊος. Είχε μία όμορφη δύναμη μαζί και χαϊδευτική, απ' αυτές τις όμορφιές που άρέσουν στις γυναίκες και που θαυμάζουν πάντοτε, ξέροντας πως αυτοί οι άντρες είναι δικοί τους και δεν ζουν παρά γι' αυτές. Η Άλκι μέσα από τὰ κυρτά της βλέφαρα είχε δει τόν θερμό βλέμμα που την τύλιγε ολόκληρη και την έκανε ν' ανατριχιάζει. Και κουρασμένη από τόν μετρημένο, λογικό, άγνό έρωτα τού συζύγου της, ανεπίτρεπτα πως αυτό τόν ώραϊο παιδί θά άγαπούσε πιο δυνατά και πιο τεχνικά απ' αυτόν. Άμέσως αισθάνθηκε τόν θέλημα που σκόρπιζε ο λεπτός, εύρωστος Σκωτσέζος και όλες της οι σκέψεις στράφηκαν σ' αυτόν.

Ο λόρδος Ρίτσαρντ δεν τόν κατάλαβε στην αρχή. Ελάχιστοι έξυπνοι και καθόλου παρατηρητικοί, δεν έβλεπε παρά την άψογη συμπεριφορά της νεαρής κ. Έβανς και τη σοβαρή της στάσι. Επειτα, ήξερε τις επιτυχίες τού Μπέρναρ Έβανς και δικαιολογούσε την άγάτη της γυναίκας του. Έξακολουθούσε να θαυμάζει την Άλκι, χωρίς να έλπιζε τίποτα, αλλά ήταν τόσο άποροφημένος σ' αυτό τόν θαυμασμό, ώστε η κ. Μπράουν άνησύχησε.

Αφ' ότου κατοικούσε στο Λονδίνο ή ώραία κ. Μπράουν είχε πάντοτε έραστάρ πλουσίους ανθρώπους και κάποτε ευχάριστους. Όταν κουραζόταν, είτε γιατί τόν χρέμα τους λιγόστευε, είτε γιατί είχαν πάψει να της άρέσουν, τούς άφηνε με μία άπιστευτη εύκολία και ευγένεια ένφ αντιθέτως ο κ. Μπράουν δεν έγκατέλειπε ποτέ τούς φίλους της γυναίκας του.

Δεν είχε άγαπήσει έλεγαν μόνο τόν Μπέρναρ Έβανς και ο Μπέρναρ ήταν άκριβώς ο μόνος που την είχε άφψει. Πάντως, είτε άγαπούσε τόν κ. Έβανς, είτε όχι, η κ. Μπράουν μιλούσε τη γυναίκα του με όλες της τις δυνάμεις, περισσότερο για την μεγάλη της όμορφιά παρά για τόν γάμο της. Είχε την δική της κανονική και θαμπωτική όμορφιά με τη δροσιά της νεότητος και τόν βάρος της κοινωνικής ύποληψης. Όταν είδε την βαθεία έντύπωσι που είχε κάνει η Άλκι στον λόρδο Ρίτσαρντ,

δοκίμασε, ύστερα από την πρώτη άπογοήτευσι μία άγρια χαρά. Χωρίς έξυπνάδα, αλλά με την πονηρία και την παρατηρητικότητα της μάντευε πως τόν ταμπεραμέντο της κ. Έβανς ήταν σε ά συμφωνία με την φλογερή όμορφιά της και είχε προσέξει πως η Άλκι κύτταξε κυρτά τόν Σκωτσέζο με κάποια ύποπτη προσοχή.

Κάποιος άλλος έντός από την κ. Μπράουν, είχε προσέξει την στάσι τού Σκωτσέζου και της Άλκι. Η Τζέννη που ήταν θαυμάσια ολιγοδέσποινα και φρόντιζε ακούραστη για όλους και για όλα—κατάλαβε άμέσως τόν αίσθημα τού λόρδου Ντοουνπάτρικ και τις σκέψεις της αδελφής της. Και ή άθωα, τρυφερή της ψυχή έπαναστατούσε με την ιδέα πως ή αδελφή της, έχοντας την ευτυχία να είναι γυναίκα τού Μπέρναρ, μπορούσε ν' άνταποκριθή στην άγάτη ένδς άλλου άντρα.

Μόλις άνακάλυψε πως ή Άλκι ζητούσε ή τουλάχιστον δεν άπέφηνε τις ευκαιρίες να βρεθή μόνη με τόν λόρδο, εύρισκε τρόπο να χώνεται εκεί που ήθελαν.

Συνήθως ο Μπέρναρ, ή Μουρλόγκεν και ο Άντονι Γκρίν ήθελαν στην θάλασσα. Η κ. Μπράουν, ο λόρδος Ρίτσαρντ, ή Άλκι και ο κ. Στρίνλεϋ έκαναν ένα περίπατο έφιππο ή με άρμα. Ο κ. Μπράουν έπαιζε σιάκι με την κ. Έβανς και ή Τζέννη ήθελαν ιππασία λίγο άργότερα από τούς άλλους.

Έξαφνα άλλαξε τις συνήθειες της και άρχισε να παρακολουθι κατά πόδας την αδελφή της.

Μία μέρα μετά τόν γεύμα, καθώς ο καθένας έλεγε τὰ σχέδιά του, ή Άλκι δήλωσε:

—Εγώ έχω φρικτό πονοκέφαλο. Άν θά βγώ έξω σήμερα.

Η κ. Μπράουν την κύτταξε πλάγια χαμογελώντας και ρώτησε:

—Έμεις τί θά κάνουμε, κ. Στρίνλεϋ; Θά πίνε Λιτσαία;

Ο νέος κύτταξε έρωτηματικά την Τζέννη που είστικη ν' άπαντήσει:

—Ό! Μην άσχολεύεστε με μένα. Θά βγώ άργότερα γιατί έχω μερικές δουλειές στο σπίτι.

Ήταν εύχαριστημένη που εύρισκε ένα άπόγευμα έλεύθερο.

Ο Μπέρναρ σηκώθηκε.

—Είπε καιρός, νομίζω, να φύγωμε γιατί πρέπει να έπωφεληθούμε της παλιεργίας.

—Αν δέ φοβόμουν πως θ' άρρωστήσω—έπε ο λόρδος Ρίτσαρντ—θά ήθελα πολύ να έρθω μαζί σας.

—Μά δέ θ' άρρωστήσετε!

—Ό! Πώς!

—Καθόλου! Κι' έπειτα, αν συμβη τέτοιο πράγμα θά σάς άποβιβάσωμε στην ξηρά. Μπορούμε παντού να πλησιάσωμε την άκτή.

—Τότε θά δοκιμάσω.

Η κ. Μπράουν κύτταξε έκπληκτη τόν Ντοουνπάτρικ. Ήταν βεβαία πως θά έμενε κι' αυτός στο σπίτι.

Όταν όλοι οι καλεσμένοι σκαρπίστηκαν, ή Ζουζού βγήκε με τόν άλογό της να κάνει μία βόλτα συνοδευόμενη από τόν γέρο γκρούμ όπως πάντοτε. Πέρασε τόν δάσος με τὰ πεύκα και κατέβηκε στην παραλία. Καθώς έφθασε σε ένα είδος φράκτη στην άκρη τού δάσους διέκρινε μία μικρή θάρακα που άπομακρυνόταν από την παραλία ένφ ο γαμπρός της, οι Μουρλόγκεν και ο κ. Γκρίν περίμεναν στο γιότ λίγα μέτρα πέρα από τόν φράκτη.

Σταμάτησε και φώναξε:

—Ξεχάσατε τίποτα;

—Όχι, άποκρίθηκε ο Μπέρναρ, μόνο άρρώστησε ο Ντοουνπάτρικ και τόν βγάλαμε έξω.

Τό μυστικό μιάς δυνατής ψυχής

Η Τζέννη μπήκε πάλι μέσα στα πεύκα. Διασκέδαζε με την ιδέα πως θά έβλεπε τόν ώραϊο Σκωτσέζο καταπαύοντο από τη ζάλη και πήρε τόν δρόμο που οδηγούσε στον πύργο.

Άλλά δεν συνήντησε πουθενά τόν λόρδο Ρίτσαρντ. Ήταν έτοιμη να γυρίσει πίσω όταν διέκρινε από μακριά ένα ρόζ φουστάνι που έτρεχε γρήγορα μέσα στα δένδρα. Καθιμήθηκε πως ή Άλκι φορούσε ρόζ φουστάνι στο γεύμα.

Μία ύποψια πέρασε απ' τόν μυαλό της και έτρεξε προς τόν μέρος της κ. Έβανς. Ύστερα από λίγα λεπτά, σε μία στροφή, την είδε να κάθεται σ' ένα πάγκο. Ο λόρδος Ρίτσαρντ έρχόταν προς αυτήν με τόν έλαστικό, άνοιχτό του ήγμα.

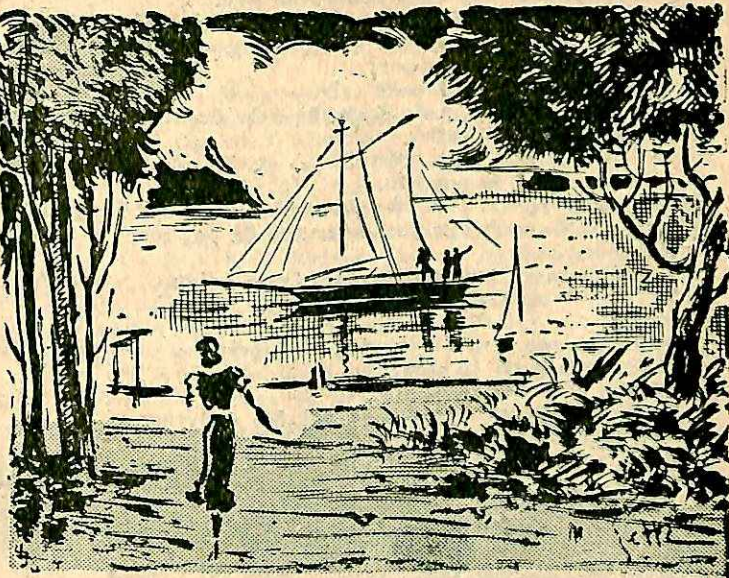
Η Τζέννη βρισκόταν τόσο κοντά τους που δεν τόλμησε να πεταχτεί έξωφρα. Στάθηκε διστακτικά πίσω από μία μεγάλη άνθισμένη φτέρη που την έκρυβε ολόκληρη.

Η κ. Έβανς βλέποντας τόν Ντοουνπάτρικ να πλησιάζει είχε σπρωχθή μουρμουρίζοντας:

—Πώς; Δεν ήγγατε για φάρμα;

—Πήγα, αλλά βαρέθηκε γρήγορα τόν περίπατο. Ο κ. Έβανς είχε την καλωσύνη να με βγάλη έξω.

Η Ζουζού άκουγε έκπληκτη και χαρούμενη. Όστε δεν ήταν προσχεδιασμένες αυτές οι ιστορίες με τόν πονοκέφαλο και την ζάλη. Ντρεπόταν τώρα για τις γελοίες ύποψεις της και ήθελε να φανερωθή. Ναί! Μά τί θά έλεγε για να δικαιολογήσει την παρουσία της; Ήταν καλύτερα να περιμένη να φύγουν ή Άλκι και ο Σκωτσέζος, μά δεν φαινόταν καθόλου διατεθειμένοι να ξεκολλήσουν από κεί. Είχαν σταματήσει λίγα ήγματα μακριότερα από τη νέα και μιλούσαν για διάφορα μικροπράγματα. Η Τζέννη ήταν ένθουσιασμένη. Περιμένη ν' άκούση άλλου είδους συνο-

Η Ζουζού διέκρινε τόν κόττερο με τόν όποιον οι προσκεκλημένοι τας θά περνούσαν τόν άπόγευμά τους πηγαίνοντας έκδρομή.

μιλία και τώρα έβλεπε πως ο λόρδος Ρίτσαρντ δεν μιλούσε καθόλου για έρωτα στην Άλκι. Γι' αυτό ή έκπληξή της ήταν μεγάλη όταν είδε μία στιγμή τόν λόρδο Ρίτσαρντ, ύστερα από μία κοινότατη φράσι να παίρνει στην άγκαλιά του την κ. Έβανς και τη νεαρή γυναίκα ν' άφηνε χωρίς αντίστασι με τὰ χείλια μισανοιγμένα και με τὰ μάτια φλογισμένα από τόν πόθο. Έμπρός σ' αυτή την άπρόοπτη έκρηξη έρωτος ή Ζουζού δοκίμασε όδυνή-ρή έκπληξι, έναν πόνο άφόρητο. Σαν μωρό έβαλε τὰ σφιγμένα χέρια της έμπρός στα μάτια της για να μη βλέπει και έφυγε τρέχοντας.

Καθώς γύριζε μέσα στο μεγάλο δρόμο με τις καστανιές, έπεσε σχεδόν άπάνω στην μητέρα τού Μπέρναρ που έκανε τόν συνηθισμένο της περίπατο στην άλλη. Η κ. Έβανς ρώτησε γελώντας:

—Μήπως θέλησες να με ρίξεις χάμω; Άλλά μόλις είδε τόν άλλοιμμένο της μικρό πρόσωπο έκαμε άνήσυχη:

—Μά τί έχεις, μικρή μου Ζουζού;

—Τίποτα, κυρία!

—Πώς τίποτα; Έχεις πολύ περίεργο πρόσωπο. Μήπως είσαι άρρωστη;

—Όχι, κυρία.

Τα μάτια της Ζουζού, χωρίς να τόν θέλη, στράφηκαν προς τόν παρόκο και ή μητέρα τού γαμπρού της επανέλαβε παρακολουθώντας τόν βλέμμα της.

—Τί συμβαίνει, λοιπόν!

Την ίδια στιγμή είδε τη νύφη της που έρχόταν με τόν λόρδο Ρίτσαρντ. Περιπατούσαν χωρίς να μιλούν, αυτή με τὰ βλέφαρα χαμηλωμένα και τὰ μάγουλα λίγο πιο κόκκινα από τόν συνηθισμένο, κι' εκείνος τυλίγοντάς την με τόν φλογερό τόν βλέμμα.

—Α! έκαμε μόνο ή γρηγόρ κυρία. Και, καθώς συναντήθηκε με τόν ζευγάρι τούς είπε μία ευγενικά «καλή μέρα» δείχνοντας πως συνέχιζε τόν περίπατό της.

Αυτό ήταν όλο! Δεν ρώτησε τίποτα την Τζέννη που την άκολουθούσε τρέμοντας. Περιπάτησαν πολύ χωρίς να μιλούν. Μόνο όταν γύριζαν ή νέα έτόλμησε να ρωτήσει:

—Δεν θά πήτε τίποτα, αϊ, κυρία;

—Σε ποιόν; Στην αδελφή σου;

Η Τζέννη έκανε μία κίνηση άδιαφορίας, που έσήμαινε: «Σ' αυτή πέστε ό,τι θέλετε» και απήντησε:

—Όχι, στον Μπέρναρ. Δεν πρέπει! Θά λυπηθι πολύ. Την άγαπάει, τόσο, τόσο πολύ, κυρία. Αν έξερτε πόσο!...

Εκλαιγε. Στο όμορφο, περίεργο πρόσωπά της, τὰ δάκρυα κυλούσαν άργά σαν χάντρες από γυαλί. Και έπειδή ή κ. Έβανς συγκινημένη, δεν άπαντούσε, την έκτενσε σχεδόν γονατιστή.

—Ό! Κυρία. Πέστε μου πως δέ θά μάθι τίποτα!

Η γρηγόρ κυρία κατάλαβε επί τέλους τόν μυστικό αυτής της ώρας, δυνατής ψυχής. Πήρε τὰ χέρια της Τζέννης και σφιγγοντάς τα τρυφερά της είπε συγκινημένη.

—Άγαπημένη μου μικρή Ζουζού!

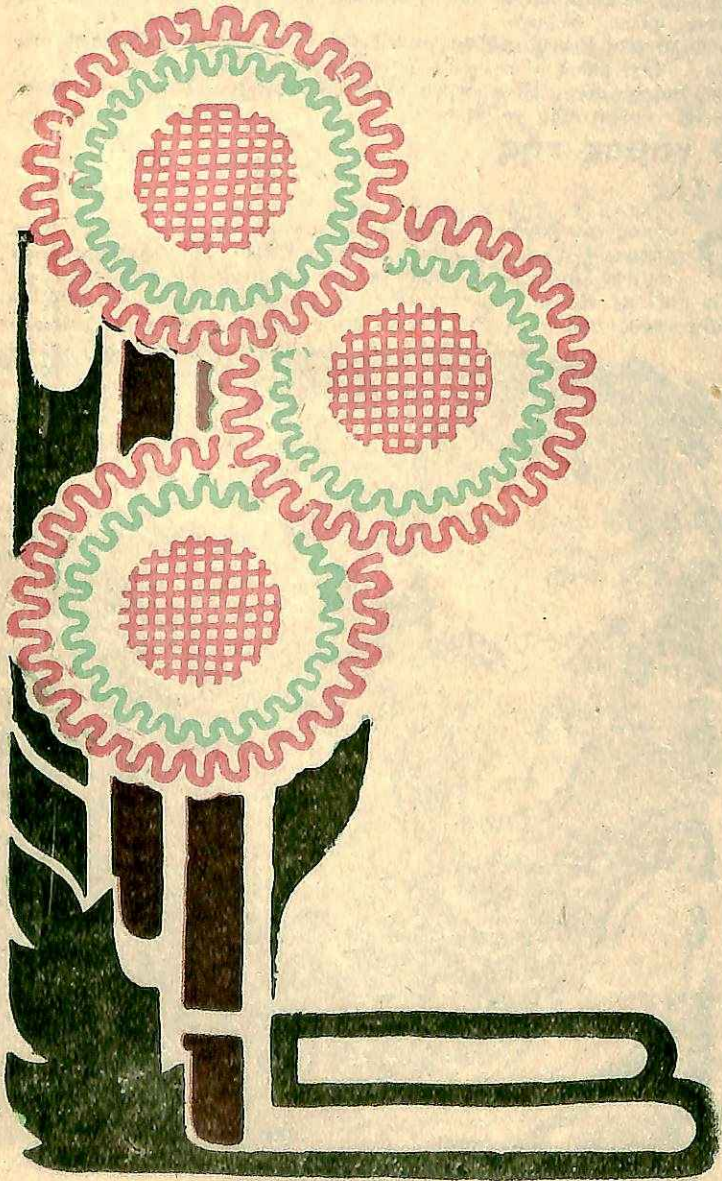
Άρχές που δεν τηρούνται

Τί έχεις, Ζουζού; ρώτησε τόν βράδυ ο πατέρας της στο δείπνο. Δεν έχεις τόν καθημερινό σου γελαστό μουρμάκι.

—Αλήθεια! έπε η Άλκι. Έχεις πολύ παράξενο ύφος.

Όλον τὰ μάτια στράφηκαν προς την Τζέννη που άπάντησε:

—Εγώ; Δεν έχω τίποτα!

Ο Μπέρναρ την κτύπησε.
—Μήπως είσαι άρρωστη, αδελφούλα μου;
Η Τζέννη χωρίς να λυγίση είχε ύποπτη την εξέτασι όλης της ιαρέας, αλλά το βέβημα του γαμ.ρου της την τάραιε και κοκκίνισε ζωηρά, ένω θεβαίωνε:
—Καθόλου! Κάθε άλλο!
Μετά το φαγητό βγήκε μια στιγμη στην βεράντα και ο Άντονι Γκρίν την ακολούθησε.
—Έχουν δίκιο! Κάτι έχετε;
—Μά αφού δεν έχω τίποτα;
—Μά γιατί προσπαθείτε να γελάσετε ένα παλιό φίλο σας, που δέν γεμίζεται; Θέλετε ν' ακούσετε κάτι που θα σάς πώ;
—Ακούω!
—Λοιπόν, αυτό που φοβάστε δέν έγινε ακόμα.
Η Τζέννη κούνησε το κεφάλι.
—Πώς;
—Μά, ρώτησε ο κ. Γκρίν, πώς το ξέρετε;
—Τό ξέρω γιατί τό είδα.
—Μά τί είδατε, λοιπόν;
—Η Τζέννη έγινε κατακόκκινη και δέν απάντησε.
—Ανήσυχος ο Άντονι ρώτησε:
—Σας παρακαλώ πολύ... Πέστε μου, ό,τι ξέρετε.
—Ξέρω, είπε σοβαρά, πώς ή Άλις δέν αγαπάει πιά τόν άντρα της. Και καθώς μιλούσε κτύπησε τόν κ. Έβανς που κάπνιζε μέσα στο σαλόνι και τά μάτια της είχαν μια έκφρασι απίερου τρυφερότητας. Έπανάλαβε θλιβερά:
—Δέν τόν αγαπάει πιά!
Ο κ. Γκρίν είχε γυρίσει πρὸς τό μέρος του Μπέρναρ. Η νέα ελπε φοβισμένα:
—Προσέξτε! Νά μή μάθη τίποτα.
Σώπασαν και οι δυο γιατί είδαν τόν κ. Έβανς που είχε σηκωθεί και έρχόταν πρὸς τό μέρος τους.
—Τί μουρμουρίζετε εκεί πέρα έσεις οι δυο; τούς είπε εθθυμα.
Έχετε ύφος συνωμοτών. Και καθώς ή Τζέννη έφευγε, ρώτησε:
—Λοιπόν; Μήπως...
—Μήπως τί; είπε ο Άντονι.
—Μήπως... τά κανονίσατε με την κουνιάδα μου; Θα ήμουν ευτυχής νά σέ ιδώ εύτυχισμένο. Νά ήξερες τί ώραία που είνε ή συζυγική εύτυχία! Πώς έσκουράζει από τις κυρίες Μπράουν και Σία. Άλθθεια, μού φαίνεται πως ο λόρδος Ντοουνπάτρικ είνε ο αντικαταστάτης μου, κοντά στην κυρία Μπράουν, αϊ;
—Πες καλύτερα ο διάδογός σου, γιατί δέν σέ αναπληρώνει σέ όλα...
—Δέν μ' άρέσει καθόλου αυτός ο Σκωτσέζος. Έχει ένα ύφος όταν κυττάει την Άλις με τά κοντά γαλανά του μάτια!...
—Η ιδέα σου είνε.
—Καθόλου δέν είνε ιδέα. Βλέπω έντελώς αντικειμενικά. Όσο πεσοδύποτε θα παρακαλέσω την κ. Μπράουν νά κάνη τόν κόπο νά κρατήση τόν ώραίο της, γιατί...
—Γιατί;
—Γιατί θα τόν κάνω νά ρίξη τά μάτια του σ' άλλες γυναίκες και όχι στη δική μου και νά μή μ' έννευρίξη.
—Έχεις άδικο ν' ανακατέψης την κ. Μπράουν στις δουλειές σου. Είνε κακή και μόλις βρή την εύκαιρία θα προσπαθήση νά σέ βλάψη.
—Νομίζεις πως είνε τόσο κακή;
—Ναί! Κτύπησε τί ματιές ρίχνει στη γυναίκα σου.
—Γιατί ο λόρδος Ρίτσαρντ είνε κοντά της! Πάλι! Ά! Φθάνει επί τέλους. Έκανε νά μπη στο σαλόνι αλλά ο κ. Γκρίν τόν σταμάτησε λέγοντάς του πως δέν είνε σωστό νά εκδηλώση μπερὸς τόν κόσμο την αντίπαθεία του αυτή για τόν Σκωτσέζο.
—Δέν πρόκειται νά κάμω κάτι τέτοιο αλλά άπλως θα έπιστήσω την προσοχή της γυναίκας μου...
Κάτι θέλησε νά πη ό Άντονι, αλλά καθώς είδε τόν Μπέρναρ νά κάνη νόημα στην Άλις κι' αυτήν ν' αφήνη τόν λόρδο Ρίτσαρντ και νά τούς πλησιάξη, απομακρύνθηκε πρὸς τόν κήπο.
—Τί συμβαίνει; ρώτησε ή Άλις απότομα. Έχετε τίποτα νά μου πητε;
—Ναί... ότι μου φαίνεται, πως ο λόρδος Ντοουνπάτρικ ασχολείται με σάς παραπάνω απ' ό,τι πρέπει. Σας παρακολουθεί διαρκώς και σάς κυττάει επίμονα σέ σημείο που μου φαίνεται σχεδόν άδύνατο πως δέν έχετε καταλάβει ότι τά μεγάλα κοντά μάτια του είνε διαρκώς καρφωμένα άπάνω σας.
—Δέν προσέχω άν τά μάτια του κ. Ντοουνπάτρικ είνε καρφωμένα άπάνω μου ούτε, ιδίως, άν είνε κοντά.
Ο Μπέρναρ την κτύπησε έκπληκτος. Ποτέ άλλοτε δέν την είχε ιδή έτσι έρεθισμένη.
—Μά τί έχετε, Άλις; ρώτησε. Ποτέ δέν σάς είδα έτσι.
—Βρίσκω πως ο τόπος και ο χρόνος δέν είνε κατάλληλα για παρατηρήσεις.
—Κανείς δέν μπορεί νά μās ακούση εδώ στη βεράντα.
—Μά μπορεί νά μās ιδούν και μās βλέπουν, είπε ζωηρά ή Άλις, δείχνοντας την κ. Μπράουν που τούς κτύπησε από τό σαλόνι χαμογελώντας.
Ο Μπέρναρ απομακρύνθηκε δυσανεστημένος από τόν έαυτό του και ανήσυχος για την στάσι της γυναίκας του. Αυτή πήγε και

κάθισε στην αίθουσα του μυλλιάδου, όπου σχεδόν άμέσως ο λόρδος Ρίτσαρντ την πλησίασε και την ρώτησε:
—Τί σάς έλεγε ο κόμης πρὸ όλίγου;
—Τίποτα!
—Πώς; Είμαι βέβαιος ότι σάς μιλούσε για μένα.
—Αϊ! Αυτό είνε λοιπόν! Προσέξε πως άσχολείσε πολύ μαζί μου και μου ελπε νά προσπαθήσω νά πάψη αυτό.
—Καί... θα τόν ακούσετε;
—Όχι! απάντησε ζωηρά καρφώνοντας άπάνω του τά σκούρα μάτια της.
—Μ' αγαπάτε λίγο;
—Τό ξέρετε καλά.
Ο Σκωτσέζος έσκυψε πρὸς την κ. Έβανς και της ελπε με τη χαϊδευτική, τραγουδιστή φωνή του που ήταν τό μεγαλύτερό του βέλγητρο:
—Πέστε μου πως θα γίνετε δική μου!
Τόν κτύπησε χωρίς ν' απαντήση. Κατάλαβαινε πως ήταν όλη δική του και πως σ' ένα του νόημα θα τόν άκολουθούσε παντού. Άκόμα και μπροστά σ' όλον εκείνο τόν κόσμο ήταν έτοιμη νά ριχτή στην άγκαλιά του.
Η «κοπέλλα με τά ιδανικά»
Ενα πρωί, στο πρόγευμα, ο λόρδος Ρίτσαρντ ανήγγειλε στον κ. ντε Λιζν πως είχε λάβει ένα γράμμα που τόν καλούσε στο Λονδίνο και πως ήταν άναγκαμένος νά φύγη τό ίδιο βράδυ. Όταν τ' άκουσε ή Ζουζού, σήκωσε χαρούμενη τό προσώπα μηχανικά κτύπησε την Άλις και τόν Μπράουν.
Μόνον ο λόρδος Ντοουνπάτρικ διατηρούσε την άτάραχη φυσιογνωμία του. Η άδελφή της με τό πρόσωπο κατακόκκινο και τά μάτια καρφωμένα στο τραπέζιόμάντηλο, φαίνόταν πολύ ταραγμένη, και ή κ. Μπράουν χαμογελώντας με τό πονηρό χαμόγελό της, εξέταζε προσεκτικά τη νέα γυναίκα και τόν Σκωτο. Η Τζέννη φοβήθηκε χωρίς νά ξέρη γιατί. Κατάλαβε πως ή εύτυχία του Μπέρναρ βρισκόταν σέ κίνδυνο. Αυτός, πολύ εύχαριστημένος από τό νέο, έμεινε άπαθείς και σοβαρός. Έξαφνα κτύπησε τη γυναίκα του και τό πρόσωπό του αλλοιάθηκε. Η συγκίνησις της Άλις ήταν τόσο φανερή, ώστε ελπε με κάπως σκληρή φωνή:
—Φαίνεστε άρρωστη. Τί έχετε λοιπόν;
Και έπειδή ή Τζέννη, κάνοντας πως άπαντούσε στην ερώτησι, θεβαίωσε πως ήταν θαυμάσια, επανέλαβε στον ίδιο τόνο:
—Ξέρω πως ελπε πάντα θαυμάσια, αλλά μιλούσα στην άδελφή σας. Είνε λίγος καιρός τώρα που έχει έξάψει. Κοκκινίζει και γλωμιάζει χωρίς λόγο... Όσο ξέρω τουλάχιστον...
Μετά τό πρόγευμα ή Ζουζού ανέθηκε στο διαμέρισμα του πατέρα της, του οποίου ήταν ή γραμματέας και καθώς καθόταν στο μεγάλο γραφείο ο κ. Χάλ Έμπερτ ελπε ψάχνοντας σέ κάτι χαριτιά:
—Δέν βρίσκω εδώ αυτό που ήθελα. Πήγαινε νά μου βρής στη βιβλιοθήκη τόν 3ο τόμο της άλληλογραφίας του Γκρίμ.
Η Τζέννη κατέθηκε στη βιβλιοθήκη. Καθώς έμπαινε, άκουσε έκδρομή, άκούμα και ή μητέρα του Μπέρναρ με τόν κ. Μπράουν. Ποιος νά ήταν τάχα στόν πύργο;
—Άμέσως όμως ή Ζουζού γνώρισε την τραγουδιστή φωνή του Σκώτου.
—Σας εύχαριστώ—έλεγε—που δέ μου θυμώσατε και με τιμάτε ακόμα με την φιλία σας.
Ξεπή κι' εύφωνική, ή φωνή της κ. Μπράουν, απάντησε:
—Γιατί νά σάς θυμώσω, αγαπητέ μου; Επάφατε νά μ' αγαπάτε. Τί τό περίεργο; Αγαπάτε μία άλλη γυναίκα. Είνε πολύ φυσικό. Θα είχα άδικο νά δυσανεστηθώ. Η άγαπημένη σας φίλη άλλωστε γρήγορα θα βρή τόν καιρό νά σάς πη ότι δέν αγάπησε τόν άντρα της, ότι ελπε ή πρώτη της αγάπη κ.λ.π. κ.λ.π.
—Μά αυτό είνε άλήθεια!
—Μά πάντε είνε άλήθεια αυτά. Πιάνουν τόσο καλά σ' όλες τις περιστάσεις...
—Πώς; ρώτησε ανήσυχος ο λόρδος Ρίτσαρντ. Νομίζετε πως ύστερα απ' ό,τι μου έγραψε...
—Μά δέν ξέρω εγώ τί σας έγραψε.
Η Τζέννη άκουσε νά ξετυλίγουν ένα γράμμα και ο Σκώτος διάβασε: «Αύριο θα σάς συναντήσω στο Λονδίνο, όπως ζητήσατε. Είνε τρέλλα, αλλά δέν είμαι πιά κυρία της θελήσεώς μου. Κι' αφού τό θέλετε, θα παντρευτούμε».
—Αυτό είνε όλο; ρώτησε ή κ. Μπράουν
—Αυτό. Δέν είνε κατηγορηματικό;
—Βεβαίως και μαζί πλούσιο ύλικό για κουτσομπολιό δύο έβδομάδων, απήντησε με κακεντρέχεια ή κ. Μπράουν.
Η πεποίθησις του λόρδου Ρίτσαρντ κλονίστηκε κάπως απ' αυτά τά λόγια της πρώην φίλης του και σάπιασε, ένω ή Ζουζού πήρε τό βιβλίο που ήθελε και έφυγε τρέχοντας. Καθώς ανέβαινε στο γραφείο του πατέρα της σκεφτόταν αυτά που άκουσε.
—Αφού τόν περιμένη αύριο στο Λονδίνο κάποια γυναίκα που θα την παντρευτή δέν θα ξαναδεί πιά την Άλις κι' έτσι όλα τελειώνουν χωρίς και ο Μπέρναρ νά μάθη ποτέ τό φταίξιμο της

γυναίκας του. Και εύθυμη τώρα κάπως, έδωσε τό βιβλίο στον πατέρα της και ελπε:
—Ας δουλέψουμε τώρα, πατέρα.
Και όταν, λίγο αργότερα, καθώς ο λόρδος Ρίτσαρντ άποχαιρετούσε τούς οικοδεσπότες, άκουσε την άδελφή της νά του λέγη ένα παγωμένο «άντιο», ή Τζέννη καθυσήχασε όλοτελα.
Δέν διήρκεσε όμως πολύ ή ησυχία της αυτή. Την άλλη μέρα τό πρωί, όταν όλοι συγκεντρωμένοι στην τραπεζαρία, περιμέναν τό ζεύγος Έβανς για τό πρωινό τους, είδαν ξαφνικά νά παρουσιάζεται στην πόρτα, με πρόσωπο κατάχλωμο ο Μπέρναρ, κρατώντας από τά χέρια τά δυο παιδιά του. Στάθηκε άναποφάσιτος λίγες στιγμές και μετά πήγε και στάθηκε μπρὸς στη μητέρα του, που παρ' όλίγο νά της πέση τό φυλτζάνι απ' τό χέρι της.
—Μητέρα, άρχισε ο Μπέρναρ με φωνή αλλοιωμένη, σάς τ' αφήνω! Δέν έχουν άλλη μαριά έντός από σάς...
Τρομαγμένη ή Τζέννη ρώτησε.
—Η... ή Άλις... έφυγε;
Χωρίς ν' απαντήση ο κ. Έβανς έκανε ένα καταφατικό κίνημα του κεφαλιού και βγήκε έξω.
Η ώραία δειά Ζουζού
Τά έξη χρόνια που πέρασαν μετά τό διαζύγιο του, ο Μπέρναρ τά πέρασε στο έξωτερικό χωρίς νά γυρίση ούτε μία φορά στην Άγγλία. Μία σοβαρή άρρώστεια της μητέρας του τόν άνάγκασε νά επιστρέψη στο Λονδίνο όπου πέρασε άκετους μήνες. Εκτός από τόν κ. Γκρίν δέν θέλησε νά ιδή κανέναν από τούς παλιούς του φίλους. Απέφευγε μάλιστα νά ιδή την Τζέννη που έρχόταν κάθε μέρα στην κ. Έβανς. Ό,τι θυμίζε την Άλις τόν ήταν άνυπόφορο. Έν τούτοις ο Άντονι Γκρίν επέμενε για νά ιδή την κουνιάδα του. Η φτωχή νέα ήταν πολύ απομονωμένη ύστερα από τόν θάνατο του πατέρα της. Πιο άγριμ από άλλοτε δέν θέλησε νά καθήση με τη θεία της Λαίδη Χόρτον που είχε πολύ άνοιχτό σπίτι.
Ζούσε μόνη της τέσσερες μήνες στο Λονδίνο και τόν ύπόλοιπο καιρό στην Ουαλία. Αγαπούσε την μοναξιά και δέ θέλησε νά πάρη καμιά ντάμ ντε κομπανύ. Κι' ο κόσμος, που συνήθως είνε αμείλικτος για κείνους που τόν περιφερόνουν, σ' αυτήν ήταν γεμάτος εύγένεια. Της συγχωρούσαν τά καπρίτσια της έξ αιτίας της μεγάλης της περιουσίας κι' όμορφιάς γιατί—έλεγε ο κ. Γκρίν που διηγόταν όλες αυτές τις λεπτομέρειες στον Μπέρναρ—είχε γίνει πολύ ώραία.
—Η Ζουζού πολύ ώραία; Έλα δά.
—Ναί, πολύ ώραία. Υπάρχουν ακόμα στιγμές που ξαναβρίσκεις την παλιά Ζουζού, αλλά είνε πολύ σπάνιες. Βάζω στολήμα πως δέν θα την γνώριζες άν την έβλεπες!
Ο κ. Γκρίν έλεγε άλήθεια. Μερικές μέρες αργότερα, καθώς πήγαινε Ιππασία με τόν Μπέρναρ, είδαν μία γυναίκα πάνω σ' άλογο, ακολουθουμένη από ένα γκρουμ.
Λεπτή, καλοκαμωμένη, έτρεχε μ' ένα καθαρόαιμο άραβικό άλογο που διηθύνε με μεγάλη επιδεξιότητα, και τράβηξε άμέσως την προσοχή του κ. Έβανς.
—Όραία γυναίκα, είπε. Την ξέρεis;
—Ναί, την ξέρω, απήντησε ο Άντονι.
Και καθώς τούς προσπέρασε, έτρεξε για νά την συναντήση. Εκείνη είδε τό κίνημα του κ. Γκρίν και κάνοντας μία στροφή, περίμενε.
Μίλησαν λίγα λεπτά. Η νέα βρισκόταν άπέναντι στο Μπέρναρ, που λίγα μέτρα πιά μακριά, την κτύπησε με πραγματική εύχαρίστησι. Την εύρισκε πολύ χαριτωμένη, με την εύκίνητη κορμοστασιά της και τό δροσερό, γελαστό πρόσωπό της. Όταν ξαναβρήκε τόν φίλο του τού ελπε:
—Πονηρέ! Ξέρεις ώραίες γυναίκες που στέκονται για νά σ' μιλήσουν!...
—Μά... θα ήθελε νά μιλήση και με σένα, αλλά είχες τόσο άγριο ύφος, που δέν τόλμησε.
—Τί λές; Σ' έμένα ήθελε νά μιλήση;
—Ναί, σ' έμένα! Είνε ή κουνιάδα σου!
—Αυτή; Η Ζουζού; Έκαμε κατάπληκτος ο κ. Έβανς.
—Μά ναί. Αυτή, όλόκληρη! Βλέπεις πως δέν είπα τίποτε τό υπερβολικό;
—Ά! Τώρα καταλαβαίνω τόν θαυμασμό της μαρς και τών θυγατέρων μου που μου παίρνουν τ' ατιά με την ώραία «Θεία Ζουζού», όπως την λένε.
—Άλήθεια, δέν νομίζεις, Μπέρναρ, πως θα είνε κάπως άνισρό γι' αυτά τά παιδιά νά μεγαλώσουν δίπλα σέ μία γρηά γυναίκα;
—Μά νομίζεις, καυμένη μου Άντονι, πως θα τούς έδινά εγώ την εύθυμία; Κάθε άλλο. Επαφα πιά νά γελώ και υπάρχουν στιγμές που άναρωτιέμαι τί κάνω σ' αυτόν τόν κόσμο κι' άν δέ θα ήταν καλύτερα νάφευγα...
—Είσαι τρελλός!
—Όχι ακόμα. Μπορεί νά έρθη όμως κι' αυτό.
—Λοιπόν δέ θέλεις νά ιδής πείν φύγη την καυμένη τη «θεία Ζουζού»; Θα της κάνες μεγάλη εύχαρίστησι.
—Όχι! Δέν θέλω νά ξυτηήσω αυτές τις φοικτές άναμνήσεις.
Η Τζέννη έμαθε την άναχώρησι του γαμπρού της με ζωηρή

λύπη. Είχε έλπίσει νά τόν δή ακόμα μία φορά. Άλλά δέν της ήταν γραφτό νά δοκιμάση αυτή τη χαρά. Την μισούσε λοιπόν;
Λίγες μέρες αργότερα είχε μία άλλη λύπη. Αναγκάστηκε νά χωριστή από τις άνηπιές της που πήγαν με τη γιαγιά τους έξω-χή στην Γιορκοσία.
Η Μαίρη και ή Μπερναρντίν, ήταν δύο χαριτωμένα κοριτσάκια που λάτρειαν τη «θεία Ζουζού». Κάθε μέρα περνούσαν ώρες όλόκληρες μαζί της και ή άπουσία της θα τούς ήταν πολύ αισθητή. Η Τζέννη δέν έδειξε τη λύπη της, μά ή κ. Έβανς την κατάλαβε και, λίγες μέρες αργότερα, έγραψε στη νέα που βρισκόταν στην Ουαλία, παρακαλώντας την νά επτρέψη σ' αυτήν και τις έγγονές της νά έρθουν νά της κρατήσουν συντροφιά.
Η μίς Έμπερτ ήταν Ιππασία, όταν ο ταχυδρόμος της έδωσε αυτό τό γράμμα. Έτρεξε άμέσως στο τηλεγραφείο του Όβεραντ και έστειλε μία μόνο λέξι στην κ. Έβανς: «Ναί».
Μία δομάδα αργότερα ή μητέρα του Μπέρναρ και οι έγγονές της είχαν έγκατασταθή στον πύργο του Όβεραντ.
Η Τζέννη, τρισευχισμένη, περνούσε με τά παιδιά όσον καιρό δέν τά άπασχολούσαν τά μαθήματά τους.
—Γιαγιά, πότε θα έλδη ό μπαμπάς;
Πέρασε έτσι ένας χρόνος. Η κ. Έβανς συνέχισε τόν έαυτό της που είχε επικαλεστή την βοήθεια της Ζουζού. Η γρηά κυρία είχε βρή κάποια ησυχία. Δέν την ένοιαζε πιά τόσο τό μέλλον. Η μόνη της λύπη ήταν ο γυιός της. Όταν λάβαινε γράμμα του, καθόταν, αφού τό διάβαζε, ώρες όλόκληρες δυθισμένη σέ μία πένθιμη συλλογή. Νά είνε χωρισμένη από τόν γυιό της, αυτή, που έζησε μόνο γι' αυτόν, ήταν πολύ βαρύ για τά γηραιά της.

—Μητέρα, είπε ο Μπέρναρ, σ' έμπιστεύομαι τά παιδιά μου. Δέν έχουν άλλη μαριά από σάς...
45

Πρίν νά ἰδοῦν τὸν πατέρα τους ἡ Μαίρη καὶ ἡ Μπερναντίν δὲν μιλῶσαν ποτὲ γι' αὐτόν. Ἀπὸ τότε ὅμως ποὺ εἶχε ἐπιστρέψει στὸ Λονδίνο, στὴν ἀρρώστεια τῆς κ. Ἐβανς, τὸ ὄνομα τοῦ «μπαμπά» συχνοαναφερόνταν στίς κουβέντες τους καὶ ἀρχίζαν ἀτέλειωτες συζητήσεις γιὰ τὰ γούστα τοῦ μπαμπά, τὴν ἡλικία του, τὶς δουλειές ποὺ εἶχε ἔξω, ἐκεῖ ποὺ πῆγαινε. Ὅταν ἦταν μικρὸς, ἀγαποῦσε τὰ ζῶα. Εἶχε κι' αὐτὸς ἄλογα καὶ σκύλους. Γιὰ τὶς λεπτομέρειες αὐτὲς ποὺ ἀγνοοῦσε ἡ θεία Ζουζού ἔστειλε τὰ παιδιὰ στὴ γιαιγιά τους. Ἡ καὶ μὲν χαιρόταν καὶ λυπόταν μαζί νά μιλάει γιὰ τὸν γυιό της καὶ οἱ μικρὲς πάντοτε κατέληγαν στὴν ἴδια ἐρώτηση.

—Πότε θά ἔρθῃ ὁ μπαμπάς;
Μιὰ φορὰ ἡ Μπερναντίν πρότεινε:
—Γιαιγιά, ἂν ἔλεγε ἡ θεία Ζουζού στὸν μπαμπά νά ἔρθῃ, εἶμαι βέβαιη πὼς θάρχοταν.

Ἡ Τζέννη ποὺ ἔγραβε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ σαλονιοῦ, σήκωσε ἀνήσυχα τὸ κεφάλι καὶ ἡ κ. Ἐβανς ρώτησε: Γιατί;

—Γιατί, δὴλῶσε κατηγορηματικὰ ἡ μικρὴ, στὴ θεία Ζουζού, δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ κανεὶς τίποτε.

Ὁ χειμὼνος πέρασε γιὰ σπῆτι τῶν Ἐβανς, ὅπως ἦταν ἡ συμφωνία, καὶ τὴν ἐνοῖε ξαναγῆρισε στὴν Ὁβεραντ, ὅπου πάλι ἡ ἡγεία τῆς μητέρας τοῦ Μπέρναρ κλονίστηκε.

Ἡ μὲς Ἐρμπερτ, ποὺ φοβήθηκε μιὰ σοβαρὴ ἀρρώστεια, εἶχε ἀρχίσει νά ἡσυχάζῃ ὅταν ἓνα βράδυ, καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς ἀρρώστιας, ἡ κ. Ἐβανς τῆς εἶπε:

—Ὁ Μπέρναρ εἶνε στὴ Βιέννη. Πρέπει νά τοῦ γράψωμε νά ἔρθῃ. Καὶ βλέποντας τὸ ἀνήσυχο ὄφρος τῆς νέας, πρόσθεσε:

—Μὴ ταραξέσθε, μικρὴ μου Ζουζού, δὲν θά ξεκουμπιστῶ ἴσως κι' αὐτὴ τὴ φορὰ. Ἀλλὰ θέλω νά ἐπωφεληθῶ τῆς εὐκαιρίας γιὰ νά τὸν ἰδῶ, τώρα ποὺ βρίσκεται σχετικῶς κοντὰ μου. Σὲ μιὰ βδομάδα θά εἶνε στὴ Νέα Υόρκη ἡ κάπου ἄλλου. Σὰς εἶνε δυσάρεστο νά ἔρθῃ ἐδῶ;... σὺ σπῆτι σὰς;

—Ὁχι, κυρία. Ἀλλὰ ἐκεῖνος; Γιὰ σκεφθῆτε! Ἐδῶ δοκίμασε τὴν μεγαλύτερη λύπη τῆς ζωῆς του.

—Καλὰ, ἂς λυπηθῇ. Κι' ἄλλοι ὑποφέρουν γι' αὐτόν. Γράψτε, σὰς παρακαλῶ.

Ἡ γράφουσα ἡ Ζουζού, ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς κ. Ἐβανς, ἓνα γράμμα στὸν Μπέρναρ ποὺ τὸν καλοῦσε ἀμέσως ποντὰ της.

Ὅταν ἔφτασε στὴν Ὁβεραντ ἦταν τόσο ἀναστατωμένος, τόσο ἀπληροθυμὸς μὲ τὴν ἀρρώστεια τῆς μητέρας του, ὥστε μάλιστα

εἶδε τὴν μὲς Ἐρμπερτ ποὺ ἐρχόταν νά τὸν προῦπαντῆσῃ μὲ τὶς ἀνηψιές της. Ἀφοῦ φίλησε τὶς δυὸ μικρὲς, ρώτησε τὴν Τζέννη: σὰν νά εἶχε νά τὴν ἰδῇ ἀπὸ τὴν προηγούμενη.

—Πῶς εἶνε ἡ μητέρα μου;
Ὅταν ὅμως μίλησε μὲ τὴν μητέρα του ὁ Μπέρναρ, γύρισε στὴν κουνιάδα του καὶ τῆς εἶπε μὲ συγκίνηση:

—Πῶς νά σὰς εὐχαριστήσω, ἀγαπημένη θεία Ζουζού, γιὰ ὅσα κάνατε γιὰ τὰ παιδιὰ μου; Καὶ καθὼς ἡ Τζέννη ἀρκέστηκε νά σηκώσῃ μονάχα τὰ ὠραία πράσινα μάτια της, ποὺ ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ ἀβρότητα, ρώτησε μὲ γλυκύτητα.

—Θὰ μοῦ συγχωρέσης, ἀδελφούλα μου, τὴν ἀγένειά μου... Στὸ Λονδίνο, πρίν ἓνα χρόνο... ὅταν δὲν θέλησα νά σὰς ἰδῶ;

—Ναί, ἀλλὰ λυπήθηκα πάρα πολύ. Πρὸ παντὸς στὸ δάσος, τὴν ἡμέρα ποὺ σὰς εἶδα μὲ τὸν κ. Γκρίν. Εἶδα πὼς οὕτε νά μὲ ἀναγνωρίσετε θέλατε πιά.

—Μὰ δὲ σὰς γνώρισα;
—Ἀλήθεια;

—Μὰ βέβαια! Δὲν μένει τίποτα ἀπὸ τὴν παλιὰ Ζουζού στὴν ὠραία σημερινή νέα. Κι' ὅμως καί μὲν... τὸ γέλιο... μερικὲς στάσεις... μερικὲς κινήσεις... Ὅλ' αὐτὰ ὅμως δὲν μπορούσα νά τὰ ἰδῶ ἀπάνω στὸ ἄλλο.

Λάθος ποὺ δὲν ἐπα-

νορθώνεται.

Α νήγγειλαν τὸ δειπνο. Ἡ Μαίρη καὶ ἡ Μπερναντίν ἔτρεξαν μπροστὰ ἀπὸ τὴ δασκάλα τους, ἀλλήλοσπρωχνόμενες γιὰ νά φτάσουν γρηγορώτερα στὴ «θεία Ζουζού».

Ὅταν ἔφτασε στὴν τραπέζια ἡ μὲς Ἐρμπερτ, εἶδε στὸν γαμπρό της τὴν θέσι του, ἀπέναντί της, ὅπου κάθισε κάπως στενοχωρημένος. Μηχανικὰ κύτταξε τὴ μεγάλη αἰθουσα μὲ τὰ παλιὰ ἐπιπλα καὶ τὰ βαρεὰ κρυστάλλα. Θυμῶταν τὸ τελευταῖο ἐκεῖνο γεῦμα, πρίν ἀπὸ ὀκτὼ χρόνια, ὅταν ὁ λόρδος Ντοουνπάτρικ εἶχε ἀναγγεῖλει τὴν ἀναχώρησί του καὶ ἡ Ἄλις εἶχε τόσο ταραχθῇ.

Ἡ κ. Ἐβανς μόλις ἐνοίωσε κοντὰ της τὸ γυιό της ποὺ λάτρευε, ἄρχισε νά συνέρχεται. Σὲ λίγο ἐγίνε ἐντελῶς καλὰ, ἀλλὰ ὁ Μπέρναρ δὲν μίλησε καθόλου γι' ἀναχώρησι. Περιοῦσε ὅλο τὸν καιρὸ του ἀνάμεσα στὴ μητέρα του, στὴ θεία Ζουζού καὶ στὰ παιδιὰ του καὶ φαινόταν νά ἔχῃ ξεχάσει τὰ θλιβερά χρόνια. Κάθε μέρα ἔκανε μὲ τὴ Τζέννη μακρινὸς ἐρίπτους περιπάτους. Τὸ βράδυ, ὅταν τὰ παιδιὰ εἶχαν κοιμηθῇ, κάθιζε τὴ δίδα Ἐρμπερτ στὸ πιάνο καὶ τὴν ἄκουγε νά τραγουδᾷ ὥρες ὀλόκληρες.

Ἡ θεία Ζουζού ἦταν ἐνθουσιασμένη. Νὰ ἔχῃ δίπλα στὸν Μπέρναρ, ἦταν γι' αὐτὴ ἡ τέλεια εὐτυχία καὶ ἡ εὐτυχία αὐτὴ τὴν ὥ- μέρειαν ἀκόμα πιὸ πολύ.

Ἦταν ὅμως πεπεισμένη πὼς ὁ γαμπρός της δὲν τῆς συγχω- ροῦσε τὸ ὅτι ἦταν συνδεδεμένη μὲ τὶς θλιβερὲς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς του κι' ἡ πίστις της αὐτὴ ἦταν τόσο βαθειὰ ὥστε ὅταν ὁ

Μπέρναρ τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της γλώμιαζε κι' ἀνατρίχια- ξε στὸ παραμικρὸ ἀγγισμά της, δὲν ὑποπευόταν τί γινόταν μέ- σα του.

Ἀλλ' ἡ κ. Ἐβανς διέκρινε ἀμέσως τὸ ἀδιέξοδο στὸ ὁποῖο βάδιζε ὁ γυιὸς της καὶ σκεπτόταν τί νά κάνῃ γιὰ νά τὸν στα- ματήσῃ.

—Μπέρναρ, τοῦ εἶπε ἓνα βράδυ ποὺ ἦταν μόνοι τους στὴ βε- ράντα, ξέρεις παιδί μου καλὰ, τί γίνεται μέσα σου;

—Μὰ ναί! Γιατί μὲ ρωτᾶτε;

—Γιατί νομίζω πὼς ἀγαπᾷς τὴν κουνιάδα σου, ἀπάντησε ἡ κ. Ἐβανς, τονίζοντας τὴν λέξι «κουνιάδα».

—Δὲν τὴν ἀγαπῶ, ἀπλῶς τὴν λατρεύω καὶ νομίζω πὼς τίπο- τε δὲν μοῦ ἀπαγορεύει νά τὸ κάνω.

Ἡ γρηῃ κυρία ἐπανελάβε ψυχρὰ.

—Ὅλα σοῦ τὸ ἀπαγορεύουν. Ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ γυ- ναίκα σὰν τὴν Ζουζού δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νά τὴν ἀγα- πᾷ παρὰ μόνον ἂν τὴν παντρευθῇ. Κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει τέτοια πιθανότης...

—Μὰ...
—Ἡ ἐκκλησία μας δὲν παντρεύει τοὺς χωρισμένους....

—Παραλείπω τὴν ἐκκλησία ἂν χρειασθῇ.

Ἡ Τζέννη ὅμως ποὺ εἶνε κι' αὐτὴ σὰν κι' ἐμᾶς καθολικὴ, δὲν τὴν παραλείπει. Καὶ μὲν μικρούλα! Ὅταν σκεπτομαι πό- σο ἄσχημα τὴν εἶχα χαρακτηρίσει νομίζω πὼς ποτὲ δὲν θά τὴν ἀγαπήσω ἀρκετὰ γιὰ νά ἐπανορθώσω τὸ λάθος μου. Ἀ! Τί κουτοὶ ποὺ φανήκαμε τότε! Κι' ἀμέσως μὲ τὴ συνηθισμένη της γλυκύτητα ἡ κ. Ἐβανς συνέχισε ἐρωτηματικὰ:

—Τί θά κάνης τώρα;

—Θὰ τῆς μιλήσω αὐριο.

—Καὶ ἂν, ὅπως εἶμαι βεβαία, ἀρνηθῇ;

Τῆς ἀπάντησε μὲ μιὰ κουρασμένη φωνὴ ποὺ ράγιζε ἀπὸ τὰ δάκρυα.

—Ἀν ἀρνηθῇ... θά ξεναφύγω.

Ὁ ἀβάσταχτος πόνος

μιᾶς καρδιάς

Τ ἦν ἄλλη μέρα ὁ Μπέρναρ πῆγε περίπατο μὲ τὴ βάρκα μα- ζὶ μὲ τὴν κουνιάδα του, ὅπως συνήθιζε. Τὴν στιγμὴ ποὺ ἔφταναν ρώτησε:

—Θέλετε ν' ἀφήσωμε τὸν ναῦτη; Ἡ θάλασσα εἶνε πολὺ ἡ- συχη καὶ θά τὰ καταφέρω μόνη μου.

Ἡ Τζέννη δέχτηκε κι' ἔφταναν μόνοι τους.

Ἀπὸ τὸ προῖ ὁ κ. Ἐβανς σκεπτόταν πὼς νά μιλήσῃ στὴ νέα καὶ ἂν θά τολμοῦσε καλὰ-καλὰ νά τῆς μιλήσῃ. Ἡ ταραχὴ του ἦταν τόσο μεγάλῃ ποὺ ἡ σύντροφός του τὴν πρόσεξε καὶ τὸν ρώτησε ἔξαφνα.

—Μὰ τί ἔχετε σήμερα; Δὲν εἴσθε ὁ ἴδιος.

Δίστασε, κοκκίνισε καὶ τέλος εἶπε:

—Δὲν υποπευέσθε καθόλου τί ἔχω;

—Σὰς βεβαιῶ καθόλου. τοῦ ἀπῆντησε μὲ εἰλικρίνεια.

Ταραχθηκε πὺδ πολὺ ἐκόμα καὶ ἐνῶ τὰ μάτια του δάκρυζαν, ψιθύρισε μὲ μιὰ προσπάθεια.

—Μὰ τότε, Θεέ μου, ποτὲ δὲν θά μπορέσω νά σὰς πῶ πὼς σὰς ἀγαπῶ. Κι' ὅμως εἶνε τόσο ἀλήθεια!

Δὲν κατηλάτρευσε πιά. Εἶχε γονατίσει στὸ βάθος τῆς βάρκας καὶ κύτταξε τὴ νέα.

Κατάπληκτη καὶ γλωμῇ ἡ Τζέννη ψιθύρισε:

—Μ' ἀγαπᾶτε; Ἐσεῖς; Ἐσεῖς;

—Ὁ! Ναί, σὰς ἀγαπῶ.

—Μὰ... ἀπὸ πότε;

—Ἀπὸ τότε ποὺ ζῶ κοντὰ σας. Καὶ σεῖς; Θὰ μ' ἀγαπήσετε λίγο;

—Εγώ; Σὰς ἀγαποῦσα πάντοτε, τοῦ ἀποκρίθηκε κυττάζοντάς τον μὲ τὸ φωτεινὸ τῆς βλέμμα γεμάτο ἔρωτα.

—Μ' ἀγαποῦσατε πάντοτε! Καὶ δὲν τὸ ἤξερα; ρώτησε μὲ τὴ σειρά του κι' αὐτὸς ἐκπληκτος κι' εὐτυχισμένος.

—Μὰ πὼς νά τὸ ξέρετε. Ὅταν εἶδα πὼς ἡ σκέψι σας στρε- φόταν στὴν ἀδελφὴ μου δὲν μπορούσα βέβαια νά σὰς πῶ πὼς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὰς εἶδα ἤμουν ὀλόκληρη δική σας!

—Γιατί; Ἀχ! Γιατί νά μὴ μοῦ τὸ πῆτε! Πόσα δυστυχῆματα δὲν θά εἶχαν ἀποσοβθῇ!

Μὲ μιὰ τρυφερὴ κίνησι πῆρε τὰ χέρια τῆς Τζέννης καὶ τὰ γέ- μισε φιλιὰ, ἐπαναλαμβάνοντας ψιθυριστὰ:

—Ἀγαπημένη! Ἀγαπημένη Ζουζού! Σὰς λατρεύω!

Τραβήξε κοντὰ του τὴ θεία Ζουζού ποὺ ἀντιστεκόταν καὶ μουρμούρισε κοντὰ στ' αὐτὴ τῆς φιλώντας τὰ μαλλιά της.

—Γυναίκα μου!

Τὸν ἔσπρωξε μαλακὰ καὶ εἶπε:

—Γυναίκα σας; Ξέρετε καλὰ πὼς εἶνε ἀδύνατο!

—Γιατί;

—Γιατί εἴσθε ὁ σύζυγος τῆς Ἀλίκας. τοῦ ἀπῆντησε κῶπως ἔρηα.

—Μὰ... θὰ θυσιάσετε τὴν εὐτυχία σας καὶ τὴν εὐτυχία μου σὲ μιὰ πρόληψι;

—Δὲν ἔχω προλήψεις, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μιὰ ἀρχή, τὸν διέκοψε ἀπότομα, Ἀν ὁ Θεὸς δὲν εὐλογοῦσε τὸν γάμο μου δὲν θά κα-

ΣΤΟ ΕΡ-
ΧΟΜΕΝΟ

ΜΑΞ ΝΤΥ ΒΕΖΙΤ

ΜΙΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

ταλάβαινα τὸν ἑα-τό μου παντρεμένο.

—Τζέννη! σκεφθῆτε καλύτερα, παρακαλοῦσε ὁ Μπέρναρ. Ἀν ξέρατε πόσο σὰς ἀγαπῶ!

Ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της στὰ χέρια της καὶ ἀπάντησε πνιγ- μὲν στὰ δάκρυα.

—Δὲν ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾶτε ἐσεῖς, ἀλλὰ ξέρω τί νοιώθω ἐγώ. Κι' αὐτὸ εἶνε ἀβάσταχτο.

Ὅταν ὁ Μπέρναρ ἀνεκοίνωσε στὴ μητέρα του τὴ συνομιλία του μὲ τὴν Τζέννη, ἡ κ. Ἐβανς τοῦ ἀπάντησε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία.

—Σοῦ τὸ εἶπα! Ὁ πολιτικὸς γάμος δὲν συμβιβάζεται μὲ τὶς ἀρχὲς μιᾶς τέτοιας γυναίκας. Αὐτὴ μπορεῖ νά σὲ λατρεύῃ ἀλλὰ θά ποτισμοῦσε νά πεθάνῃ παρὰ νά σὲ παντρευθῇ μὲ τοὺς θρόνους ποὺ θέλεις!

—Ἀν ξέρατε πόσο ἀγαπῶ τὴν Τζέννη δὲν θά μιλοῦσατε ἔτσι.

—Τὸ ξέρω καὶ μιλῶ ὅπως πρέπει νά μιλήσω.

—Εἰσθε σκληρὴ μητέρα, φώναξε καὶ ἀπότομα πρόσθεσε:

—Ἐπειτα, ἐσεῖς φταίτε γιὰ ὅλα αὐτὰ. Ναί! Ἀν δὲν μὲ εἴ- χατε φωνάζει καὶ δὲν ξανάβλεπα τὴν Τζέννη... Ἐπειτα σεῖς δὲν ξέρετε βέβαια ὅτι μὲ ἀγαπᾷ κι' αὐτὴ;

—Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, ἀπὸ ἔξη χρόνια, ἀπάντησε ἡ κ. Ἐβανς κι' ἐνῶ δυὸ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια της, συνέχισε ψιθυρι- στά:

—Καὶ μὲν μικρούλα! Μὲ πόση γενναϊότητα ἔκρυψε τὸν πόνο της! Μὲ τί θαυμασία ἀταραξία παρατηρήθηκε ἀπὸ τὸ μερίδιό της στὴν εὐτυχία καὶ δέχτηκε στὴ ζωὴ τὸν ὀλο τῆς «θείας Ζουζού».

—Μητέρα, πῆστε μου πὼς θά ὑποχωρήσῃ στίς παρακλήσεις μου.

—Εἶμαι βεβαία πὼς δὲν θά ὑποχωρήσῃ. Κι' ἂν ζήτησῃ τὴν γνώμη μου, θά ἐνθαρρύνω τὴν ἀπόφασί της.

—Μητέρα! Σὰς παρακαλῶ!

—Παιδί μου, ἡ ἐπιμονή σου μὲ πληγώνει, ἀπάντησε ἡ κ. Ἐβανς σκουπίζοντας τὰ δάκρυά της.

Ἡ μητέρα τοῦ Μπέρναρ ἤξερε καλὰ τὴ θεία Ζουζού. Δὲν ὑ- πεχώρησε. Καὶ ἐξακολουθοῦσε νά δείχνῃ τὸ ἴδιο γελαστὸ πρό- σωπο, ἐνῶ μέσα της ὑπέφερε περισσότερο παρὰ ποτε. Ἦταν δυστυχισμένη ποὺ εἶλετε τὸν Μπέρναρ νά λυπᾶται ἐξ αἰτίας της ἀλλὰ ἔμεινε σταθερὴ στὴν ἀπόφασί της.

Ἀγωνία μη-

τέρας

Α πελπισμένος ὁ Μπέρναρ ἀπὸ τὴν ἀπόφασί αὐτὴ τῆς κουνιάδας του, ἄρχισε σιγά-σιγά νά χάνῃ τὴν ὑγεία του, ἐ- νῶ οἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ ἐκπληκτος γιὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ ὁ γιατρός τῆς οἰκογενείας, εἶ- πε μιὰ μέρα στὴν κ. Ἐβανς:

—Ὁ γυιὸς σας εἶνε πὺδ ἀρρωστος ἀπὸ σὰς. Θὰ ἔπρεπε νά κνιταχθῇ.

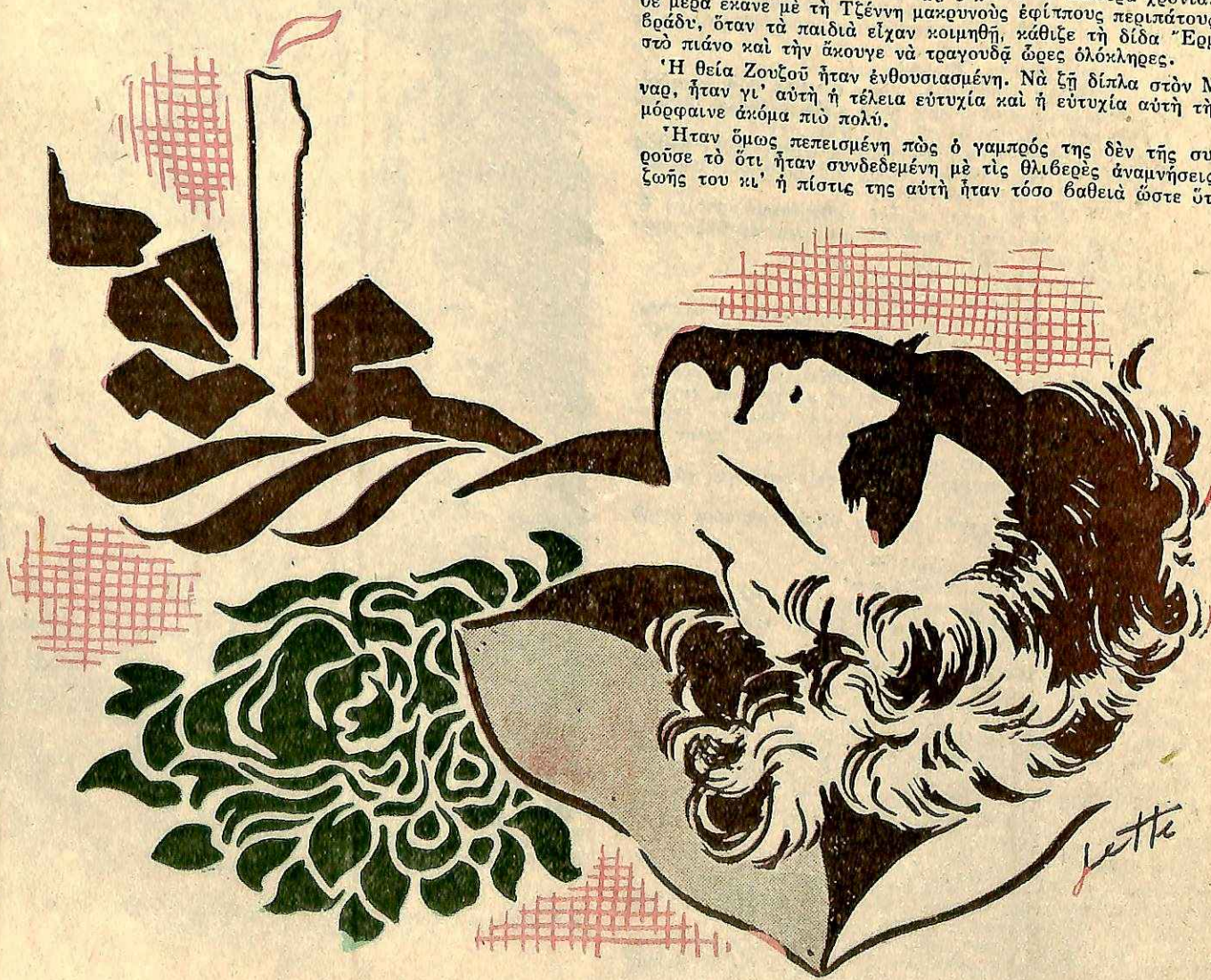
Πολὺ ἀνήσυχη ἡ γρηῃ κυρία ἀποφάσισε νά μιλήσῃ στὸν Μπέρναρ, ποὺ τῆς ἀπῆντησε ἀπότομα:

—Τὸ μόνο γιατρικὸ θά ἦταν νά ξεκουμπιστῶ, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὸ κουράγιο.

Ἡμέρες ὀλόκληρες ἔμεινε μὲ τὰ μάτια ἀπλῶς χωρὶς ν' ἀπαν- τᾷ στὰ χάδια τῶν παιδιῶν του καὶ στίς ἐρωτήσεις τῆς μητέ- ρας του, μὴ βλέποντας παρὰ μόνον τὴ Τζέννη κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἡ κ. Ἐβανς, μαντεύοντας τὸν κίνδυνο, τὸν παρα- καλοῦσε.

—Παιδί μου! Σὲ ἱκετεύω! Φύγε, κουνήσου λίγο!

—Ἀρνιόταν διαρκῶς. Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἀπογορευμένος καὶ

κουρασμένος από την πάλη με τον εαυτό του και με τους άλλους, μήτρεξ εξαφνα στο δωμάτιο της μητέρας του και είπε:

—Μητέρα! Θά φύγω! Είσαι ευχαριστημένη;

—Πού θά πάς;

—Θά ταξιδέψω. Αυτό δεν μου σύστησες κι' εσύ; Αυτή τη φορά όμως έχω και σύντροφο, τον "Αντον Γκρίν. Είπε άστείο αϊ; Θά δάλωμε και οι δυο τὰ δυνατά μας νά ξεχάσωμε τη θεία Ζουζού! Θά ταξιδέψωμε! Φαίνεται πώς είνε γραφτό μου νά ταξιδεύω....

Ο Μπέρναρ δεν άργησε νά πραγματοποιήση την απόφασί του και ή κ. Έβανς πού λάβαινε άσχημα νέα για τον γυιό της γινόταν πιδ μελαγχολική. Τά νέα δέβαια δεν έρχόταν από τον ίδιο τον Μπέρναρ, πού έστελνε πού και πού κανένα σύντομο γράμμα, άλλ' από τον "Αντον Γκρίν, πού είχε αναλάβει αυτή την δουλειά.

«Ο Μπέρναρ —έγραφε— δεν πήγαινε καλά. Ήταν πολύ μακριά από του νά ξεχάση τις μαύρες σκέψεις του. Δεν κοιμώταν, δεν έτρωγε και έμενε μέρες ολόκληρες χωρίς νά προσφέρει λέξι. Δεν είχε κυττάξει καμμία γυναίκα και μάλωνε τον φίλο του για τις μικροαταξίες πού έκανε πότε-πότε. Είχε άδυνατίσει πολύ και ή γενική του κατάσταση, είχε χειροτερεύσει».

Λαβαίνοντας αυτά τὰ γράμματα ή κ. Έβανς άρχισε νά κλονίζεται και νά διερωτάται μήπως αυτός ό γάμος πού είχε καταδικάσει τόσο κατηγορηματικά, ήταν προτιμότερος από την δυστυχία του παιδιού της; Και σιγά-σιγά άρχισε νά τó σκέπτεται χωρίς φρίκη. Μιά μέρα, πιδ στενοχωρημένη από τó συνδυασμένο, άποφάσισε νά άπαντήση στη θεία Ζουζού πού την ρωτούσε δειλά για τον γυιό της.

—Ω! Ναι! Είνε άρρωστος! Πολύ άρρωστος! Δεν υπάρχει παρά ένα μέσο για νά γιατρευθί κι' αυτό τó μέσον είνε άδύνατο!

—Τί πράγμα; όόττης ζωηρά ή Ζουζού;

—Ο γάμος σας!

—Και δέβαια, είνε άδύνατο ένα τέτοιο πράγμα, άπήνησε με ζωηρότητα ή Τζέννη. Έγώ, νά γίνω γυναίκα του Μπέρναρ; Ποτέ. Θά προτιμούσα νά είμαι καίτεσσα του. "Ω! μη διαμαρτύρεσθε κυρία. Με κίνδυνο νά σάς φανώ κοιμικά άόωα, σάς δμολογώ πώς δεν ξέρω καλά-καλά σέ τί άντιστοιχεί αυτή ή λέξις και προτιμώ νά μη τó ξέρω. Άλλά, άν κατάλαβα καλά, ό Μπέρναρ θέλει τη Ζουζού και ή Ζουζού προσφέρεται σ' αυτόν με μεγαλή της χαρά.

Και καθώς ή γεηρά κυρία έτοιμαζόταν νά διαμαρτυρηθί, πρόσθεσε:

—Υπό τόν όρον νά μη γίνη έπίσημα, για τὰ μάτια του κόσμου.

Κατάπληκτη ή κ. Έβανς γι' αυτά πού άκουσε, παρετήρησε άνήσυχη και διστακτική:

—Παιδί μου! Δεν μπορώ νά δεγθώ τέτοιο πράγμα.

—Κι' εγώ δεν μπορώ νά σάς δώσω τίποτε άλλο. Αυτό όμως σάς τó προσφέρει μ' όλη μου την καρδιά. Άκούστε κυρία. Δεν θά σάς ξαναμιλήσω πιά γι' αυτό. Θά σεβαστώ την άπόφασί σας, όποια και νάνε. Και άν κανένα μέρα δεχθίτε αυτό πού άρνείσθε σήμερα, φωνάξτε τον Μπέρναρ. Θά καταλάβω.

Η μεγάλη δυσία

Πολλούς μήνες ακόμα ή κ. Έβανς περίμενε με την ελπίδα πώς ό γυιός της θά ξεχνούσε. Στο διάστημα αυτός της άναμονής, ή λίγη θέλησι πού της έμενε έξουθενώθη με τελείως. Έψαχνε αδιάκοπα νά βρή ένα μέσο νά γιατρέψη τó παιδί της. Παραμέλησε την θρησκεία πού την τάραξε με τις άυστερητότητες της και στράφηκε στο Θεό πού άφινε κάποια άκτινα ελπίδας στην άνήσυχη ψυχή της. Τόν παρακάλεσε φλογερά, τόν έκτενυσε νά της συγχρήση τó έγκλημα πού είςωε θάκανε. Και μία μέρα, όταν ό ταχυδρόμος της έφερε κάποιον γράμμα πού διάβασε με δακρυσμένα μάτια, είπε στη Τζέννη πού δεν της μιλούσε πιά για τόν Μπέρναρ.

—Ο γυιός μου είνε στο Λονδίνο και είνε πιδ άρρωστος. Θά τού γράψω νά έρθη στην "Οβερλαντ. Ίσως ό θαλασσινός άέρας τού κάνη καλό.

Και ένν οι δυο μικρές πήδηξαν από τη χαρά τους, χτυπώντας τὰ χέρια, ή θεία Ζουζού έσκυψε τó ώμοφο κεφάλι της χλωμαίνοντας.

Η Τζέννη όταν έφθασε ό γαμπρός της δεν ήταν στόν πύργο. Έκανε τόν συνηθισμένο της έφιππο περίπατο και τόν είδε μόνο στο γεύμα.

Όταν μπήκε στο σαλόνι ή κ. Έβανς άφισε μία φωνή έκπληξας. Σιωπηλή και χλωμή από τόν καιρό πού υπέφερε, ή νέα είχε γίνει έκείνο τó θράδυ ή παλινά ρόδινη και γελαστή Ζουζού. Έτρεξε χαρούμενη στόν Μπέρναρ και ήταν τόσο υπέροχα δροσερή κι' ώμορφη μέσα στο άσπρο σατενένιο φουστάνι της πού ό κ. Έβανς έμεινε μπροστά της ταραγμένος και σιωπηλός.

Όλο τó θράδυ ή τις Έρμπερτ ήταν εθθυμη σαν την παλινά Ζουζού. Και ό Μπέρναρ ευτυχισμένος απ' αυτή την ευθυμία πού φαινόταν νά την προκαλή ό έρχομός του, είδε μ' έκπληξη

πώς ή μητέρα του ήταν άνήσυχη κι' άφηρημένη.

Χωρίς ν' ανταλλάξη ούτε μία κουβέντα ή κ. Έβανς άποσύρθηκε νορίς και ό γυιός της την μιμήθηκε άμέσως.

Μονάχος σέ λίγο μέσα στο δωμάτιό του ό Μπέρναρ άρχισε νά όνειροπολή κοντά στο τζάκι, δίπλα στη φωτιά πού τραγουδούσε. Σκεπτόταν: Γιατί αισθανόταν τόν εαυτό του άπόψε πιδ ταραγμένο και πιδ ευτυχισμένο; Γιατί ή μητέρα του φαινόταν άνήσυχη; Γιατί ή θεία Ζουζού είχε άπόψε αυτή την έξαιρετική δροσιά και λάμψη;

Ένα θεόσιμα φουστανιού τόν έκανε νά στρέψη τó κεφάλι. Όρθια στο κατώφλι της πόρτας, ολόλευκη μέσα στο χιονάτο της φουστάνι, τόν κύτταζε με τó φωτεινό της βλέμμα, χαμογελώντας, ή θεία Ζουζού.

Ο Μπέρναρ κατάλαβε άμέσως πώς ή άγνή αυτή κοπέλλα έρχόταν για νά τού δοθή και δινόταν έντελώς άόωα με θεία ή άπλότητα. Ταράχτηκε μπρός στο μέγεθος της θυσίας αυτής και φοβήθηκε νά δεχθί την προσφορά της, νά έπωφεληθί μιάς στιγμής οίκτου ή στοργής. Έξαντλημένος όμως απ' τη πολύχρονη στέρησι τού πλάσματος πού λάτρευε, άνοιξε άσυνάθετα την άγκαλιά του όπου γλύστρησε, άγνή και τρυφερή, ή θεία Ζουζού.

Από τότε ή θεία Ζουζού έξακολούθησε νά προσφέρεται χωρίς αντίσταση και χωρίς λύπη.

Η ευτυχία του Μπέρναρ την έκανε χαρούμενη και θά ήταν άπόλυτα ευτυχισμένη, άν δεν έννοιωθε μία στενοχώρια έξ αίτίας της κ. Έβανς και τών παιδιών.

Άλλά και ή μητέρα του Μπέρναρ υπέφερε έπίσης απ' αυτή την κατάσταση πού είχε συγχωρήσει. Και ή καλή τώρα όψις τού γυιού της θύμιζε διαρκώς αυτή την ντροπή για την όποια έννοιωθε ολόένα και περισσότερες τύψεις.

Άφού έμειναν τρείς μήνες ακόμα στόν πύργο της "Οβερλαντ ξαναγύρισαν στο Λονδίνο. Της Τζέννης της φάνηκε πώς άφησε πίσω της όλη της τη χαρά, όλη της την ευτυχία, παρ' όλο πού και στο Λονδίνο, στην αρχή τούλάχιστον, ή ζωή της δεν άλλαξε καθόλου. Όπως και πρώτα πηγαίνει και τώρα τó πρωτό έπισπία με τόν γαμπρό της πού την συνοδεύει και στο θέατρο καμιά φορά.

Αυτό ήταν φυσικό δέβαια, αλλά ή θεία Ζουζού πού «ήξερε» νόμιζε πώς όλος ό κόσμος έπρεπε νά «ξέρη».

Έν τó μεταξύ ό Μπέρναρ άπελάμβανε την ευτυχία του χωρίς νά σκέπτεται τίποτα. Ότιόσο ή Ζουζού άρχισε νά νοιώθη ότι ό Μπέρναρ δεν ήταν πιά ό τρελλός έρωτευμένος τού πύργου "Οβερλαντ.

Κι' όταν κάποια μέρα όλος τυχαίως είδε την παλινά φίλη του κ. Μπράουν σέ μία άσημη στάσι μαζί του μέσα στο γραφείο τού Μπέρναρ, χωρίς νά πη τίποτε σέ κανένα έφυγε ξαφνικά για την Ουαλία.

Και όμως ή Ζουζού είχε άρχες

Η θεία Ζουζού δεν ξαναγύρισε! Έγραψε δυο λόγια στόν Μπέρναρ για νά τού εκφράση την θέλησί της νά μη τόν ξαναβί και έκείνος δεν προσπάθησε καθόλου νά την μεταίση.

Στην κ. Έβανς δεν είχε πη τίποτα. Της έγραφε κάθε μέρα, καθώς και στις άνεπιές της, ένα τρυφερό γράμμα. Ήταν πολύ καλά, έλεγε, και ήθελε νά ξαναγίνη ώραία για την πρώτη μετάδοσι της Μαίρης, ώστε νά μη ντρέπονται τὰ παιδιά για τη θεία τους.

Την επομένη όμως της μεταλήψεως της Μαίρης ή κ. Έβανς λάβαινε ένα γράμμα από τόν έφημέριο της "Οβερλαντ πού της έλεγε πώς άν ήθελε νά βρή ζωντανή την μίς Έρμπερτ έπρεπε νά έρθη χωρίς νά χάση νερό.

Η κ. Έβανς έσπευσε ή την πρόσκλησι αυτή. Όταν όμως μπήκε στο δωμάτιο πού ή θεία Ζουζού, κατάσταση, ήταν έαπλωμένη στο μικρό της κρεβάτι, δοκίμασε έναν τρομερό κλονισμό, έναν άπέραντο οίκτο για τó υπέροχο έκείνο πλάσματάκι πού παραμόνευε ό θάνατος.

Η Τζέννη δέχτηκε με άγάπη την κ. Έβανς, αλλά άρνήθηκε νά ιδί τις άνεπιές της.

—Όχι, είνε περιττό είπε. Θέλω νά μείνω γι' αυτές ή όμορφη «θεία Ζουζού» πού θ' άγαπούν μέσα στη θύμησί τους. Δεν θέλω νά ίδουν την άσχημη τωρινή Ζουζού.

Η κ. Έβανς την κύτταζε και σκέφτηκε πώς έλεγε την άλήθεια. Η φωνή ύπαρξης πού πέβαινε μπροστά της, είχε ξαναγίνει ή άστεία, παράξενη Ζουζού τού παλαιού καιρού. Δεν έμεινε πιά τίποτα από την όμορφιά της «θείας Ζουζού».

Έως τó θράδυ ή Τζέννη δεν ξαναμιλήσε. Άλλά την στιγμή πού ό ήλιος βασιλεύοντας έρχρινε στο δωμάτιο τις ρόδινες τελευταίες άκτινες του, βρήκε λίγη δύναμι και έσφιξε τρυφερά τó χέρι της γεηράς φίλης πού έκλαιγε. Έπειτα, καθώς ή κ. Έβανς σκυμμένη άπάνω της έμοιαζε σαν νά ήθελε νά κρατήση την ζωή πού έφευγε, της είπε σ' ένα στεναγμό με μία τελευταία λάμψη τσαχυνιάς στα χρυσόγαλανα μάτια της.

—Κι' όμως είχε άρχες» ή Ζουζού. Γι' αυτό έσπασε....

ΤΕΛΟΣ

ΞΑΠΝΕΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΙ

Παραδόσεις, θρύλοι και σύγχρονα παραδείγματα

Υπάρχουν θρυκόλακες; Μά την αλήθεια, υπάρχουν! Αυτό μας θεβαίνουν οι «Σαθθατογεννημένοι» κι' οι «άλαφροίσκιωτοι», πού είνε οι μόνοι πού βλέπουν και διαπιστώνουν την παρουσία αυτών τών κολασμένων. Αυτό μας αναφέρουν κι' ένα σωρό λαϊκές παραδόσεις, κι' ακόμη αυτοί οι άρχαιο συγγραφείς.

Οι Άρχαιο Έλληνες, πίστευαν, μάλιστα, ότι οι ψυχές έκείνων πού πέθαναν από έλαιο θάνατο, δεν κατεβαίνουν στον Άδη. Μέχρις ότου δέ φθάση ή ώρισμένη ώρα τού...φυσιολογικού θανάτου τους γυρίζουν έπάνω στη γή και γίνονται οι τιμωροί τών δολοφόνων τους και τών έπεικόν δικαστών τους. Γίνονται, όπως τούς λέγανε, «άληθριοί δαίμονες». Στόν οίκο τών Άτρείδων, παραδείγμα τος χάριν, έπλανάτο ό βρυκόλακας τού Άτρέως, ό οποίος ήταν ή αίτία κι' ό τιμωρός τών στυγερών έγκλημάτων πού είχαν γίνει σ' αυτόν τó οίκο.

Ο παρκε...γράφος Φλέγιν έπίσης αναφέρει την περίπτωση της νεκρας Φιλίνης, ή όπο' κάθε νύχτα έγκατέλειπε τó τάφο της και πήγαινε ν' άναπαυθί στο κρεβάτι τού Μαχάτου. Κι' αυτές τις έπισκέψεις της έξακολουθσε ως την ήμερα πού άνεκαλύφθη και έκάη !...

Οι Ρωμαίοι έπίσης έπίστευαν ότι οι ψυχές ώρισμένων πεθαμένων πολλές φορές θρυκολάκιαζαν για νά τιμωρήσουν τους κακούς συγγενείς τους και συχνά τούς έπιναν τó αίμα τους !...

Ο Ιούδας έπίσης άποτελεί τόν πλέον χαρακτηριστικόν τύπο τού θρυκόλακα της μεταχριστιανικής περιόδου. Και άκολουθούν κατόπιν άπειρες περιπτώσεις ανθρώπων, οι όποιοι, όπως αναφέρει ή παράδοσις θρυκολάκιασαν.

Μά ποιοι άνθρωποι μπλέκουν στα «τεφτέρια» τού Διαβόλου νά περιφέρονται στη γή; Ο λαός πιστεύει ότι θρυκολακιάζει κανείς στις εξής περιπτώσεις:

Όταν είνε τοκογλύφος—από αυτούς τούς...θρυκόλακες, έχει άφορισθί, όταν ποχή μας!—όταν έχη άφορισθί, όταν πεθάνη παιδί άθάφτιστο, όταν «άλλα-ξοπιστήση», όταν βλαστημήση τόν έαυτό του την ώρα πού ξεψυχί κι' ακόμη όταν δεν έχει ταφή από παπάδες μ' όλα τὰ χρειάζόμενα διαβαστικά. Βρυκολακιάζουν ακόμη οι φονείς, οι άμαρτωλοί κι' έκείνοι πού ανέλαβαν μίαν ύποχρεωσι, ώρκίσθηκαν νά την εκπληρώσουν και δεν έκράτησαν τόν όρκο τους. Αυτοί θρυκολακιάζουν για νά έ...ηρώσουν την ύποχρεωσί τους! Έπίσης θρυκολακιάζουν οι αυτόχειρες, οι φονευμένοι εκ δυστυχιατών, οι έρωτευμένοι πού δεν μπορούν νά στερηθούν την άγαπημένη τους, κι' έκείνοι πού...ηγηριάσθηκαν γιατί έφαγαν, διτ άγγιξε ένας άλλος θρυκόλακας !...

Αυτοί οι «φίλοι τού Διαβόλου» κάνουν συνήθως την εμφάνισί τους τη

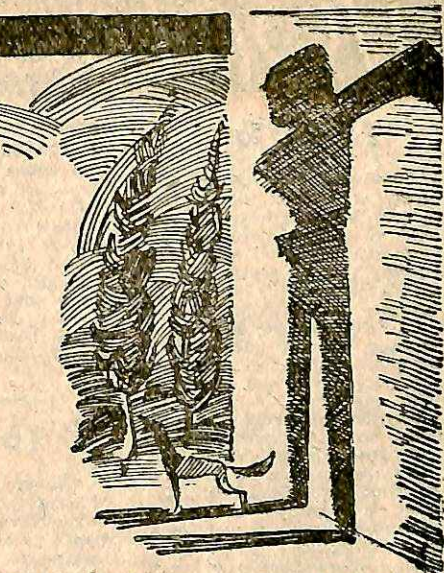
νύχτα! Βγαίνουν από μία τρύπα πού άνοίγουν στόν τάφο τους κι' έχουν την εύκολία νά παίρνουν όλες τις μορφές τών ζώων και τών άρπακτικών πουλιών, μά <συμ-ά φορά κάνουν την εμφάνισί τους και τó μεσημέρι. Μιά παράδοσις αναφέρει μάλιστα ότι ένας χωρικός είδε πέντ'—έξη θρυκόλακες νά καθώνται στο χωράφι του και νά τρώνε ώμυ σηκότια !...

Ο θρυκόλακας όμως έχει μίαν άδυναμία: όταν εμφανισθί ως άνθρωπος, είνε άδύνατον νά παραμορφώση τὰ χαρακτηριστικά τού κι' έτσι άναγνωρίζεται. Γι' αυτό τó λόγο έμειναν ως τὰ χρόνια μας διάφορες παραδόσεις θρυκολάκων.

Οι θρυκόλακες, άν πιστέψωμε τις διάφορες; άφηγήσεις τών κατοίκων της ύπαιθρου είνε φοβεροί! Παντρεύονται και συνεχίζουν σαν άνθρωποι τη ζωή τους, φέρνουν στόν κόσμο παιδιά, σπάνε τὰ έπιπλα τού σπιτιού, λιθοβολούν τούς νυκτερινούς διαβάτες και συχνά έπισκέπτονται την όμορφη σύζυγο τους !...

Μά πολλές φορές γίνονται πάλι ήσυχτοι, κι' εργατικοί άνθρωποι: Πηγαίνουν στο σπίτι τους κι' εργάζονται, μπαλάνουν τὰ παπούτσια τών παιδιών τους, κουβαλούν νερό και ξύλα και κάνουν όλες τις δουλειές τού σπιτιού. Και δεν παύουν νά εμφανίζονται ως τη στιγμή πού ή ψυχή τους θά βρή άνάπαυσι στόν Άδη !...

Βρυκόλακες χαρακτηρίστηκαν ένα πλήθος Έλλήνων. Μεταξύ αυτών ένας Βακ...όπουλος, ό οποίος κατά τó 1846 ζωντάνεψε δέκα λεπτά μετά τόν θάνατό του. Έπίσης ό κληρικός Γλύκας, ό όποιος όμως είχε πάθει νεκροφάνειαν, και άλλοι πολλοί. Τελευταίος πού φέρεται, ως θρυκολακιάσας, ήταν ένας άπαθανών πρό έτών πολί-

τικός. Αυτός, όπως είχε, διαδοθή, έμφανιζόταν σέ ένα σπίτι της Γαργαρέττας και ύπαγόρευε σ' έναν μικρό τά...Απομνημονεματά του. Η ύπόθεσις όμως έκείνη έλαβε τόν δρόμον τών δικαστηρίων και οι όργανωτά της καταδικάσθηκαν επί άπάτη και άγυρτεία.

Και τώρα, κλεινοντας αυτή την έρευνά μας, ως μιλήσωμε λιγάκι σο-θορά. Όπως καταλαβαίνετε, ή ύπαρξις τών θρυκολάκων, στήριζεται στην άμάθεια και στις δεισδαιμονίες τού κόσμου, ό οποίος άποδίδει σ' αυτούς όλα τὰ παρατηρούμενα ψυχικά και τηλεκινητικά φαινόμενα, όπως τούς λιθοβολισμούς, την μετακίνησι έπιπλων, την ύλοποίησι τών πνευμάτων και την ψυχοβολία. Μά αυτά τὰ φαινόμενα, όπως έχουν εξακριβώσει διαπρεπείς έπιστήμονες, δεν έχουν καμμία σχέση με τόν Διαβόλο και τó θασίλειό του. Κι' αυτό είνε έξαιρετικά ευχάριστο, γιατί φαντασθήτε τί θά γινόταν στην Έλλάδα άν θρυκολακιάζαν όλοι οι τοκ...γλύφοι, οι αυτόχειρες, οι έρωτευμένοι, τὰ θύματα τών δυστυχισμένων και οι κακοποιοί! Η Άθήνα τη νύχτα θά μετεβάλλετο σέ μίαν έφιαλτική πόλι, σ' ένα φοβερό παράρτημα της Κολάσεως!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

- 1.—Ποιός άνεφώνησε —κατά την Ίεράν Γραφήν— τη φράσι: «Στήθι "Ηλιος κατά Γεδών και Σελήνη κατά φάλαγγα Ι'Ελλών»;
- 2.—Ποιός έφευρε τó αυτόκινητο;
- 3.—Από ποσους πλανήτες περιβάλλεται τó ήλιακό μας σύστημα;
- 4.—Τί ήταν ό Πιπτακός ό Μυτιληναίος;
- 5.—Σέ πόσα είδη διαίρονται τὰ νέφη και ποιά;
- 6.—Σέ τί διαίρεται τó γεωγραφικό μέρος;
- 7.—Πόσα μέτρα είνε ένας ναυτικός κόμπος;
- 8.—Με τί ίσοδυναμεί μία «άτμόσφαιρα»;
- 9.—Ποιός άεροπόρος κατέρριψε τὰ περισσότερα έχθρικά άεροπλάνα κατά τόν παγκόσμιον πόλεμο, σέ άερομαχίες, και πόσα;
- 10.—Πότε και ποιός έφερε στην Έλλάδα τó πρώτο δένδροκίνητο αυτόκινητο;
- 11.—Ποιά είνε ή μεγαλύτερη φυσική πηγή της θερμότητος;
- 12.—Πόσα και ποιά είνε τὰ χρώματα της θελικής σημαίας;
- 13.—Ποιός συνέθεσε την όπερα «Φάουστ»;
- 14.—Ποιά είνε ή μεγαλύτερη λίμνη της Ευρώπης;
- 15.—Ποιά χώρα παρέχώρησε πρώτη ψήφον στις γυναίκες και πότε;
- 16.—Τί ήταν ή πέτρα της κολάσεως, πού χρησιμοποιείτο στη χειρουργική για την καυτηρίασι τών σαρκών;
- 17.—Ποιά υπήρξε τó πρώτο θύμα της ελληνικής άεροπορίας και πότε έφανεύθη;
- 18.—Ποιός είπε πρώτος, ότι ό ήλιος είνε τó κέντρον τού ήλιακού μας συστήματος;
- 19.—Ποιά είνε ή πρωτεύουσα τών Ινδιών;
- 20.—Τί ήταν ό Μιχαήλ Άγγελος;

Τις άπαντήσεις δά τις δρήτη στη σελίδα 55 τού «Θησαυρού»

Πορτραίτα ζωών

Τό θώδι

Τό θώδι είναι τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ ζῷον ἵππου τὸν ὅλον τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον χρόνον καὶ τὸ χρησιμεύον γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, στίς θυσίαι καὶ γιὰ τὰ φάρμακα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ.—Τό θώδι, ἔχει τὴν ἱστορίαν του, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ζῷα. Οἱ Ἑβραῖοι ἐπρεσαν μεγάλες ἀγέλες θωδίων, ἀλλὰ ἐπειδὴ κυρίαρχοι ἦσαν νομάδες γι' αὐτὸ δὲν τὰ μεταχειρίζονταν γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

Οἱ Αἰγύπτιοι θεωροῦσαν τὸ θώδι ὡς ζῷον ἐνσάρκωτον τοῦ Ὁσείριδος καὶ ἐλατρεῖον τὴν Μέμφιδά μετ' ὅνομα Ἀπίς.

Ἀντίθετα πρὸς τοὺς Ἑβραίους οἱ Αἰγύπτιοι ποτὲ δὲν προσέφερον στίς θυσίαι τοὺς θωδίας. Ἀπεικονίζον διὸς τὸ ζῷον αὐτὸ στὴ γλυπτικῇ τῶν ναῶν. Ἐταί, δώδεκα μεταλλίνα θωδία, σύμβολα τῆς δυνάμεως, στήριζον τὸ ναὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὴν χρυσοῦσάν τιν θάλασσαν καὶ ἄλλα στήριζαν τὴν χρυσοῦσάν τιν θωδία.

Τὰ μόνα ζῷα ποὺ ὑπάρχον στὴ φάνη πού ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς ἦσαν τὸ θώδι καὶ ὁ γάβρος.

Στοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας τὸ θώδι ἦταν πολὺ διαδεδομένο καὶ ἔδωκεν κατὰ μεγάλες ἀγέλες στίς πεδιάδες τῆς Θεσσαλίας καὶ ἰδίως τῆς Πελοποννήσου.

Στοὺς ἀρχαίους ναοὺς διατηροῦσαν ἑκατοντάδες θωδίων ποὺ τὰ προῶριζαν γιὰ θυσίας.

Στὴ Ρώμῃ διατηροῦσαν τέσσαρα εἶδη θωδίων: γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, γιὰ τὴν ἀναπαύωσιν καὶ γιὰ τὰ σφαγεῖα.

Τὰ θωδία ποὺ προῶριζον γιὰ θυσίας ἔπρεπε νὰ εἶνε κατάσπρα καὶ νὰ ἔχουν γεννηθῇ στὴν Οὐδωρία. Ποτὲ δὲν ἔσφαζαν τὰ θωδία ποὺ προῶριζον γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΠΑΧΕΟΣ ΣΒΟ-ΟΣ ΣΤΟΥΣ ΓΑΛΑΤΕΣ.—Αὐτὴ ἡ γιορτὴ ἦταν ἀρχαία καὶ καὶ γινόνταν κατ' ἀπομίμησιν τῶν οἰκτιρῶν εἰδῶν ἐσθλῶν τῶν εἰδωλολατρῶν. Γενικῶς, παραδέχονται ὅτι αὐτὴ τῇ γιορτῇ τὴν τελοῦσαν πρῶτοι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι καὶ ἀνέμνησι τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσέφερε τὸ ζῷον αὐτὸ στὴ γεωργίαν, κατόπιν τὴν ἐπῆραν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι καὶ τελευτοῦσι οἱ Γαλάται.

Στὴν ἀρχὴ οἱ Γαλάται παροῦσιν στὴν τελετὴ ἕνα μεγάλο θώδι ντυμένο μὲ χρυσοκέντητον κάλυμμα καὶ τὸ ἐσφάζον ὑποστά στὰ μάτια χιλιῶδες ἀνθρώπων. Γοῆθι, μὲ ὅμως αὐτὸν κατηγήνησε μετέπειτα ὁ Χριστιανισμός.

Κατὰ τὸ 1739 οἱ ὑπάλληλοι τῶν κρεοπωλείων τῶν Παρισίων γυρίζον τοὺς ἐκείνους τῆς πόλεως σφόντοντας ἕνα θώδι σκεπασμένο μὲ ἕνα πολυχρῶμον χαλί, ποὺ τὸ εἶχε καθολικῶς ἐν ἑνὶ παιδί πού κρατοῦσε στὸ ἀριστερὸν τοῦ χερίου σκῆπτρο καὶ τὸ δεξιὸν εἶχε καὶ παρίστανε τὸν βασιλέα. Τὴν πομπὴν ἀκολουθοῦσαν βιολιά, φλάουτα καὶ τύμπανα.

Κατὰ τὸ 1848 ἡ πομπὴ τοῦ παχέος θώδε ἀπηγορεύθη καὶ ἀπὸ τὸ 1849 ἡ πομπὴ γινόνταν μόνον τὴν ἡμέραν τῆς Ἀποκρήας.

Τὰ ζῷα, ἡμεῖς ἡ ἀρχαία, μικρὰ ἢ μεγάλα, ἐπίγεια, ὑδρόβια ἢ ἀερόβια, ἔχουν τὴν χάριν τοῦ, τὴν πίκραν τοῦ, τὴν ἀμεμνηστικὴν τοῦ ἢ τὴν φροντικὴν τῆς ζωῆς, ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ ἄνθρωποι. Πολλὰ φορὲς ἕνα τὸσο δά ἐντομο. ἕνα χαριτωμένο πουλάκι, ἕνα περὶ γὰρ τῶν θυδίων, ἕνα τερατομορφὸν τετραπόδον τῆς ζούγκλας ἔχει τόσα καὶ τόσα εὐχάρια ἢ δυσάρεστα πράγματα νὰ διηγηθῇ, ποὺ θὰ κινῶσε τὸν οἶκτον ἢ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τοῦ πῶ ἀπαθὺς ἀνθρώπου. Αὐτὲς οἱ δὲς τὶς διακυμάνσεις τῆς ζωῆς, καθὼς καὶ τοὺς ἐρωτὲς τοῦ, ποὺ πολλὰ φορὲς εἶνε ἀπαλοί, ἡμεῖς οὖν νανουριστικὸν τραγοῦδι καὶ ἄλλες φορὲς θάοιοι καὶ αἰματοδοκίμοι σὺν λαῶσι ἡφαίστειον, σὺν τρομακτικῇ σκηνῇ θενετίας, θὰ προσπαθῶμεν μὲ λίγα λόγια, ἀπὸ δὲ ἀληθινὰ νὰ σὰς περιγράψωμεν καθεῖς ἐξ ὁμοῦ στὴν παρούσα σελίδα.

Τό κοράλλι

Ἄν τύχη καὶ ταξιδεύετε στὴν Ἰταλία καὶ ἰδίως στὴν κοσμοεξουσιασμένη Νεάπολιν, θὰ δεῖτε τὶς θαλινὲς ὄλων τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων χρυσοῦσάντων ποὺ εἶνε ἀρροδισμένα στὴν ἀρχὴ τῆς περὶ φημης «Σάντα-Λουσία» στολισμένες μὲ κολλεῖ, σκυλαρίκια, θραχιδία, δακτυλίδια, καρφίτσες καὶ διάφορα μικροσκοπικὰ κομμοτεχνήματα φτιαγμένα ἀπὸ κοράλλι.

Αὐτὴ ἡ μόδα τῶν κοραλλίων εἶνε ἀκόμα καὶ σήμερον στὴν ἡμερσίαν διατάξι στὴ Νεάπολιν καὶ καθεῖς νοικοκυρὰ Νεαπολίτης θὰ εἶναι τὴν Κυριακὴν στὸν περίπαιτον κοραλλιοφορτωμένη. Σὲ παλαιότερη ἐποχὴ καὶ στὴν Ἀθήναν ἦταν πολὺ τῆς μόδας καὶ κοσμημάτα ἀπὸ κοράλλι.

Τώρα λοιπὸν ποὺ μάθατε σὲ τί χρησιμεύουν τὰ κοράλλια, δὲν εἶνε ἀσκοπο νὰ μάθετε καὶ τί εἶνε αὐτά.

Τὰ κοράλλια εἶνε ζῷα, ποὺ σχηματίζουν δεινῶδεις, πολυκλαδωδὲς ἀποικίες μέσα στὴ θάλασσαν καὶ ποὺ γεννιῶνται, μεγαλώνουν, πολλαπλασιάζονται καὶ πεθαίνουν, ὅπως ὅλα τὰ ζῷα τῆς γῆς, τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ νεροῦ. Ταξιδεύοντας μὲ καλὸν καιρὸ καὶ μὲ θάλασσαν καλμαρισμένην στὴ Μεσόγειον καὶ ἰδίως στὴν ἀκτὴς τοῦ Ἀλγερίου, τῆς Τυνιδος καὶ στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσαν, ἐν ἐρευνηστέῃ προσεκτικῇ τὸν καθήκον, κρυπτάλλινον θυδὸν, θὰ δεῖτε πολλὰ μικρὰ ἢ μεγάλα κατακόκκινα ἢ κατὰσπρα δένδρα μὲ θαυμασὰ δαντελλωτὰ κλαδιά. Ἄν τύχη καὶ περᾶστέ νύχτα σκεπτικῇ μὲ γωρὴ συννεφὰ ἀπ' τὰ ἴδια μέρη δὲν θὰ δεῖτε θεάματα αὐτὰ τὰ δένδρα μὰ διαφόρων μεγεθῶν καὶ σχημάτων ἀνασπῆς. Αὐτὰ τὰ κοκκίνα ἢ ἀσπρα δένδρα καὶ ποὺ τὰ θέλετε τὴν ἡμέραν σὲ πολλὰς μερίδας ὅμοια μὲ δάση, φτιαγμένα ἀπὸ σμάλτου καὶ ποὺ τὴν νύχτῃ ἀπολαμβάνετε τοὺς φωφόριμους τῶν, δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ οἱ ἀποικίες τῶν περιέργων καὶ πολυτίμων αὐτῶν θαλασσίων ζώων, τῶν κοραλλίων.

Κατὰ ἀπ' τὴν δεινῶδεις αὐτῆς, πορφυρῶδεις, ροῦ ἢ ἀσπρῆς ἀποικίες ἐρίσκουν αὐτοὺς ἕνα σαρὸ φάρμα, ποὺ, πολλὰς φορὲς, ἀνάμεσά ἀπ' τὰ ζωντανὰ κλαδιά τοὺς τοποθετοῦν καὶ τ' αὐτὰ τοὺς.

ΠΩΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ Οἱ ΑΠΟΙΚΙΕΣ ΤΩΝ ΚΟΡΑΛΛΙΩΝ.—Τὸ κοράλλι, ποὺ ἀνήκει στὴν κατώτερη βαθμίδα τῶν ζώων, τὰ καὶ ἐντερωτὰ, στὴν ἀρχὴ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἕνα πολυπόδον, ποὺ ἐγκαθίσταται σ' ἕνα ὀριζόμενον βάθος καθαροῦ νεροῦ. Σιγὰ σιγὰ αὐτὸς ὁ πολυπόδου μεγαλύνει καὶ σχηματίζει ἄλλους πολυπόδους ἐνὸς συγχρόνου ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ ἐκκρίνεται δόξαστολικὴ οὐσία ποὺ περιτριγυρίζει τὸ σῶμα τοῦ καὶ σχηματίζει ἕνα σκληρὸ περίβλημα. Τὸ κοκκίνον ἢ ροῦ χρώμα τοῦ προέρχεται ἀπὸ κάποια ἐννοσι τοῦ σιδήρου ποὺ ὑπάρχει στὸ βάθος τῆς θαλάσσης καὶ ἀπορροφᾶται ἀπὸ τὰ ζῷα αὐτά. Ὅσο πλησιάζουν τὰ ζῷα τὸσο περισσότερο διασπάζεται καὶ μεγαλύνει ἡ ἀποικία τῶν κοραλλίων.

Τό ἀνδρόνι

Ποῖος δὲν τὸ ξέρει τὸ γλυκοκελᾶδον πουλάκι ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπ' τὴν Αἴγυπτον τὴν ἀνοιξὶ καὶ μὲ τὴν παθητικὴν νανουριστικὴν τριλλίαν τοῦ γεμίζει οὐρανὸς μελωδίας τ' αὐτὰ τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Κήπου καὶ τοῦ πάρκου τοῦ Ζαπτείου; Τ' ἀνδρόνι περὶ νὰ τὸ ἀκούετε χωρὶς νὰ τὸ βλέπετε, γιὰτὶ θάλεποντας τὸ εἶναι ἀσχημὸν καὶ μονόχρωμον ποὺ εἶνε, χάνετε καθεῖς ἰδέαν γιὰ τὴν ἀξία του, γιὰ τὴν θεοποίησιν ἀξία τῆς μελωδίας τῆς γῆς του.

Τὸ ἀπὸ αὐτὸ πουλάκι μὲ τὸ μοναδικὸ χάρισμα τῆς φωνῆς ποὺ χίλια ὄργανα καὶ χίλιοι τραγουδιστὲς δὲν μποροῦν νὰ μιμηθῶν, ξέρει τὴν ἀσχημὴν τοῦ καὶ ἐπειδὴ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνισις παίζει τὸν σπουδαιότερον ρόλον στὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ μάλιστα φθάσῃ ἀπ' τὸ μακρυνὸν ταξίδι του δὲν συχνάζει στὰ κοσμοερίθ κέντρα καὶ στοὺς τόπους ἐπιδείξεως, μὰ κατ' εὐθερίαν διαλέγει γιὰ καλοκαιρινὴ διαμονή του τὰ ὄρη καὶ τὰ σκισμένα περὶ ὄρη καὶ τὰ πάρκα, τὰ πυκνὰ δάση καὶ τὴν δεινῶδεις ὄχθες τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν.

Ἡ νύχτα τ' ἀρᾶσει περισσότερον, ὅπως συμβαίνει καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας κάνει νὰ φαίνεται περισσότερον ἡ ἀσχημὴν τοῦ, καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγον, ὅταν ὁ ἥλιος γένηται στὴ δύσιν τοῦ καὶ τὸ σκοτάδι ἀπλώνεται παντοῦ, μέσα στὴ σιγαλὴ τῆς νύκτας ἡ φωνὴ τ' ἀνδρόνι εἶνε πῶς μελωδικὴ καὶ γεμίζει μὲ στοχασμοὺς τῆς ρωμαγνικῆς ψυχῆς.

Τὸ κελεύσμα τοῦ ἀνδρόνι εἶνε μελωδικὸ ὡς τὸν Ἰουῖον, γιὰτὶ στὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουλίου τ' ἀρρηνικὸν χάνει τὰ φτερά του καὶ τὸ θηλυκὸ ἀρχίζει νὰ κλωσᾷ.

Τὸ θηλυκὸ γεννᾷ δύο φορὲς τὸ χρόνο, τὴν πρώτην φορὰ 4-5 αὐγά καὶ τὴν δευτέραν φορὰ μόνον 4 αὐγά μέσα σὲ μισοκαὶ ἡμέραν, ποὺ τὴν κατασκευάζει τεχνικὰ ἀνάμεσά ἀπ' τὴν ρίζαν τῶν θάμων, τὰ κλαδιά τῶν χαμηλῶν δένδρων ἢ ἀνάμεσά ἀπὸ ὑδρόθια φυτὰ. Μόνον τὸ θηλυκὸ κλωσᾷ τ' αὐγά του, ἐνῷ τ' ἀρρηνικὸν κάθεται κοντὰ στὴ φωνὴ καὶ ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρὸ διασκεδάζει μὲ τὸ τραγοῦδι τοῦ τὸ ταῖρι του.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ.—Κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὁ Τηρέας, βασιλεὺς τῆς Θράκης, βοήθησε τὸν Πανδίωνα, βασιλεὺς τῶν Ἀθηναίων, ποὺ ἔκανε πόλεμον κατὰ τοῦ Λαοδάκευ. Ὁ Τηρέας ἐνυμφεύθη τὴν κόρη τοῦ Πανδίωνος Πρόκην καὶ ἀπὸ τὸν γάμον τοῦ ἀπέκτησε ἕνα υἱόν, τὸν Ἰτυν. Ὑστερὰ ὅμως διέφθειρε καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς γυναίκας του, τὴν Φιλομήλαν, καὶ γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ μαρτυρῇ τὸ πάθημα τῆς τῆς ἔκοψε τὴ γλῶσσαν.

Ἡ Φιλομήλα μὲ νεύματα ἔδωσε στὴν δόσφλ τῆς νὰ καταλάβῃ τὸ πάθημα τῆς καὶ γιὰ ἐκδίκησιν οἱ δύο ἀδελφές ἀντὶ φαγητοῦ στὸ τοιαύτῳ προσέφεραν στὸν Τηρέα τὸ κομματοσπασμένο σῶμα τοῦ υἱοῦ του. Ὁ Τηρέας τὸ κατέλαβε καὶ κατέβηκε τῆς δύο ἀδελφῆς. Οἱ θεοὶ ὅμως, γιὰ νὰ τὴν σώσουν, μετεμόρφωσαν τὴν Φιλομήλαν σ' ἀπὸ τὴν Πρὸκην σὲ χελιδόν καὶ τὸν Τηρέα σὲ τσαλαπετεινόν.

Ὁ τερμίτης

Σὰς παρουσιάξω ἕνα ἐντομο ποὺ μοιάζει πολὺ μὲ τὸν γνοστὸν σὰς μυρμηγκὶ μὰ ποὺ ἐπιφέρει μεγάλες καταστροφές.

Ὅπως καὶ τὰ εἰρηνικὰ καὶ ἀκακα μυρμηγκία εἶναι καὶ οἱ τερμίτες ζοῦν κατὰ κοινωνίας, καθεμιά ἀπ' τὴς ὁποῖες ἔχει τὸ βασίλειον τῆς ἡ βασιλείου τῆς, τοὺς ἐργάτας τῆς καὶ τοὺς στρατιώτες τῆς. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἔχουν φτερά ἐνῷ οἱ ἐργάτες καὶ οἱ στρατιῶτες εἶνε γωρὶς φτερά.

Ἀπὸ τοὺς τερμίτες μόνον ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα μποροῦν νὰ ἀναπαραγαῖον, ἐνῷ οἱ ἐργάτες εἶνε θηλυκοὶ στείρι καὶ οἱ οἰκτιρῶτες ἀρρηνικοὶ ἀγονοί.

Αὐτὸ ποὺ κάνει ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἶναι οἱ φωνῆς τῶν ἐντόμων αὐτῶν, ποὺ εἶνε κολλοσσιαίων διαστάσεων: ἔχουν διαμέτρο 5-7 μέτρα καὶ ὕψος 13-20 μέτρων, ἀπ' τὰ ὅποια τὰ 5-8 μέτρα ἐρίσκονται μέσα στὴ γῆ καὶ τὰ ἄλλα ἔξω ἀπὸ τὴν γῆ.

Τὸ σχῆμα τῶν φωλῶν τῶν τερμιτῶν εἶναι, συνήθως, τριγωνικόν, εἶναι κατασκευασμένον ἀπὸ ἀργύλλο, ποὺ ὅταν τεραθῇ γίνεαι σκληρὸν σὺν πέτρῃ καὶ τὰ τοιχώματά τοὺς ἔχουν πᾶχος 60-80 πόντους.

Οἱ φωνῆς αὐτῆς μοιάζουν σὺν ἀληθινῇ ἀπρῶσι φρουρίῃ καὶ 5-ποῖος δὲν ξέρει, εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ πῶς τὴς ἔχουν κατασκευάσει καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ μέσα τόσο ἕνα μικρὰ ἐντομο, ποὺ τὸ μεγεθὸς τοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὰ 25 χιλιοστόμετρα.

Ἡ ὑπόγειος φωλεὰ συγκοινωνεῖ μὲ τὴν ὕπερνον μὲ πολλὰς ἐσωτερικὰς στοὰς ποὺ χωρίζονται σὲ πολλὰς κελλιάς. Στὸ κέντρον τῆς φωλεῆς ἐρίσκονται τὸ βασίλειον διαμέρισμα ποὺ εἶναι εὐρύχωρον καὶ ἀπ' ἐπάνω σχηματίζει θάλαμον. Ἐκεῖ μέσα μένει ἡ κίνητὴ ἡ βασίλισσα. Δίπλα ἀπ' τὸ διαμέρισμα τῆς βασιλείου ἐρίσκονται τὸ διαμέρισμα τοῦ βασιλέως. Βλέπετε πῶς καὶ οἱ τερμίτες κρατοῦν τὴν ἐθιμοτυπίαν.

Ἡ βασίλισσα γεννᾷ 2 φορὲς τὸ χρόνο 60 αὐγά σὲ κάθε λεπτο τῆς ὥρας ἐπὶ 2 ἡμέρας συνεχῶς, δηλαδὴ γεννᾷ συνολικῶς περὶ τὴν 17.500 αὐγά κάθε φορὰ, ἥτοι 35.000 αὐγά τὸ χρόνο.

Μόλις γεννηθῶν τ' αὐγά μεταφέρονται ἀμέσως ἀπ' τοὺς ἐργάτας κατὰ τὸν δὲ διαμέρισμα τῆς βασιλείου καὶ τοποθετοῦνται σὲ εἰδικὰ κελλιά ὅς ὅτου ἐκκολαφθῶν. Μέσα σ' αὐτὰ τὰ κελλιά μεταφέρονται ἀπὸ ἄλλους ἐργάτας μικροὶ μύκητες ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦν ὡς τροφὴ στὰ νεογνὰ μόλις γένωσιν ἀπὸ τ' αὐγόν.

Οἱ ὠμφοὶ ποὺ θγαίνουν ἀπὸ τ' αὐγὸν μοιάζουν μὲ τοὺς ἐργάτες καὶ ὕστερα ἀπὸ κάμποσαις μεταμορφώσεσι διακρίνονται εἰς στρατιῶτες ἢ ἐργάτες.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν τερμιτῶν εἶναι ἐλαφρὰ γιὰτὶ καταστρέφουν ὅλα τὰ ἀπὸ ὕψους, δένδρα ἢ ἐξὸ ἀντικείμενα. Πολλὰς φορὲς ἀπ' τὴς ὑπόγειας στοὰς τοὺς φθάνουν ὡς τὰ θεμέλια τῶν σπιτιῶν καὶ μποροῦν σὲ μὴ δρομὴν νὰ μεταβάλλουν ὁλόκληρον τὸ σπῆτι σὲ σωρὸν ἐρείπων.

Τέτοιαι μεγάλα καὶ ἀνεπανόρθωτα καταστροφὰς ἐπιφέρουν οἱ τερμίτες στὴ Νότιο Ἀφρική, στὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Βραζιλίαν.

Εὐτυχῶς ὁ τερμίτης ὁ φῶς τοῦ φυγῆς ποὺ ἐρίσκει καὶ σὲ τὸν πότον μας εἶναι μικρὸς, μόλις φθάνει τὰ 5 χιλιοστόμετρα καὶ καταστρέφει μόνον τὴν καλλιέργειαν ἐκτάσεις καὶ ὅχι τὰ σπῆτια.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ θρυλικοῦ τζέντλεμαν ΛΟΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΜΙΑ ΛΕΠΤΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

Ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης τῶν μυστικῶν συνεδριάσεων τῶν πέντε διοικητῶν τῆς «Σκώτλαντ-Γουάρδ» ἀνοίξε ἀθόρυβα λὲς καὶ ἦταν ἀπὸ καουτσού καὶ οἱ στρόφιγγές τῆς ἀπὸ θαμβάκι.

Δύο ἄνδρες ἀκαθόριστης ἡλικίας φάνηκαν. Ὁ ἕνας ἦταν ψηλός, ξερακιανός, στεγνός, μὲ μύτη γαμψή, ἀσφονάκιον, ξυρισμένος καὶ μὲ μόνον κλ στὸ δεξιὸ μάτι. Ὁ δεύτερος ἦταν ἕνας παχυσάρκος καὶ ροδοκόκκινος ἀνδρας κανονικοῦ ἀναστήματος, φλακακρός, ξυρισμένος καὶ αὐτὸς ἀλλὰ, παρὰ τὴν παχυσάρκίαν του φαίνονταν ἐξαιρετικὰ ζωηρὸς καὶ εὐκίνητος.

Ὁ ἀναγνώστης δὲν θὰ δυσκολεύθηκε νὰ ἀναγνωρίσῃ στὸ πρόσωπον τοῦ δευτέρου, τὸν διάσημον ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς Σκώτλαντ Γουάρδ τοῦ Λονδίνου Σοῦμερ, ἐπιστήθιο φίλον τοῦ ἀλτρουίστου ἀριστοκράτου Μάρτεν Ντίεζ καὶ δώκτην τοῦ θρυλικοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα».

Ὁ πρῶτος ἦταν ὁ σὲρ Λούδ Ὁ Μπρούμελ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε διοικητὰς τῆς μοναδικῆς στὸν κόσμον ἀστυνομικῆς ὁργανώσεως, ὁ ὁποῖος καὶ προήδρευε ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Οἱ δύο ἄνδρες ἔκαμαν ὀλίγα βήματα στὸν διάδρομον καὶ τέλος ὁ σὲρ Λούδ, ὁ Μπρούμελ ἔβησαν τὸ χερί πρὸς τὸν διάσημον ἀστυνομικὸν ἐπιθεωρητὴ λέγοντάς του:

— Γκουντ μπάδ λοιπὸν Ἰνσπέκτωρ. Σὰς ἐκθέσαμε τὴν κατάστασιν ποὺ ἔχει δημιουργηθῇ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσιν καὶ θὰ καταλάβετε τί περιμένουμε ἀπὸ σὰς. Τοῦτο μόνον σὰς λέγω, ὅτι κινδυνεύει τὸ κύρος τῆς ὁργανώσεώς μας. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ἡ ἐξιχνίασις τοῦ μυστηρίου. Ἐχετε ὅλην τὴν ἐλευθερίαν δράσεως. Μὴ σκεφθῆτε δαπάναν.

—Θὰ κάμω ὅ,τι τὸ δυνατό σέρ. —Πηγαίνετε. Γκουντ μπάδ.

Καὶ ἀφήνοντάς τον, ἐπέστρεψε στὴν αἴθουσαν συνεδριάσεων καὶ μῆκε σ' αὐτὴν κλείνοντας τὴν πόρτα ξοπίσω του.

Ὁ Ἰνσπέκτωρ Σοῦμερ τὸν παρηκολούθησε μὲ τὸ βλέμμα ἀπομακρινόμενον καὶ μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὕψωσε τὸ χερί του καὶ ἔστειλε πέντε φάσκελα πρὸς τοὺς συνεδριάζοντας διοικητὰς του, λέγοντας μὲ ἀγανάκτησι:

—Ὡρεῖ! ἡλίθιοι, ἀν νομίζετε πῶς ἕνας Ἰνσπέκτωρ μπορεῖ νὰ γίνη Θεός, ἀρκεῖ νὰ τὸν διατάξω! Νὰ μὴ σκεφθῶ ἐξοδα 1 Σάμπως νὰ πρόκειται

γιὰ ζήτημα χρημάτων.

Καὶ ἀνάθοντας ἕνα πουράκι τῆς κακίας ὥρας, ἔβαλε τὰ δύο του χέρια στίς τσέπες τοῦ πανταλονιῦ του καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν ἔδρα τῆς «Σκώτλαντ-Γουάρδ» σκεπτικῶς.

Σὲ λίγο, σταματοῦσε στὴν πόρτα ἐνὸς μεγάρου τῆς «Κίτσενα-Ἀβενίου» καὶ ἐπῆλθε τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ κώδωνος. Ἐνας ψηλὸς νέος μὲ σμόκιν τοῦ ἀνοίξε.

—Καλημέρα Μπέλιαγκ!

—Καλημέρα σὰς Ἰνσπέκτωρ. Ὁ μί-

στερ Μάρτεν

Ντάλ θὰ χάρῃ

γιὰ τὴν ἐπίσκε-

ψὶ σὰς. Περὰ-

στε.

—Εἶνε μέσα;

—Ὅ,τι μὲ διέ-

ταξε νὰ σερβί-

ρω. Φαντασθῆτε

ὅτι παίρνοντας τὸ οὔσκον τοῦ σὰς θυ-

μήθηκε καὶ ἀπορροῦσε γιὰτὶ δὲν φανή-

κατέ τόσες μέρες;

—Ἐτοῖς ἐννοῶ ἐγὼ τὴν φίλιαν. Πή-

γαίνε λοιπὸν νὰ προσθέσῃς ἕνα σερβί-

τοῖο στὸ τραπέζι... μὴ καὶ μ' ἀγαπά-

ει ἡ πεθερὰ μου... π' ἀνάθεμά την.

Μπήκε στὴν ὁμορφὴν ἑπταύλι, πέτα-

ξε τὸ πλατύγυρον καπέλλο του σ' ἕνα

φωτεῖον τοῦ ὧλλῳ περνώντας καὶ ἀ-

νοίξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας σά-

μπως νὰ θρῖσκόνταν στὸ σπῆτι του

δρομηθῇ ὡς δέμα περιέχον δείγμα ἀνευ αξίας. Αναζητήσαμε τὸν ἀποστολέα, ἀλλὰ δὲν τὸν βρήκαμε. Δὲν δώσαμε ὡστόσο καὶ ἐξαιρετικὴ σημασίαν στὸ γεγονός. Ἐκάναμε τὴν σκέψιν διὰ τὸ ἀποστολεὺς, ὁποιοδήποτε καὶ ἂν ἦταν, ἀπέφυγε νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ τὴν ταυτότητά του. Ἐπρόκειτο περὶ ἐξαφνικὸν μυστηριώδους θανάτου. Καὶ ἀθῶος ἂν ἦταν ὁ ἀποστολεὺς, εἶχε κάθε δικαίωμα νὰ ἀποφύγῃ ὁποιοδήποτε τὴν ἐνοχλήσεις τῆς δικαιοσύνης. Ἐτσι εἶχαν τὰ πράγματα, ὅταν ἕνα πρωὶ, δεκαπέντε μέρες μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀρθούρου Ὁ Μπέυρον, ἀπέθανε ἐξαφνικὰ καὶ μετὰ τὴν ἴδιαν σχεδὸν συνθήκες, ἡ μοναχοκόρη του Μάρθα.

— Πῶς ἀκριβῶς ἀπέθανεν αὐτή;
— Εἶχε πάει στὸ νεκροταφεῖο νὰ προσευχηθῇ στὸν τάφο τοῦ πατέρα της. Στὴν πόρτα τοῦ νεκροταφείου τὴν ἐσταμάτησεν ἕνας πλυνώδιος ἀνθρωπίνης ποί· κρατοῦσε ἕνα μπουκέτο ἀπὸ θαυμασία τριαντάφυλλα. Ἡ Μάρθα Ὁ Μπέυρον ἐπῆρε τὸ μπουκέτο γιὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ στὸν τάφο θέβαια, τὸ θαύμασε μίαν στιγμή καὶ πληρώνοντάς το τὸ ἐπλησίασε στὴ μύτη της. Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ πέσῃ κεραυνόπληκτη καὶ αὐτὴ! Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, τὸ πρᾶγμα ἀναστᾶσε τὴν «Σκώτλαντ-Γουάρδ», ἀλλὰ τηρήθηκε ὅση δυνατὴ ἐχεμύθεια ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπόψιν πού ἄρχισαν νὰ γεννιῶνται. Ἐγίνε ἡ ἀπαραίτητη νεκροψία, ἐξετάσθηκαν μετὰ τὰ ἐπιστημονικὰ μέσα τὰ ἄνθη, δὲν ἀποδείχθηκε ἀπολύτως τίποτε καὶ ὁ θάνατος τῆς Μάρθας Ὁ Μπέυρον ἀποδόθηκε στὴν μεγάλη συγκίνησιν της πού ἐπισκεπτόταν τὸν τάφο τοῦ πατέρα της. Ἡ «Σκώτλαντ-Γουάρδ» ὡστόσο ἐνεργούσε μετὰ ὅση δυνατὴ μυστικότητα τὴν ἐρευνᾷ.

— Ὁ ἀνθρωπίνης πού παρουσίασε τὸ μπουκέτο στὴν Μάρθα Ὁ Μπέυρον; Δὲν ἀνακρίθηκε;

— Ἀν τὸν εἶδες ἐσύ, τὸν εἶδαμε καὶ ἡμεῖς. Διάφοροι μάρτυρες κατέθεσαν ὅτι ἐτράπη εἰς φυγὴν μόλις ἔπεσε ἡ Μάρθα. Στάθηκε ἀδύνατον νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε μέχρι σήμερον. Ἀν τὸν εἶχαμε ἀνακαλύψει, τὸ κακὸ θὰ σταματοῦσε μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μάρθας, γιατί σήμερον μπορούμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ αὐτουργὸς τῶν δύο μυστηριωδῶν θανάτων καὶ τῶν ἄλλων πού ἐπικολοῦθησαν.

— Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι;

— Ἐξεκλήρισθῃ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἀρθούρου Ὁ Μπέυρον! Δὲν ἀπομένουν παρὰ δύο μόνο μέλη της πού ἡ «Σκώτλαντ-Γουάρδ» κάνει ὅτι τὸ δυνατόν γιὰ νὰ τὰ σώσῃ χωρὶς καὶ νὰ εἶνε θεβαία πὼς θὰ τὸ κατορθώσῃ!

— Διάβωλε! Αὐτὸ εἶνε ἐξαιρετικὰ σοβαρό.

— Ὅλιγο μετὰ τὸν θάνατον τῆς Μάρθας ὁ Μπέυρον ἐδολοφονεῖτο μετὰ τὸν ἴδιο σχεδὸν τρόπο ὁ ἀδελφὸς της Πάρτσιφαλ, ἀξιωματικὸς τῆς πολεμικῆς ἀεροπορίας.

— Πῶς δηλαδὴ;

— Ἐπαίρνε τὸ δρεκτικό του στὴν τὰ ράτσα ἐνὸς ἀριστοκρατικοῦ ζυθοπωλείου, ὅταν τὸν ἐπλησίασε ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους ἐκείνους πού λυμαίνονται τὰ ζυθοπωλεία, ἕνας πλυνώδιος πωλητῆς γλυκισμάτων, καὶ τοῦ ἔβαλε κοντὰ στὴν μύτη ἕνα κουτὶ μετὰ σῆκα ξερὰ τῆς Ἱρλανδίας, λέγοντάς του: «Ἐχω θαυμάσια σῆκα καθουρισμένα τῆς Ἱρλανδίας. Προσέξτε τὸ ἀρωματὶστὸν τζέντλεμαν». Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ πέ-

σῃ κεραυνόπληκτος καὶ ὁ Πάρτσιφαλ Ὁ Μπέυρον.

— Καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ἐπωφελοῦμενος τῆς πρώτης ἀναστατώσεως, ὁ πλυνώδιος πωλητῆς τῶν καθουρισμένων σῆκων, ἐπρόσθεσε διακόποντάς τον μετὰ θεαίδητα ὁ Μάρτεν Ντάλ.

— Τὸ ὅρηκες! Ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ τὸν καταπίε! Ἐνὰ μόνο ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τὴν καταθέσιν αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἀριστοκρατῶν καὶ αὐτῶν πού ἔπαιρναν τὸ δρεκτικό τους στὴν τὰ ράτσα. Τὸ ὅτι ὁ μυστηριώδης τύπος κρατοῦσε τὸ κουτὶ μετὰ τὰ καθουρισμένα σῆκα κλειστὰ καὶ τὸ ἀνοίξε πλησιάζοντάς το στὴν μύτη τοῦ Πάρτσιφαλ Ὁ Μπέυρον.

— Βρέθηκε τὸ κουτὶ μετὰ τὰ σῆκα ἐπὶ τόπου.

— Ὅχι. Τὸ πῆρε μαζί του φεύγοντας.

— Καὶ ἡ νεκροψία δὲν ἀπέδειξε καὶ πάλιν τίποτα. Ἔτσι;

— Τὸ παραμικρό.

— Χαρακτηριστικὰ τοῦλάχιστον τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ τύπου δὲν ἔχετε;

— Χμ! Ἐχομε τόσα πολλά ὥστε δὲν ἔχομε τίποτα. Ξέρεις πόσο ἀλλήλως συγκρούονται οἱ καταθέσεις τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Ἄλλος τὸν εἶδε μετρίου ἀναστήματος καὶ ἄλλος ὑψηλοῦ, ἄλλος μελαχροινὸν καὶ ἄλλος ξανθὸν, ἄλλος ντυμένον μετὰ σκούρα καὶ ἄλλος μετὰ ἀνοιχτά. Τὸ γεγονός, φίλτατε Μάρτεν, εἶνε ὅτι κυνηγάμε μίαν σκιά! Δὲν κατορθώνουμε νὰ προσανατολισθούμε!

— Ἀπολύτως δέβαιον πὼς πρόκειται περὶ σειρᾶς ἐγκλημάτων ἐναντίον μίας οἰκογενείας, δὲν μπορούμε νὰ ἀνακαλύψουμε οὔτε τὸ αἶτιον τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, οὔτε τὸν δολοφόνον, οὔτε καὶ τὸ εἶδος τοῦ δηλητηριώδους ἀερίου. Γιατὶ πρόκειται χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία περὶ δηλητηριώδους ἀγνώστου ἀερίου, πού οἱ σοφοὶ χημικοὶ τῆς «Σκώτλαντ-Γουάρδ» ὠνόμασαν «Δηλητήριο Χ»!

— Ὡραῖος τίτλος ἀστυνομικοῦ μυστηρίου. Καὶ εἶπες ὅτι κινδυνεύουν ἄλλα δύο μέλη τῆς οἰκογενείας Ὁ Μπέυρον;

— Naί. Ὅσα ἀπομένουν δηλαδὴ. Τὰ δύο μικρὰ κορίτσια τοῦ Ἀρθούρου Ὁ Μπέυρον. Ἡ Ἑθλιν καὶ ἡ Ρούθ.

— Καὶ τί μέτρα ἐλάβατε γιὰ νὰ προστατεύσετε τὴν ζωὴ των;

— Τί μέτρα ἤθελες νὰ λάβουμε; Τοποθετήθηκαν ἀστυνομικοὶ μεταμφεσμένοι ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι τους καὶ ἄλ-

λοὶ μέσα σ' αὐτό. Ἀσκοπα ὥστόσο κατὰ τὴν γνώμην μου, γιατί ὁ μυστηριώδης δολοφόνος δὲν θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὴν δολοφονήσῃ μέσα στὸ σπίτι τους. Συμβουλέψαμε ἐπὶ πλέον τὰ δύο κορίτσια νὰ μὴ μπάσουν ἐνδεήποτε ἐλθόντες στὸ σπίτι τους καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ συμβουλή αὕτη ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ τὴν τοποθέτησιν τῶν ἀστυνομικῶν ἐξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ δολοφόνος, θὰ τὰ δολοφονήσῃ καὶ αὐτὰ τὰ δύο ἀθῶα πλάσματα, μετὰ τὸ δηλητήριο «Χ»!

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

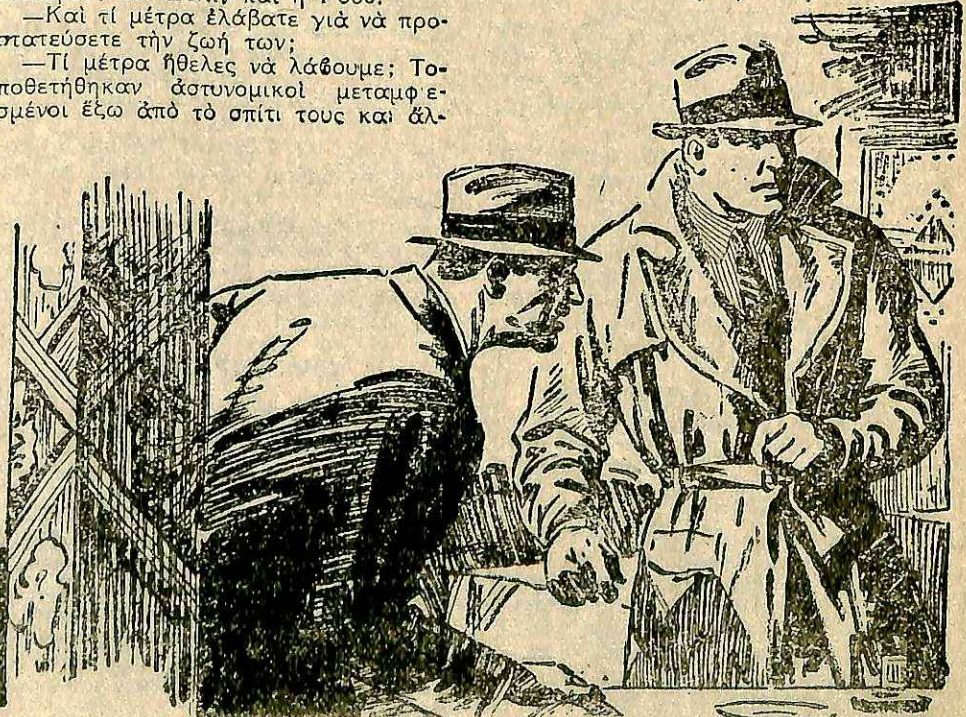
Τὴν ἄλλην μέρα, κατὰ τὴν δέκα τὸ πρωί, ἕνας ψηλὸς ἡλικιωμένος ἄνδρας μετὰ ὑψος σοφοῦ, παρουσιαζόμενος στὸν ἐλεγχὸ ἀλλοδαπῶν καὶ ζητοῦσε κατάλογο τῶν ἀφίξεων ὅλου τοῦ χρόνου μετὰ τὴν δικαιολογία ὅτι ἤθελε νὰ κάμῃ κάποια στατιστικὴ.

Τοῦ παρουσίασαν τὰ βιβλία μέσα σ' ἕνα μικρὸ γραφεῖον καὶ ἀφοῦ ἐκρίθηκε σ' αὐτὸ ἄρχισε νὰ τὰ ἐξετάζῃ μετὰ ἐξαιρετικὴ προσοχή, παίρνοντάς σημειώσεις.

Ἐνῶς ἀπὸ τρεῖς δόκλῃρες ὡρεῖς, ἀφοῦ ἐσημείωσε στὸ σημειωματάριό του μερικὰ ὀνόματα, ὅγῃκε ἀπὸ τὸν ἐλεγχὸ ἀλλοδαπῶν μετὰ τὸ ὑψος ἰκανοποιημένου ἀνθρώπου.

Ἀπὸ τὸ θράδυ ὡστόσο ἐκεῖνο, ὁ θρυλικὸς «Λωποδύτης—Φάντασμα» ἄρχισε σειρὰν παρατόλμων διαρρήξεων, μετὰ τὴν ὁποίαν ἀναστᾶσε τὴν «Σκώτλαντ-Γουάρδ». Τὸ περίεργον ὡστόσο ἦταν ὅτι δὲν ἐκλεπτε πιά τὸ παραμικρό, μολονότι σὲ ἀρκετὰ χρηματικὰ βῶτια ἔθηκε θησαυροῦς. Ἀφῆσε τὸν περιήγῃ ἐπισκεπτήριό του μετὰ ὅτε ρεότυπη ἡ ράσι: «Ὁ «Λωποδύτης—Φάντασμα» :αὐτὸ τοῦ κατόχου τοῦ δηλητηρίου «Χ»!

Τὸ πρᾶγμα εἶχεν ἐκνευρίσει τὴν «Σκώτλαντ-Γουάρδ» μολονότι ἐκεῖνον τῶν ὁποίων ὁ θρυλικὸς λωποδύτης εἶχε διαρρήξῃ πόρτες καὶ χρηματοκιβώτια δὲν εἶχαν ἰδεάν τὸν δηλητηριώδη «Χ» καὶ δὲν καταλάβαιναν γιὰ ποῦ λόγῳ τοὺς εἶχε ἐπισκεφθῇ ἀφοῦ δὲν ἀπεκόμισε τίποτα φεύγοντας.

Ξαφνικὰ οἱ ἀστυνομικοὶ ἀκούσαν συνεχεῖς προβολισμούς στὸ διπλὸν δωμάτιον

Εἶχεν ἀναστατωθῇ ἡ «Σκώτλαντ-Γουάρδ» γιατί ἐκεῖνος πού τὴν ἐγέλοι-οποιούσε κάθε τόσο μετὰ καταπληκτικὰ κατορθώματά του, ἐγνώριζε ἕνα μεγάλο της μυστικὸν πού τὸ ἀγνοοῦσαν καὶ αὐτοὶ οἱ δημοσιογράφοι! Ἐγνώριζε τὸ ἐκκλήρισμα μίας οἰκογενείας καὶ τὴν ἀδυναμία της νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν σατανικὸν δολοφόνον! Ἐγνώριζε τὴν ὑπαρξὶ τοῦ δηλητηρίου «Χ»!

Αὐτὸ ἦταν ἐξαιρετικὰ σοβαρό. Ὑπῆρχεν ἕνα κεραυνοβόλο ἀγνώστον δηλητήριο στὰ χέρια ἐνὸς ἀγνώστου πού τὸ μεταχειρίζετο γιὰ νὰ δολοφονῇ συνανθρώπους του! Γιὰ τὴν ὥρα τὸ χρησιμοποιοῦσε μετὰ ἀποτελέσματα τρομακτικὰ ἐναντίον μίας καὶ μόνης οἰκογενείας γιὰ ἀγνώστους λόγους. Ἀργότερα θὰ μπορούσε νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ μετὰ τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ ἐναντίον ἄλλων!

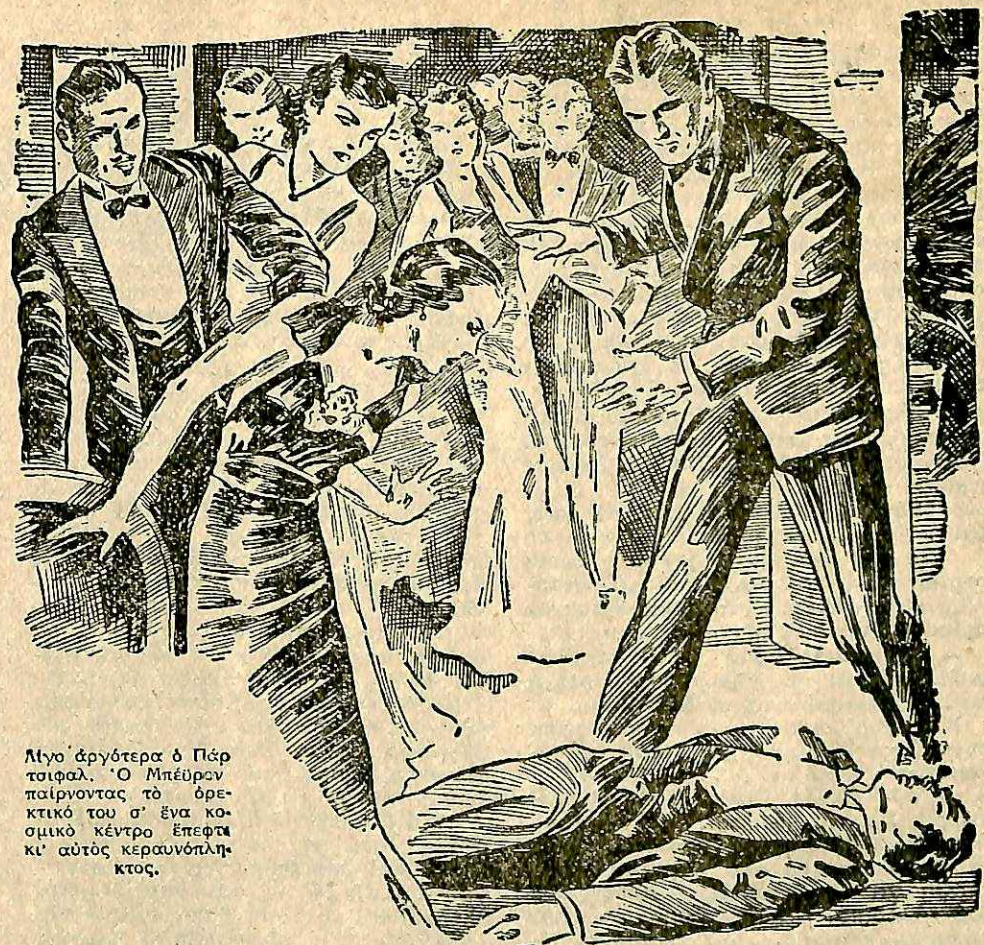
Τὸ δηλητήριο αὐτὸ ἔπρεπε νὰ περὶέλθῃ ὁποιοδήποτε στὸ κράτος καὶ ἡ σύνθεσίς του νὰ τηρηθῇ ὅσο τὸ δυνατόν μυστικῇ! Τελειοποιούμενος ἡ τροποποιούμενο ἀπὸ τοὺς σοφοὺς χημικοὺς τῆς «Σκώτλαντ-Γουάρδ» μπορούσε ἀξίολογα νὰ ἀποβῇ τὸ τρομερώτερον ἀμυντικὸ καὶ ἐπιθετικὸ ὄπλον τῆς Ἀγγλίας! Ὁ σατανικὸς δολοφόνος θὰ δικαζόταν θέβαια μετὰ τὴν σύλληψίν του καὶ θὰ καταδικάζετο ἀσφαλῶς εἰς θάνατον γιὰ τὴν τόσες ἀνθρωποκτονίες πού εἶχε διαπράξει, ἀλλὰ τὸ δηλητήριο «Χ» πού κατὰ πάσαν πιθανότητα ἦταν δική του ἐφεύρεσις, θὰ ἔμενε στὸ κράτος!

Καὶ νὰ τώρα πού ὁ ἀσύλληπτος «Λωποδύτης—Φάντασμα» ἐλάμβανε ἐνεργὸν μέρος στὴν υπόθεσιν!

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ ἕνα ἐκ τῶν δύο: Ἡ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ νὰ συλληφθῇ ὁ κάτοχος τοῦ δηλητηρίου «Χ» πρὶν τὸν ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν συλλάβῃ ὁ «Λωποδύτης—Φάντασμα» πού θὰ γινόταν ἔτσι κάτοχος τῆς ὑποθέσεως τοῦ δηλητηρίου ἢ ἔπρεπε νὰ συλληφθῇ ὁπωσδήποτε ὁ «Λωποδύτης—Φάντασμα»!

Ὡστόσο καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο ἐπαρουσίαζαν μεγάλες δυσκολίες. Γιὰ τὸν κάτοχον τοῦ δηλητηρίου «Χ» δὲν ἐγνώριζε ἀκόμη ὅτι «Σκώτλαντ-Γουάρδ» πού ἔπρεπε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ! Δὲν ἐγνώριζε ἀκόμη γιὰ ποῦ λόγῳ ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος, δολοφόνος πότε αὕτη θὰ γίνῃ; Αὐτὸ εἶνε ὁ Μπέυρον! Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ θρυλικοῦ «Λωποδύτη—Φάντασμα» ἦταν καὶ αὕτη κάτι περισσότερο παρὰ προβληματική. Δυὸ χρόνια τώρα ὁ σατανᾶς αὐτὸς τοὺς ἀναστᾶσε κάθε τόσο μετὰ καταπληκτικὰ κατορθώματά του καὶ κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα δὲν εἶχαν κατορθώσῃ οὔτε αὐτὴν τὴν πραγματικὴν ταυτότητα νὰ ἀνακαλύψουν!

Μόνον ὁ ἱσπéκτωρ Σοῦμερ πού τότες τοὺς ἐντυπωσιακὰς ἀστυνομικὰς ἐπιτυχίας τις χρωστοῦσε στὸν «Λωποδύτη—Φάντασμα» ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ὁ ἔξυπνος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς καταλάβαινε πὼς ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κατόχου τοῦ δηλητηρίου «Χ» καὶ ἡ σύλληψις του ἦταν: Πρῶτον, ζήτημα ἡμερῶν, δεύτερον θὰ ἦταν μὴ ἐπὶ πλέον ἐντυπωσιακὴ δικὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιτυχία καὶ, τρίτον, θὰ τὴν χρωστοῦσε καὶ αὐτὴν στὸν «Λωποδύτη—Φάντασμα» δηλαδὴ στὸν Μάρτεν Ντάλ! Γιατὶ δὲν χωροῦσε πιά στὸ μυαλὸ τοῦ Σοῦμερ ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία ὡς πρὸς τὴν διπλὴ ζωὴ τοῦ φίλου του ἀριστοκράτου!

Λίγο ἄργότερα ὁ Πάρτσιφαλ, Ὁ Μπέυρον παίρνοντας τὸ δρεκτικό του σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο ἐπεφθίκε αὐτὸς κεραυνόπληκτος.

— Ἐννοῶ ἱσπéκτωρ νὰ συλληφθῇ ὁπωσδήποτε ὁ «Λωποδύτης—Φάντασμα», εἶπε ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ κακὸν τοῦ πρὸς τὸν Σοῦμερ ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς πέντε διοικητὰς τῆς μοναδικῆς στὸν κόσμον ἀστυνομικῆς ὁργανώσεως.

— Μείνετε ἡσυχος, κύριε διοικητά, ἀπαντοῦσε μετὰ θεαίδητα ὁ Σοῦμερ, πὼς θὰ συλληφθῇ καὶ αὐτός. Κανένας δὲν γλυτώνει ἀπὸ τὴν χειροπέδην μας. Ἀργὰ ἢ γρήγορα, σὲ μίαν στιγμή πού κανεὶς δὲν θὰ τὸν περιμένῃ, θὰ τελειώσῃ καὶ ἡ καριέρα αὐτοῦ τοῦ σατανᾶ.

— Πότε;

— Μά... τί νὰ σὰς πῶ; Ξέρω γώ; Ἀργὰ ἢ γρήγορα. Δὲν μπορῶ νὰ ἐγγυηθῶ ἄλλο ἀπὸ τὴν σύλληψίν του. Τώρα πότε αὕτη θὰ γίνῃ; Αὐτὸ εἶνε ἄλλο ζήτημα. Ὡστόσο, μπορῶ νὰ σὰς βεβαιώσω γιὰ δύο πράγματα:

— Ποῦ εἶνε τὸ πρῶτον;

— Πῶς δὲν ἐλπίζω νὰ τὸν πιάσουμε πρὶν πιάσουμε τὸν κάτοχον τοῦ δηλητηρίου «Χ»; Μοῦ φαίνεται ἀδύνατον αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

— Καὶ τὸ δεύτερον;

— Τὸ δεύτερον; Χμ... Φοβάμαι ὅτι αὐτὸς θὰ ἀνακαλύψῃ πρὶν ἀπὸ ἡμᾶς τὸν κάτοχον τοῦ δηλητηρίου «Χ»!

— Καὶ ἔτσι θὰ γελοιοποιηθῇ γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ!

— Τί νὰ κάνουμε κύριε διοικητά; Τί νὰ κάνουμε μίαν καὶ ἔχομε νὰ κάνουμε μετὰ ἕνα διαβόλανθρωπον, πού νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν ἄλλο διάβολον νὰ μὴ μείνῃ διάβολος!

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΣΤΗΝ ΦΑΚΑ

Ὁ κόμης Γκουστάβο ντὲ Πιερρεμόντε ἀνοίξε τὰ μάτια του, τεταμένη λίγο στὸ κρεβάτι του καὶ κῦτταξε ἀνίσυχος πρὸς τὸ μέρος τῆς διβλίου της τοῦ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρχόταν ἕνας ἀκαθόριστος θόρυβος. Κάτι γινόταν ἐκεῖ μέσα! Ἀπὸ τὸν φεγγίτη

τῆς πόρτας ἐρχόταν ἕνα ἀσθενέστατον φῶς σὰν τὸ φῶς ἐνὸς κανδηλιού: Ποιὸς θρῖσκόνταν τέτοια ὥρα μέσα στὴν βιβλιοθήκη του καὶ τί ἔκανε; Κανένας θαλαμηπόλος τοῦ ἴσως ἢ κανένας διαρρηκτῆς πού προσπαθοῦσε νὰ διαρρήξῃ τὸ χρηματοκιβώτιό του; Κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του μετὰ μεγάλη προσοχή γιὰ νὰ μὴ τριέξῃ τὸ σουμέ, πῆρε κάτω ἀπὸ τὸ μαζηλάρι τοῦ ἕνα περιστροφὸν μεγάλο διαμετρημάτος καὶ βαδίζοντας στὰ δάκτυλα ἔφθασε στὴν πόρτα καὶ ἀπότομα τὴν ἀνοίξε διαπλάτα προτεινόντας τὸ περιστροφὸν του.

Δὲν εἶχε λανθασθῇ! Ἐνας διαρρηκτῆς στεκόταν ἀκίνητος, μετὰ τὰ χέρια ὑψωμένα, μπροστὰ στὸ ὀρθάνοιχτο χρηματοκιβώτιο!

— Ψηλά τὰ χέρια! διέταξεν ὁ κόμης Γκουστάβο ντὲ Πιερρεμόντε.

— Ἀκόμη πιὸ ψηλά, ἀποκρίθηκε μετὰ ἕνα πικρὸ χαμόγελο ὁ διαρρηκτῆς. Ὡς ἐκεῖ πού τάχω φθάνουν.

— Προχώρησε τώρα πρὸς τὸ τηλέφωνο. Ὡραία. Μετὰ τὴν παραμικρὴ ὑποπτικὴν κίνησιν πού θὰ κάμνῃς σὲ σκάμπελα. Κατέβασε τὸ ἀριστερὸν σου χέρι καὶ πάρε τὸν ἀριθμὸ 77777.

— 77777; Εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῆς «Σκώτλαντ-Γουάρδ»;

— Τὸν ξέρεις, βλέπω, αὐτὸν τὸν ἀριθμὸ.

— Ὅπως τὸν ξέρετε καὶ σεις. Τί περὶ ἐργῆς σύμπτωση! Δὲν βρίσκετε;

— Πολὺ περιεργῇ πραγματικὰ! Μα καλύτερα θὰ εἶναι νὰ λείψουν τὰ πολλὰ λόγια. Πάρε τὸν ἀριθμὸ πού σοῦ εἶπα!

— Σοβαρά; Σκέπτεσθε νὰ με παραδώσετε στὴν «Σκώτλαντ-Γουάρδ»;

— Νὰ τὰ λέμε τώρα;

— Δὲν τὸς πῆρα τίποτα ὁ καυμένος. Οὔτε καὶ ὤρῃκα τίποτα ἄλλως τε με-

σα στο χρηματοκιβώτιό σας για να το πάρω. Τι μίζερια: κύριε κόμη;

Ο κόμης Γκουστάβο ντι Πιερρεμόν-τε εκύτταξε με περιέργεια τον διαο-ρήκτη. Ήταν ένας ψηλός ηλικιωμέ-νος άνδρας με γκριζό κοστούμι και γκριζά μαλλιά, με χονδρά γυαλιά σε σκελετό ταρταρούγας και με ύφος μι-σοκακόμοιρου ανθρώπου. Φαινόταν έ-ξαιρετικά εξαντλημένος. "Αν τον φυ-σούσε κανείς θα έφευγε! Έκείνο όσ-τόσο που έκανε εξαιρετική εντύπωσι-σόν κόμητα Γκουστάβο ντι Πιερρεμόν-τε ήταν το πώς ο αδύνατος αυτός και ηλικιωμένος άνδρας καθόρθως να διαρρήξη ολομόναχος το χρηματοκι-βώτιό του χωρίς να κάνει θόρυβο!

— Έμπρός! λέει ωστόσο, προτεί-νοντας απειλητικά το περιστροφό του. Πάρε τον αριθμό 77-777! Σας δια-τάσσω!

— "Εστω... Και τί θέλετε να πώ, στη «Σκώτλαντ-Γιάρντ»;

— Νά πής πώς είσαι ο κόμης Γκου-στάβο ντι Πιερρεμόντε και να παρα-καλέσεις να έλθουν στο μέγαρό σου να πιάνουν ένα διαρρήκτη.

— "Α! Κατάλαβα! Μου χαρίζετε για λίγες στιγμές την προσωπικότητά σας. Ευχαριστώ για το δώρο....

Και γυρίζοντας το καντράν πέντε φορές στο 7, άρχισε να μιλάει στο ά-κουστικό:

— "Αλλά-αλλά! Ποιος εκεί: 'Ινσπέ-κτωρ Σούμερ είπατε; «Σκώ-λαντ-Γιάρντ»; Καλησπέρα σας 'Ινσπέκτωρ. Έδώ το μέγαρο του κόμητος Γκου-στάβο ντι Πιερρεμόντε, ευπατρίδου και τὰ λοιπά. Κάμετε, παρακαλώ, τον κόπο να πεταχθίτε μια στιγμή ως έ-δώ για να συλλάβετε τον κύριο κόμη που τον συνέλαβε ο «Λωποδύτης-Φάν-τασμα».

Και με μια άστραπιαία κίνηση, έ-πωφελούμενος της στιγμιαίας κατα-πλήξεως του Γκουστάβο ντι Πιερρε-μόντε, του πέταξε μακριά το περι-στροφό... και θρέθηκε στον λαιμό του.

— "Η σειρά μου φιλαρέμο να κάνω τον κόκορά! Αν επιχειρήσεις ν' αν-τισταθής ή αν καλέσεις το προσωπι-κόν σου εις βοήθειάν σου, έχεις τον λόγο του «Λωποδύτη-Φαντάσματος» πώς θα δαγκάσεις την γλώσσα σου! Και τώρα που τὰ είπαμε καθαρά και ξά-στερα προχωρεί ως το παραπέτασμα της πόρτας.

Αφρίζοντας από την λύσσα του άλ-λά νοιώθοντας ατάσλινα πόδια και χέ-ρια να τον σφίγγουν μέχρις άσφυ-ξίας και μη τολμώντας να κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να απαλ-λαγή από αυτόν τον κλοιό, ο κόμης Γκουστάβο ντι Πιερρεμόντε προχώρη-σε προς το παραπέτασμα.

Στο διάστημα τριών το πολύ λε-πτών ο «Λωποδύτης-Φαντάσμα» τον έδεσε χειροπόδαρα με τὰ κορδόνια του παραπέτασμα-τος, όπως δένουν ένα σαλάμι και τον εξάπλωσε στον πέ-ταινο καναπέ της βιβλιοθήκης λέ-γοντάς του:

— "Ηλίθιε! Ή-ταν λοιπόν τόσο δύ-σκολο να καταλά-βης πώς επίτηδες έκαμα θόρυβο και σέ ξύπνησα, αφού προηγουμένως δι-έρρηξα το χρημα-τικό κιβώτιό σου και θρή-ναξα ζητούσας;

— "Αδιαφορώντας πιά γι' αυτόν, έβγα-λε από την τσέπη του ένα επισκεπτή-ριό του, έγραψε πάνω σ' αυτό λίγες λέξεις και το έτοποθέτησε πάνω στο τραπέζι, βάζοντας πάνω από αυτό έ-να μπουκάλι με υγρό άχρωμο, πινύ το πήρε μέσα απ' το χρηματοκιβώτιο.

Ο κόμης Γκουστάβο ντι Πιερρεμόν-τε τον παρακολουθούσε στις κινήσεις του με την απόγνωση ζωγραφισμένη στην φυσιογνωμία του.

Ξαφνικά άκούσθηκε από τον δρόμο το εξακολουθητικό και διαπεραστικό μέχρις άκνευρισμού κορνάρια του αυτοκινήτου της «Σκώτλαντ-Γιάρντ».

Ο «Λωποδύτης-Φαντάσμα» έβγα-λε τότε από την μέση του ένα πολύ-πλοκο μακρουλό και σέ σχήμα πιστο-λιού αντίκειμενο, το έκούρδισε και σπεύδοντας το τοποθέτησε μέσα στην κρεββατοκάμαρα. Έπαυθη τότε εις την βιβλιοθήκη, έκλειδωσε την πόρτα της κρεββατοκάμαρας και χώθηκε κάτω από τον καναπέ λέγοντας προς τον μισοπεθαμένο από την τρομοκρα-τία του κόμη:

— Κύριε κόμη, αν τους πής τώρα που θα μπουν έδω μέσα πώς είμαι έ-δώ θα την πληρώσεις πολύ άκριβά....

Ωστόσο, οί άστυνομικοί χτυπούσαν πιά σαν δαιμονισμένοι την πόρτα του μεγάρου και σέ λίγο άκούγονταν τὰ θιαστικά θήματα του προσωπικού που έτρεχε να άνοιξη την πόρτα.

Η βιβλιοθήκη πλημύρισε από ά-στυνομικούς με τον Σούμερ επί κε-φαλής και από υπηρέτες. Για μια στι-γμή έμειναν όλοι σαν άπολιθωμένοι βλέποντας τον κόμη έσπλωμένο σαν τσουβάλι πάνω στον πέταινο καναπέ.

— Πού εινε αυτός που σας έδεσε; ρώτησε τέλος ένας από τους υπηρέ-τες σπεύδοντας προς τον καναπέ, με την πρόθεση να του λύση τὰ δεσμά.

Ο κόμης Γκουστάβο ντι Πιερρε-μόντε φοβήθηκε να άπαντήσει. Ο 'Ιν-σπέκτωρ Σούμερ ωστόσο δεν επέ-ρε-ψε στον υπηρέτη να πληρώσει τον κύ-ριό του.

— Μια στιγμή! Βλέπω το έπισκεπτή-ριο του «Λωποδύτη-Φαντάσματος» πάνω στο τραπέζι. "Ας δούμε πρώτα τί μάς γράφει αυτός ο σατανάς.

Και παίρνοντας από το τραπέζι το έπισκεπτήριο του θρυλικού λωποδύ-τη, έδιάβασε μεγαλοφώνως:

«Σας παραβίδω τον κάτοχο του δη-λητηρίου Χ!» το δηλητήριο «Χ» θρί-σκεται στο μπουκάλι που σκεπάζει το έπισκεπτήριό μου. Μην άνοίξετε το μπουκάλι γιατί θα πέσετε όλοι κε-ραυνόπληκτοι. Έντός της ημέρας θα γράψω εκτενώς στον 'Ινσπέκτωρ Σού-μερ. Τὰ σέθη μου στους πέντε διοικη-τάς της «Σκώτλαντ-Γιάρντ».

Έκστατικοί όλοι εκύτταζαν με πε-ριέργεια τον σφικτοδεμένο κόμη και με δέος το μπουκάλι με το κέρανο-

κόλο δηλητήριο «Χ».

Και ξαφνικά, άκούσθηκαν από την κρεββατοκάμαρα πέντε άλλεπάλλη-λοι πυροβολισμοί. Άλληλοκυττάχθη-καν όλοι μ' άνησυχία.

— Τι έγινε εκεί μέσα; ρωτούσε ά-νήσυχος ο 'Ινσπέκτωρ Σούμερ, ένψ ό-λοι έσπευδαν προς την πόρτα.

— 'Ινσπέκτωρ, ή πόρτα είναι κλει-δωμένη!

— Σπάστε την!

Σέ ένα λεπτό ή πόρτα υποχωρού-σε με ένα τρίξιμο που μοιάζε με δια-μαρτυρία και όλοι άρμούναν στην κρεββατοκάμαρα με τὰ πιστόλια στά χέρια. Η βιβλιοθήκη άδειασε για λί-γες στιγμές από τους άστυνομικούς και το προσωπικό. Άλλ' ένψ άστυνο-μικοί και υπηρέτες κύτταζαν κάτω από το κρεβάτι και άνοιγαν τὰ έρ-μάρια της κρεββατοκάμαρας, άκου-σαν από την βιβλιοθήκη μια άλλη πι-στολιά και μια σαρκαστική φωνή που έλεγε:

— Δέν πιάνεται ο «Λωποδύτης-Φάν-τασμα!» Πιάνει!

Την ίδια στιγμή άκούγόταν ο κρό-τος της πόρτας που έκλεινε.

— Μας έφυγε ο «Λωποδύτης-Φάντα-σμα» έλεγε σέ λίγο ο 'Ινσπέκτωρ Σού-μερ, κρατώντας το μηχανήμα που είχε κάνει τις έκπυρσοκροτήσεις και περιεργαζόμενος αυτό. Στην τιμή μου σας λέω πώς είμαι κατά θάθος εύ-χαριστημένος που μάς έφυγε πάλι.

Και στρεφόμενος προς τον σφικτο-δεμένο κόμη:

— Θα μιλήσεις να μάθουμε την αλή-θεια πριν μ'ος διαφωτίσει περσιότερο ο «Λωποδύτης-Φαντάσμα»; Σουφέ-ρον σου είναι να μιλήσεις.

— Ναι. Τι να προσπαθήσω να ψευ-θώ; Αυτός ο σατανάς, όπως κατα-λαβαίνω τὰ ξέρει όλα. Σήμερα θα σας γράψω έκτενώς. Θα μιλήσω.

— Λέγε.

— Είμαι πραγματικά ο κάτοχος του δηλητηρίου «Χ» και για λόγους έκδι-κήσεως το μεταχειρίσθηκα για να έκκληρίσω την οικογένεια του "Αρ-θουρ "Ο Μπέυρον. Πρό δεκαετηρίδων, ο "Αρθουρ "Ο Μπέυρον έγινε αίτια ν' αυτοκτονήσει στην Ταγκανίκα ή μητέρα μου. Παδάκι, άρκισθηκα να έκδικηθώ μία μέρα. Δέν είμαι 'Ιτα-λός. Είμαι γιούς του "Αρθουρ "Ο Μπέυρον και ή μητέρα μου ήταν Σπανιόλα. Είμαι κάτοχος του δηλη-τηρίου «Χ» αλλά δεν είμαι ο έφευρέ-της του. Η έφευρεσι του όφείλεται στους μαύρους μάγους της "Αφρικής. Μύθοι είχαν έφεύρει τὰ άσφυξιογόνα άέρια πριν από έμάς τους πολυτισμέ-νους.

— Η συνθεσις του δηλητηρίου αυ-τού;

— Είναι ή κόπρος ενός ωραίου πτη-νού της "Αφρικής άνακατεμένη με ά-πορρίμματα άγριου γορουνιού που ψό-φησε από την πτω-μαϊνή των νυχτών του λείοντος. Αυτή είναι ή θάσις. Οι μαύροι μάγοι άνα κατεύουν και μερι-κά θότσαλα. Περισ-σότερα δεν έζωρα.

Ο «Λωποδύτης-Φάν-τασμα» θα συμπληρώ-ση όσα σας είπα.

— Λύσατέ τον, δι-έταξε ο 'Ινσπέκτωρ και περάστε του τις χειροπέδες...

Χ. ΛΑΝΤΟΝ

Άνθρωποι που έπρόβλεψαν τον θάνατό τους

Υπάρχουν προφητικά όνειρα; Μά-την αλήθεια υπάρχουν. Είνε γνωστοί πολλοί άνθρωποι, που άραματίσθηκαν άρκετους μήνες πριν τὰ γεγονότα που έπρόκειτο να συνταράξουν την ζωή τους, κι' άλλοι που μάντεψαν και προ-είπαν τον θάνατό τους.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σ' ένα μικρό χωριό της Βρεττανίας, ζούσε ένας από εκείνους τους θαλασ-σόλυκους που έχουν γυρίσει με το καίκι τους όλόκληρο τον κόσμο. Κά-θε χρόνο έφευγε από το λιμάνι του Σαίν-Μαλό μ' όλα τ' άλλα παλλη-κάρια, για να γυρίσει πάλι δροσερός κι' εύθυμος όταν τέλειωνε το ψάρεμα της μουρούνας. Μία χρονιά, όμως, ο Γιάν Γκανέκ, έτσι τον έλεγαν, τις πα-ραμονές του ταξιδιού του έπεσε σέ μεγάλη συλλογή. "Ενα όνειρο του εί-χε ταραξεί την ψυχή του. Είδε πώς έ-να παρ'έξω καράβι με φτερά τον πή-ρε από την θάλασσα και τον άνέβασε ψηλά. Τόσο ψηλά, που έπαψε πιά να βλέπει τ' όμορφο χωριό του. Αυτό εί-χε, λέει, συμβέη στην γιορτή του Σαίν-Μαλό. Κι' ο Γκανέκ, που ήταν δια-βασμένος και έξυπνος άνθρωπος, από κείνη την ήμερα μπηκε σέ μεγάλη συλλογή.

— Στή γιορτή του Σαίν-Μαλό θα πεθάνω, δήλωσε στους φίλους του.

Μά κανείς δεν πίστευε τον θαλασ-σόλυκο και προσπαθούσαν να τον κα-ταφέρουν να πάη μαζί τους.

Κι' αλήθεια, την ήμερα που είχε ο-ρίσει ο Γκανέκ πέθανε άνάμεσα στους συναδέλφους του, την ώρα που ο άρχι-επίσκοπος εύλογοις τὰ καράβια για το μακρινό ταξίδι τους. Έκείνη την ήμερα «μπάρκαρε» στο καράβι του θανάτου ο τολημρός Γιάν, κι' ή ψυ-χή του έφυγε από το Σαίν-Μαλό, ά-νάμεσα από τὰ σύννεφα, προς τις ά-γνωστες πολιτείες των άστρων.

ΠΡΟΜΑΝΤΕΜΑ ΘΑΝΑΤΟΥ ΠΡΟ 20 ΕΤΩΝ

Ο καθηγητής Πώλ Κρουαζέ, από την εποχή που ήταν άκόμη σπουδα-στής στη Σορβόννη, ήσυχόλειτο με τις άπόκρυφες έπιστημες και τὰ πειράμα-τα του υπνωτισμού. Μία μέρα ωστόσο σ' ένα πείραμα αυθυπνωτισμού που έκανε, όταν συνήλθε, είδε κατάπλη-κτος ότι είχε γράψει τὰ έξης περιερ-γα: «"Ωρα 10 π.μ. 26 'Ιανουαρίου 1928». Ο Κρουαζέ περιέργως προσπά-θησε να εξηγήσει τί εσήμαινε αυτή ή ήμερομηνία, μά δεν το κατώρθωσε. Βέβαιος όμως ότι κάτι θα συνέβαινε, έφύλαξε αυτό το σημείωμα κι' άνέ-φερε αυτή την Ιστορία στους δικούς του.

Και όντως, όταν μετά είκοσι χρόνια είχε ξεχάσει πιά αυτή την Ιστορία, ή προφητεία του έπραγματοποιήθη. Ο Πώλ Κρουαζέ την ώρα που ταξίδευε

από το Παρίσι στη Λυών, έπεσε θύμα ενός τρομερού σιδηροδρομικού δυστυ-χήματος και σκοτώθηκε. Το δυστύχη-μα αυτό έγινε την 10 π.μ. της 26ης 'Ιανουαρίου 1928!

ΘΑ ΠΕΘΑΙΝΕ ΑΝ ΠΑΝΤΡΕΥΟΤΑΝ

Η Μαρίλ Βιλαρέν όταν ήταν ακό-μη 18 χρόνων, είχε ιδή μια νύχτα το έξης παρ'έξω όνειρο. Βρισκόταν, λέει, σέ μιάν έκκλησία φορώντας μιάν όμορφη νυφική τουαλέτα και τριγυρι-σμένη από τους συγγενείς της. Εκεί έπρόκειτο να γίνει ο γάμος της. Μά ή τέλεισις του μυστηρίου δεν μπορού-σε να γίνει, γιατί έλειπε ο γαμπρός.

— Καί ποτέ επί τέλους θάρρη; ρώ-τησε σέ μια στιγμή ή Βιλαρέν.

Τότε ο παπάς της είπε μ' ένα μυστη-ριώδες χαμόγελο:

— Δέν πρέπει να έρθη, γιατί θα εί-ναι ή άφορμή να χάσετε την ζωή σας.

Η κ. Βιλαρέν από εκείνη τη μέρα άρχισε να υποφέρει. Αυτό το όνειρο της δηλητηρίαζε την ζωή. Ήταν ά-δύνατο να ζητήση να συνδεθί μ' έναν άνδρα. Είχε πάρει από φόβο τον γά-μο. Είς μάτην όλοι προσπαθούσαν να την πείσουν ν' αλλάξει γνώμη. Η Βι-λαρέν ήταν άμετάπειστη. Έτσι πέρασαν σωστά δέκα χρόνια κι' ή κ. Βιλαρέν ήταν πιά μια πεντάμορφη μεστομένη γυναίκα. Είχε ένα μεγάλο έπιτελείο θαυμαστών, άνάμεσα στους όποιους ξεχωρίζει ο λοχαγός "Ανρ Ρουσάκ για την όμορφή και την λεβεντιά του.

Κι' ή κ. Βιλαρέν άγάπησε τον "Ανρ μ' όλη την δύναμη της καρδιάς της. Έκείνος φυσικά άναπακρίθηκε στο αίσθημά της. Έζησαν μαζί άρκετών καιρό εύτυχισμένοι. Μά μια σκιά ά-μαύρων την εύτυχία τους. Η Βιλαρέν

δέν ήθελε να γίνει γυναίκα του Κρου-αζέ. Για να τον πείση, του είχε διηγη-θή μάλιστα το παρ'έξω όνειρό της. Μά εκείνος γέλασε από την καρδιά του, της δήλωσε ότι «αυτά ήσαν άνοη-σίες» και την κατάφερε να δεχθί να τον παντρευθί.

Ο γάμος της Βιλαρέν και του Κρουαζέ έπρόκειτο να γίνει μ' άφάν-ταστη μεγαλοπρέπεια στη Μητρόπολι των Παρισίων. Ο Κρουαζέ ήταν ένας από τους πιο παληούς και πλούσιους άριστοκράτες κι' ή Βιλαρέν ή πιο ό-μορφη νέα του Παρισιού. Τήν ώρα, ό-μως, της στέψεως, και άκριβώς τη στιγμή που ή Βιλαρέν έπρόφερε ότι έδέχετο να γίνει γυναίκα του Κρουα-ζέ, άκούσθηκε μια πιστολιά κι' ή ό-μορφη νέα σωριάσθηκε νεκρή στά πό-δια του παπά, με μια σφαίρα στην καρδιά της.

Τί είχε συμβή; "Ενας από τους θαυ-μαστές της, τρελλός από τον έρωτά του, την είχε σκοτώσει από την ζή-λεια του.

Όπως βλέπετε υπάρχουν προφητι-κά όνειρα. Μά το πιο τραγικό είνε ότι οι άνθρωποι που μάντεψαν τον θάνατό τους δεν μπορούν να τον άποφύγουν κι' ακολουθούν μοιραία την τραγική τύχη τους, σαν τον κατάδικο που οδη-γείται από τους στρατιώτες στον τό-πο της θανατικής του έκτελέσεως.

ΑΝΤΡΕ ΡΙΣΑΨ

Χιούμορ

Κάποιος Σκώτος μαθαίνει ότι Ιδρύ-εται μια 'Εταιρία εναντίον της συνη-θείας του πούρ-μπουάρ και ρωτάει τί χρειάζεται για να γίνει κι' αυτός μέλος.

— Ένα σίλικκ το χρόνο, του άπαν-τούν.

Και μετά σκέψιν:

— Περιττόν... "Υπ' αυτούς τους δ-ρους προτιμώ να πληρώνω πούρ-μπουάρ!...

ΔΙΑΠΑΝ- ΤΗΣΕΙΣ 20 ΕΡΕΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 49 του παρόντος

1.—Ο 'Ιησούς του Ναυή.	11.—Ο ήλιος.
2.—Ο 'Ιωσήφ Κωνιά, τὸ 1769.	12.—Τρία: Μαύρο, κίτρινο, κόκκινο —κα- θέως.
3.—Από όκτώ.	13.—Ο Κάρολος φρανσουά Γκουινώ.
4.—Ένας από τους έπτά σοφούς της άρ- χαιάς 'Ελλάδος.	14.—Η λίμνη Λαδόνα (μεταξύ Ρωσίας και σιβιρικής, έπιφανείας 1.000 τε- τραγωνικών μιλίων).
5.—Σέ τρία: α) άπλά, β) έμμεσα και γ) σύνθετα.	15.—Η Νέα Ζηλανδία, τὸ 1893.
6.—Σέ εκατό φένιχ.	16.—Νιτρικός άργυρός (όξειδιον του άρ- γύρου μετά νιτρικού όξέος.
7.—1852.	17.—Ο 'Αλέξανδρος Καρμανλάκης, στις 29 Αύγουστου 1912.
8.—Με πέντε 1033 γραμμαρίων, που έ- ερσκειται επάνω στην επιφάνεια ενός τετραγωνικού εκατοστού έπιέτρου.	18.—Ο Κοπέρνικος.
9.—Ο Γάλλος λοχαγός Ρενέ Φόνκ, 125.	19.—Η πόλις Δελχί.
10.—Τὸ 1901, ο τότε θιασάρχης "Αρνιώ- της.	20.—'Ιταλός ζωγράφος, γλύπτης και άρ- χιτέκτων.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οι κούκλες με το πλουσιότερο προικιο

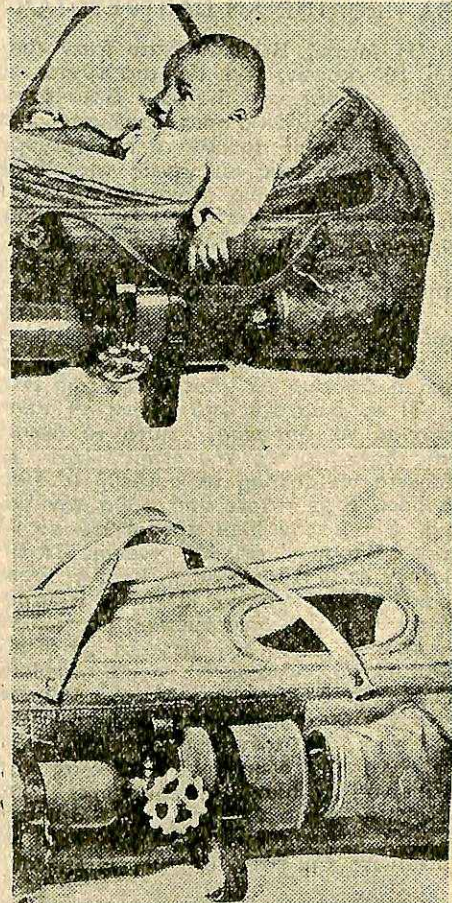
Επί τη ευκαιρία του ταξιδιού που πρόκειται να κάνουν στο Παρίσι οι Άγγλοι βασιλείς, θα τους δοθούν από τις αρχές και από διάφορους οργανώσεις πάμπολλα και πολυτιμότερα δώρα. Το χαρακτηριστικότερο όμως καί το πιο ενδιαφέρονισώ από όλα θα είναι το δώρο που θα κάνει η θηλυκή σπουδαιότερα νεοαία της Γαλλίας, στα δυο κορίτσια του αγγλικού βασιλικού ζεύγους, τις πριγκίπισσες Ελισάβετ και Μέργαρετ Ρόζ. Όλες οι μαθήτριες των γαλλικών σχολείων έκαναν γενικών έρωαν μεταξύ τους και συνεκέντρωσαν ένα κολοσσιαίο ποσό. Με αυτό θα χαρίσουν στις Άγγλίδες βασιλοπούλες δυο ωραιότατες κούκλες φυσικού μεγέθους, έφωδιασμένες με εύφυστους μηχανισμούς χάρις στους οποίους θα κάνουν αυτόμάτως όλες τις κινήσεις των ανθρώπων. Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι η κάθε μία από τις κούκλες αυτές θα συνοδεύεται από πλουσιώτατο προικίο, δμοιο του οποίου μόνο γυναίκες εκατομμυριούχων μπορούν να έχουν και για την κατασκευή του οποίου εργάζονται έντατικώς δεκάδες Παρισινών καταστημάτων. Συγκεκριμένως κάθε κούκλα θα συνοδεύεται από 30 τουαλέττες και ταγιέρ, με ισάριθμα άσορτι καπέλλα, παπούτσια, γάντια, κάλτσες, εσώρουχα και με όχτώ γούνινα έπανωφόρια.

Όταν καυγαδίζουν ο κουρέας και ο πελάτης

Δεν υπάρχει πιο επικίνδυνο πράγμα από το να στην ένας άνθρωπος λογομαχία με τον κουρέα του την ώρα που ξυρίζεται. Το πράγμα είναι επικίνδυνο και για τους δυο, πρό πάντων όμως για τον πρώτον. Απόδειξεις ή περίπτωσις κάποιου Αιγυπτίου, όνόματι Φαχμύ Μωχάμετ Ιμπραήμ, από την Άλεξάνδρεια. Ο άνθρωπος έπηγε στο συνηθισμένο του κουρείο να κουρευθή και να ξυρισθί, όταν όμως έτελειωσε το πρώτο μέρος του καλλωπισμού του, άντελήφθη ότι ο κουρέας του δεν τον είχε κουρέψει καλά. Για την κακή του τύχη θρήκε να κάνει τις παρατηρήσεις του στον κουρέα, την ώρα που εκείνος τον ξύριζε. Και το χειρότερο είναι ότι τις παρατηρήσεις του τις έκανε με ύφος έντονάτατο, συνοδεύοντάς τες με βροσιές. Ο κουρέας άπληνθησε αναλόγως και το αποτέλεσμα είναι ότι τώρα ο μόν Φαχμύ Μωχάμετ Ιμπραήμ βρίσκεται στο νοσοκομείο, με κομμένα δώδεκα κομμάτια ξυραφίης στο πρόσωπο, ο δε κουρέας στη φυλακή.

Αντισφύριον... θαλίτσες για τα παιδάκια

Πυρετώδεις είναι οι προετοιμασίες που κάνει η Άγγλία για την προστασία των μεγαλοπόλεων, των θιομηχανικών κέντρων, και πρό παντός του άμαχου πληθυσμού, από τις αεροπορικές επιδρομές μέλλοντος πολέμου. Η κυριώτερα προσπάθεια των άρμοδιών υπηρεσιών είναι να έφοδιάσουν με αντισφύριονους προσώπιδες όλους τους κατοίκους, ακόμη και τα ζώα, έλογο, μουλάρια και γαϊδούρια, που είναι χρήσιμα για τις μεταφορές. Η τελευταία, σπουδαιότερα και περιεργότερα έπιπόησις των άρμοδιών είναι το μέσον με το όποιον θα προστατευθούν από τ

άσφυξιόνα τα μαρά παιδάκια. Σ' αυτά δεν μπορούν θέβαια να φορεθούν προσώπιδες. Γι' αυτό τα εργοστάσια κατασκευής αντισφύριονών προσώπιδων κατασκεύαζαν ειδικές θαλίτσες, έφωδιασμένες με φίλτρα, όπως οι προσώπιδες, στα όποια οι μητέρες θα τοποθετούν έν ώρα ανάγκης τα μαρά τους για να είναι προστατευμένα από τα άσφυξιόνα.

Τό αρχαιότερο παιγνίδι

Από άνασκαφές που έγιναν τελευταίως στην τοποθεσία της αρχαίας Μεσοποταμιακής πόλεως Τεπέ Γκάθρα, στο ζόρειο Ιράκ, αποδεικνύεται ότι το σκάκι είναι από όλα τα γνωστά παιγνίδια το αρχαιότερο. Έως τώρα έπιστευέτο ότι το σκάκι είναι Ινδικής προελεύσεως και ότι το είχαν έπινοήσει στα παλιά χρόνια οι Ινδοί θραχμάνι, για να προσελώνουν την προσοχή των πριγκίπων και των Ιθυνόντων στον ψευτοπόλεμο του σκακιού, ώστε να μη σκέπτονται τον πραγματικό πόλεμο. Γι' αυτό και το πρώτο σ

νομα με το όποιο έγινε γνωστό στον κόσμο, ήταν το Ινδικό όνομα Τσάτουρ Άνγκα, απ' το όποιο ο Πέρσαι το ώνόμασαν Τσέτραγκ, οι Άραβες Σετράνι, οι Γάλλοι Έσέκ, οι Άγγλοι Τσές, οι Γερμανοί Σσάχ και οι Ιταλοί Σκάκι, ένψ οι Έλληνες το έβαπτίσαμε Ζατρίκιον. Απ' τις άνασκαφές λοιπόν που έγιναν τώρα στο Τεπέ Γκάθρα, θρεθηκε ένα άθάκιο με 64 τετραγωνίδια και με 16 κομμάτια, που άποτελούν τα πρωτόγονα σχήματα των κομματιών του Σκακιού. Το παιγνίδι αυτό το έπαιζαν οι κάτοικοι της Μεσοποταμίας 4.000 χρόνια πρό Χριστού, δηλαδή πρό 6.000 έτών.

Καπνός...που δεν βγάζει...καπνό

Γρήγορα οι Γερμανοί θα είναι εις θέσιν να καπνίζουν ένα νέον είδος καπνού, ο όποιος δεν θα βγάζει... καπνό. Αυτό τουλάχιστον άγγέλλουν ώρισμένες διαφημίσεις που δημοσιεύονται σε διάφορες γερμανικές έφημερίδες. Έπειτα από πολλών έτών μελέτες και δοκιμές, οι χημικοί ενός μεγάλου εργοστασίου κατάρθωσαν να δημιουργήσουν ένα είδος άκάπνου καπνού, ο όποιος έχει τη γεύσι, το άρωμα και όλες τις άλλες ιδιότητες του συνηθισμένου καπνού, πλην του ότι δεν βγάζει καπνό. Χάρις στη νέα αυτή άνακάλυψι—έτσι τουλάχιστον θεβαιώνουν οι άγγελίες που δημοσιεύονται στις έφημερίδες— θα έπιτρέπεται το κάπνισμα μέσα στα θέατρα, στους κινηματογράφους, στα τραμ και στα λεωφορεία, γιατί δεν θα είναι καθόλου ένοχλητικό για κείνους που δεν καπνίζουν.

Βώδια και πρόδατα που πέφτουν από τον ούρανό...

Βροχή από... βώδια, πρόδατα, τραγιά, πέφτει σε διάφορα μέρη της Αβυσσυνίας. Η αίτια του περιέργου αυτού φαινομένου είναι ότι στο πρώην κράτος τοι Χαϊλέ Σελασιέ δεν υπάρχει πλήρης συγκοινωνιακό δίκτυο. Γι' αυτό, ευθύς έξ αρχής της Ιταλικής κατοχής έγεννήθηκε το πρόβλημα του άνεφοδισμού των Ιταλικών στρατιωτικών άποσπασμάτων που έχουν έγκαστασθί στα διάφορα μέρη της χώρας. Ναί μόν η Ιταλία κατασκευάζει δρόμους, αλλά ώσπου να γίνουν αυτοί, έχει καθιερωθή ο άνεφοδισμός των φρουρών να γίνεται με αεροπλάνα τα όποια μετέφεραν αλεύρια, κρέατα και διάφορα άλλα φαγώσιμα και πετώντας σε χαμηλό ύψος τα έφριχναν κάτω με μικρά αλεξίπτωτα. Και διά μόν τα άλλα είδη ή τακτική αυτή ήταν άποτελεσματική. Όχι όμως και για τα κρέατα. Διότι τα αεροπλάνα έκαναν την τροφοδοτική περιόδειά τους μια φορά την εβδομάδα. Και με την υπερβολική ζέστη που επικρατεί εκεί κάτω και δεδομένου ότι δεν υπάρχει πάγος, τα αεροπλάνα μεταφέρουν ζωντανά σφάγια, άρνια, βώδια κλπ. τα ρίχνουν με αλεξίπτωτα κι' έτσι τα στρατιωτικά άποσπάσματα μπορούν να τή σφάζουν κάθε φορά λίγην ώρα μόλις πρό του μαγειρέματος.

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

Τό μακρύτερο αεροπορικό εισιτήριο

Η άγγλική αεροπορική εταιρία «Ιμπήριαλ Αίργουαϊνς» έξέδωκε πρό όλιγών ήμερών ένα εισιτήριο, που άσφαλώς είναι το μακρύτερο εισιτήριο που έχει ποτέ χρησιμοποιηθί. Έχει μήκος 2 μέτρων και 40 εκατοστών. Το εισιτήριο αυτό προορίζεται για τον άνώτερο υπάλληλο του άγγλικού ύπουργείου της Αεροπορίας μίστερ Ουίλλιαμ Λάγκ, ο όποιος πρόκειται να ξεκινήσει κατ' αυτός για να έπιθεωρήσει όλες τις αεροπορικές γραμμές της Ιμπήριαλ Αίργουαϊνς— η όποια ως γνωστόν έπιχορηγείται από το κράτος και για την όποια έγιναν τον τελευταίο καιρό έπανειλημμένες και ζωηρότατες συζητήσεις ότι δεν έξυπηρετεί τον προορισμό της— καθώς και όλους τους αερολιμένες και τ' αεροδρόμια απ' τα όποια περνούν τα αεροπλάνα και τα ύδροπλάνα της. Με άλλους λόγους ο μίστερ Λάγκ θα ξεκινήσει απ' το αεροδρόμιο του Κρόντον, θα περάσει απ' τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ελλάδα, την Κύπρο, θα φθάσει στην Αίγυπτο, θα περάσει απ' το Σουδάν και τις διάφορες άφρικανικές άποικίες της Άγγλίας και θα καταλήξει στην Πόλι του Ακρωτηρίου της Νοτίου Αφρικής. Έπειτα θα έαναδιασχίσει την Αφρική πρός βορράν και όλη την Ασία έως τη Συγκαπούρη, και θα προχωρήσει εως την Αυστραλία και την Νέα Ζηλανδία. Έννοείται ότι σε κάθε πόλι θα σταματάη μία ή και περισσότερες ήμερες για να έπιθεωρή τα αεροδρόμια και τις άλλες έγκαταστάσεις της Ιμπήριαλ Αίργουαϊνς. Για την αεροπορική λοιπόν περιόδειά των τριών ήπειρων: Ευρώπης, Αφρικής και Ασίας, η εταιρία άναγκάσθηκε να τυπώσει ιδιαίτερο εισιτήριο, ένα έντυπο μακρινάρι, μήκους 2 μέτρων και 40 εκατοστών.

Τό ταξίδι της πλουσιώτερης γυναίκας του κόσμου

Η πλουσιώτερη γυναίκα του κόσμου ταξιδεύει γυρίζοντας έπειτα από πέντε χρόνια στην πατρίδα της. Είναι η νεαρά κόμηση Χάουγκβιτς Ρέβενγκεν με την όποιαν κατ' επανάληψιν διαμάκρων έχει άσχοληθί ο παγκόσμιος τυπος, τα τελευταία χρόνια, πότε με την ευκαιρία της ένηλικιώσεώς της, πότε του πρώτου γάμου της, πότε του διαζυγίου της και πότε του δευτέρου γάμου της. Η σημερινή 16χρονη Ρέβενγκεν είναι η πρόδεστιάς μιας Βαρβάρα Χούττον, η πιο πολύφρονος νύφη της ύψηλιου, κληρονόμος της περιουσίας Γουάργουορθ, στην όποια περιλαμβάνεται το μεγαλύτερο έμπορικό κατάστημα του κόσμου, ο ούρανοξύστης Γουάργουορθ. Η πάμπλουτη Αμερικανίς είχε παντρευθί, όταν ένηλικιώθηκε, τον πρίγκηπα Αλέξη Μντιόανι, τον ένα απ' τους τρεις διασήμους προικοθήρες άδελφούς, εις τον όποιον είχε κάνει μια προγαμιαία θάρεα, πολλών εκατομμυρίων. Έπειτα από ένα χρόνο έπηρε διαζύγιο, δίνοντας στον σύζυγό της μια γενναία άποζημίωσι και παντρεύθηκε τον Γερμανό κόμητα Χάουγκβιτς Ρέβενγκεν, με

τον όποιον άπέκτησε κι' ένα παιδάκι. Έπειτα από πέντε έτών άπουσία από την πατρίδα της, η πλουσιώτερη γυναίκα του κόσμου έγύρισε πρό όλιγών ήμερών στην Αμερική και φαίνεται στην παρατιθεμένη φωτογραφία να κάνει το ήλιόλουτρό της, μαζί με τον σύζυγό της και τον λόρδο Τρέντεγκαρ στο κατάστρωμα του υπερωκεανείου, με το όποιο ταξίδεψε. Ας σημειωθί ότι ένψ αυτή λιάζεται, γύρω της άγρυπνούν είκοσι ντετέκτιβς με πολιτικά, γιατί μόλις άνηγγέλη το ταξίδι

της, έκινητοποιήθηκαν πολλές συμμαρίες Αμερικανών γκαγκστερς, για τους όποιους η κάμπλικη κόμηση άποτελεί δελεαστικωτάτη λεία.

Τό συνέδριο των απογόνων του Λουθήρου

Τό περασμένο Σάββατο συνηλθε στην γερμανική πόλι Βάττεμπεργκ ένα από τα περιεργότερα συνέδρια. Ηταν το συνέδριο των απογόνων του Λουθήρου, του μεγάλου Γερμανού κληρικού και μεταρρυθμιστο, που έδημιούργησε την Θεολογική Μεταρρύθμιση—τον Ιεροτεστατισμό— στη Γερμανία, στον 16ον αιώνα. Από πολλών έτών οι άπόγονοι του μεγάλου μεταρρυθμιστο, οι όποιοι με την πάροδο του χρόνου διασκορπίστηκαν σε διάφορα μέρη της Γερμανίας, καθιέρωσαν να συγκεντρώνονται κατά ώρισμένα χρονικά διαστήματα στην γενέτειρά του διασήμου προγόνου των, την Βυτεμβέργη. Και την οικογενειακή αυτή συγκέντρωσι τους την ώνόμασαν Συ

νέδριο. Το τελευταίο συνέδριό τους έγινε το 1929, όποτε είχαν συγκεντρωθί 650 άπόγονοι του Λουθήρου. Έν τω μεταξύ ο αριθμός τους μεγάλωσε και στο έφετεινό συνέδριο θα μαζευθούν 1.200.

Επούλησε το κορμί του και ούτοκτόνησε

Μία από τις περιεργότερες για την αίτια της ούτοκτονίας, συνέβη πρό ήμερών στη Βουδαπέστη. Ένας νεαρός Ούγγρος, ο 20ετής Γιόζεφ Στόντι, ρίχθηκε μια νύχτα στη σιδηροδρομική γραμμή, λίγες στιγμές πριν περάσει η άμαστοιχία. Ο Στόντι ήταν γνωστός σ' όλη τη Βουδαπέστη καίως κακοποιός και ως περίεργο βιολογικό φαινόμενο. Από τα πολύ μικρά παιδικά του χρόνια είχε πάρει τον κακό δρόμο, κι' έγινε από τους φοβερότερους λαοπιδύτες. Σε ηλικία 20 έτών είχε περάσει 7 χρόνια στις φυλακές, από διάφορες κατόδικες. Έκτός ύμους απ' τη λαποδυτική του δράσι ο Στόντι ήταν πασίγνωστος και για ένα άλλο χαρακτηριστικό του, φυσιολογικό αυτό. Αντιθέτως πρός όλους τους άλλους ανθρώπους, αυτός είχε την καρδιά στο δεξι μέρος του κορμού του. Για τον λόγο αυτόν είχε κινήσει ζωηρό το ενδιαφέρον των κορυφαίων βιολόγων, οι όποιοι και τον είχαν πείσει να πουλήσει το σώμα του στο Βιολογικό Ινστιτούτο της Βουδαπέστης, στο όποιο θα περιερχόταν μετά τον θάνατό του, υπό τον όρον να πληρωθί στη μητέρα του ένα ποσό ίσο με 700.000 δραχμές. Ακριβώς για να έασφαλίσει στη μητέρα του ένα χρηματικό ποσό, κερδισμένο τίμια, ο Στόντι άπληθισμένος απ' την λαποδυτική ζωή του άπεφάσσε ν' ούτοκτονήσει. Μέσα στις τσέπες του θρέθηκαν δύο καρνέ, στα όποια είχε γραμμένα ώραιότατα ποιήματα, άπευθυνόμενα τα περισσότερα πρός τον Θεό, τον όποιον παρακαλεί να του συγχωρήσει τις άμαρτίες του.

Μαθητικά άνοησία

Τρεις μαθητι του τουρκικού γυμνασίου Σμύρνης, έπειδή ήξεραν ότι δεν είχαν γράψει καλά στις εξετάσεις έτρυπώσαν μια νύχτα στο σπίτι του γυμνασάρχου τους και ώπλισμένοι με περιστροφή τον έφοβήσαν ότι αν δεν τους ξεφορτωθί, τους ύποσέθηκε έσκότωναν. Ο γυμνασιάρχης για να τους ξεφορτωθί, τους ύποσέθηκε έκείνη την ώρα και οι τρεις νεαροί έφυγαν. Όταν όμως πέρασε λίγη ώρα υναισθάνθηκαν πόσο βαρύ ήταν το διάδημα που είχαν κάνει και βέβαιον ότι ο γυμνασιάρχης θα τους κατήγγελλε, όπως κι' έγινε, δεν έτόλμησαν να φανερωθούν πουθενά. Έφυγαν από την Σμύρνη πρός το έσωτερικό της Μικράς Ασίας. Μετά τρεις μέρες όμως τους βρήκαν σ' ένα χωριό, έζητημένους από την νηστεία και έλεινούς από την κούρασι και την άγωνία. Τόσος ήταν ο φόβος τους γι' αυτό που είχαν κάνει, ώστε δεν έτόλμησαν να πλησιάσουν σε κανένα χωριό, για να ζητήσουν να φάνε

Ομιονία ή μνήμη της... μνήμης του!

Τό σκεφθήκατε καλά, τί σημαίνει νά χάσετε αλφινιδίως την μνήμη σας; Νά πάθετε δηλαδή αυτό που έπαθε ο ήρωας μας κ. Ευθύβουλος Βλήτας; Μπορεί νά σας συμβούν ένα σωρό άπρόοπτα.

Όλα λοιπόν αυτά τά άπρόοπτα, λές και ήσαν... συνειννοημένα τά άφιλότημα, έτυχαν στον κ. Ευθύβουλον Βλήταν. Αύτην την έβδομάδα του συνέβη κάτι τό άληθώς έξωφρενικό. Θά σας τό διηγηθούμε λεπτομερώς, αλλά σας παρακαλούμε νά μη γελάσετε εις βάρος ενός άξιολογήτου ανθρώπου, όπως είναι ο άτυχής φίλος μας κ. Ευθύβουλος.

★

Μή ξέροντας, λοιπόν, ο κ. Ευθύβουλος Βλήτας ούτε τό όνομά του, ούτε τό παρελθόν του, ούτε πρόσωπα, ούτε ζώα, ούτε πράγματα, δέν ήξερε ούτε την ώρα του πώς νά περάσει. Αισθάνθηκε, σάν άνθρωπος, την ανάγκην, νά συνάψη μίαν γνωριμίαν. Ίδιως άνειρευόταν μίαν αισθηματική γνωριμία με γοητευτικό θήλυ. Διάβολα! Ίτην καρδιά του δέν την είχε χάσει. Την μνήμη του είχε χάσει μόνον.

Πώς όμως θά μπορούσε νά συνάψη γνωριμίαν με τρυφερόν ύπαρξιν;

Έσκέφθηκε την μέθοδο του τηλεφώνου. Θά έπαιρνε εις τό τηλεφώνον έναν όποιον δήποτε αριθμόν και άν άκουε γυναικείαν φωνήν, θά άρχιζε την αισθηματολογία.

Άγόρασε μερικές μάρκες τηλεφώνου και μπήκε σέ μιά τηλεφωνική καμπίνα. Έπηρε στην τύχη έναν αριθμό και περίμενε νά του άπαντήσουν.

—Έμπρός! άκουσε μιά φωνή.

Ό κ. Ευθύβουλος αισθάνθηκε τό αήμα του ν' αναβάλη στο κεφάλι... Ίη φωνή ήταν λεπτή και έμοιαζε πολύ με γυναικείαν.

«Κουράγιο χρειάζεται», έσκέφθηκε ένδομύχως και άρχισε νά λέγη στον πιο περιπαθή τόνον φωνής:

—Δεσποινίς, έπιτρέματέ μου νά σας έκφράσω μακρόθεν τά τρυφερότατα αισθήματά μου...

—Ήρατε λάθος, κύριε τόν διέκοψε ή ίδια φωνή. Έδω δέν ύπάρχει καμιά δεσποινίς.

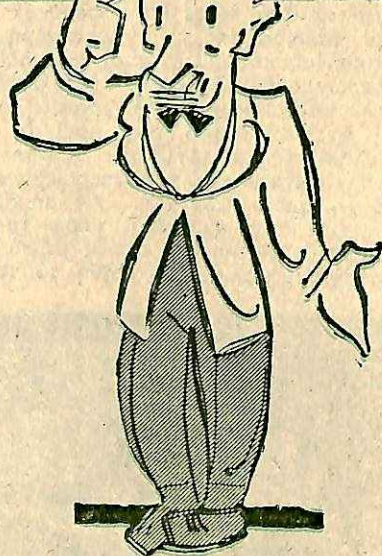
—Μά τί είναι εκεί; ρώτησε έμβρόντητος ο κ. Ευθύβουλος.

—Έρα Μονή..., άπάντησεν ή φωνή.

Ό κ. Ευθύβουλος έκλεισε φουρκισμένος τό τηλεφώνον, καταρώντας την γενεά των ύψιφώνων άνδρών, των όποιων ή φωνή μοιάζει με γυναικείαν. Δέν άπεπείσθηκε όμως. Έπηρε άλλον αριθμόν.

—Άλλόι, άντήχησε μιά γλυκειά, μελωδική φωνή.

Έδω δέν χωρούσε άμφιβολία. Αύτη που άπάντησε στο τηλεφώνον ήταν έκατό τούς έκατό γυναίκα! Ξέρετε όμως ποιά ήταν; Ίη... γυναίκα του κ. Ευθύβουλου Βλήτα! (Είδατε τί σκάρώνει ή σύμπτωση καμιά φορά!) Ό καυμένος ο κ. Ευθύβουλος, χωρίς νά τό ξέρη, έπηρε τόν αριθμό του... Ίδικού του τηλεφώνου. Και άκούσε έν άγνωσία

Πύλλιον από τηλεφώνου...

του αισθηματικών διάλογον με... την γυναίκα του!

—Καλημένα, δεσποινίς, της είπε.

—Δέν είμαι δεσποινίς, κύριε, του άπάντησε ή... κυρία του.

—Ά, είσατε κυρία; Τόσο τό καλότερο!

—Γιατί «καλύτερο»;

—Οι παντρεμένες είναι πιο αξιολογητες, όταν ίδιως δέν αγαπούν τόν άνδρα τους. Έσεις τόν αγαπάτε τόν άνδρα σας, μαντάι;

—Μου υποβάλλετε μιά πολύ άπτόμη έρώτησι. Μολαταύτα θά σας άπαντήσω ειλικρινώς, κι' άς μήν ξέρω ποιός είσατε. Ό άνδρας μου μου είναι άνυπόφορος.

—Ω, πόσο είμαι εύτυχής!, άνέκραξε ο κ. Ευθύβουλος, χωρίς νά ξέρη ότι αυτός ήταν... ο άκνυπόφορος σύζυγος της κυρίας.

—Γιατί είσατε εύτυχής; τόν ρώτησε ή σύζυγός του.

—Διότι τώρα μπορώ νά ελπίζω πολύ στην εύνοιάν σας, μαντάι.

—Ά, όλα κι' όλα, έπεν ή κ. Βλήτα. Δέν θέλω νά κάμετε κακές σκέψεις για μένα. Τόν άνδρα μου δέν τόν αγαπώ, διότι είναι ένας ήλιθιος.

—Έτσι, έ;

—Είνα ένα ζώον και μισό...

—Φαντάζομαι, φαντάζομαι, άπάντησε ο κ. Ευθύβουλος, μή... φανταζόμενος όμως, ότι... αυτόν τόν ίδιον άφορούσαν τά τόσο κοσμητικά αυτά έπίθετα.

—Φαντασθήτε, κύριε, ξανάπε ή κυρία Βλήτα, ότι λείπει κοντά δέκα ή μέρες από τό σπίτι.

—Μπα, τόν άλήτη, τόν άχαίρευτο! συνεπλήρωσε ο κ. Ευθύβουλος Βλήτας.

—Ήθελα νά ξέρω ποδ νά γυρίξη, έπτε με θυμό ή κυρία.

—Άφήστε τον, τό καθαρά, τό χαμένο κορμί, την συνεβούλευσε ο κ. Ευθύβουλος.

—Και τώρα σας έρωτώ, είπε ή κυρία Βλήτα, φταίει μιά γυναίκα νά μήν

αγαπά έναν τέτοιον άνδρα;

—Άσφαλώς δέν φταίει, κυρία μου, —Θά τόν έγκαταλείψω τόν τιποτένιο!

—Καλά θά το κάμετε, κυρία μου. Τοδ άξίζει τοδ παλανθρώπου. Πώς τόν λένε τόν άνδρα σας, κυρία;

—Ευθύβουλο Βλήτα.

—Ευθύβουλο Βλήτα; Τι... κωμικό και γελοίο όνομα είναι αυτό, είπε... ο κ. Ευθύβουλος Βλήτας μή ένθυμούμενος ότι αυτό ήταν τό δικό του όνομα.

Είνα για γέλια!

—Έσεις πώς λέγεσθε, κύριε; τόν ρώτησε ή κυρία.

Ό κ. Ευθύβουλος Βλήτας έθεσε εις ζωηράν κίνησιν τό μυαλό του, για νά βρή ένα όνομα κομψό και πολιτισμένο. Βρήκε ένα και τό ξεφούρνισε.

—Κοκός Βλιπικάτος, κυρία μου, της είπε.

—Και πώς με φαντάζεσθε, κύριε Κοκός; του είπε εκείνη με μιά ναζιάρικη φωνή.

—Ψηλή και ξανθή. Άχ, πρελλαινόμεναι για τις ξανθές!

—Τότε θά σας άπογοητεύσω, κύριε Κοκός. Διότι εγώ είμαι μελαχροινή.

—Μά δέν μ' άφήσατε, κυρία μου, νά τελειώσω. Άν για τις ξανθές πρελλαινόμεναι, για τις μελαχροινές ξεπρελλαινόμεναι! Άχ, δέν ξέρετε πόσο με συγκινούν οι μελαχροινές!... Κι' έσεις πώς με φαντάζεσθε, κυρία; ρώτησε την γυναίκα του ο κ. Ευθύβουλος.

—Δέν ξέρω άκριβώς. Πάντως, διαφορετικόν από τόν άνδρα μου.

—Και άσφαλώς θά είμαι πολύ διαφορετικός από τόν γελοίο τόν άνδρα σας, έτόνισε με πεποίθησιν ο κ. Ευθύβουλος.

Τώρα, πώς μπορεί νά είναι κανείς διαφορετικός από τόν... γελοίον έαυτό του, αυτό είναι πολύ περίεργον.

ΑΣΗΜΟΣ

Τι γίνεται στην Άγγλία

Οι καθημερινές έφημερίδες δέν κυκλοφορούν την Κυριακή.

Στά τραίνα μπορείτε νά παραγγείλ ης φαγητό που στο σερβίρουν στη θέσι σου.

Τό πρωτό είναι πλουσιώτερο σέ φαγώσιμα είδη παρά τό μεσημεριανό φαγητό.

Οι Άγγλοι ποτέ σχεδόν δέν χαιρετιώνται διά χειραψίας.

Τά τροχοφόρα πηγαίνουν από τό άριστερό μέρος του δρόμου.

Στό τέλος κάθε κινηματογραφικής ή θεατρικής παραστάσεως παίζουν τόν Έθνικό ύμνον, που τόν άκούουν έρθιον οι θεαταί.

Οι κομμωταί των γυναικων είναι γυναίκες.

Έπιτρέπεται τό κάπνισμα στα τραίνα, στα λεωφορεία και τά μεγάλα καταστήματα.

ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ

Άπό τά μυστικά της ύγρας άδύσσου

Ποιά είναι τάχα ή άξία των θησαυρών που βρίσκονται σήμερα θαμμένοι μέσα στα βάθη των Ωκεανών; Άσφαλώς ή γαλάζια άδυσσος κρύβει μέσα της περισσότερο χρυσό και περισσότερες πολύτιμες πέτρες άπ' ό,τι μπορεί νάχη μέσα στα σπλάχνα της ή Γη.

Άπό καταβολής κόσμου οι θάλασσες δέχονται στην ψυχρή άγκαλιά τους δλόκληρα πλοία φορτωμένα με άμύθητους θησαυρούς, και που σήμερα παραμένουν άκόμη θαμμένοι. Γιατί κανένα χέρι δέν μπορεί νά φθάση ως εκεί κάτω και νά τους άρπάξη καθώς βρίσκονται σέ έκατοντάδες ή και χιλιάδες μέτρα κάτω από την επιφάνεια των νερών.

Μέχρι σήμερα καμιά από τις πολυριθμες άπιστολές που άποπειράθη καν ν' άνεγκύσουν μερικούς από τους έδω κι' εκεί κρυμμένους θησαυρούς στους πυθμένες των Ωκεανών, δέν κατάρθεσε νά έπιτύχη ίκανοποιητικά άποτελέσματα. Κι' όμως εργάζονται πυρετωδώς και οι προσπάθειές των παρακολουθούνται με μεγάλο ένδιαφέρον από τό διεθνές κοινό, ιδίως για εκείνες που προσπαθούν νά ανασύρουν τόν θησαυρό του πλοίου «Μεριντά» που έναυάγησε στη θάλασσα του Νόρφολκ μ' όλον τόν μυθώδη θησαυρό του ατό-ράτορος Μαξιμιλιανού του Μεξικού και του «Τηλεμάχου» του μεγάλου Ιστιοφόρου που άφησε την Γαλλία με κατεύθυνσι προς την Άγγλία στο 1790 και έναυάγησε στις έκβολές του Σηκουάνα με φορτίο χρυσού και κοζιμημάτων.

Έρωτάται τώρα: Θάρουν ξανά στο φώς της ημέρας οι θησαυροί του «Τηλεμάχου» και του «Μεριντά»; Μιά άλλη Ιστορία, σχεδόν πασίγνωστη, είναι και το ύπερωκεανείου «Λουζιτανία» που τορπιλλίσθηκε στις 17 Μαΐου 1915 έξω από την Ίρλανδία.

Μέσα στο χρηματοκιβώτιο του πλωτού αυτού κολοσσού είχε τοποθετηθή μιά πραγματική πηγή χρυσών δολλαρίων που προωρίζονταν για την άγορά του Λονδίνου.

Έτσι, κι' ο θησαυρός αυτός θρήκε την πρωτοεινή του κατοικία εκεί που την βρήκαν και τόσοι άλλοι. Μά νά ναι άραγε ή πρωτοεινή του; Κανείς δέν μπορεί νά τά ξέρη άφ' ότου μιά Τράπεζα της Νέας Υόρκης άνέθεσε σέ ειδίκευς την άνέλκυσι του θησαυρού αυτού.

Ένας άλλος θησαυρός είναι θαμμένος στον όρμον του Ζουίντερεζ και για την άνέλκυσί του άσχολεται τώρα μιά όλλανδική εταιρεία. Έδω πρόκειται για τόν θησαυρό της άγγλικής φρεγάδας «Λουτιν», που έναυάγησε τό 1799, μ' δλόκληρο τό φορτίο της, άποτελούμενο από άσημένιες ράβδους,

άξιας τριών έκατομμυρίων στερλινών. Λίγα χρόνια πρό του Γαγκοσμίου Πολέμου εις μάτην προσέβησαν ν' ανασύρουν από τη θάλασσα της Άντισιοχίας τόν θησαυρό της γολέτας «Έρρίκος» που πήρε μαζί της σαν έναυάγησε στα 1820.

Μιά άλλη πολύ ένδιαφέρουσα Ιστορία είναι της «Φλορίδος» της ναυαρχίδος της «άήτητης άρμάδας». Τό καράδι αυτό θρήκε πολύ άδοξο τέλος.

Υστερα από τόσους ναυτικούς θρήκτους, από τόσες θύελλες που πέσαν από πάνω του, από πυρκαϊές που άπειλήσαν νά τό άποτεφρώσουν και από πειρατικές έπιδρομές που θέλησαν νά τό άφαιρέσουν τη δόξα του, τό πλήρωμά του έπανεστάτησε και τό διεμέλισε με δυναμίτιδα έξω από τά παράλια της Σκωτίας. Έτσι τό πολύτιμο φορτίο του που τό άποτελούσαν ράβδοι χρυσού και σπάνιοι λίθοι, καταστάλαξε κι' αυτό μέσα στην κρύα άγκαλιά της γαλάζιας άδύσσου.

Η θησαυρέ της «Φλορίδος» όμως παρέκίνησε πολλές ναυτικές έταιρείες για την άνέλκυσί του. Πράγματι στο 1668 μιά άποστολή κατάρθεσε ν' άνεγκύση όλα τά διακοσμητικά άνάγλυφα της πρύμνης του άριστουργηματικού σκάφους. Αργότερα, στα 1740, άνεγκύσθησαν διάφορα δπλα του πληρώματος: σπαθιά, τουφέκια κλπ.

Ό θησαυρός της «Φλορίδος» άνήκει σήμερα στον δούκα ντ' Αρζύλ, ο οποίος έξουσιόδησε, τό 1913, μίαν άγγλικήν έταιρεία νά έπιχειρήση μίαν υποβρύχιο άποστολή και ή οποία έφερε εις φώς μίαν άρκετά σεβάστη ποσότητα χρυσών κοσμημάτων. Ό πραγματικός όμως θησαυρός έξακολουθεί νά κοιμάται άκόμη κάτω από τά νερά και τη λάσπη.

Μεταξύ των άλλων Ιστοριών των θαμμένων θησαυρών στα βάθη της θάλασσας, πρέπει νά σημειωθή κι' εκείνη των τουρκικών πλοίων που μέτεφεραν αιγυπτιακές λίρας και που άνάμεσα στα διαταυρούμενα πυρά των κανονιών του άγγλικού και γαλλικού στόλου, θρήκαν τόν τάφο τους στον όρμον του Ναυρίνου.

Έπίσης μπορούμε νά προσθέσουμε και την Ιστορία των πολλών καραβιών άν έκείνων με τά ποία έστειλαν λεπτά οι μονάρχαι της Εύρώπης στα στρατεύματα της Κριμαίας και που έθυσίστηκαν αΐτανδρα μαζί με τό άγγλικό πολεμικό που τά ώδηγούσε, στη Μαύρη θάλασσα, λίγο πιο μακριά από τόν όρμον της Μπαλακλάβας.

Όσο για τις περίφημες γαλέρες του όρμου του Ρίγκο, για τις όποιες όλος σχεδόν ο κόσμος γνωρίζει ότι κρύβουν μέσα στ' άμπάρια τους άμύθητους θησαυρούς, πρέπει νά μιλήσω με σχετικές προφυλάξεις.

Όταν ο Σατωρενάλτ έθύθηκε τά πλοία του, για νά μήν τ' άφήση νά πέσουν στα χέρια των Άγγλων, οι σάκκοι με τά μαργαριτάρια και τά βαρεία θαρέλια με τό χρυσάφι είχαν ήδη μεταφερθή στην ακτή. Έκεί διάφοροι καρραγωγείς άνέλασαν νά μεταφέρουν τόν θησαυρό στη Μαδρίτη. Τό πειναλέο και ληστρικό αυτό προσωπικό όμως κατάρθεσε νά μήν άφήση ούτε ένα χαρτονόμισμα για τό Βασίλειο Φίλιππο Ε' της Ισπανίας. Έτσι λοιπόν έκυκλοφόρησε τότε ή φήμη ότι ο θησαυρός έκείνος θάφτηκε στη θάλασσα μαζί με τά πλοία του Ισπανικού στόλου, κατά διαταγήν του άρχιναυάρχου.

Έκτος όμως από τους θησαυρούς με τις σίγουρες και έντοπισμένες κατοικίες των, πόσοι άλλοι δέν παραμένουν άνεξερεύνητοι μέσα στα βάθη των Ωκεανών; Όλόκληροι έγκαταλελειμμένοι θησαυροί, πολύτιμα λάφυρα πολέμων, μυθώδη κοσμήματα, που διηγούνται συναρπαστικές τραγωδίες.

Υπάρχουν επίσης θησαυροί, γνωστές μεν προελεύσεως, όλλ' άγνωστού...διαμονής, που κοιμούνται από χιλιάδες χρόνια μέσα στα άμπάρια των Έλληνικών και Ρωμαϊκών Τριήρων και μέσα στις γαλέρες της Καρχηδόνας.

Κι' αυτοί οι θησαυροί άσφαλώς θά είναι κυριολεκτικώς άμύθητοι και ούδέποτε θά δοϋν τό φώς της ημέρας!

«ΟΙ ΝΕΟΙ ΕΙΣΘΕ ΕΛΠΙΣ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ»

Από τόν βαρυσήμαντον λόγον τοῦ κ. Θ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ πρὸς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

Ο ὕφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Θ. Νικολοῦδης εἰς τὸν λόγον του τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε, ἐπ' ἐγκαίρῃ τῆς «Ἀθλητικῆς Ἑβδομάδος» πρὸς τοὺς βαθμοῦχους τῶν ἀνωτάτων διοικήσεων Πρωτεύουσας τῆς Ἑθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, τῆς ὁποίας ἡ ἐκ τῆς σχετικῆς παρελάσεως συμμετοχὴ πόσον ἐθαυμάσθη παρὰ τοῦ Ἀθηναίου λαοῦ, ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην του, διότι τὸ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ νὰ ζήσει ὁλίγη ὥραν μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς νεότητος καὶ τῆς πίστεως, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν διαυγέστερον αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἔννοιαν καὶ τὴν ἔκτασιν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἀνέπτυξε ἐν ὀλίγοις τὸ περιεχόμενον τῆς δευτέρας μεγάλης Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐξήγησε τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἐκλήθησαν νὰ διαδραματίσων αἱ ὁργανώσεις τῆς νεολαίας εἰς τὰ πάλαισια τοῦ νέου Κράτους. Εἶπεν:

«Ἡμεῖς ποὺ ἐξήσαμεν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τὴν καταγίδα τῆς ἑλληνικῆς κρίσεως, τῆς ὁποίας τὰ ὅρια ἐχάραξεν ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ μεγάλου πολέμου καὶ ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ κινήματος τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡμποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς μετὰ τὴν ἱστορικὴν του χειρονομίαν ἔσυρε τὴν χώραν μέσα ἀπὸ ὠκεανὸν τοῦ αἵματος καὶ τῆς λάσπης, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν εἶχε κυλήσει ἡ χρεωκοπία τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ ἔδωκεν εἰς τὸ «Ἔθνος» τὰ νέα πτερὰ καὶ τοὺς νέους σκοποὺς του».

Ἐν συνεχείᾳ ἀφοῦ ἐχαρκτήρισε ὡς μεγαλυτέρους ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους τὸν ξηρὸν ἀτομικισμὸν καὶ δημαγωγίαν, ἀμφότερα βασικά γνωρίσματα τοῦ φιλελευθερισμοῦ — τὰ ὁποία πόσον συντέλεσαν εἰς τὴν πρώτην παρουσίαν σθεῖσαν ἀντίθετον περιστάσιν, εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν κατάρτισιν τῆς Χώρας μας, ὁ κ. Ὑφυπουργὸς ἐ-συνέειπεν:

«Ἐστὶ μετὰ τὴν κατάρρευσιν τοῦ μετώπου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἡ Ἑλλάς εἰσῆλθετο φανερά πλέον εἰς μίαν μεγάλην ἐθνικὴν κρίσιν, διότι ἐκτός τῆς πολιτικῆς ἐξερρηγνύετο καὶ ἡ κοινωνικὴ μας κρίσις, μετὰ τὴν εἰσβολὴν ἐντὸς τοῦ ἀσθενοῦς ἑλληνικοῦ ὁργανισμοῦ τοῦ μεγάλου μεταπολεμικοῦ ἐχθροῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ κομμουνισμοῦ, μετὰ τὰς θεωρίας καὶ τὴν προπαγάνδαν τοῦ ἱστορικοῦ ὀλισμοῦ. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ γνώριμος ἡθικὴ προσωπικότης τοῦ ἔθνους ἡλλοιοῦτο καὶ κατέπιπτε. Ἡ ἑθνικὴ καὶ κοινωνικὴ μας ζωὴ ἐγνώρι-σεν ὅλας τὰς θλίψεις καὶ ὅλους τοὺς ἐξευτελισμοὺς τῶν χρόνων κάθε παρακμῆς, χρόνων κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐμφανίζεται ὁ σωτὴρ ἢ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν εἰσβάλλει ὁ ὑποδουλωτής».

Χάρης εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν ἡ Ἑλλάς εὐρέθη διαθέτουσα εἰς τὴν ὥραν τῆς μεγάλης τῆς δυστυχίας ἀφθονοῦ καὶ ἀκαίμων τὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν.

Καὶ ὅταν ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ κοινοβουλίου μας, ἡ διαφθορὰ τῶν χαρακτήρων, ἡ ἀδυναμία τοῦ Κράτους, ἡ ἐκπτώσις ὅλων τῶν ἡθικῶν καὶ προσωπικῶν ἀξιών ἤνοιγε διὰπλατὰ τὴν θύραν τῆς χώρας εἰς τὴν ἀναρχίαν, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς μετὰ χερί σταθερὸν ἔκοψεν

ὡς γόρδιον δεσμὸν τὴν νύκτα τῆς 4ης Αὐγούστου τὸ ἀγωνιώδες ἑλληνικὸν πρόβλημα.

Καὶ ἐπειδὴ μᾶς εἶχε τεθῇ καθαρὰ τὸ δίλημμα τῆς ἐκλογῆς μεταξὺ τῆς ἐρυθρᾶς θρησκείας, τὴν ὁποίαν προὔπεθετε ὁ φιλελευθερισμὸς καὶ τῆς κυανῆς θρησκείας, τὴν ὁποίαν συνεπήγε-το τὸ ἱεραρχικὸν Κράτος, ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς δὲν ἐδίστασε. Προέκρινε καὶ ἐπέβαλε τὴν δευτέραν.

Τί εἶνε πλέον αὐτὸ τὸ νέον Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου, δογματικῶς, θεωρητικῶς, ἐρωτᾷ ἡ ἀντίδρασις. Ποῖοι συγκεκριμένως οἱ σκοποὶ τοῦ νέου Κράτους;

Ἀς τοὺς ἀπαντήσωμεν λοιπὸν διὰ πολλοστὴν φορὰν: Τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖ-ον καὶ ἡ ὕμνησις εὐημερία τοῦ λαοῦ.

Ὁ κ. ὕφυπουργὸς ἀνέλυσε ἐλτα ἐν συντομίᾳ τὸ σύστημα τῆς συνεκτικῆς ὁργανώσεως τοῦ ἐναρμονισμοῦ τῶν ἀντιθέσεων, τῆς καταργήσεως τῆς πάλης

τῶν τάσεων, τῆς σχολικῆς καὶ ἐξωσχολικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν πολιτῶν, ὑπὸ τὸν ἔλεγχον πάντοτε τοῦ ολοκληρωτικοῦ Κράτους καὶ ποσέθεσεν: Ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς θεωρεῖ τὴν ζωὴν ὡς καθήκον, ὡς μίαν διαρκῆ βελτίωσιν, ὡς μίαν κατάκτησιν. Ὅστις γνωρίζει τὸν ἄνθρωπον βαθύτερα καὶ ἐσωτερικώτερα δύναται νὰ διακηρύξῃ ὅτι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς εἶνε ἡ πληρεστέρα ἑλληνικὴ μορφή τῆς παρουσίας ὥρας. Διότι μετὰ τῶν ἀρχῶν καὶ τῆς ζωῆς του ὑπάρχει ἀπόλυτος συνέπεια, καὶ διότι ἡ λιτότης, ἡ αὐστηρότης τοῦ ἰδιωτικοῦ του βίου ἐγγίσασα σχεδὸν τὰ ὅρια τοῦ ἀσκητισμοῦ ἀπεπνευμάτωσε τὸν ἄνθρωπον καὶ ὠλοκλήρωσε τὴν ἀρχηγικὴν του μορφήν.

Τέλος, ἀφοῦ ὠμίλησε γενικώτερον ἐπὶ τοῦ τρόπου διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁ κ. ὕφυπουργὸς ἀπετεινόμενος πλέον πρὸς τοὺς ἀρχηγούς καὶ τὰ μέλη τῆς ἐθνικῆς νεολαίας κατέληξεν ἐν ἐνθουσιασμῷ:

«Δὲν ἀρκούμεθα, λοιπὸν, εἰς τὴν ἐν-στικτικὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἀγωνιζόμεθα νὰ τὸν δια-φωτίσωμεν. Δι' αὐτὸ ἀπεβλήσαμεν καὶ εἰς τὰς ὁργανώσεις μας, νέοι καὶ νέαι τῆς Ἑλλάδος!

Ἐκλήθητε εἰς τὸν ἀγῶνα ὡς φο-ρεῖς πίστεως καὶ ὡς μαχηταί. Διότι τὰ ἱεραρχικά καθεστῶτα δὲν διευθύνονται καὶ δὲν ἀποτελοῦνται μόνον ἀπὸ πολι-τικούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ στοιχεῖα μαχη-τικά. Εἰσθε, λοιπὸν, ὁ στρατὸς τῆς πο-λιτικῆς καὶ κοινωνικῆς μας εἰρήνης».

Ἐχομεν ἀνάγκην τοῦ ἐνθουσιασμοῦ σας. Διότι ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶνε μὴ δύ-ναμις ἀρχικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύμα-τος. Ὅσον καὶ ἂν μᾶς πιστεύουν αἱ πρεσβύτεραι γενεαί, πάλιν εἰς τὸ βά-θος τῆς ὑπάρξεώς των θὰ ὑπάρχῃ ἡ τυραννία τῆς ἐξέως, ὁ δισταγμὸς, ἡ ἀμφιβολία. Μόνον σεῖς, ποὺ δὲν ἐπρο-φθάσατε νὰ δηλητηριασθῆτε ἀπὸ τὰ ὑπολειμματα τῶν μεταπολεμικῶν ἰδε-ῶν καὶ ἐξέω, μόνον σεῖς, ποὺ δὲν με-ταβάλατε τὰ ἰδανικά σας εἰς χρημα-τοκιβώτια καὶ ὑλικὰς ἐπιδιώξεις, ἡμ-πορεῖτε νὰ ἐνστερνισθῆτε ἀπόλυτα τὰ νέα κρατικά ἰδανικά καὶ νὰ τὰ κάμετε σκοπὸν ζωῆς ἀνωτέρας.

Σὰς χρειάζομεθα, λοιπὸν, διὰ δύο σκοποὺς. Καὶ ὡς ὄργανα διαφωτίσεως καὶ ὡς ὄργανα μάχης. Θὰ μεταχειρι-σθῆτε ἐν ἀνάγκῃ καὶ τὴν βίαν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς δὲν θεω-ρεῖ τὴν βίαν οὔτε ὡς δόγμα, οὔτε ὡς σύστημα, θὰ τὴν μεταχειρισθῆτε μετὰ μέτρον, μετὰ ἐσωτερικὴν πειθαρχίαν, ὅχι μετὰ χυδαίότητα, ὅταν μόνον ἡ ἀνάγκη τῶν πραγμάτων ἐπιβάλλῃ τὴν ἀκρότητα αὐ-τὴν. Διότι ἡ βία, ὅταν λύῃ ἕνα γυναι-κρινῶδες ζήτημα, εἶνε πράξις ἡθικῇ, ὅταν ἀσκήται ὁμως ἄνευ ἀνάγκης ἀ-ποχώρης, ὡς μόδα, εὐχαρίστησις, εἶνε μωρὰ καὶ ἀνῆθικος πράξις.

Πρέπει ν' ἀποφεύγετε μετὰ προσο-χῆς νὰ χαλάτε μετὰ πράξεις θυμοῦ ὁπο-ραδικὰς ἀδικαιολογήτους, τὰς ὥρας καὶ εὐγενεῖς πραγματοποιήσεις τῆς 4ης Αὐγούστου. Διότι δὲν σὰς τὸ ἀποκρύ-πτω, ὀρισμέναι, ἐλάχιστα παρεκτρο-παὶ στοιχείων, τὰ ὁποία παρεσιέφρου-σαν κατὰ τὴν πρώτην ὥραν εἰς τὰς τάξεις σας, ἐξημιούρησαν παρεξηγή-σεις, αἱ ὁποῖαι ἀπήχθησαν κακῶς εἰς τινὰ στρώματα τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ στρατοῦ.

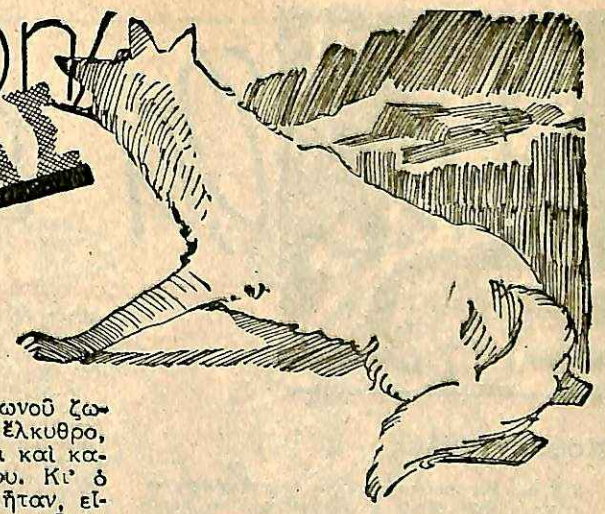
Σεῖς εἰσθε τὸ ἄνθος τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Καὶ ἐδῶ καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ὅπου ἐπέρασα ἐκαμάρωσα ἔσται μετὰ ἀληθινὴν ὑπερηφάνειαν τὴν ἀγνότητα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, τὸ ἦθος τῶν νεο-λαίων. Ἄν παρσιέφρουν ζιζάνια μετὰ τῶν σας θὰ τὰ ἀποκόψετε ἀμειλί-κτως. Σεῖς ποὺ ἐκλήθητε μετὰ τὸν ἐν-θουσιασμὸν, τὴν λιτότητα, τὴν σοβα-ρότητα τοῦ ἥθους σας νὰ δώσετε ἕνα νέον ρυθμὸν εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας μας, σεῖς ποὺ εἰσθε οἱ φύλακες τῆς ἱεραρ-χίας, τὰ στοιχεῖα μῆς νέας Ἑλλάδος, πρέπει νὰ εἰσθε ἄψογοι. Ἄψογοι εἰς σκέψιν, ἄψογοι εἰς ἐμφάνισιν, ἄψογοι εἰς ἐνέργειαν.

Μόνον οὕτω συντασσόμενοι, ἀγνοί, ἐνθουσιῶδες, πιστοί, θὰ ἡμπορήτε ν' ἀψηφάτε τὸν κίνδυνον, ν' ἀγαπάτε τὴν ἐράσιν, νὰ ἔχετε τὸ αἶσθημα τῆς τι-μῆς, τῆς προσωπικῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς εὐγενοῦς ἀμύλης, καὶ νὰ αἰσθά-νεσθε πρὸ παντὸς τὴν ἱερότητα τῆς αὐτοθυσίας. Συνεπῶς αἱ βασικά σας ἀρχαὶ θὰ εἶνε: ἡ ἀρετὴ τοῦ μαχητοῦ, ἡ ἀρετὴ τοῦ πολίτου. Καὶ ὑπόδειγμά σας ἡ ζωὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Τώρα μετὰ ἡκούσατε καὶ θὰ σκεφθῆ-τε. Ἀλλὰ πρὶν χωρισθόμεν, σὰς ἐρω-τῶ: Ἄν ποτὲ σὰς θελήσῃ ὁ Βασιλεὺς θὰ εἰσθε ἔτοιμοι; Ναί! Ἄν ποτὲ σὰς καλέσῃ ὁ ἀρχηγός, θὰ εἰσθε παρόν-τες; Ναί! Ἄν ποτὲ σὰς χρειασθῇ ἡ πατρίς, θὰ πῆτε «μέχρις ἐσχάτων»; Ναί! »

Οἱ Λύκοι τῆς ἄβυσσου

ΒΙΛΛΑΣ

Τὸν κόμητα Στέργιο Ἀλεξάνδροβιτς τὸν ἐγνώρισα στὴ Ρώμη. Ὅταν, λοι-πὸν, ἐπεσκέφθηκα τὴ Ρωσία γιὰ τελευ-ταία φορὰ, μετὰ προσκάλεσε στὸ σπίτι του μαζί με ἄλλους φίλους.

Ὁ κόμης κατοικοῦσε στὴν «Ἀσπρὴ Βίλλα», ἕνα καμψὸ παλατάκι μετὰ ὠ-ραῖο κήπο καὶ βεράντα, ποὺ δὲν ἀπεί-χε πολὺ ἀπὸ τὴν πόλιν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, περάσαμε στὸ «σαλόντι» καὶ ροφούσαμε ἡδονικά τὸν καφέ τῆς Μέικας. Μιλήσαμε γιὰ πολι-τικὴ, φιλολογία, καλλιτεχνία καὶ στὸ τέλος ὁ μαρκήσιος Στερβάχ παρέκά-λεσε τὸν κόμητα Στέργιο νὰ μᾶς διη-γηθῇ κάτι ἀπὸ τὴν τόσο περιπετειώδη ζωὴ του.

— Αἱ ναί!, ἀπήντησε ἐκεῖνος, εἶπα-με τόσα καὶ τόσα καὶ δὲν σὰς εἶπα ἁ-κόμη τίποτε ἀπὸ τὶς περιηγήσεις μου. Ἄς εἶνε ὁμως. Σήμερον θὰ σὰς διηγη-θῶ τὴν πρὶν ζωντανὴ ἱστορία ἀπ' ὅσες ἀκούσατε ὡς τώρα ἀπὸ μένα.

Ἀδείασε ἕνα ποτηράκι κονιάκ καὶ συνέχισε:

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, ποὺ ἕνας κόμης στενὸς φίλος μας ἔχα-σε τὴ μητέρα του κατὰ τὸν πρὶν παρὰ-δοξο τρόπο, μὴ γυναῖκα γερὴ καὶ πλούσια, ποὺ εἶχε ἀφιέρωσει τὴ ζωὴ τῆς στὴν ἀνατροφή τοῦ μοναδικοῦ τῆς παιδιοῦ. Καὶ λέω ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ πέθανε παρὰδοξα, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἡμποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς θ' αὐτο-κτονοῦσε. Ὅλοι τότε πίστεψαν ὅτι ἔ-θεσε τέρμα στὴ ζωὴ τῆς σὲ μὴ στιγμὴ ἐγκεφαλικῆς ἐξάμεως. Ἀκόμη καὶ ὁ γυιὸς τῆς ἐφάνηκε πὼς παραδεχόταν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὁμως ὅτι στὸ γράμ-μα ποὺ ἀφίση, ἔγραψε στὸ γυιὸ τῆς τὴν αἰτία τοῦ θανάτου τῆς.

Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε ἀγαπήσει ἕνα βραβάνο. Ἐκεῖνος τὴν ζήτησε σὲ γάμο, γιὰ νὰ τῆς φάη τὴν μεγάλη τῆς περι-ουσία. Ἐκεῖνὴ δὲν δέχτηκε... Ἀγα-ποῦσε τόσο τὸ παιδί τῆς καὶ προσπα-θοῦσε νὰ σβύσῃ τὸ πάθος τῆς. Μὴ νύ-χτω, ὁ βραβάνος αὐτός, — σὰς παρακα-λῶ, μὴ μοῦ ζητήσετε τὸ νόμα του—τὴν ἔκαμε μετὰ τὴν δική του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐκεῖνη αὐτοκτονου-σε ἀπὸ ντροπῇ, ἀφήνοντας ὅλη τὴν πε-ριουσία τῆς στὸ παιδί τῆς καὶ τὸ πα-ρακάλοῦσε «ἂν μποροῦσε» νὰ συγχα-ρήσῃ τὸν βιαστὴ τῆς μητέρας του.

Οἱ τελευταῖες αὐτὲς λέξεις ἔμειναν βαθεῖα χαραγμένες στὴν καρδίᾳ τοῦ κόμητος. Πῆρε τὸ γράμμα τῆς μητέ-ρας του καὶ ἐπρόθεσε κατὰ ἀπὸ αὐτὸ: «Θὰ τὸν ἐκδικηθῶ».

Καὶ τὸ ὠρκίσθηκε.

Τὴν ἄλλη μέρα βρῆκε τὸν βραβάνο σὲ μὴ φιλικὴ συγκέντρωσι καὶ τοῦ δη-λώσε ψυχρὰ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν σκο-τώσῃ. Εἰς μάτην οἱ φίλοι προσπάθησαν νὰ τοὺς συμβάλωσιν. Στὸ τέλος συμ-φώνησαν πὼς ἔπρεπε νὰ μονομαχή-σουν. Ὁ κόμης τὸ δέχθηκε. Ὁ βραβ-άνος ὁμως ἀρνῆθηκε, λέγοντας ὅτι «ὁ κόμης εἶνε τρελλός».

Εἰσαί ἕνα τιποτένιο κορμὶ καὶ θὰ μοῦ πληρώσῃς, ὅτι κακὸ μοῦ ἔκανες μετὰ τὸ αἷμα σου! τοῦ φώναξε ὁ κόμης μὴ συγκρατώντας τὴν ἀγανάκτησίν του. Ἡ ἐπιβολὴ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐπάνω στὴν ἀνθρώπιν ψυχὴ εἶνε κατὰ τὸ μυστήριον.

Ὁ φίλος μας ὁ κόμης ἦταν ἄνθρω-πος νευροπαθής. Στὸ δωμάτιό του εἶχε

μὴν ὁρατὰ ἐλασιογραφία Πολωνοῦ ζω-γράφου, ποὺ παρίστανε ἕνα ἔλκυθρο, στὸ ὁποῖο εἶχαν χυμῆξει λύκοι καὶ κα-τασπάραν τοὺς ἐπιβάτες του. Κι' ὁ κόμης, σὰν συγγραφεὺς ποὺ ἦταν, εἶ-χε ἐμπνευσθῇ ἀπὸ τὴν εἰκόνα αὐτὴν πολλὰ τραγικά διηγήματα. Ἄν μετα-ξὺ μας ὑπάρχῃ κανεὶς ψυχολόγος, θὰ βγάλῃ ὠφέλιμα συμπεράσματα ἀπὸ τὴ διήγησίν μου.

Ὁ κόμης, λοιπὸν, ἔφυγε τὴν ἐπο-μένη ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν καὶ πῆγε σὲ κάποιαν ἐπαρχίαν.

Σὲ ποιά πόλιν; ρώτησα ἐγὼ.

Θὰ τὸ μάθετε μετὰ, ἀποκριθῆκε ὁ Στέργιος γελαστός. Γιὰ ν' ἀποφύγῃ, λοιπὸν, ὁ βραβάνος τὴν ἐκδίκησιν τοῦ φίλου του, ἔφυγε κι' ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν. Ὑστερὰ ἀπὸ καιρὸ, ὁ βα-βάνος εἶδε τὸν κόμητα σ' ἕνα δρόμο τῆς πόλεως ποὺ εἶχε καταφύγει, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐγνώρισε. Νά, τι εἶχε γίνει:

Ὁ κόμης ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν πρω-τεύουσαν, πῆγε σ' ἕνα ὄρεινὸ χωριὸ καὶ προμηθεύθηκε μερικὸς μικροὺς λύ-κους, καλοπληρώνοντας τοὺς χωριά-τες.

Κι' ὅταν γύρισε στὴν πόλιν ποὺ ἔ-μενε, ὁ βραβάνος ἦταν ἐντελὴς μετα-μορφωμένος. Φοροῦσε ψεύτικα ἄσπρα γένεια καὶ φαίνονταν τριάντα χρόνια πρὶν μεγάλους. Κάθησε σ' ἕνα ὠραῖο σπίτι πλάι στὸ μέγαρο τοῦ βραβάνου καὶ ἐκεῖ ἔτρεφε τοὺς λύκους τοῦ μέσας σ' ἕνα μεγάλον σιδερένιον κλουβί.

Μία πόρτα ποὺ ἄνοιγε αὐτόματα, ἔκανε νὰ ἐπικοινωνοῦν οἱ κήποι τῶν δύο σπιτιῶν. Ἄν λοιπὸν τὸ κλουβὶ αὐτὸ ἄνοιγε, οἱ λύκοι θὰ ἡμποροῦσαν νὰ βρεθοῦν στὸν κήπο τοῦ βραβάνου.

Ἀκούγον συχνὰ τὰ θύρλιαξματα τῶν λύκων, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ πρᾶγμα. Καὶ γι' αὐτὸ λέγανε πὼς ὁ κόμης τὰ μεσάνυχτα κου βέντιαζε μετὰ τοὺς δαίμονες!

Τὰ ἀγρία ἐκεῖνα θηρία ἐμεγάλο-ναν γρήγορα καὶ ὁ κόμης κάθε μέρα τὰ ἐξερέει γιὰ νὰ γίνουν πρὶν ἀγρία.

Ἐνῆ γεμονιάτικο πρωτὶ, ὁ κόμης εἶδε τὸν βραβάνο νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ μέ-γαρό του, καὶ νὰ πηγαίνει πρὸς τὸ ἔλκυθρο ποὺ τὸν περιέμενε. Τότε μετὰ σταθερὸ χερί καὶ μετὰ βλέμμα ποὺ μέ-σα του ἔλαμπε ἡ φωτιά τῆς ἐκδίκησε-ως, ἄνοιξε ὁ κόμης τὴν πόρτα τοῦ κλου-βιοῦ καὶ οἱ λύκοι χυμῆζαν σὰ λυσσα-σμένον ἐπάνω στὸν βραβάνο καὶ τὸ ἀ-λόγῳ του, θύρλιαζόντας τρομέρα.

Προσπάθησε νὰ τραβήξῃ τὸ πιστό-λι του, κι' ἔρριξε τὰ μάτια του στὸ δι-πλανὸ σπίτι, ζητώντας βοήθειαν. Τότε εἶδε ἕνα ἄνθρωπον στὸν ἐξώστη ποὺ μετὰ σπασμένον παχὺ στοὺς δρόμους τῆς πόλεως ἐκεῖνης πόλεως καὶ τὰ ἔλκυ-θρα περιέμεναν γιὰ νὰ μεταφέρουν τ' ἀναστατωμένα μας μυαλὰ στὰ σπίτια μας. Κι' ὁ ὕπνος κάνει τόσο καλὸ σὲ «έτοιες περιπτώσεις»!

Τώρα ποὺ σὰς εἶνε γνωστὸ καὶ τὸ μέρος τῆς ἐκδίκησεως δὲν πιστεύω κα-νεὶς πιά ν' ἀμφιβάλλῃ...

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Στεργίου Ἀλεξάνδροβιτς, τὸ χιόνι ἦ-ταν στρωμένον παχὺ στοὺς δρόμους τῆς πόλεως ἐκεῖνης πόλεως καὶ τὰ ἔλκυ-θρα περιέμεναν γιὰ νὰ μεταφέρουν τ' ἀναστατωμένα μας μυαλὰ στὰ σπίτια μας. Κι' ὁ ὕπνος κάνει τόσο καλὸ σὲ «έτοιες περιπτώσεις»!

Κατάραι! φώναξε ὁ βραβάνος μὴ προφτάνοντας τίποτε ἄλλο νὰ πῇ, γι-ατὶ ἐν τῷ μεταξύ οἱ λύκοι τὸν εἶχαν κα-τακομματιάσει.

Οἱ ὀπηρετές τοῦ κόμητος ὅταν ἔ-τρεξαν νὰ τοῦ ἀναγγεῖλουν τὸ γεγο-νός, ἐκεῖνος κοιμῶταν σὲ μὴ πολυ-θρόνα...».

Ἐδῶ σταμάτησε ὁ κόμης Στέργιος καὶ ἔγινε λιγώστιμην σιωπῇ. Τότε ὁ φίλος μας Πλίκις εἶπε:

Βέβαια, ὅτι μᾶς διηγηθήκατε, ἀ-γαπητὲ Στέργιε, θὰ εἶνε ἀληθινὸ, ἕνα πρᾶγμα ὁὖως ἐνὶ ὑπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ... Ἡ πόρτα ἐκεῖνη τοῦ κλουβιοῦ ποὺ ἄ-νοιγε αὐτόματα, πὼς διάβολο ἦταν κατασκευασμένη;

Κι' ἂν σὰς δεῖξω τὴν πόρτα τὴν ἴδια; ἀπήντησε ὁ Στέργιος.

Μείναμε κατάπληκτοι. Μήπως ὁ ἐκ-δικητής ἦταν ὁ...;

Κυττάξετε, συνέχισε, τὸ μέρος ἐ-κεῖνο στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ κήπου, κοντὰ στὴ σέρρα! Βλέπετε καμιά πόρτα ποὺ νὰ ἐνῶνῃ τὰ δύο σπῆτια;

Ὁχι, ἀποκριθῆκαμε ὅλοι μαζί.

Λοιπὸν, ἐκεῖ κάτω ὑπάρχει μὴ πόρτα καὶ θὰ τὴν δῶτε τώρα κιόλας.

Ἐπρόχωρσε σιωπηλὸς κι' ὠχρὸς πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου καὶ ἐξε-κρέμασε μίαν φωτογραφίαν τῆς μητέρας του. Ὑστερὰ ἐβγάλε ἕνα κλειδάκι ἀ-πὸ ἕνα σωτάρι καὶ ἄνοιξε ἕνα μικρὸ χρηματοκιβώτιο χτισμένον μέσα στὸν τοίχο, ποὺ κρυβόταν κατὰ ἀπὸ τὴ φω-τογραφία.

Μᾶς εἶπε νὰ πλησιάσωμε καὶ εἶδαμε στὸ βάθος τοῦ χρηματοκιβωτίου ἕνα ἄσπρο κομμάτι.

Λοιπὸν, τώρα πηγαίνετε καὶ κυτ-τάξετε ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ μέρος τοῦ κήπου ποὺ σὰς εἰδείξα.

Ἐκάμας ὅπως μᾶς εἶπε, καὶ ὅταν ὁ κόμης ἐπάτησε τὸ ἡλεκτρικὸ κουμπί, εἶδαμε ν' ἀνοίγῃ μετὰ κρότο μὴ πόρτα καὶ οἱ δύο κήποι βρέθηκαν ἀμέσως σὲ ἐπικοινωνίαν. Ὑστερὰ ἐξανέκλεισε αὐ-τόματα πάλιν χωρὶς νὰ προδίδῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν τῆς.

Ὁ κόμης ἔκλεισε τὸ χρηματοκιβώ-τιο, ἐξανέκλεισε τὴν φωτογραφίαν τῆς μητέρας του καὶ κάθησε σιωπηλὸς κον-τὰ μας.

Σὲ λίγο, μετὰ τὸ κεφάλι κατεβασμένο μᾶς εἶπε:

Τώρα ποὺ σὰς εἶνε γνωστὸ καὶ τὸ μέρος τῆς ἐκδίκησεως δὲν πιστεύω κα-νεὶς πιά ν' ἀμφιβάλλῃ...

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Στεργίου Ἀλεξάνδροβιτς, τὸ χιόνι ἦ-ταν στρωμένον παχὺ στοὺς δρόμους τῆς πόλεως ἐκεῖνης πόλεως καὶ τὰ ἔλκυ-θρα περιέμεναν γιὰ νὰ μεταφέρουν τ' ἀναστατωμένα μας μυαλὰ στὰ σπίτια μας. Κι' ὁ ὕπνος κάνει τόσο κα

Ότι ενδιαφέρει τη

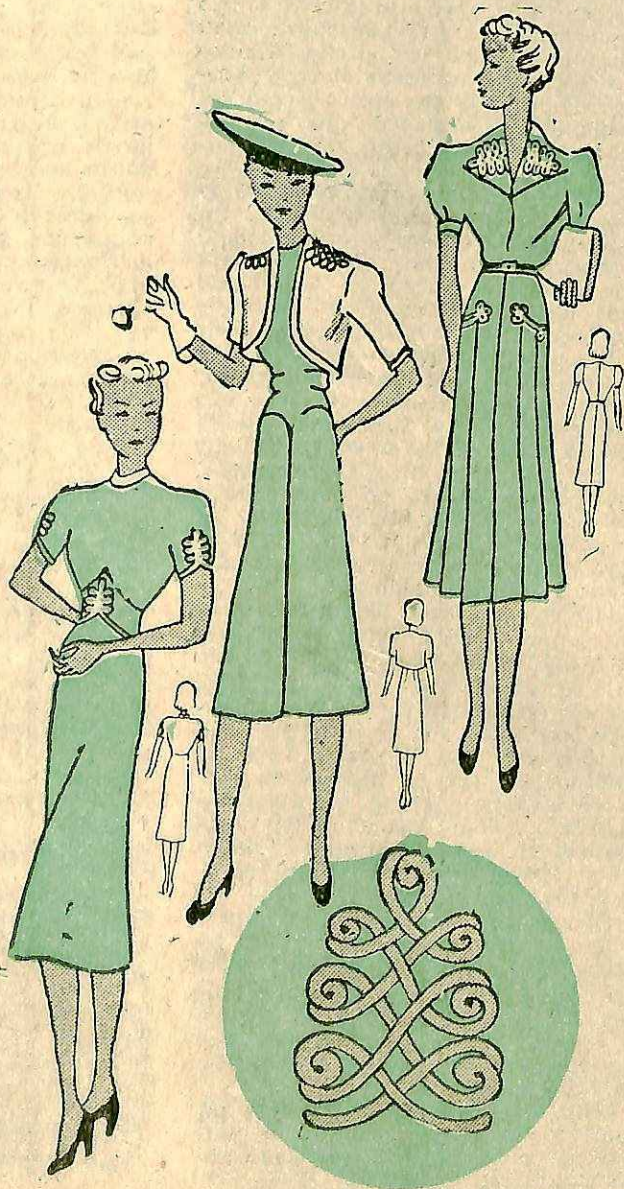
Κουβεντούλες

Με ρωτάτε πού πρέπει να περάσετε στην έ-
γοπητή μου φίλη, ή μάλλον πού να περά-
σετε ένα μήνα του καλοκαιριού σας, αλλά
προτού σας απαντήσω θα ήταν απαραίτητο
νά σας απευθύνω κι' εγώ μερικά ερωτήματα,
ούτως ώστε να σας δώσω μία συμβουλή ανα-
λογή προς την περίπτωση σας.

Τόν μήνα πού θέλετε να περάσετε στην έ-
γοπητή μου φίλη, ή μάλλον πού να περά-
σετε ένα μήνα του καλοκαιριού σας, αλλά
προτού σας απαντήσω θα ήταν απαραίτητο
νά σας απευθύνω κι' εγώ μερικά ερωτήματα,
ούτως ώστε να σας δώσω μία συμβουλή ανα-
λογή προς την περίπτωση σας.

Αυτά όλα θα τα
σκεφθήτε καλά, αγαπη-
τή μου φίλη, και τότε θα καταλάβετε
μόνη σας πού πρέπει να
πάτε. Είναι δε ζήτημα
πού μόνη σας πρέπει να
πιά κανονίσετε, διότι ε-
σείς έχετε και τι ή-
κριβώς επιθυμείτε. Θέ-
λετε να ξεκουράσετε το
μυαλό σας από τις πολ-
λές σκέψεις και τον θό-
ρυθο της ζωής των πό-
λεων; Θέλετε ν' ανα-
παύσετε το σώμα μου
ή θέλετε να διασκεδά-
σετε και ανά το γίγνε-
ται; Έχω όμως λίγα να
εξηγήσω λίγο τις σκο-
πούδες της διακοπής.
Μόνη σας θα κρίνετε
τι σας χρειάζεται, γιατί
αυτά όλα εξαρτώνται
από το είδος της ζωής
σας μέσα στην πόλη. Ας
φύω, έπίσης, τα σκε-

1) Φόρεμα από πι-
κέ. Το φόρεμα προσαρ-
μόζει, σχηματίζοντας
τοίγωνα, επί του κορ-
μού πού είναι υπνωτα-
ρισμένο με σουτάς.
Το κορσάζ έχει κοντά
μανίκια μεντοριζόμενα
έπίσης με σουτάς.— 2)
Αναμμένο «μονοκόμματο
φόρεμα» για νέα κο-
ρίτσια. Το φόρεμα είναι
φτιαγμένο με 4 φύλλα
και, υπογυγυλές στο
έπάνω του μέρους (τη
μέση). Το μπλερό εί-
νε πολύ κοντό και με
κοντό μανίκι πού φθαί-
νει επάνω από τον άγ-
κώνα και στενεύει πολ-
ύ προς τα κάτω. 2) Α)
Φόρεμα από ύφανση
για ντεμπούλετισες,
και στα λόγια είναι πλ-
ηροφορημένο με φαρδιές
ηλάνες. Τα μανίκια
είνε σηκωτά στους ώ-
μους.

φθήτε όλα αυτά, θα εξετάσετε και ένα άλ-
λο σπουδαίο ζήτημα: Τι χρήματα διαθέτετε
για την έξοχή σας και αυτό είναι εκείνο πού
θα σας κρίνει ν' αποφασίσετε τελειωτικά.
Αυτούμαι αν δεν μπορεί να σας δώσω μία
πλέον συγκεκριμένη απάντηση αλλά διαθέ-
ζοντας όλα σας γράφω θα καταλάβετε ότι
έχω δίκιο. Έπειτα αν δεν ξέρω τι μπορείτε
να εφοδέσετε, μπορώ να σας συστήσω μία έ-
ξοχή πού θα είναι τωρ δαπανηρά για σας
και θα σας κρίνει να λυπάστε πού δεν μπορεί-
τε να την απολαύσετε;

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Καλοκαιρινές ομορφιές.

Λίγες μέρες ακόμη και τα διάφορα θερινά
μας κέντρα θα παρουσιασθούν εν όλη τους
τη δόξα. Καιρός λοιπόν για τας λατρίδας
της κομψότητας να ενδιαφερθούν για τις κα-
λοκαιρινές ομορφιές τους τουαλέτες.

Η γραμμή πού θα παρουσιάζουν έφετος τα
θερινά φορέματα θα είναι ή εύθelia. Το μά-
κρος της φούστας αίσθητο και σε τελείαν

φυσικά αντίφασι προς το μάκρος της σπορτίφ
ένδυμασας.

Μία πολύ πρακτική επινόησις είναι το εθού-
γραμμο και αρκετά «κολάν» φουρώ, χρώμα-
τος συνήθους «ουδέτερου», επάνω από το 3-
ποϊον χίλιοι δύο συνδυασμοί μπορούν να μιά-
το παρουσιάζουν καθημερινώς με νέαν εμφά-
νισι.

Με το φουρώ αυτό ήμπορούμε άλλοτε μόν
να δώσουμε την έντύπωσι εμφάνισως κατ' έ-
ξοχήν «άμπιγν» και άλλοτε πάλι εμφανίσως
πολύ απλουτέρως. Το πάν θα εξαρτηθή από
το συμπλήρωμα του φουρώ αυτού.

Άλλοτε μπορεί να είναι.. μόνον μία εσάρ-
πα από πολυτίμη και πολύ σουπλ γούνα, άλ-
λά πόσον χαρακτηριστική για να προσδώσ-
την απαιτούμενη μεγαλοπρέπεια, άλλοτε ένα
αρχοντοφάντο μολοδρό από έμπριμέ μου-
σλίνα, άλλοτε ένα είδος κλασσικής ζακέτας
...αλλά από δαντέλλα, και ούτω καθ' έξής.

Κι' έτσι μ' ένα και μόνον φουρώ, ένα πλ-
γος θεραδυνών τουαλετών φιλοξενείται στην
γκαρνταρόμπα σας.

Τα μουσικά της έκδρομικής κομψό- τητος.

Το υπαίθριον έχει και αυτό τις δικές του
απαιτήσεις και όφειλουμε να συμμορφωθούμε
προς αυτές αν δεν θέλουμε να ταράξουμε την
αρμονία πού μας περιτριγυρίζει ήταν κα-
ταφεύγουμε στην θάλασσα, ή τα δουνά.

Το υπαίθριον, σαν πραγματικός έχθρος του
κλειστού χώρου, διαφωνεί ριζικά προς αυ-
τό σε όλα του τα γούστα.

Ένα λεπτοκαμωμένο υπόδημα ντύνει με
χάρι το λεπτεπίλετο πόδι μιας κομψής κυ-
ρίας καθισμένης στην κλειστή ατμόσφαιρα
ένος κομψού σαλονιού. Το ίδιο είδος αυτό
ποδαράκι δεν θα κινήσει την προσοχή μας
στο υπαίθριον παρά μόνον εάν ή λεπτότης του
τονίζεται ακόμη πάρα πάνω από το υπόδημα
με την χονδρή σόλα, το πολύ φαρδύ τακό-
νι, το καλοσφικμένο δέσιμο γύρω από τον α-
στάγαλο.

Μία άραχνοφάνη τουαλέττα κάτω από τα
πολύφωτα ή τον μυστηριώδη φωτισμό των ση-
μερινών αθουσών δεξιώσεων μεταβάλλει την
κάθε γυναίκα σε μία παραμυθένεια νεράιδα,
αλλά ή ίδια αυτή κομψή κυρία μόνον μ' ένα
κομπλέ από άδρό ύφανση, χονδρό μάλλινο
τόν χειμώνα, και θαμπακερό, χειροποίητο εί-
δυσανόν, το καλοκαίρι, θα είναι πράγματι στην
ατμόσφαιρα του υπαίθρου.

Οι μπλουζες από Άρσελ, τα «πουλόβερ»,
οι σπορτίφ ζακέτες, ή κοντή φούστα με το
κάτω μήκος κομψομά της και τις μεγάλες
της τσέτες, ίδου τα χίλια-δύο εξαρτήματα
πού δίνουν στην γυναίκα την άρρενωπή κά-
πως εμφάνισι πού απαιτείται για να άψηθή
στο υπαίθριον ολάνθηποτε καιρική μεταβολή.

Μεγάλες καπλίν

Ίδου το καπέλλο πού θα κυριαρχήσει στην
πλάζ, αλλά και μέσα στην πόλη ακόμη, όταν
οι καυτερές άκτινες του ήλιου θα αρχίσουν να
γίνονται περισσότερο του δεικνός αισθητές.

Το μπόρ τους, καθώς το θέλει ή άνομοσία
τους, θα είναι πολύ μεγάλο και άνώμαλο ε-
σον άφορά την κλίσιν του. Άλλοτε δηλαδή
θα γέρνει περισσότερο έμπρός, άλλοτε περισ-
σότερο όπισω.

Ο τεπές αντίθετως πολύ μικρός και συχνά
σχεδόν καθ' έλακλήριον σκεπασμένος από το
γανρίρισμα του καπέλλου, πού μπορεί να είναι
από λουλούδια ή θελοδύνη κορδέλλα πολύ
φαρδιά.

Τα πλισσέ.

Τα πλισσέ «έντεπλισάμπλ», τα πλισσέ «σο-
λέγ», ίδου πού εμφανίσθηκαν και πάλιν έ-
πειτα από μία μακρινή άποχή από την γυ-
ναικεία τουαλέττα.

Είνε «άν όδγκ» τόσον στις άμπιγν τουα-
λέττες όσον και στις σπορτίφ, και στην κάθε
περίπτωσι προσδίδουν μίαν ιδιαίτερη κομψό-
τητα στο σύνολον της γραμμής.

Έτσι έλέγομε ένα είδος τουαλετών ντε
στούλ με την πολύ μακρά τους φούστα όλη
ελισσαρισμένη με πιέττες στενωτέρες προς τα

γυναικα

επάνω και φαρδύτερες προς τα κάτω ήλλα
και την πολύ κοντή φουσιτίσα ντε σπόρ κατά
τόν ίδιο τρόπο πλισσαρισμένη.

Τα γάντια.

Τα «περφορέ» γάντια, τα γάντια δηλαδή
πού στολίζονται με μικροσκοπικές στρογγυ-
λές τρυπίτσες, κυριαρχούν όλο και περισσέ-
τερο.

Είνε πρακτικώτατα για το καλοκαίρι, για-
τι ακόμη και θερμάτινα δεν έμποδίζουν το
χέρι να δροσίζεται και έπομένως να μην ή-
πάρχη φόβος επιδρώσεως και κίνδυνος ως έκ
τούτου λεκιάσματος του γαντιού.

Η φόρμα «μουσκετέρ» συνηθίζεται πάντο-
τε πολύ, χωρίς όμως να είναι υπερβολικά έ-
δαξέ.

Έκτος από τα «περφορέ» γάντια συνηθί-
ζονται πολύ εν γένει αυτά πού φέρουν διά-
φορα στολίδια από λεπτή θερμάτινη λουρίδα,
πού σχηματίζει μικρά μοτίφ κατ' άποστά-
σεις.

Και καθώς ή μόδα άπαιτεί το γάντι να έ-
χη κάποια σχέση με την τσάντα, την ίδια ι-
διοτροπία την έλέγομε να επαναλαμβάνεται
και στην τσάντα. Τα μικρά μοτίφ είναι σκορ-
πισμένα έδω κι' εκεί, σύμφωνα με τα μοτίφ
του γαντιού.

Για πολύ ελαφρότερα γάντια ή μόδα συ-
νιστά τα έπίσης τρυπητά εις είδος «ιρίδαν»
και άλλα παρόμοια.

Ο καλλωπισμός

Το καλό μακιγιάρισμα.

«Το καλό μακιγιάρισμα είναι το φυλαχτό
της επιδερμίδος μας», είπε κάποτε μία φημι-
σμένη καλλονή. Και δεν είχε άδικο. Με ένα
καλό μακιγιάρισμα ήμπορούμε να παρουσιά-
σωμε την επιδερμίδα μας άρτια, ήμπορούμε
να την διατηρήσωμε, αλλά ήμπορούμε και να
την καταστρέψωμε.

Γι' αυτό ή περιποίησις του προσώπου μας
παίζει σπουδαιότατον ρόλο όσον άφορά την
ομορφιά μας. Οι πρόσωδες ρυτίδες, ή άγκύ-
λωσις των μελών έρχονται πάντοτε σε άν-
θρώπους πού παραμελούν τον έαυτό τους.

Δεν είναι κακός έννοσημένη κοκετταρία να
προσπαθή κανείς να παρουσιάξη εύχάριστη
θέα στους άλλους, αλλά τούναντιόν είναι έν-
δειξις, ότι σέβεται τον έαυτό του και τους
άλλους. Μη νομίζετε δε ότι χρειάζεται με-
γάλη προσπάθεια για να το έπιτύχη αυτό.
Φθάνει να πάρη την συνηθία να περιποιηται
καθημερινώς τον έαυτό του.

Μερικές γυναίκες πού θέλουν να εμφανί-
ζονται ως άνώτερες, διατείνονται, ότι είναι
χάσιμο καιρόν να δαπανούν ώρα για την ομο-
ρφιά τους, άργά ή γρήγορα όμως θα το
μετανιώσωσιν γιατί θ' αντίληφθούν σιγά-σι-
γά, ότι με το πέρασμα των χρόνων θα γί-
νουν άποκρουστικές και όλοι θα τις άποφεύ-
γουν.

Μην υπερβάλλετε.

Μερικές γυναίκες υπερβάλλουν σε μακι-
γιάρισμα και τότε αντί να ωφεληθούν, θλά-
πτουν, γιατί παρουσιάζουν ένα πρόσωπο πού
θυμίζει χαλκομάνια. Το μακιγιάρισμα πρέπει
να είναι τεχνικό και όχι ή-πυροβόλικό. Σκοπός
του δεν είναι να μάς παρουσιάξη άγνώριστες
όψις άπλως να μάς βοηθή να κρύψωμε μερι-
κά μειονεκτήματα: ώχρότητα του προσώ-
που, χλωμάδα των χειλέων κτλ. Μη λησμο-
νούμε όμως, ότι άπαραίτητος παράγων για
την άρτια εμφάνισι είναι ή καλή κατάσταση
της υγείας μας.

Δίαιτα για την διατήρησι της ομορφιάς.

Μία πολύ καλή διαίτα πού όφελει για την
διατήρησι της ομορφιάς συνίσταται στο να
άκολουθώμε μίαν έθουμάδα κάθε μηνός την
έξής τακτική, όσον άφορά το φαγητό:

Το πρωί να τρώμε δύο μήλα, δύο πορτο-
καλλία, δύο μπισκότα με μέλι και ένα φλυ-
τζάνι τσάι.

Το μεσημέρι θα φάμε χόρτα θουτύρου και
2 πορτοκαλλία.

3—Βραδυνό καλοκαιρινό φόρεμα από πικέ έμπριμέ. Το κάτω μέρος του φορέματος πο-
λύ φαρδύ. 3Α.— Ζακέττα με ρεβέρ, γιακά και πέτα φτιαγμένα από το ίδιο ύφανση με
τη φούστα. Ζιλέ σταυρωτό μπροστά. Μάκρος φούστας 1—1.30 μέτρα. 3Β.— Ζακέττα τα-
γίερ καλά έφαρμωστη στο σώμα.

Το άπόγευμα ένα γιαουρτί.
Και το έράδυ μία χορτάσουπα και κο-
μπόστα.
Καθαρίζει τον οργανισμό και τον άναεώ-
νει σ' ένα έαθυμό άφάνταστο, δεν πρέπει ό-
μως ποτέ να υπερβάλλωμε.

Το σπάσιμο των νυχιών.

Πολλές παραπονούνται, ότι τα νύχια τους
σπάζουν εύκολα. Αυτό είναι πάντοτε ένδειξις
υπερβολικής εηρότητας. Μερικές έπαλλεί-
μεις με από λάδι της κουζίνας ώφελοδν.

Η καλή συμπεριφορά

Ο ένικός

Στην Ελλάδα συνηθίζουμε πολύ να μι-
λούμε στον ένικό αριθμό, αλλά σε άλλα με-
ρη χρησιμοποιείται πολύ ο πληθυντικός αριθ-
μός, ακόμη και μεταξύ φίλων.

Το σωστό είναι να μιλούμε φυσικά σε έ-
νικό αριθμό με τους πολύ φίλους μας, με
τους νεωτέρους μας και γενικά με όσους έ-
χομε κάποια οικειότητα, αλλά σε μη μετα-
χειριζώμαστε ένικόν αριθμό, μιλώντας με
άνθρώπους πού μάς προσφέρουν τις υπηρεσί-
ες τους, όπως λ. χ. σωφέρ, έμποροπάλλη-
λον, γκαρσόν κτλ., διότι δεν δείχνουμε δι-
όλου έγχεσιαν. Μερικοί κύριοι έχουν την κα-

κή συνηθία να μιλούν στον ένικό αριθμό σε
όταν άποτεινώνται σε μία κυρία ή δεσποινί-
δα, για να δείξουν οικειότητα ή άφέλεια, άλ-
λά ή κυρία θα τους μιλή εσκαλουθητικώς
στον πληθυντικό για να τους ύποδείξη, ότι
πρέπει να κάμουν κι' αυτοί το ίδιο. «Αν ό-
μως παρ' όλες τις ύποδείξεις ο κύριος συ-
νεχίξη στον ένικό, σημαίνει ότι έχει κακή ά-
νατροφή και πρέπει με κάθε τρόπο να παύ-
σωμε να τον σχετιζώμεθα.

Ποιοι άνθρωποι μιλούν στον ένικό.

«Αν προσέξετε τριγύρω σας θα ίδητε πώς
όλοι οι άνθρωποι πού δεν έχουν άνατροφή μι-
λούν πολύ εύκολα σε ένικό αριθμό στους
άλλους, χωρίς να ύπάρχη λόγος και χωρίς
να τους ένθαρρύνη σ' αυτό ο άπέναντί τους.
Θέλουν να δείξουν οικειότητα και δείχνουν
άπλούστατα κακή άνατροφή.

Η Ιατρος της καλλονής

«Ο «Θησαυρός» άνέθεσε εις γνωστήν δια-
πρεπή έπιστημονα τας «Αθηνών να άπαντή-
στας άναγνωστρίδας μας επί ζητημάτων Καλ-
λονής και «Υγιεινής εις ειδικήν στήλην. Α-
πευθύνεσθε λοιπόν: «Καν «Ιατρον Καλλονής»
γραφεία «Θησαυρού» και θα λαμβάνετε οδηγί-
γιας αθθεντικής και συμβουλίας χρήσιμους.

ΕΒΔΟΜΙΑ ΦΥΡΑΚΗΝ ΜΙΓΔΗΝ

Πολιοδομικά

Και τώρα και ανέκαθεν προκύπτουν τακτικά πολλά-πολλά ζητήματα πολιοδομικά.

Υπέρ της πόλεως μοχθοῦν ὅλοι οἱ οἰκοδόμοι μας. Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ κι' ἐμᾶς νὰ εἰπώμεν τὴν γνώμη μας.

Πρέπει τ' ὠδεῖον θέβαια νὰ γίνῃ ἐντός... βυθοῦ καὶ ἡ Ἀκαδημία μας εἰς τὴν... Κ ο λ ο κ υ θ ο ὦ.

Ἀς πάῃ στὰ γραφεῖα μας τό... Κεντρικὸ Ταμεῖο. Μερὶμα πρέπει νὰ ληφθῇ γιὰ τὸ Βρεφοκομεῖο. Γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἀσφαλῶς λύσις μονάχα μία: Νὰ μεταφέρουν τὰ μωρὰ εἰς τὴν... Ἀκαδημία.

Καὶ μία ἄλλη συμβουλή προτείνω ἐπιμόνως: Νὰ γίνουν τὰ ραφτάδικα στὸν κήπο τοῦ. Κ λ α υ θ ρ ὠ ν ο ς.

Καὶ τέλος αὕτη ἡ σελίς —τὸ λέμε ἄνευ μάσκας— ἐπάνω νὰ τυπώνεται στοὺς πάγους τῆς... Ἀλάσκας.

Ο ΠΟΛΙΟΔΟΜΟΣ

Τῆς ἐβδομάδος

—Μὲ τί πρέπει νὰ γραφῇ ἡ τραγωδία τῶν πλημυρῶν τῆς Κίνας;
—Μὲ μελάνη σινικὴ.

Συνέδρια εἰρήνης

Διοργανοῦνται προσεχῶς δύο συνέδρια ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, τὸ ἓνα εἰς τό.. Τερουέλ τῆς Ἰσπανίας καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν.. Καντώνα τῆς Κίνας

Ἐπιδημίες

Τελευταίως εἶνε τῆς μόδας εἰς κά-θε γυναῖκα νὰ παίρνῃ ὀξυζενέ, γιὰ νὰ γίνῃ ξανθὴ. Ἱατροὶ τῆς πόλε-ως μᾶς ἐδήλωσαν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐπιδημίας... ἐ-ξ-ε-αν-θ-η-μα-τι-κ-οῦ κόφου.

Διαίτολογία

Ἀνεκινήθη ζήτημα εἰς τῆς ἐφημερίδας τί τρώμε κι' ἂν τρεφώμαστε μ' ὀλόκληρες μερίδες.

Τὰ πιά ἀπίθανα φαγιά σερβίρονται πολλάκις. Ἀλήθεια, τὸ σκεφθήκατε τί τρώει ὁ κοσμάκης;

Καὶ πρῶτα —πρῶτα ἡ Πάουερ πὺ τρώει καὶ δὲν τὴν νοιάζει πάντοτε ρίχνει σὸ φαγὶ τό... λ ἄ δι πὺ μᾶς θγάζει

Καὶ κά... ἄλλος ἄλλος φουκαρῆς, πῶχει τὸ μαῦρο χάλι του, ἐπὶ γὰ καὶ παντρεῖται κι' ἐφαγε... τὸ κεφάλι του. Τροφὰς πὺ ἔχουν λέκωμα νὰ τρώμε ἔχουν εἶπει. Εἶνε δὲ αἱ τροφαὶ αὗται

... γεροντοκόρες, πὺ ποτὲ λ ε ὕ κ ω μ α δὲν τοὺς λείπει.

Τὰ θήλεα ἀνηλεῶς μασσοῦν καὶ δάκνουν... μ ἄ π ε ς. Ἡ Κοινωνία τῶν Ἑθνῶν παχύνεται μέ... φάτες.

Μὲ τὸν Ἀρχισυντάκτη μου τρώμε τὰ μεζεδάκια μας. Ἀλλ' ἂν δὲν γράψω ἐνῶρίς, τότε ἀλλάζει ἡ μερίς καὶ τρώμε τὰ... μουστάκια μας.

Ο ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΟΣ

Οἰκονομίες

Καθ' ἡ πληροφοροῦμεθα, ἡ τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία, πραγματοποιοῦσα οἰκονομίας, θὰ κόψῃ τὸ... τηλεφώνον τῆς.

ΤΡΟΥΝΤΕ ΓΙΟΑΜΣΟΝ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 6)
Αὕτη ὁμὸς δὲν εἶχε καλὰ-καλὰ ἀπο-συντεθῇ. Θέλησε νὰ κοιμηθῇ κι' ἐγὼ μαζί της. Μύριζε ἀφάνταστα κι' ἀπαί-σια. Ἀρνήθηκα τρομαγμένη. Μ' ἐπία-σε καὶ θάζοντάς με κάτω, μὲ πάτησε στὴν κοιλία. Ὑστερα σηκώθηκε ἐα-φνικά κι' ἄρχισε νὰ φιλᾷ μὲ μανία τῆς σάπιες σάρκες. Τότε ἄρπαξε μιά κα-ρέκλα καὶ τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι. Ἐπεσε κάτω. Ἡρῶα σὲ σὰς. Σὰς δι-ηγήθηκα τὴν τραγωδίαν μου. Σὰς πα-ρακαλῶ, βοηθήσατε με.

Μὲ κόπο κατάρθωσα νὰ συγκεντρώ-σω τὴν μυϊκὴ δύναμι τῆς γλώσσας μου.

— Ἀκούστε, Τρουντε, τῆς εἶπα. ἔ-λατε τώρα ἀμέσως μαζί μου. Θὰ φύ-γωμε μακριὰ. Θὰ πάμε σὸ...

Δὲν πρόφτασα νὰ τελεωθῶ τῇ φρά-σει μου, ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ δω-ματίου μου καὶ μπροστά μας παρου-σιάσθηκε ὁ Σβὲν Γιοάμσον μὲ ματωμέ-νο κεφάλι. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἓ-να πιστόλι. Μὲ τὴ βαρεῖα φωνή του εἶπε ἀποτεινόμενος σὲ μένα:

—Μας συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἐνόχλησι, κυρία.

Κι' ὕστερα γυρίζοντας στὴ γυναῖκα του:

— Ἐλα μαζί μου, Τρουντε, εἶπε σκληρὰ.

Ἐκείνη σηκώθηκε γεμάτη τρόμο καὶ τὸν ἀκολούθησε χωρὶς καθόλου νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ δῇ.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

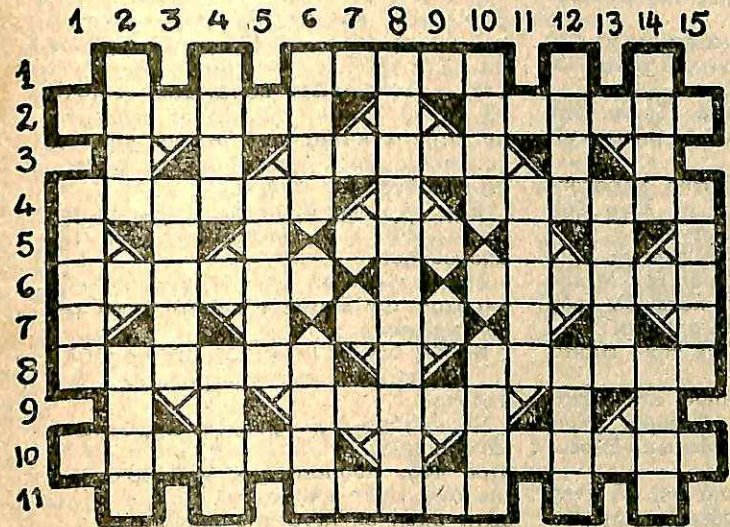
Ο.ΠΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

Σταυρόλεξον 3ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.
2. Οὐράνιον σώμα, δορυφό-ρος τῆς γῆς.— Ἀνεξερευνήτον, θαυμάσιον, ἀδιδέσμετον. Ὡς οὐ-σιαστικόν, τὸ ἐσώτατον μέρος τοῦ νοοῦ, εἴθε μόνον εἰς τοὺς ἱερεῖς ἐπιτρέπεται ἡ εἰσόδος.
3. Πτυχή τοῦ ἀνθρωπίνου δερ-ματος.
4. Ἐξάχρδον μουσικὸν ὄρ-γανον.

5. Σάκκος μικρὸς ἀπὸ τοῦ ὧμου ἀναρτώμενος, κυνηγετικὸς σάκκος.— Βασίλειον τῆς ΝΑ. Ἀσίας.
6. Ὁ ἀρκούμενος εἰς τὰ ὀ-λίγα ἐπὶ τροφῶν, ὁ μὴ πλου-σιος καὶ ἀσθενος.
7. Τμήμα τοῦ σκελετοῦ τοῦ αὐτοκινήτου.— Ἀριθμὸς παρι-στάμενος δι' εἰδικῶν σημειῶν ἐ-πὶ τῶν παιγνιοχάρτων.

γανον, παιζόμενον διὰ κρούσεως τῶν χορδῶν ὑπὸ τῶν δακτύλων. —Μέγα καὶ ἱστορικὸν Εὐρωπαϊ-κὸν κράτος.

5. Παρ' ἀρχαίους, ἄσμα ἡ με-τὰ μέλους ποιήμα.

6. Τὸ κοινὸς ὀνομαζόμενον τσαμπί.—Εἶδος κλιμακωτοῦ ἐξώ-στου εἰς τὸ θέατρον, ἱπποδρόμου, κ.λ.π.

7. Θεὸς τῆς ἀρχαίας ἐλληνι-κῆς μυθολογίας.

8. Ὁ ὁμοιωτάτος κατὰ τὴν μορφήν πρὸς ἄλλον, ὥστε νὰ ἐκ-λαμβάνεται ἀντὶ ἐκείνου.— Διδω-νέαν ἱσχύον, νέον κύρος.

9. Μακρὰ καὶ σχεδὸν κυλινδρι-κὴ δοκὸς (δύο εἶνε ἀπαραίτητοι εἰς κάθε πλοῖον).

10. Μεταλλικὴ πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ Ἀνδρῶν, τῆς ὁποίας τὸ ὕ-δρῳ συνίσταται κατὰ τῆς φαι-νόμενης καὶ ληθισμένης τῶν γε-μιάσεως.—Πρῶσιον διδόμενον ἢ φρῶν.—Πρῶσιον ὡς ἐγγύης διὰ λαμβανόμενον ὑποσχέσεως, συμ-πληρῶν ἐκτέλεσιν ὑποσχέσεως, συμ-πληρῶν ἢ συνθήκης.

11. Ἐντονος ἀποστροφή πρὸς τι.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μικρὸν κανονικὸν ἐξέ-δρον ἐκ στερῆς ὕλης, χρησι-μεῖον εἰς τυχερὰ παιγνίδια.

2. Ὅντα κατέχοντα ὑπερφυ-σικὰς δυνάμεις καὶ λατρευόμενα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.— Παρ' ἀρ-χαίους, θυγατέρες τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος (Εὐνομία, Δίκη καὶ Εἰρήνη), φυλάσσουσαι τὰς πύ-λας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ Ὀ-λύμπου.

3. Παρ' ἀρχαίους, ἀκτινόμενος πολιταὶ, ἀποτελοῦντες τὴν τε-τάρτην καὶ τελευταίαν τάξιν τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν. (Ἦσαν ἀνά-λογοι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους προ-λεταρίους).

4. Ὄνομα μυθικῆς ὥρασιότα-της γυναίκας, μετ' ἧς συνευρέθη ὁ Ζεὺς ὑπὸ μορφῇν κύκνου.— Θεὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυ-πτίοις σύζυγος τοῦ Ὀσίριδος.

5. Κοτὴ χειμάρρου, θαλασ-σὶ ἀελάσκου τοῦ ἀδάφους σχήμα-τος.

12. Σωρὸς κατομένων καυσι-μῶν ὀλῶν, ὧλων, ἀνθράκων κ. λ.π.—Εἰς τὸν δώδεκα κυρίων θεῶν τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς θρησκείας.

13. Μυθολογικὸς δράκων φυ-λάσσων τὰ μῆλα τῶν Ἑσπερί-δων: παραπόταμος τοῦ Ἀλφειοῦ: παραπόταμος τοῦ Πηνειοῦ ἐν Ἡλίδι.

14. Σφαῖρα παιγνιδίων ἀπὸ ὕψους, δερμα ἢ συνήθως ἐ-λαστικὸν (λέξις τουρκικῆς).— Ἐκτασις καλυπτομένη ὑπὸ ἀθα-βοῦς λιμνάζοντος ὕδατος.

15. Μετατρέπω, σχηματίζω τι εἰς ἄλλο ἀπλοῦστερον, ἱσθονά-μον.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ἀστυνομικὸν πρόβλημα

(ΑΡΙΘΜΟΣ 3)

Ὃταν ὁ νεαρὸς Πέτρος μπή-κε κατὰ τῆς 6 ἡ ὥρα τὸ ἀπό-γευμα στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα-του, στὸν πύργο τοῦ Μπουαρῶ, τὸν εἶδε σωριασμένον ἐπάνω στὸ κῆθισμα τοῦ γραφείου του, καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκούμμητο ἐ-πάνω στὸ τραπεζί, πᾶν στὸ τραπέζι.

—Βοήθεια! ἐφώναξε...

Ὁ γραμματεὺς ἔβλεπε ἀμέ-σως, καὶ διεπίστωσε καὶ αὐτὸς τὸν θάνατον τοῦ πυργοδεσπότη-του. Ἐνῶς ὁλοκλήρου τοῦ πα-ραθύρου πὺ εὐρίσκειτο πᾶν ἀ-πὸ τὸ γραφεῖον ἦτο σπασμένος ἀπὸ τὸ πέρασμα μίας σφαίρας.

Ἡ ἀστυνομία ἐδοκιμάσθη ἀ-μέσως, καὶ ἐστειλε στὸν πύργον ἓνα σπουδαῖο λαγωνικὸ τῆς Ἀ-φοῦ ὁ ἀστυνόμενος ἐξήγαγε προ-σεκτικὰ καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ γρα-φεῖον, ἀναψε τὸ ηλεκτρικὸν τοῦ

φανάρι, ὅγνηκε καὶ ἔκανε τὸ γύ-ρο τοῦ πύργου. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου, ὅγνηκε σπασμένα τζάμια, τὰ ὁποῖα ἔ-βαλε στὴν τσέπη του. Ὃταν ἐ-τελείωσε τὴν ἐρευνά του, ἐξή-γαγε τὸ προσωπικὸν τοῦ πύργου, κανεὶς ὁμῶς δὲν εἶχε παρατη-ρήσει οὔτε ἀκούσει τίποτε. Μό-νον ὁ γραμματεὺς ἀνέφερε, ὅτι τὸ ἀπόγευμα, κατὰ τῆς 5 1)2, μιά σκία ἐπέφερε ἀπὸ τὴν δε-ράντα, τὴν ὥρα ἐκείνη ὁμῶς δὲν ἔβλεπε καμμίαν σημασίαν στὸ γε-γόνος.

Ὁ ἀστυνόμενος ἐσκέφθη ἀρ-κετὴ ὥρα, καὶ εἰπετα εἶπε στὸν γραμματεῖ:

—Σὺ εἶσαι ὁ ἐνοχός! καὶ σὲ συλλαμβάνω.

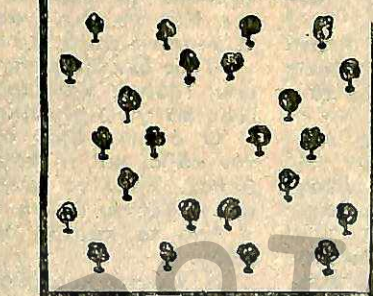
—Γιὰτί;... πὺ θασιζόμενος ὁ ἀστυνομικὸς ἐπρόφερε ἄνευ δι-σταγμοῦ τὴν κατηγορία αὕτη;

Ὁ χωρισμός

(ΠΡΟΒΛΗΜΑ 2ον)

Ἐνῶς πλούσιος κτηματίας, ὁ ὅγνηκε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εἰς τοὺς 8 υἱοῦς του, ὡς κληρονο-μία, ἓνα μεγάλο χωράφι, εἰς δι-ἀφορα σημεία τοῦ ὁποίου ἦσαν φυτευμένα μεγάλα καὶ ὠραία καρποφόρα δένδρα.

Τὸ νὰ χωρισθῇ τὸ οἰκόμενον εἰς 8 ἴσα μέρη, ἦτο πρᾶγμα ἀπλοῦστατον, ἔπρεπε ὁμῶς —

πρᾶγμα πολὺ λογικόν —εἰς κάθε μερίδιον νὰ εὐρίσκειτο καὶ τὰ 3 δένδρα πὺ ἀντιστοιχοῦν, (24 : 8=3).

Βοηθήσατε, λοιπόν, τώρα τοὺς 8 υἱοὺς νὰ εὐρύνουν τὴν λύσιν τοῦ δυσκόλου αὐτοῦ προβλήματος. Ἀπλοῦς χωρίσατε τὸ κλισίε μας —τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ σχεδιά-γραμμα τοῦ οἰκόμενου—εἰς 8 ἴσα μέρη περιέχοντα ἕκαστον 3 μεγάλα δένδρα.

Τὸ ἐπισκεπτήριο

ΔΑΜ. ΦΟΓΗΡΟΣ ΙΟΣ

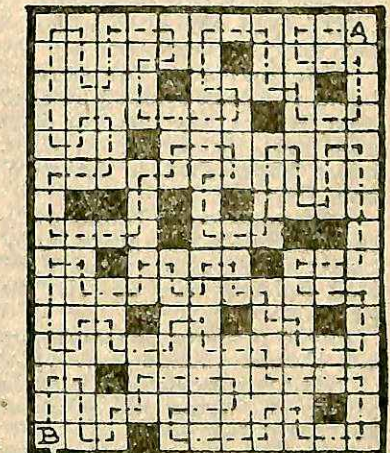
Δημοσιεύομεν ἀνωτέρω ἓνα πολὺ περιεργὸν ἐπισκεπτήριο. Ἀσφαλῶς, αὐτὸ δὲν φαίνεται ἐκ-πρώτης ὀψεως, καὶ ὁμῶς, ὁ ἐ-διοκτικὸς τοῦ, ὁ κ. ΦΟΓΗΡΟΣ ἀνεκάλυψε μίαν ὠραίαν πρῶτον, ὅτι τὰ διάφορα γράμματα πὺ ἐ-χρηάζοντο διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἐπισκεπτηρίου του, ἦσαν ἀ-κριβῶς τὰ ἴδια πὺ ἐχρηάζον-το γιὰ νὰ γραφῇ τὸ ἐπάγγελμα-του. Μήπως λοιπόν θὰ μπορούσα-τε, βοηθαόμενοι ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ἀνωτέρω δημοσιευομένου ἐ-πισκεπτηρίου, νὰ εὐρίσκητε τὸ ἐ-πάγγελμα τοῦ ἰδιοκτῆτου; Προ-σέχη ὁμῶς, πρέπει νὰ χρησιμο-ποιηθῶν ὅλα τὰ γράμματα μίαν καὶ μόνη φορὰ ἕκαστον.

Αἱ λύσεις τοῦ προηγουμένου

ΠΡΟΣΟΧΗ. ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ.

(ΑΡΙΘΜΟΣ 2)

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὴν λύσιν τοῦ εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον μας δημοσιευθέντος δευ-τέρου προβλήματος. Φαίνεται κα-θάρὰ ὁ δρόμος, πὺ ἐπρεπε νὰ ἀκολουθήσετε γιὰ νὰ φθάσετε εἰς τὸ σημείον Β. περνώντας

ἀπὸ ὅλα τὰ λευκὰ τετραγώνια.

13. ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-ΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

1. ΕΒΔΟΜΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.
2. ΚΑΡΝΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛ.
3. ΝΙΝΑ ΠΕΤΡΟΒΝΑ.
4. ΜΑΜΑ ΚΟΛΙΜΠΡΙ.
5. Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ.
6. Ο ΚΑΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ.
7. Η ΑΣΥΛΛΗΠΤΗ ΣΚΙΑ.
8. ΛΕΥΚΕ Σ ΝΥΧΤΕΣ.
9. ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ.
10. ΜΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ.
11. ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.
12. ΝΥΧΤΕΣ ΦΩΤΙΑΣ.
13. ΑΙ ΔΥΟ ΜΙΚΡΟΥΛΕΣ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

(ΑΡΙΘΜΟΣ 2)

Ὃταν ἐχάλασε τὸ δεύτερον αὐτοκίνητον, καὶ τὸ προσέβη-σαν σὸ πρῶτον, οἱ δύο αὐτοκίνη-τιατὰ ἐκρίναν, ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ ἐξῇ αὐτὸ τὰ φῶτα τοῦ ἀναμμένα, ἐφ' ὅσον θὰ τὸ ρυ-μουλκοῦσε καὶ ἐπομένως θὰ τὸ ἀδηγοῦσε τὸ πρῶτον. Ἡ οἰκono-μία αὕτη ὁμῶς ὑπῆρξε τραγικὴ γιὰ τὸ τρίτον αὐτοκίνητον πὺ ἤρχετο ἀπὸ πίσω τους, καὶ τὸ ὁποῖον μὴ διακρίνων μέσα στὸ σκοτάδι τὸ δεύτερον αὐτοκίνη-τον καὶ νομίζοντας ὅτι μπροστά ὑπῆρχε μόνον τὸ πρῶτον, τὰ φῶ-τα τοῦ ὁποῖου διακρίνοντο ἀρ-κετὰ μέτρα πέρα κατὰ, ἐπέπεσε ἐπάνω στὸ χαλασμένον αὐτοκί-νητον.

Ὁ ἀστυνομικὸς τὰ καταλάβε-δα αὗτα, πρῶτον ἐπὶ τὸ κόμ-μιο τοῦ σχοινιοῦ. Δὲν ἦτο σπα-σμένον τυχαίως, ἀλλὰ κομμένον μὲ μαχαίρι. Ἐξ ἄλλου, ὅπως ἀνα-φέρουμε, οἱ φάροι τοῦ χαλασμέ-νου αὐτοκινήτου, ἦσαν σβηστοί, παρ' ὅσον ἐπὶ λειτουργοῦσαν θαυμάσια. Οἱ δύο φίλοι τότε, βλέποντας, ὅτι ἔγινον ὑπαίτιοι ἀνθρωποκτονίας, ἔκαμαν τὸ σχοινί, γιὰ νὰ ὑποθέσωμεν νὰ πα-ραστήσωμεν τὰ πρᾶγματα, διὰ τὰ πρᾶγματα... Δυστυχῶς ὁ μὴς δὲν ἐπέτυχαν.

CRÈME MOUSON

« Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

Η ΙΕΡΗ ΦΛΟΓΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

Μιά κλωτσιά στην πόρτα την έκανε να τιναχτεί.

«Η Λά — Κρέστα άνοιξε, και στο άνοιγμα εφάνηκαν ή άγριες μπαρουτοκαπνισμένες μορφές του άδελφού της και του φίλου του, του Πάολο του «Μο νόφθαλμου».

Μόλις τους είδε, ή Βάντα έμπηξε μιά φωνή και κόλλησε στον τοίχο του βάθους. Τί κακό είχαν να της αναγγείλουν αυτοί οι δύο;

—Πού είναι ό Έγγλέζος σου; φώναξε ό άδελφός της.

—Δέν ξέρω!

Ό γίγας την άρπαξε από τά μαλλιά, μά ό Μονόφθαλμος δέν τόν άφησε.

—Άς την! Είπε. «Αν έκανε την προδοσία ν' άρραβωνισθής με ξανθό σκυλί, θά της φέρουμε γιά δώρο τό κεφάλι του! Καί έξέρεις τί; Θάνε τό γαμήλιο δώρο! Γιατί μ' άρέσει ή άδελφή σου, Πέντρο!

—Χάρισμα σου! Τέτοια σκύλλα: Είπα να στείλω να την σφάξουν μόλις έμαθα τίς ντροπές της με τόν Άγγλο. Μου φαίνεται πως δέν είνε έδω! Πάμε, Πάολο!

Μόλις ή πόρτα έκλεισε, άκούστηκε ένα ελαφρό τρίξιμο στην γρίλλια...

Η Βάντα άνοιξε, και είδε ένα σπάγγο με μιά πέτρα και γύρω της ήταν τυλιγμένο ένα χαρτί.

Ξεδιπλώνοντας τό, είδε πως ήταν γράψιμο του Τζόννου. Τρέμοντας, διάβασε: «Είμαι στη σκεπή... Άνοιξε τόν φεγγίτη...»

Άνοιξε τόν φεγγίτη και ό νέος Άγγλος έπήδησε μέσα στο δωμάτιο. Η Βάντα έγινε κατάχλωμη, και ό φόβος μεγάλωνε άκόμη περισσότερο τά θαυμάσια μαύρα μάτια της...

—Τζόννου: Γιατί νάρθηκε! Μά δέν καταλαβαίνεις πως αυτό που κάνεις είνε τρέλλα! Μά θά σέ σκοτώσουν, Τζόννου!

Ό νεαρός Άγγλος την πλησίασε και την άγκάλιασε από την μέση.

—Και δέν θέλεις να μέ σκοτώσουν, Βάντα; έψιθύρισε...

—Λές ανοήσιες, αγάπη μου! Μά τί θάταν ή ζωή χωρίς εσένα!

Τά γαλανά μάτια του νέου άστραψαν με μιάν ύγρη φλόγα.

—Ξέρω πως παίζω έπικίνδυνο παιχνίδι. Πώς ή αποστολή μου είνε μακριά! Μά δέν μπορούσα να φύγω χωρίς να σέ ιδώ... Βάντα, δέν ξέρω τί έπαθα με σένα. Αυτή ή αγάπη που νοιμπαίνω γιά σένα είνε κάτι... κάτι που δέν κύν πως ύπάρχει όταν ήμουν στον ποσειμένο τόπο μου... Με κάνεις να αίσθάνωμαι κάτι πρωτόγονο... Κάτι...

—Είνε ή αγάπη... απάντησε απλά ή κοπέλλα. «Ονειρεύεσαι όλη μέρα δυο μάτια. Λές και εσένα λές τό ίδιο όνομα σαν προσευχή. Είνε ή αγάπη... Ξυπνάς στην καρδιά σου τραγουδάει κάτι, που είνε γλυκό, και πονεμένο, και άπίστευτα τρυφερό... Είνε ή αγάπη...»

—Όμορφα που τά λές, μικρούλα μου: ψιθύρισε ό νέος... Σε λατρεύω, Βάντα, και τώρα πρέπει να χωρίςουμε...

—Όχι, Τζόννου, μιά και ήλθες, δέν θά φύγης πιά μόνος.

—Μά, Βάντα, θά περάσω με κότε...

ρο ως τό κάστρο, κάτω από τά όπλα των άναρτών.

—Θάρρω μαζί σου! Η αγάπη της γυναίκας είνε γιά τόν άνδρα σαν ευχή μάνας. Μά ή παρουσία της γυναίκας κοντά στον άνδρα είνε φυλαχτό...

Ό Τζόννου την έσφιξε δυνατά στην άγκαλιά του.

—Ισως σέ οδηγώ στο θάνατο, μά δέν έχω κουράγιο να πώ όχι...

Η Βάντα σφίχτηκε επάνω του, και σαν όλες τίς γυναίκες που αγαπάνε, του είπε πόσο γλυκός θάταν ό θάνατος κοντά της...

—Η ζωή μου είνε μιά λαμπάδα που καίει γιά σένα... Λυώνει γιά σένα, και ή φλόγα της είνε ή αγάπη μου.

Τό κόττερο που έλεγε ό Τζόννου ήταν κάτω από μιά καμάρα δυο βήματα από τό σπίτι της νέας.

Μέσα στο γενικό κακό γλύστησαν άπαράτηρητοι, και σέ λίγο έρίσκονταν στο άνοιχτό πέλαγος...

—Πρέπει να φτάσω στο Κάστρο πριν από τούς άντάρτες, ψιθύρισε. Τό κόττερο είνε γρήγορο. Καί από κάτω θά τούς πώ ότι έχω να πώ με σήματα.

Καθόταν στο τιμόνι με την Βάντα στην άγκαλιά του.

—Όταν τούς είδοποιήσω και καταφέρουν να ριζώμε άγκυρα, μέσα στο Κάστρο είνε ένας πάτωρ. Ξέρεις τί σημαίνει αυτό, Βάντα;

—Πώς δέν θά φύγω πιά από τό πλάι σου, Τζόννου: και έπρόσθεσε σιγώτερα: Πώς θά γίνω γυναίκα σου...

Ό άνεμος ήταν ούριος. Έστριψαν τόν κάβο, και τό κάστρο φάνηκε στο βάθος. Σε λίγο πλησίασαν αρκετά, και ό Τζόννου ύψωσε τό πρώτο σήμα.

Από τό κάστρο απάντησαν. Τούς είδαν.

Η Βάντα κρατούσε τό τιμόνι, και ό Τζόννου ύψωσε τίς τριγωνικές σηματοδίες που έδιναν τόν συναγερμό.

Ξαφνικά, ή κοπέλλα έμπηξε μιά κραυγή.

—Τζόννου! Έκεϊ!

Στόν λιμενοβραχίονα, εφάνηκαν οι σιλουέτες πέντε όπλισμένων άνδρων, που ανάμεσα τους εχεχώριζε τό γιγάντιο παράστημα του άδελφού της Βάντας.

Σιμάδευαν, και οι σφαίρες έσφύριζαν στα ξάρτια...

—Πιό πίσω, άκούστηκε ό θόρυβος ένός μοτέρ. Καμιά είκοσαριά άντάρτες, έπιβιβάζονταν σέ μιά μεγάλη θενζινάκατο, έτοιμοι να τούς κυνηγήσουν.

Και οι πέντε στον λιμενοβραχίονα πυροβολούσαν συνεχώς.

—Τζόννου! Ό αέρας έπεσε!

Πράγματι, τά πανιά έκρέμονταν σαν κουρασμένες φτερούγες, αλλά ό νέος, άπτόητος, ύψωνε τά σήματά του.

Σάν τελείωσε, ή Βάντα τόν άρπαξε από τά μπράτσα.

—Τζόννου. Θά μάς πιάσουν! Έσένα θα σέ σκοτώσουν! Κι' έμένα... Είνε μαζί τους ό Μονόφθαλμος, αγάπη μου! Σώσε με!

Τά γαλανά μάτια του νέου είχαν χίνοι κατακόκκινα από την αγωνία.

—Τί μπορώ να κάνω, μικρούλα μου; Είχαν κι' οι δυο ταμπουρωθή στο βάθος του κόττερου, απ' όπου άκούχταν

καθαρώτατα τόν κρύο της βενζίνας που πλησίαζε. Η Βάντα έβγαλε ένα ρεβόλβερ και τώβαλε στο χέρι του νέου.

—Τζόννου! Σκότωσέ με!

Μά, αγάπη μου!

Τά μάτια της ώραιας κοπέλλας καθρέφτιζαν μιά άπελπισία άφάνταστη.

—Δέν προφτάσαμε να πάμε στο Κάστρο. Άδικο ό πάτωρ θά περιμένει. Μά ή ζωή μου όλόκληρη είνε μιά φλόγα που καίει γιά σένα! Σώσε την, γλυκεριά μου, αγάπη!

—Μά ή άνθρώπινη ζωή είνε μιά φλόγα ιερή!

—Μιά φλόγα δική σου! Σκότωσέ με, Τζόννου!

Ό νέος την άρπαξε στην άγκαλιά του, και διψασμένα έκόλλησε τό στόμα του στα χείλη της. Τά ώραια μάτια βασίλεψαν, και τά θλέφαρα έρριξαν μιά πυκνή σκιά στο όλόγλυκο πρόσωπο. Σάν χάδι άκούμπησε ή κνήμη στον κρόταφο. Δέν κατάλαβε τίποτε.

Ό πυροβολισμός την άφησε στον τόπο, στην άγκαλιά του. Άργά, την άκούμπησε χάμω, και φίλησε τά θλέφαρα που έπαλλαν άκόμη.

Είχε σηκωθεί όρθιος και με τό ρεβόλβερ στο χέρι, έτοιμαζόταν να την ακολουθήσει.

Την ίδια στιγμή ένας όξος πόνος στο μπράτσο τόν έκαμε να πετάξει τό ρεβόλβερ χάμω.

Καθώς δέν έπαιρνε καμιά προφύλαξη, οι άντάρτες τόν επλήγησαν στο μπράτσο.

Μά ωστόσο ή βενζίνα δέν έπρόφτασε να πλησιάσει. Οι κανονιές από τό Κάστρο πού, είδοποιημένο, πυροβολούσε, την άνάγκασε να ξαναγυρίσει στο λιμάνι, όπου σέ λίγο την έβούλιαξαν.

Τά κανόνια έσάρωναν τούς άντάρτες και ή σημαία του Βρετανικού έλέοντος θά άνέμιζε σέ λίγο...

Μέσα στο Κάστρο, οι άξιωματικοί συζητούσαν την ίδια μέρα.

—Χρωστάμε τά πάντα στον Τζόννου Γουώρμς: έλεγαν. Άλλά γιάτί δέν θέλησε να μείνει έδω, να περιποιηθούμε τό χέρι του;

—Βιάζόταν να γυρίσει στη χώρα! Είχε, λέει, στο κόττερο κάτι πολύτιμο.

—Νά τον! Έκανε πανιά! Κυττάξτε τό κόττερο στο πέλαγος!

«Όλοι οι άξιωματικοί κύτταξαν τό κόττερο που σαν θαλάσσιο πουλί έσκυζε τό κύμα.

Ξαφνικά, είδαν τό κόττερο να σταματάει, και σιγά—σιγά να θυβίζεται.

Ό Τζόννου τρελλάθηκε, άνοιξε τούς φλόκους και τό κόττερο άρχισε να κύνι νερά! Έτσι είπαν οι άξιωματικοί...

Γιατί κανείς δέν είδε τόν Τζόννου που καθόταν κρατώντας στα χέρια τό πτώμα της κοπέλλας και όλο της έλεγε γλυκόλογα...

ΡΑΦΑΕΛ ΣΑΜΠΑΤΙΝΙ

Σκέψεις για τόν έρωτα

Στόν έρωτα άρκεί ένα βλέμμα γιά να τά πη όλα, έστω κι' ένα ψέμμα.

Δυστύχημα δέν είνε να μην αγαπάς, μά ν' αγαπάς ένα πρόσωπο που δέν είνε άξιο της αγάπης σου.

Κλαίμε πολλές φορές γιάτί δέν αγαπήσαμε χαμένα τά δάκρυά μας γιάτί ή αγάπη δέν μάς θέλει

Η ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η φίλη των πονεμένων

Η έκλεκτή λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από τό ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σέ όσες έκ των άναγνωστριών μας της έμπιστεύονται έναν ψυχικό τους πόνο ή μιά άσθηματική τους περίπεια, γιά την όποιαν θά είχαν άνάγκη κάποιας συμβουλής.

Η ΠΕΘΕΡΑ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΑΣ

Παντρεύτηκαν από έρωτα. Αυτός, με ένα μικρό εισόδημα κι' έναν καλούτσικο μισθό— άρκετά, τά δυο μαζί, γιά να ζήση άνετα την οικογένειά του. Αυτή, φτωχούλα. Αυτός, γυιός ένός γιαντρου— από παληό άθηναϊκό τζάκι. Αυτή καταγωγής μάλλον άσημης.

Του είχαν προτείνει διάφορες προίκες σεθαστές, τίς είχε άρνηθή όλες γιάτί την αγαπούσε. Κι' αυτήν εχε τύχει να την ζητήσουν διάφοροι εύκατάστατοι νέοι— και κάποιος μεσόκοπος, μάλιστα, — νοικοκυραίοι. Την είχε αγαπήσει παράφορα κι' ένας ξένος, ο-

πάλληλος πρεσβείας. Σ' όλους όμως, τίμια, είχε δηλώσει, ότι αγαπούσε εκείνον.

Τόν έλεγαν Άνδρέα, την έλεγαν Ιουλίαν.

Παντρεύθηκαν.

—Υστερ' από πόσα έμπόδια, Θεέ μου... Η οικογένειά του βλέπετε, έφερνε άντιρρήσεις... Η μητέρα του, κυρίως: Άκούς εκεί, να του παρουσιάζουν τόσες τύχες, κι' αυτός να πάη να μπλέξη μ' ένα φτωχοκόριτσο...

«Τά γιγνόμενα «όμως» ούκ άπογίγονται», δέν είν' έτσι;

Κι' άφού παντρεύθηκαν πιά — κλέφτησαν πρώτα, φυσικά, όπως θά καταλάβατε ήδη— και απέκτησαν και τό πρώτο τους παιδί, τη έπεμδάσει συγγε-

Χυρία μου

.... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είναι παρεσκευασμένη έπιστημονικά, είναι έγκεκριμένη παρ' του Ανωτάτου Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας Έλληνικάς Έκθέσεις και εις την Έκθεσιν των Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θά σάς βεβαιώσουν γιά τά καλά άποτελέσματα, που θα έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την

..... κρέμα αυτή.

Ζητείτε επιμόνως από τόν άρωματοπώλην σας ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ και μη αγοράζετε διάφορες άλλες μάρκες, που μπορούν να σας χαλάσουν τό δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΑΣ

Η Κρέμα ΡΟΔΑΛΙΝΗ πωλείται μόνον εις έσφραγισμένα θαζάκια και σωληνάκια. Χύμα δέν ύπάρχει.

νών και φίλων έδωκε και ή πεθερά την ευχή της.

Με την καρδιά της, άρα γε; Συγκινήθηκε από την σταθερότητα στο άισθημά τους των δύο έρωτευμένων; Χμ... Άμφιβάλλω... Τό κακό είνε όμως πως δέν άμφιβάλλω μόνον εγώ. Μαζύ μ' έμένα άμφιβάλλει κι' ή Ιουλία.

Μοι γράφει:

«... Έχουν περάσει τρία χρόνια από την ήμέρα του γάμου μας. Στην αρχή, όπως σάς είπα ήδη, ή πεθερά μου ήταν άνένδοτη. Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μέ θίξει, να μέ διασύρη, να μέ μειώσει, συκοφαντώντας με σέ όλους τούς φίλους και γνωστούς της, χωρίς να την νοιάζει, εάν με τόν τρόπο αυτόν επλήγωνε και τόν άνδρα μου, τόν γυιό της.

Εμείς, είχαμε νοικιάσει ένα μικρό σπίτι κι' έκρύβαμε εκεί την ευτυχία μας. Ό άνδρας μου έβλεπε κάθε τόσο την μητέρα του, γιά διάφορες οικογενειακές τους ύποθέσεις και κάθε φορά έγύριζε στο σπίτι μελαγχολικός, στενοχωρημένος. Εγώ έκανα ύπομονη. Δέν του άνέφερα τίποτε, δέν παραπονιόμουν ποτέ. Πρώς τί άλλωστε; Γιά να τόν στενοχωρήσω, δηλαδή, περισσότερο; Και παρηγοριώμουν θλέποντας, ότι όσο ή πεθερά μου προσπαθούσε να δηλητηριάσει την αγάπη μας, τόσο περισσότερο γιγάντωνε αυτή. Οι άδικες επιθέσεις που δεχόμουν με τόση καρτερία, έκαναν τόν άνδρα μου να με αγαπά άκόμη περισσότερο. Κι' έπειτα, έλεγα, ότι θά έρχόταν κάποια μέρα όπου ή πεθερά μου θά άντιλαμθανόταν πως οι προσπάθειές της γιά να διαλύση την ευτυχία μας επήγιναν χαμένες και πως θά ήσυχάζε...

Φαντάσθηκα, ότι έφθασε αυτή ή στιγμή όταν νενήθηκε τό κοριτσάκι μας. Τη έπεμδάσει συγγενών και φίλων συμφιλιώθηκαν, ή πεθερά μου άρχισε ναρχεται να μάς βλέπει, την γαίναμε κι' έμεις στο σπίτι της, και, πρὸς στιγμήν, εφάνηκε, σά ναχε πέσει μιά αλυαία στο παρελθόν.

Αυτό με ευχαρίστησε κυρίως γιά τόν άνδρα μου. Όχι γιάτί φοβήθηκα ποτέ, ότι θά ήταν δυνατόν να παρասυρθή από τά λόγια της μητέρας του, αλλά γιάτί έτσι θά έπαυε να στενοχωριέται.

Άλλοίμονο όμως... Η κατάσταση αυτή ήταν μοιραία, φαίνεται, να μη βαστάει πολύ.

Τό άγγελουδι μας τώρα είνε ένός χρόνου. Η πεθερά δείχνει πως τό αγαπάει. Έν τούτοις, από πολλά «συμπώματα» ο άνδρας μου δέν μου λέει τίποτα γιά να μη με λυπήσει, κι' ούτε κι' εγώ τόν ρωτώ γιά να μην τόν στενοχωρήσω, καταλαβαίνω πως έχουν ξαναρχίσει οι σκηνές με την μητέρα του. Όταν με βλέπει να φορά κανένα καινούργιο φόρεμα, όταν μαθαίνει ότι επήγαμε σέ καμιά διασκέδαση με τόν άνδρα μου, ή όταν έρχεται στο σπίτι κι' άντικρύζει κανένα αντικείμενο που άγοράσαμε— έξασα να σάς πώ πως ή μπεμπέκα μάς έφερε τύχη και τά έσοςδα τού άνδρός μου αδεήθηκα— την θλέπω να χλωμαίνει από τό κακό της— και την άλλη μέρα ο άνδρας μου γυρίζει σπίτι στενοχωρημένος, όπως τό τε...

Δέν ξέρω, λοιπόν, τί να κάνω. Συμβουλεύσατέ με κι' εσείς. Τό παιδί μου μεγαλώνει. Έάν άρχίσω να τό δηλητηριάζω κι' αυτό εναντίον της μητέρας του; Όλα τά φοβόμαι πλέον. Κι' ή

παιδική ψυχή είναι τόσο ευπλάστη...
 "Εγώ, που όνειρεύομαι να το δώσω
 μια καλή ανατροφή, να το μάθω να
 σέβεται τους μεγαλύτερους του, να
 γίνει ένα καλό παιδάκι... Δεν έχω κα-
 νένα να με οδηγήσει, γιατί; Εξάσσε να
 σάς πω ότι είμαι όρφανή. Κι' έπειτα
 μπορώ να βλέπω διαρκώς στενοχω-
 ρημένο τον άνδρα μου; Πέστε μου, τι
 να κάνω;...".

Χρειάζοταν αυτό το γράμμα για
 να θυμηθούμε, ότι παρ' όλο τον πο-
 λιτισμό μας... οι πεθερές είναι πάντα
 πεθερές. Υπάρχουν, βέβαια, παραδείγ-
 ματα καλ καλών πεθερών, είναι τόσο
 σπάνια όμως. Όπως είναι σπάνια και
 τα παραδείγματα των πεθερών σαν της
 καυμένης της άγνωστης φίλης μου,
 της Ιουλίας. Τι τα θέλετε... Οι πεθε-
 ρές, στην εποχή μας, αν δεν απέθα-
 λαν τις πεθερικές τους ιδιότητες, τις
 έχουν μετριάσει κάπως.

"Η κακία, κατ' αρχήν, είναι αποτέ-
 λεσμα στενοκεφαλιάς. Γιατί ο κακός
 άνθρωπος υποφέρει πρώτα ο ίδιος ό-
 πο την ζήλεια και τον φθόνον που
 τον παρασύρουν στις κακίες του.
 "Ωστε βλέπεις ότι και η πεθερά σου...
 είναι αξία και αυτή κάποιας λύπης,
 αγαπητή μου Ιουλία.

Ζητάς και τη συμβουλή μου. "Α-
 κούσε, λοιπόν:

"Εξακολούθησε να κρατάς την
 στάση που έκράτησες έως τώρα. "Ε-
 τσι, μπορείς να είσαι βεβαία, ότι δεν
 θα χάσεις ποτέ την αγάπη του άνδρός
 σου και την εκτίμησή της κοινωνίας,
 μπορώ να σου πω μάλιστα πως κάθε
 φορά που θα πέφτης θύμα μιας αδικίας
 θα αυξάνεται και η μέν και η δέ. "Ω-
 στε «οὐδὲν κακὸν ἀμιγρὲς καλοῦ». Χάριν
 της πεθεράς σου έχεις αποκτήσει συμ-
 πάθειες, τις οποίες είναι ζήτημα, εάν
 μόνη σου θ' αποκοινοῦσες.

"Όσο για το ζήτημα του παιδιοῦ
 -δεν πρέπει ν' ἀνησυχῇς διόλου, "Ι-
 ουλία.

Πρώτον είναι μικρό ακόμη για να
 καταλάβει και να επιρεασθῇ. Και
 δεύτερον... με την μαμά του δεν θα
 πηγαίνει, όταν μεγαλώσει λίγο παν-
 τοῦ; "Ωστε τί φοβάσαι;...

ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕ-
 ΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΩ-
 ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετησίαν *Εσωτερικὸν Δρχ. 250
 *Εξάμηνος " 125
 *Ετησίαν *Εξωτερικὸν λίραι *Αγγ. 1.10
 *Εξάμηνος *Αμερικῆς δολάρια 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ
 ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
 (Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης
 ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ
 (Περισσός: Τετράγωνον 249, άρ. 2)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥΝΤΑΣ
 (Ευαγγελιστρίδας 4)

ΒΛΕΦΑΔΙΑΔΕΣ

III

Μεγάλες και πυκνές, είναι το μυ-
 στικό που κάνει τα μάτια όμορφα
 κι' έλκυστικά. Όλες οι θεντέττες του κινημα-
 τογράφου που μάς βοηθεύουν έχουνε βλεφαρί-
 δες μεγάλες και πυκνές (άληθινές ή ψεύτικες).
 Βλεφαρίδες άληθινές, μεγάλες και πυκνές,
 είν' εύκολο να αποκτήσει όποια τό θελήσει.
 Μέθοδος νέα, άπλή και έντελώς άποτελεσμα-
 τική. Άκαδημία Καλλονής Μ^η ΚΕΤΤΥ - Άθή-
 ναι - Έρμού 35 - Τηλ. 22-0-88.

ΔΙΤΕ

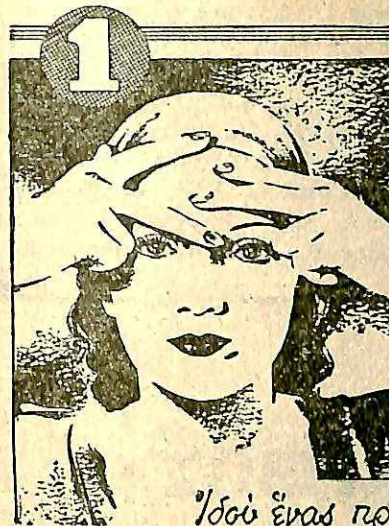
Τοητεία

Στο λεπτό σας φόρεμα
 ταιριάζει το νέο combi-
 naison ΕΤΑΜ. Έτσι
 δείχνει την γραμμή του
 έκφραστική, κλασσική
 και feminine.

ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Etam

Μέτωπο
 χωρίς
 ρυτίδα!

Ίδού ένας πραγματικός δρίαμβος της
 επιστήμης, που άποτελεί το άποκορύ-
 φωμα της πείρας 140 ετών: το συ-
 στηματικό μασάζ με Κρέμα Μουσόν
 εξαλείφει τις ρυτίδες! Διότι η Κρέμα
 Μουσόν εισδύει έντός του δέρματος
 και αναπλάσσει εκ των έσω τα κύττα-
 ρα της επιδερμίδος. Ίδού το μυστικό
 της παγκοσμίου επιτυχίας της!

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΒΙΒΛΙΑΡΙΟΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ ΧΡΗΣΕΩΣ

Γενική Άντιπροσωπεία διὰ την Έλλάδα,
 Γ. Σ. Χρυσοστάλης & Υιός
 Όδός Πειραιώς 14 - Άθήναι - Τηλ. 52-661

CRÈME MOUSON
 « Η ΦΙΛΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ »

ΑΡΩΜΑΤΑ

Τελεία συλλογή όλων των άρωμάτων και καλλυντικών ειδών των
 μεγαλύτερων Ευρωπαϊκών Οίκων (GUERLAIN, CHANEL, ROUBI-
 GANT, BIENAIMÉ, MILLOT, LUBIN, COTY κ.λ.π.).

ΑΡΩΜΑΤΑ και LOTIONS, έγχώρια, έφάμιλλα των μεγαλύτερων
 Γαλλικών Οίκων εις χύμα και καλλιτεχνικά φιαλίδια, εις προσιτάς
 τιμάς.

Τό «ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ», τό «ETERNEL PRINTEMPS» τό «NARCISSE
 ATHENIEN» και άλλα 20 διάφορα άρώματα και αντίστοιχες LO-
 TIONS

*Επίσης ή κολώνια «ATHENIA», ή βασίλισσα των κολωνιών εις
 χύμα και φιαλίδια ειδικά.

Δοκιμαί δωρεάν εις τό καλλυντικόν τμήμα του.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΟΙΚΟΣ

ΣΙΛΟΥΕΤ

κυκλοφορεί εις επιφυλλίδα την 30
 ΙΟΥΝΙΟΥ τό βιβλίον που χρειάζε-

ται κάθε γυναίκα!

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Θά πωληθῇ διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πίρα-
 κτορείου Ἑφημερίδων «Τσαγγάρη»
 εις ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ Ἐξω-
 τερικόν.

Πληροφορίαι:
 ΟΙΚΟΝ «ΣΙΛΟΥΕΤ»
 Καλαμιάτου 25

ΑΘΗΝΑΙ

“ΑΦΡΟΔΙΤΗ,”
 Ἴνστιτούτον καλλονῆς
 αἰσθητικῆς

ΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

Μητροπόλεως - Ὑπατίας 11

Τηλέφ. 26-389.

Καὶ πάλιν οί..

Ἄνθρωποι

μέ τή διπλῇ ζωῇ

Οἱ περιπτώσεις τῶν ἀνθρώπων μέ τήν διπλῇ ζωῇ εἶνε ἀπειρες σ' ὅλα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης, λέγει ὁ Χένρυ Ρίτσαν. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἔχει παρατηρηθῇ μάλιστα ὅτι ἀνέκουν στήν καλῇ τάξι. Γι' αὐτό κι' οἱ περισσότερες ἀπό αὐτές τίς ἀνατριχιαστικές ὑποθέσεις τους δέν ἐρχονται στήν δημοσιότητα. Φυλάγονται στά μυστικά ἀρχεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, κι' εἶνε γνωστές μόνον στόν κύκλο τῶν ἱατροδικαστῶν καί τῶν διακεκριμένων ἐπιστημόνων.

Παρόμοιος ἄνθρωπος μέ διπλῇ ζωῇ ἦταν κι' ὁ Γάλλος γιατρός Πῶλ Φερεστιέ, ὁ ὁποῖος κάθε νύχτα μεταμφιεζόταν σέ ζητιάνο καί γύριζε ὡς τὰ ξημερώματα στούς δρόμους ἐκλιπαρώντας τοὺς ἀργοπορημένους διαβάτες καί τοὺς νύχτηδες νά τοῦ δώσουν ἓνα βοήθημα.

Μιά ἐπίσης ἀπό τίς μεγαλύτερες καλλιτέχνιδες τοῦ θεάτρου εἶχε πάλι τήν μανία, μετά τήν ἐκτέλεσι τοῦ ρόλου τῆς νά ἐξαφανίζεται ἀπό τὸ θέατρο καί κανεὶς δέν κατάφερνε νά μάθῃ ποῦ ἐπήγαινε. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ τῆς ζωῆς τῆς δέν θά ἀνεκαλύπτετο ἂν δέν τύχαινε τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιο :

Μιά νύχτα σ' ἓνα κέντρο τῆς κακόφημης συνοικίας τοῦ Σαίν-Μαρτέν, διεπράχθη ἓνα ἐγκλημα. Κάποιος ἐργατικὸς σκότωσε μέ μιὰ ναβάρια τὸν ἀντεραστή του. Οἱ ἀστυνομικοὶ φυσικὰ ἔσπευσαν νά

συλλάβουν τὸν δράστη καί τὴν φ'λη του, ἡ ὁποία προσπαθοῦσε νά ξεφύγῃ κι' εἶχε παλαίψῃ ἀληθινὰ σαν παλληκάρι. Αὐτὴ ὅλη ἡ ἱστορία καί τὸ δραματικὸ κυνηγητὸ τῆς ἡρώιδος τοῦ αἵματηροῦ αὐτοῦ γεγονότος πέρασε φυσικὰ τὴν ἄλλη μέρα στίς στήλες τῶν ἐφημερίδων μέ φωτογραφίες καί λεπτομέρειες.

Καί φυσικὰ φαντάζεσθε τὴν κατάπληξι τῶν Παρισινῶν ὅταν σ' αὐτὴν τὴν φοβερὴ γυναῖκα τοῦ ὑποκόσμου, ἀνεγνώριζαν τὴν συμπα-

θῇ καί πασίγνωστη καλλιτέχنيδα τοῦ θεάτρου. Ἔτσι κι' ὅλας διεφώτισθη τὸ μυστήριον τῶν καθημερινῶν ἐξαφανίσεων αὐτοῦ τοῦ «ἀστέρος». Ἡ καλλιτέχνης, ἦταν μιὰ γυναῖκα μέ διπλῇ ζωῇ. Τὴν μισὴ νύχτα τὴν περνοῦσε μέ χειροκροτήματα καί ἀνθοδέσμες καί τὴν ὑπολοιπὴ χόρευε στὰ κακόφημα κέντρα σὰν ἀλήτισσα κι' ἐβαζε στοὺς «μπελάδες» τῆς ὁμορφίᾱς τῆς ὁλοῦς τοὺς ἐγκληματικούς ἀνθρώπους τοῦ Παρισινοῦ ὑποκόσμου.

Δ. Α. ΑΚΡΙΒΟΣ

Ἀθηναῖδος 4

Τὸ μόνον κατάστημα μέ τὰς καθημερινὰς
νέας παρλαβὰς καί τὴν ποικιλίαν τῶν
εἰδῶν ἐξυπηρετεῖ ὅλα τὰ γούστα τῶν
πελατῶν

Κυρίες μου,

Ὁ μόνος Οἶκος κομμώσεων ἐν Ἑλλάδι, ὁ ὁποῖος λαμβάνει τὴν μόδαν τῶν γυναικείων κομμώσεων εἶνε ὁ Οἶκος ΧΑΜΑΡΑΚΗ, Πανεπιστημίου 71, ὁ εἰδικώτερος εἰς τὴν Ondulation καί Permanent. Περμανάντ Δραχ. 150.

Θησαυρός

